CALAUL DIN BERLIN

Roman de VICTOR de FALK

Scris pe temeiul memoriilor autentice ale călăului Iuliu Krantz din Berlin

VOLUMUL I

Edit. Tip. „Universul" Luigi Cazzavillan, Bucureşti str. Brezoianu, 11 (casa proprie)

CALAUL DIN BERLIN

I

O execuție misterioasă

Vijelia urla pe stradele istoricului orășel prusian Spandau.

Miezul nopții era aproape și nici un pas omenesc nu se auzia pe nicăeri.

Fie-care sta ascuns în casa sa, la adăpost de teribila furtună.

Pe drumul de țară însă, care duce de la Berlin la Spandau, înainta cu greu o trăsură închisă.

Abia biruiau caiii luptând în potriva vêntului și a ploii.

Dar, fără milă, vizitiul îi croia cu biciul și'i silia să înainteze.

Un geam al trăsurii se lăsă în jos.

Capul bărbos al unui om se arătă și o voce sonoră întrebă :

— Nu vezi încă lumină, Edgar? După socoteala mea ar trebui să fim sosiți deja la casa călăului !

Vizitiul arătă cu biciul peste câmpia ce se întindea înainte.

Se vedea, nu tocmai departe, o lumină ca aceea a unei ferestre luminate.

— Mână caii cât poți,, esclamă omul din trăsură cu glas poruncitor. Măcar de ar fi să crape ! Știi că avem ordin să fim îndărăt în zori de zi și să'l aducem omul care să împlinească judecata.

Vizitiul începu a bate caii cu o îndoită furie.

Pișcații ca de șarpe, ei o luară într'un ultim galop deznădăjduit spre casa cu fereastra luminată și în curînd se opriră tremurând la poarta acelei case.

În acelaș moment trei oameni se coborîră din trăsură.

Erau niște bărbați înalți, impunători.

Fețele lor însă erau acoperite cu măști negre.

— Rămâneți aci, porunci omul care vorbise cu vizitiul. Mă duc eu singur înăuntru. De voi avea trebuință de voi, cunoașteți semnalul.

Se apropie de poarta casei și bătu de trei ori cu putere într'ênsa.

— Ei deschideţi! strigă în acelaş timp. In numele legii deschideţi!

Trecură câte-va minute.

Apoi se auziră nişte paşi greiŞi o cheie se învârti în broasca porţii care se deschise lăsând să se ivească un bărbat de o statură erculeană.

— Ce vrei, domnule, de ce'mi turburi liniştea nopţii? întrebă acesta privind cu mânie spre vizitatorul nocturn.

— D-ta eşti călăul Iuliu Krantz? răspunse omul mascat şoptind.

— Eŭ sunt, dar ce are a face? Nu am nici un ordin pentru astă-noapte.

— Citeşte aceasta.

Străinul scoase de sub manta o hârtie şi o întinse călăului.

Acesta îndreptă raza lanternei surde pe care o avea în mână spre hârtie.

Abia zări iscălitura, se întoarse respectuăs spre vizitator zicêndu'i:

— Intră, domnule, şi scuză această primire rece.

Poarta se închise în urma vizitatorului nocturn.

Călăul conduse pe misteriosul óspe pe nişte trepte de stejar în odaia sa, în care ardea pe masă o lampă.

Odaia călăului era ciudată, aranjată conform cu misiunea sângeroasă a acestui om.

Deasupra patului, pe perete, era atârnată o secure veche; petele de pe dênsa trădaŭ şi acum sângele ce fusese vêrsat adinioarea de ea.

Intr'un colţ al odăei era un schelet, în altul o păpuşă mare de ceară, în jurul gâtului o dungă roşie. Era un model servind pentru exerciţiile călăului.

Krantz ţinea încă în mână hârtia pe care i o dăduse omul mascat.

— Este iscălitura procurorului general pe care mi-ai adus'o, zise el străinului. Această hârtie îmi ordonă să mă pregătesc şi să te urmez orbeşte. Nu mi-ai spus însă pân'acum vorba de recunoaştere. Dacă o ştiŭ şi pe asta, atunci nu mai am să fac nici o întrebare.

Fără a se gândi mult, mascatul se apropie de călăŭ şi'i şopti o vorbă la ureche.

Krantz plecă capul.

Ac m era convins.

— Dă-mi voie numai să mă îmbrac. Să'mi deştept şi ajutoarele?

— Nu, răspunse scurt străinul. E de ajuns să vii d-ta.

— Dar dă-mi voie să te întreb: de ce acest mister, această mască? Justiţia are óre nevoe d'a se ascunde de astă dată?

Oaspele nocturn se ridică.

Ochii îi scânteiaŭ.

Vorbele-i ţâşniaŭ ca lovituri de ciocan, când răspunse:

— Sunt crime, omule, carî sunt atât de grozave în cât nu trebue să se lase nici să se bănuiască de oamenî existenţa lor! De altfel ai citit ordinul şi ai auzit cuvêntul de recunoaştere. Supune-te şi nu întreba.

— Un moment și sunt gata, răspunse călăul.

Dintr'o cutie neagră el scoase o secure strălucitoare învelită în bucată de postav.

O mantă neagră ce 'și aruncă pe umeri ascunse privirilor teribilul instrument.

In momentul următor călăul luă loc în trăsură, între cei trei oameni mascați.

Trăsura porni în galop pe drumul pe care venise.

Un ceas întreg călătoriră așa, fără a schimba o vorbă.

Călăul se simția cuprins de oboseală *neobicinuită*; se luptă cât putu cu somnul, dar în cele din urmă fu biruit; capu'i se rezimă de pernele trăsurii, ochii i se închiseră—adormi.

Când se deșteptă iar, se găsi într'o cameră în formă de turn.

Zăcea pe o sofa, cu securea lângă dênsul.

Era vis saŭ realitate ceea ce vedea?

In jurul lui staŭ vr'o două-zeci saŭ trei-zeci de oameni îmbrăcați în haine negre.

Păreaŭ a aștepta cu toții deșteptarea călăului.

Privirile tuturora eraŭ îndreptate spre dênsul.

— Unde sunt? esclamă călăul și sări în sus. Cum am ajuns aci și ce vreți de la mine?

Străinul bărbos care'i adusese ordinul procurorului general, se apropiă de dênsul.

Acum nu mai era mascat.

Krantz văzu înaintea sa un om de vr'o patruzeci de ani a cărui față întunecată, sbârcită părea dovada unei vieți muncite, aventuroase.

— Urmează-mă, zise acest om călăului, și dacă nu te voiŭ duce înaintea celuia pe care te aștepți să'l vezi, crede-mă că în curênd te vei afla înaintea unui om și mai puternic, care nu sufere nici o contrazicere, dar știe să răsplătească discreția și serviciile credincioase.

— Sunt atras într'o cursă, strigă călăul.

Și punênd mâna pe secure o ridică și o învârti pe de asupra capului.

— Imi voi vinde însă viața cât voi putea mai scump, continuă. Indărăt, orî pe cine'l *ating* e al morții!

— Jos securea! esclamă bărbosul apucându'i coada cu mâna vînjoasă. Vreî să ucizi, când nu trebue să fii de cât împlinitorul unei judecăți *drepte*? Vino și te convinge că nu ți se cere nimic nedrept.

Krantz văzu că n'ar fi putut face nimic în contra atâtora.

Lăsă în jos securea și urmă pe oamenii carî părăsiră odaia.

Trecură printr'un *coridor* lung, cu pereții acoperiți cu tablouri, pe jos acoperit cu covoare groase.

Era o tăcere mormêntală în toată această casă care nu se deosibea mult, în

forma în care era construită, de o închisoare.

Odaia în care se aflase călăul în momentul în care se deșteptase trebuise să fie, în etajul mai de sus, căci acu începură să coboare și coborîră mereu, până când un aer mai umed și mai rece îi întâmpină, când se deschise naintea lor o ușă mare căptușită cu fier.

Krantz observă atunci că se afla în pivnița casei.

Isbit de priveliștea ce i se arăta, rămase pe pragul încăperei în care era invitat să intre.

Era o sală mare.

Noaptea trebuia să fie eternă într'ênsa, de oare-ce nicăeri nu se vedea urmă de fereastră.

Pereții erau acoperiți cu postav negru.

Din tavan atârna un candelabru enorm în care ardeau peste o sută de luminări.

Indărătul unei mese destul de mari, acoperite cu o față neagră, stau mai mulți bărbați cari șoptiau între dênșii, dar când apăru călăul tăcură cu toții.

Krantz fu condus înaintea mesei, în fața unui bărbat înalt, svelt, care singur dintre toți avea fața acoperită cu o mască neagră.

— Iuliu Krantz, călăule din Berlin, zise acest om cu voce metalică, ai fost atras aici cu viclesug, pentru că n'am putut face altfel. Nu'ți cerem nimic nedrept; slujba d-tale este să faci a trece de la viață la moarte pe ticăloșii și lăpădăturile acestei lumi, drept pedeapsă pentru faptele lor mizerabile. Nici aci vei avea să faci altceva.

— Dar dacă nu voi vrea să vĕ ascult?

— Atunci nu vei mai ieși din casa asta viŭ; dacă însă vei împlini ceea ce ți se va cere, vei primi acest portofoliŭ în care se găsesc cinci mii de franci.

Krantz se uită prin prejur.

In mâinile oamenilor cari îl împresurau văzu lucind revolvere; știa că a refuza ar fi însemnat a 'și iscăli sentința de moarte.

— Mĕ silițĭ, fie dar, esclamă. Dar sângele care se va vĕrsa aici să cază pe capetele voastre.

— Pe capetele noastre să cază, zise omul cu masca și porunci călăului să se apropie.

— Pune mâna dreaptă pe această cruce.

Krantz făcu cum îi zise.

Acel om mascat avea un așa fel ciudat de a porunci, în cât era cu neputință să nu i se supună cine-va.

— Jură că nu vei spune niměnui nimic din cele ce vei vedea aci în acéstă noapte.

Călăul jură.

Abia rĕsună ultimul cuvênt al jurămêntului pe buzele lui, și omul cu masca bătu de trei ori cu un ciocan de argint pe masă și strigă:

— Aduceţi înăuntru pe trădătoarea.

Călăului i se ordonă să se retragă într'un colţ şi să nu se arate până când nu va fi chemat.

Peste câte-va momente uşa se deschise.

O mişcare se făcu în sală.

Mai mulţi oameni aduceau o fată care putea să fie cel mult de opt-spre-zece ani.

Călăul îşi zise în gând că nu văzuse nici odată o femee mai frumoasă.

Un păr lung, blond, cădea de-alungul corpului ei tânăr şi minunat format.

Faţa nobilă, fină, era înviată de priviri focose şi blânde în acelaş timp.

Obrajii şi bărbia-i formau o rotunjire drăgălaşă, proprie numai nevinovăţiei neatinse.

Tânăra fată era cu mâinile legate, şi totuşi păzitorii ei îi păndiau cu grijă fie-care mişcare.

Îndărătul acestei nenorocite fiinţe venea un bătrân gârbov cu barba lungă sură.

Lacrămi îi cădeau din ochi, când se află în faţa omului mascat, alăturea cu fata legată la mâini.

Mascatul se ridicase.

Vocea'i tremura puţin când adresă cuvintul tinerei fete :

— Olga, a sosit momentul în care ai să primeşti pedeapsa pentru crima ce ai comis. Ştii că am jurat, că acela care va voi să ne dea, prin trădare, pe mâna călăului, va muri, înaintea noastră, de securea acelui călău.

Fata se zgudui în tot corpul.

Voi să vorbiască.

Dar un semn al poruncitorului om îi opri cuvêntul pe buze.

— Tovarăşi, esclamă, cine din voi poate să spună, contele de aur şi a călcat oare vr'o dată jurământul ?

— Nici o dată, murmură adunarea.

— Voi dar să-mi ţin şi acest jurământ.

Se întoarse spre bătrânul care sta lângă Olga.

— Bertram, mă doare că tocmai fiica ta, a credinciosului nostru castelan e aceea care trebue să fie lovită ; dar dreptate egală pentru toţi.

— Mor nevinovată ! esclamă fata cu o voce nespus de melodioasă.

Contele de aur dete din cap.

— Nu, Olga, nu, răspunse aproape cu blândeţe, ai fost dovedită ; ai avut întâlniri secrete cu omul care ne poate fi vătămător, ai fost surprinsă cu el în grădină.

— Nu ştiam că era slujbaş al poliţiei criminale, şi jur că nu i-am trădat nimic.

— Iubiai p'acel tânăr ? întrebă contele de aur cu o voce ciudată.

— Trebue să'ţi răspund la această întrebare aci între aceşti oameni ?

— Lasă ; nu vreau să'ţi prelungesc chinurile. Ia-ţi adio de la tatăl tău şi pregăteşte te de moarte.

„Călăule din Berlin, apropie-te.

Krantz, care fusese martor al acestei scene îngrozitóre, simţia o sudoare rece acoperindu'i fruntea.

Inima i se umplea de milă pentru tînăra fată.

Ce bucuros ar fi fost să poată scăpa!

Dar putea oare să îndrăznească? Nu se espunea el însuşi la peire?

— Iertare, iertare, pentru copila mea! esclamă Bertram, bătrânul cu barba sură şi se aruncă la picioarele omului cu masca neagră.

„N'o lăsa să moară, atât de tînără, atât de frumoasă, bucuria mângăierea bătrâneţelor mele. Ah! şi tu ai iubit'o tot-d'auna pe Olga mea.

Contele de aur nu putu să'şi ascundă o mişcare interioară.

Se vedea că lupta greu în interiorul său.

Era vorba însă de a se respecta legi aspre faţă cu omenirea.

— Nu se poate s'o graţiăm. Aş primejdui viaţa a o sută de prietini credincioşi. Nu pot. Dă'mi mâna, Olga, şi dumnezeu să te ierte.

Intinse mâna fetei care într'acestea fusese liberată de lanţuri.

Ea o coprinse şi nu mai voia s'o lase.

— Te conjur, scapă-mă, îl şopti ea.

„Ah! e greu să mori aşa tânăr, nu, nu se poate, nu se poate. Iţi voi fi ca o servitoarea, îţi voi fi credincioasă şi voi renunţa la orî-ce fericire în viaţă. Dar lasă-mă să trăesc, scapă-mă de mórte.

— E prea târziu, murmură contele de aur şi'şi întoarse faţa adânc mişcat.

In decursul acestei scene, mai mulţi bărbaţi rostogoliseră până în mijlocul sălii un trunchiu mare de lemn şi'l ridicaseră în picioare.

Krantz primi ordinul să ducă pe nenorocita până la buturugă.

Se apropiă de dênsa.

Dar când ea îl zări, se aruncă la gâtul tatălui ei şi esclamă cu o voce întreruptă de lacrămi:

— Tată, vreaŭ să'ţi ucidă copilul! Ah! nu lăsa să se întîmple grozăvia asta. Ţine-mă, ţine-mă!

Mai mulţi din cei de faţă simţiră lăcrămile năpădindu-i când văzură cum se agăţa tînăra şi frumoasa fata de gâtul bătrânului.

Bertram crezênd să se folosească de acest moment de înduioşare esclamă:

— Tovarăşi, vĕ conjur, iertaţi viaţa copilei mele, fiţi nobili, generoşi!

— Nu există excepţii în legile noastre, esclamă de o dată o voce bărbătească.

Omul care aduisese pe călăŭ păşi nainte.

— Această femeie trebue să moară, căci era cât p'aci să ne trădeze amantului ei, unui spion poliţienesc. Din fericire am putut să descoper întâlnirile lor secrete.

— Nu te lăuda cu această faptă miselească, Frantz, căci te-ai făcut vrednic de dispreţuit!

Fata condamnată la moarte zise aceste vorbe cu mândrie, privind drept în ochii acuzatorului ei.

— Şi de ce ai jucat acest rol de Judă? Nu pentru ca să mântuieşti pe tovarăşii tei, o nu,— n'aş fi avut de cât să'ţi ascult dorinţele, şi ai fi tăcut.

Krantz se uită furios la fată.

Obrazul i se întunecă şi mai mult ca de obicei, şi aruncă nenorocitei o injurătură straşnică.

Dar un poruncitor "Tacă!" îl făcu să amuţiască.

Contele de aur păşi între el şi fată şi îi porunci să lase acum pe Olga să moară în linişte.

Apoi făcu semn călăului să'şi facă datoria.

— Trebue să'şi lepede haina de deapra, zise Krantz cu jumătate voce, altfel nu pot s'o lovesc cu siguranţă.

Când Olga îi auzi vorbele, se roşi.

— Nu poţi să voeşti aceasta, conte de aur, şopti ea, să'mi dai corpul gol pradă privirilor acestor oameni.

— Nu pot să te păzesc nici de asta, Olga, răspunse dênsul, esecuţia trebue să se întêmple în prezenţa amicilor noştri.

Cu amêndouê mâinile ea'şi apucă atunci talia hainei şi o sfâşie.

Spatele el alb ca zăpada şi braţele el puternice dar d'o rotunjime perfectă, se ivirâ privirilor.

— În genuchi, copilă, zise călăul cu vocea tremurătoare

Olga căzu în genuchi.

— Doamne, în mâinile tale 'mi dau sufletul, şoptirâ buzele ei descolorate.

Apoi îşi aşeză capul pe buturugă.

Părul 'i galben o împresura cu valuri de aur.

Il prinse cu amândouê mâinile şi'l aruncă peste cap, aşa că gâtul îi rămase gol cu desăvârşire.

Martorii acestei scene se deteră în o parte înfioraţi.

Călăul îşi luă săcurea.

Grozav lucru! simţia că mâinile 'i tremurau.

Dar nu putea să stea mult timp la îndoială; chinul nenorocitei trebuia să se sfirşască.

Săcurea străluci de-asupra capului ei.

II

Regina aerului

Cu un sunet dezarmonic se întrerupse deodată muzica, un ţipăt îngrozitor străbătu prin toate rîndurilor spectatorilor din teatru, şi un zgomot surd produs de căderea unui corp îngheţă sângele în vinele tuturor celor de faţă.

Ceva îngrozitor, neesplicabil, se întêmplase.

Trapezul pe care tocmai se legăna Marietta Grimaldi, „regina aerului" în frumuseţea I răpitoare la sunetele unei muzici vesele, se rupsese; tinêrul corp al artistei căzuse în arenă.

— Marietta !

Un strigăt de desperare şi de durere nebună era acesta

Un tînér, îmbrăcat elegant, care asistase la reprezentaţie dintr'o lojă de rangul întâiŭ, se plecă spre scenă cu faţa grozav de palidă.

Din culise se repeziaŭ oamenĭ din teatru, artiştĭ în costume, servitorĭ, pompierĭ, în jurul nenorocitei.

— Un medic, repede, un medic ! strigaŭ cu toţiĭ.

In momentul următor, un bătrân cu barba şi părul albe se ivi pe scenă, se apropiă de fata care zăcea fără cunoştinţă şi o examină în tăcere.

Cortina se coborî încet şi ascunse privirilor publicului urmarea acestei scene grozave.

Dar nimenĭ nu se mişcă de la locu-I.

Toţi voiaŭ să audă sentinţa doctorului. Marietta era condamnată, orĭ putea să scape ?

Câte-va minute trecură în această aşteptare penibilă.

In sfîrşit, directorul teatrului apăru înaintea cortin l.

Cu o faţă toarte- serioasă, se înclină şi zise cu vocea tremurătoare.

— Marieta Grimaldi, favorita publicului abia va maĭ ajunge ziua de mâine. O înfiorzitoare mişelie a pricinuit această nenorocire. Funia trapezului cu care nenorocita a a căzut din înălţime, a fost tăiată de o mână criminală.

Un strigăt general de furie străbătu teatrul.

Făptuitorul necunoscut era blestemat de toţi şi toţi îşĭ esprimaŭ speranţa că poliţia va şti să pună mâna pe densul.

. . . . . .

Marietta zăcea în garderoba el pe o canapea ; mica odaie era plină cu florĭ minunate, eraŭ ultimele cadouri date artistei.

La căpătâiul artistei sta bătrânul doctor şi acel tînér care strigase cu desperare numele artistei când acésta căzuse pe scenă.

Tînérul ţinea mâinile murindei şi le săruta cu înfocare.

— Nu trebue să moară, doctore, îngâna cu desperare. Nu se poate ! atât de tînără şi de frumoasă să se despartă de lume ! Pune'ţĭ toată ştiinţa, fă tot ce poţĭ, tot ce ştiĭ ! Sunt contele Fernan şi mulţumirea 'mĭ va fi princiară dacă veĭ putea mântui pe Marietta mea.

Doctorul clătină din cap.

— D-le conte, zise, în faţa unei astfel de nenorociri nicĭ un medic n'ar putea să aştepte mulţumire saŭ răsplată. Ce aş da eŭ însu'mĭ, de aş putea să ajut ceva !

— Crezĭ dar că e prea târziŭ ? şopti contele. Prea târziŭ !

„Ah ! Marietta, fără tine nu maĭ pot să trăesc. Tu aĭ fost fericirea, soarele meŭ, tot ce am avut pe pământ ! ...

Medicul era adênc mișcat de durerea care cuprinsese pe tînĕr.

Trebui însă să'l ordone să fie liniș it, de oare ce Marietta, care până acum fu sese leșinată, respiră acum de câte-va ori și deschise ochiĭ.

— Artur, — aceasta fu întâia vorbă rostită încet, încet de tot de buzele 'i pălite.

— Mĕ cunoaște, esclamă contele cu bucurie. Ah! nu e încă ori-ce nădejde perdută.

— Sărută mĕ, Artur, se rugă dênsa.

Contele se plecă spre dênsa și pe când buzele 'i se lipiaŭ de ale ei, ea îl cuprinse gâtul cu brațele'l goale.

— Mĕ gândeam la tine pe când căDeam din înălțime, îl șopti ea la ureche. Știŭ că o să mor acu.

— Nu, nu, îngână Artur.

Dar Marietta se uită la el cu neîncredere.

Simțea că se sfîrșia.

— Și iam că așa avea să se sfîrșească, murmură dênsa. A jurat că rĕsbunarea mĕ va ajunge.

— Cine? exclama Artur. A cui rĕsbunare te urmărește, Marietta? Te rog, rostește acel nume, spune cine e ticălosul vinovat d'această *nenorocire*?

Un fior rece străbătu corpul Mariettei

— Nu, nu îngână, acest secret îl duc cu mine în mormênt. Și-a ajuns scopul grozav, el, care mi-a otrăvit existența. Acum să fie toate uitate.

În acest moment ușa se deschise și directorul introduse pe un om îmbrăcat n haine negre, care se adresă numai de cât doctorului:

— Poate să vorbească d ra Grimaldi? Eŭ sunt inspectorul polițienesc Schart și aș ține foarte mult să pot adresa câte-va întrebărĭ nenorocitei.

— Întrebați-o, d le inspector, rĕspunse doctorul. Nu poate să mai strice nimic sărmanei fete. Dar grăbiți vĕ, căci nu va trece mult și nu va mai putea să vĕ răspundă.

Inspectorul se apropie de pat și aruncă o privire milosă spre rănită.

— Iubită d-ră, eŭ sunt om al justiției și te rog să'mi rĕspunzi fără preget la întrebărĭ.

— Rĕspunde, Marietta, se rugă Arthur, și spune acestui domn numele ticălosului care te urmărĭa cu răzbunarea sa.

Câte va momente Marietta tăcu privind pierdută în aer.

Părea că se lupta cu o hotărîre grea.

— Fie dar, voĭ povesti toate, zise ea în sfîrșit.

„Este istoria vieței mele, a familiei mele.

„Numele meŭ adevĕrat este Maria de Grimm. Tatăl meŭ a fost mai mulți ani de-arîndul ministru al prințului X. și câtă vreme a trăit mama mea iubită, am dus o viață fericită și mulțumită.

„Nenorocirea a vrut ca într'una din

zile mama să fie lovită fără veste de apoplexie, la o plimbare.

„Ne-o aduseră moartă acasă.

„Sora mea Sofia și eu, pe atunci fetiță mică, în vârstă de zece ani, văzurăm o trăsură oprindu-se înaintea casei; alergarăm din grădină, unde tocmai ne jucam, crezând că mama se întorcea acasă cu birja.

„Alergarăm s'o întâmpinăm.

„Atunci, se deschise ușa caretei și niște oameni pe cari nu'i cunoșteam scoseră un trup omenesc. Șalul în care era înfășurat se desfăcu, și văzurăm fața ca de ceară a mamei noastre moarte.

„Sofia scoase un țipăt înfiorător și esclamă:

„— Mamă, mamă!

„Aceasta fu cel din urmă cuvânt pe care l'a rostit sărmana copilă.

„Spaima îl paraliză coardele vocale. Sofia rămase mută.

Obosită, bolnava căzu îndărăt pe pat.

Medicul îi dete o lingură de doctorie întăritoare.

Marietta urmă:

— Tata jeli un an de zile cu sinceritate pe mama.

„Apoi făcu cunoștință cu o femee care, d-zeu știe prin ce șiretlicuri, îi câștigă inima.

„Suvenirul mamei mele se stinse în t'rênsul, și luă în căsătorie pe Cristina de Kattenhasen.

„Cu dênsa, soarele ne părăsi casa și nenorocirea ne sosi.

„Soția tatălui meu era cu mulți ani mai tênără decât dênsul. Era p'atât de cochetă pe cât și de frumoasă și primea bucuros curtea tinerilor cari aveau intrare în casa noastră.

„Era o fire diavolească și fermeca pe toți cari se apropiau de dênsa.

„Intre adoratorii ei se afla și un baron de Collmar, un nobil tênăr, bogat, care avea intrare în cercurile cele mai distinse ale capitalei.

„Baronul știu să câștige atât de mult pe mama noastră vitregă, în cât ea uită toate convenințele sociale și'l favoriza într'un chip bătător la ochi ori și ce ocasie.

„Scrisori anonime începură a face atent pe tata asupra unei pretinse relații criminale între soția sa și tânărul baron.

„Scene teribile de gelozie începură acum între tata și mama.

„Intr'o zi însă, d-na Cristina dispăru cu adoratul ei.

„Tata fu cuprins d'o furie indescriptibilă.

„Făcu tot posibilul ca să dea de urma fugarilor și reuși să 'i găsească tocmai în momentul când voiau să pornească pe un vapor la America.

„Femeia necredincioasă răpise o sumă mare de bani și mai multe giuvaericale din casa noastră. Nu putu să suporte gândul de a fi acuzată de hoție; în mo-

mentul arestărei sale se aruncă în mare de pe vapor şi dispăru în valuri.

„Baronul, care se vede că iubia cu adevărat pe Cristina, jură să 'şi răsbune în potriva tatălui meŭ şi'şi împlini jurământul într'un chip teribil.

„Familia noastră primi lovituri după lovituri.

„Tata îşi perdu postul, fiind calomniat la prinţul, îşi perdu averea, atras de un bancher viclean în speculaţii ruinătoare; par'că răsbunarea baronului ne urmăria, par'că acest demon nu voia să se opreas. că până ce nu era să ne vază pe toţi în mormênt saŭ în ţicăloşie."

Vorbele din urmă le rostise artista cu o voce stinsă de tot.

Faţa'i se schimbase grozav în momentele din urmă.

Medicul vedea că nu era departe catastrofa

— Dacă mai ai ceva de întrebat, d-le inspector, grăbeşte te, îi şopti.

Inspectorul poliţienesc se plecă spre muribundă.

— Şi crezi că mizerabilul e vinovat şi de nenorocirea de azi ? întrebă.

— Da... da... cred, şopti Marietta.

Apoi, cu o sforţare estremă se ridică şi ingână cu o voce din ce în ce mai stinsă :

— Artur... sora mea... Sofia. protege-o... pe ea... şi pe copilul eĭ...

— Iţi jur, răspunse Artur abia putênd vorbi de suspine. Dar spune'mi unde s'o găsesc ?

Buzele muribdei se mişcară; se vedea că se silea grozav să scoată o vorbă... Dar nu mai putea.

Un şiroĭ de sânge îi izbucni din pept, ochiĭ i se deschiseră mari şi fioşi.

Cu un suspin căzu pe spate.

Marietta Grimaldi era moartă.

Fără voe, bărbaţii carĭ se găsiau în jurul patului, împreunară mâinile ca pentru rugăciune.

Apoi contele Artur puse mâna stângă pe capul moartei, iar pe cea dreaptă o ridică în sus şi zise cu o voce sărbătorească :

— Aici, lângă cadavrul teu, iubita mea, fac grozavul jurământ să te răsbun, pe tine şi pe ai tei.

„Voĭ descoperi pe ticălosul care v'a nenorocit, chiar de s'ar ascunde în gaură de şarpe.

„Avere şi viaţă, tinereţe şi poziţie, totul îmi voi sacrifica pentru ca să 'mi împlinesc jurământul.

„Doamne din cer, ascultă'mi jurământul şi pedepseşte mă de'l voĭ călca.

Se plecă şi depuse o sărutare pe fruntea rece a iubiteĭ.

Apoi se întoarse spre inspector şi 'l zise :

— Domnul meu, mi-aĭ auzit jurământul.

„Sunt contele Artur Fernau, neatâr-

nat şi în stare de a jertfi milioane pentru scopul meŭ.

„Vrei să'mi stai într'ajutor cu experienţa d tale?

— Negreşit vreaŭ, răspunse Scharf, şi luă mâna ce'i întindea confele.

Bărbaţii eşiră din camera mortuară, după ce Artur lnă dispoziţiile necesare pentru ridicarea unuĭ catafalc pompos.

In faţa teatrului cei doĭ bărbaţi se despărţiră.

Inspectorul poliţienesc îşi urmă calea singur.

Când ajunse în colţul stradeĭ unde locuia, un om mic de stat îl eşi fără veste în cale.

In treacăt, acest om şopti inspectorului poliţienesc ceva la ureche.

Funcţionarul tresări, dar îşi urmă calea fără să arunce măcar o privire celuĭ-l'alt.

III

O răpire de copil

In odăiţa de mansardă a unei case vechi şi cu o înfăţişare nu prea bună sta, în aceiaşi seară în care se întâmplase evenimentul povestit în capitolul precedent, o tinără femee foarte palidă.

Imbrăcămintea ei era sărăcăcioasă ca şi mobila camereĭ.

Tinăra femee, a căreĭ frumuseţe distinsă reeşia şi mai mult în acel mijloc de mizerie, era ocupată cu compunere de florĭ artificiale.

Inaintea ei, pe o mescioară, eraŭ nenumărate foĭ în diferite colorĭ, din carĭ ea compunea, cu multă dibăcie, florĭ de tot felul.

Părea neobosită de muncă.

Numaĭ din când în când se ridica şi se apropia de un mic leagăn de lângă patul ei sărăcăcios dar curat.

In leagăn dormia un copil. Ochiĭ tinereĭ femeĭ se umpleaŭ de un nespus farmec când priviă spre dênsul.

Dar îl priviă tot d'auna în tăcere.

Nici o vorbă de dragoste, de gingăşie nu treceă în vecĭ peste buzele ei.

Sărmana femee era mută.

O bătae modestă la uşă o făcu să ridice capul

Se sculă, se apropiă de uşă şi trase zăvorul.

Un tinăr lucrător, cu o faţă care exprima onestitatea şi sinceritatea se arătă.

— Bună seara, d ră Sofia, zise el cu o ne pusă veselie în ochi.

Muta îl întinse mâna zîmbind şi îi făcu loc să intre.

— Ştiĭ, d ră Sofia, zise muncitorul intrând, că nu pot să mĕ întorc nici o dată la mine acasă fără să'ţi zic mai întâĭ bună seară.

„Ce mai face mititelul? E bine, nu'l aşa?

Se apropie de leagăn şi cu mâinele-i

mari și noduroase de muncitor îl mângâiă, abia atingându'l.

— Zdravĕn băiat, zise

Muta se uită cu recunoștință la el.

Dar de-odată ochii i se umplură de lacrămi și căzu pe scaunul de lângă leagăn.

Tinĕrul lucrător o privi cu milă.

— Nu plânge d-ră Sofia, îi zise cu voce blândă. Parcă 'mi intră un cuțit în inimă când te vĕd așa, pe cinstea mea de lăcătuș. Trebue să încerci să uiți istoria aia veche. Ce d-zeŭ, în Berlin se întâmplă astfel de lucruri și de o sută de ori pe zi... Sunt atâți ticăloși din clasa bogată cari 'și petrec amăgind fetele sărmane....

Sofia roși la vorbele tinĕrului și-și ascunse fața în pernele leagănului.

— Dar te conjur d-ră Sofia, esclamă lucratorul cu vocea schimbată cu totul, de voi putea să dau ochi cu cânele care te a împins la mizerie și nenorocire, îi voi sfărâma țeasta, pe cât e de adevĕrat că 'mi zice Iohann Stubenrauch și... dar cine mai vine la d-ta așa târziŭ?

O bătaie ușoară în ușă întrerupse pe tinĕrul lucrător.

— Intră, rosti el cu putere.

Ușa se deschise puțin și o femee de vre-o cinci-zeci de anĭ se ivi pe prag.

Era bine îmbrăcată; purta la piept un lanț de aur pe care parcă înadins îl băga în ochiĭ lumeĭ.

— Aicĭ șade d-ra Sofia Grimm, florăreasa mută? întrebă ea.

— Aicĭ, d-nă, răspunse Stubenrauch.

— A! de sigur e frumoasă femeiușcă de rolo; mută! ce păcat!

Zicĕnd acestea, femeia își plimbă privirile prin toată odaia, cu o îndoită curiositate.

— Poți să-mĭ faci până mâine o cunună mare de camelii?

Sofia făcu semn că da.

— Dar să fie frumoasă, urmă străina; nu mĕ uit la preț. Este pentru mormântul fiului meŭ.

Scoase din buzunar o batistă și o duse la ochi.

Și Sofia era mișcată.

Era destul pentru dânsa să audă despre mórtea unui copil ca inima-i să se umple de milă.

— Ah, iubită domnișoară, ce fericită poți să fii că ai un copil, zise femeia străină și se apropiă de leagăn. Ce copil încântător! E băiat, nu? așa? — Dormi, drăguțule, dormi...

Se plecă spre copil, ca și când ar fi voit să-l mângâie și să-l sărute; făcĕnd aceasta ea ascundea cu batista fața copilului care dormia.

Apoĭ se întoarse spre Sofia și îĭ întinse o monedă mare de argint.

— Iată un mic acont, draguță, mâne la ameazĭ viŭ să mĭ iaŭ cununa. Nópte bună, mititica mea.

— Ce femee antipatică, zise lăcă-

tușul când ușa se închise îndărătul străinei. Ce miros dulceag și îmbătător a lăsat în urma ei.... Un parfum grețos...

Sofia zîmbi.

Ea se uita fericită la piesa de argint pe care o primise; era un venit neașteptat, o sumă cu care își zicea că-și va putea împlini o dorință pe care o nutrea de mult.

De mult copilul avea nevoe de o haîmută nouă și de câte-va boneturi. Moneda de argint era tocmai de ajuns.

— Acum, nópte bună, domnișoară Sofia, zise Stubenrauch și-i întinse mâna. Somn ușor și visuri frumóse.

Plecă.

Muta rămase singură cu copilul.

Sofia începu să se dezbrace.

Umbla în sus și în jos prin odae și mulțime de gânduri o năpădeau.

Unde putea să fie Mari, sora ei pe care o iubia cu gingășie?

Soarta le despărțise, și de ani de zile muta nu-și putea esplica ce se făcuse Maria.

Sărmana nu bănuia că Maria, îndată ce putuse câștiga ceva cu arta ei, începuse cercetări în toate direcțiile după sora sa mută, dar că abia în ziua în care căzu de pe trapez aflase de la unul din agenții ei că sora mută trăia cu un copil în mizerie neagră.

In ziua următoare cele două surori erau să se întâlnească; dar soarta voise altfel.

Muta împreună mâinile, sufletul i se înălță spre o rugăciune pentru sora ei.

Apoi stinse lampa.

Luna lumina slab odaia de la mansardă.

Muta se plecă spre copil și-l sărută.

— Ce adânc doarme, îșĭ zise. Mulțămită domnului, e sănătos.

Cu acest gând fericit se culcă în pat și în curând adormi.

In fața odăei florăresei era o magazie în care chiriașii casei își uscau rufele.

De și ceasornicul arăta acum o oră după miezul nopții, această magazie nu era pustie.

Un bărbat mare, puternic, purtând o bluză de lucrător, se plimba în sus și în jos prin magazia de care vorbim

Își scoase cismele, de sigur ca să nu facă sgomot deasupra capului locuitorilor etajului de jos.

O lampă mică abia lumina magazia.

Era așezată pe o ladă lângă o farfurie pe care erau resturile unei cine.

Omul cu bluza de lucrător se uită de mai multe ori cu nerăbdare spre ușă.

In sfîrșit aceasta se deschise.

O servitoare frumoasă și robustă se ivi.

— In sfîrșit sosești, Paulino, zise bărbatul cu vocea coborîtă. Știu că m'ai lăsat s'aștept!

— Abia acu s'au culcat stăpânii, răspunse fata. Domnul profesor a scris și'a citit până adineauri. Ah, Otto, cum

mĕ tem c'o să ne descopere întîlnirile!

— Ei şi? zise bărbatul rizênd şi strângênd fata la piept; de ce aĭ să te temĭ, drăguţă?

— M'ar goni cu ruşine din casă, zise fata fricoasă.

— Ş'apoĭ ce? urmă bărbatul tot rîzênd, nu te-aş lua eŭ numaĭ de cât de nevastă? Şi ce bine am trăĭ!

Zicênd acestea se aşezĕ pe un scaun vechĭŭ hodorogit.

Apoĭ prinse pe fata în braţe şi o coprinse cu braţele.

— Spune, porumbiţo, şopti el, nu aĭ uitat cheia porţiĭ, ca să pot ieşi din casă şi să nu maĭ fiŭ silit să staŭ toată nóptea în magazia asta, ca deunăzĭ.

— Cheia e aicĭ, în buzunar, réspunse fata.

— Bine, dr gă.

Paulina se rezimă pe pieptul luĭ şi lăsă pe amantul eĭ să-ĭ lege mânile din gîumă, cu un şnur tare.

— Vreĭ să-mĭ legĭ mânile, zise fata rîzênd, ca să nu mĕ maĭ pot apăra?

— Da, porumbiţă şi să staĭ binişor.

Cu aceste vorbe omul, fără de veste trînti pe servitoare, îngenunchiă lângă dânsa şi încercă să'ĭ vîre în gură un căluş pe care-l scoase din buzunar...

— Ce facĭ, Otto? esclamă fata apărîndu se cu putere, lasă-mĕ... mĕ... înăbuşĭ...

Dar bărbatul, cu forţa îĭ aşezĕ căluşul în gură.

In momentul următor îĭ legă şi piciórele c'o funie groasă.

Inspăimântată, nebună pe jumĕtate, Paulina se uită la presupusul eĭ amant.

— Staĭ binişor, îĭ zise acesta, n'o să ţi se întâmple nimic. Dar numaĭ dacă veĭ sta liniştită acolea.

O căută prin buzunare şi scóse o esclamaţie de bucurie când dete de cheia porţiĭ.

Apoĭ stinse lampa.

Scóse pe urmă din buzunar un ghem de sfoară tare de maĭ multe sute de metri, o lampă surdă şi o pilă mare.

Se apropiă, povăţuit de lumina lămpiĭ. de o fereastră a magazieĭ şi, legând cheia de un capăt al sforiĭ, o lăsă jos, pe fereastră afară.

Sfoara se desfăşură repede de pe ghem.

Un şuierat ascuţit şi lung anunţă de jos că cheia ajunsese în mâna aceluia căruia îĭ era destinată.

Peste câte-va momente doĭ oameni înfăşuraţi în mantale se urcaŭ pe scărĭ.

La uşa magazieĭ se întâlnirĕ cu tovarăşul lor care, în tăcere le arătă uşa din faţă, uşa locuinţeĭ florăreseĭ.

— E pus zăvorul pe dinăuntru? întrebă o voce.

— Da.

— Nu va striga copilul?

— Nu.

„Berta oacheşa l'a ameţit.

Tăcerea nopţiĭ fu întreruptă de un scârţâit scurt.

Uşa odăei florăresei se ridică din ţîţîni.

Necunoscuţii se opriră un moment până dincl dacă nu'i auzise cine-va.

Tăcere adâncă domnia.

Somnul muncitorilor e adânc.

Amantul servitoarei care zăcea legată în magazie, intră în odaia florăresei, numai în ciorapi.

Cu mâinile întinse, pipăi prin întunerec.

De o dată—un pocnet, —răsturnase măsuţa cu flori.

Sofia se deşteptă din somn.

Işi frecă ochii.

Ce adânc dormise!

I se păruse cu toate astea, în primul moment, că văzuse o umbră neagră furişându-se prin odae.

Ş'acum par'că se apropia de leagăn.

De leagănul copilului ei!

Se uită cu spaimă spre el.

Da, colo lângă leagăn, era un om... întindea mâna spre copil... îl lua... îl ascundea în braţe...

Muta voi să strige, să cheme într'ajutor, simţia că'şi pierdea minţile, în zadar! glasul nu voia să'l revie.

Şi în acelaş timp se simţia ca şi paralizată.

Voia să sară jos din pat, să se repeadă la acel necunoscut, să'i zmulgă copilul din braţe, dar în zadar! nu putea face nici o mişcare.

Hoţul, care îl fura copilul, se îndreptă încet spre uşă.

Sofia întinse mâinile spre copil, simţia că lacrămi calde îi curgeau pe obraji şi de o dată cu izbucnirea durerii îşi recăpătă şi uzul membrelor.

Sări atunci din pat, se înfăşură într'o haină şi se repezi pe urmele banditului.

Acesta sta înaintea magaziei şi tocmai voia să înfăşoare copilul într'o manta, pe când complicii lui coboriseră deja treptele şi deschideau poarta.

Cu un ţipăt de furie ce n'avea nimic omenesc într'însul, ca o leoaică ce se luptă pentru puii ei, se aruncă Sofia asupra hoţului copilului ei.

Se iscă o luptă înverşunată între bărbatul robust şi femeia slabă, dar totuşi în acest moment destul de tare ca să lupte pentru copilul ei.

Sofia prinse cu amêndouă mâinile gâtul ticălosului.

Era hotărită să'l sugrume de nu'i da îndărăt copilul.

In zadar încercă banditul s'o dea la o parte; n'avea de cât o mână liberă.

In acelaş timp copilul deşteptându-se, îl da de lucru cu zvêrcolirile lui.

Din ce în ce respira mai greu tâlharul: faţa i se roşia, vinele par'ca voiau să'i crape; începea să ameţiască.

— Lasă-mă, la dracu! horcăi el în fine, ori îţi zdrobesc copilul de trepte.

Dar muta nu auzia.

Par'că era cuprinsă d'o nebunie furioasă; se uita ţintă în faţa tâlharului, ca şi cum ar fi voit să'şi întipărească

pentru vecie trăsurile feţei lui în memorie, şi mânile îi strângeau gâtul ca un cerc de fier.

Atunci mizerabilul făcu o ultimă sforţare.

— Lasă-mĕ, zise cu vocea stinsă, or ne rostogolim toţi trei şi ne zdrobim.

— Copilul meŭ ! îşi zise Sofia.

Şi la acest gând slăbi puţin din strânsoare.

Acest moment îl fu fatal.

Abia simţi ticălosul că mâinile femeeĭ slăbesc, îi dete o lovitură puternică cu pumnul în pept.

Nenorocita se rostogoli.

Banditul se uită la dênsa cu un zîmbet rĕutăcios şi ironic.

De sigur şi-ar fi sfărâmat capul de trepte biata femee, dacă în momentul în care cădea n'ar fi prins'o două braţe puternice.

— Heĭ, ce'ĭ asta ? ce se întêmplă aci? esclamă tinĕrul lăcătuş, căci el era.

„Tâlharule, unde vreĭ să ducĭ copilul ?

Pe la toate etajele începeau acum să se deştepte oamenĭ, să se deschidă uşĭ.

— Ajutor, oamenĭ buniĭ, un bandit vrea să fure copilul florăresei.

Lăsă cu băgare de seamă corpul Sofie leşinate pe trepte, în grija locuitorilor caseĭ care se auziau deja urcând treptele, iar el se repezi sus, hotărît să smulgă cu orĭ-ce preţ copilul din braţele tâlharului.

Când mizerabilul sĕ vĕzu urmărit, se retrase în magazie şi 'ĭ închiă uşa in grabă.

Furios, dar neputênd face nimic, tênĕrul lăcătuş isbia cu pumnii în uşă scrîşnind din dinţi.

Se mai linişti puţin zicêndu 'şi numaĭ de cât că de sigur hoţul era prins în cursă acum.

Dar dacă era să facă ceva copilului ?

Se uită împrejur nehotărît.

Deodată zări pe jos ceva strălucitor.

Se plecă : era o piiă mare de fier.

Un moment îl fu de ajuns ca s'o ridice de jos şi să înceapă a lucra la broască uşeĭ.

Sudoarea'ĭ curgea în picături marĭ pe frunte.

In fie-care moment se putea întêmpla o nenorocire copilului.

In sfîrşit, o ultimă sforţare, un trosnet şi broasca căzu la pământ.

Cu o exclamaţie de triumf intră Strubenrauch în magazie.

Lampa surdă a tâlharului era pe jos.

O ridică şi 'l plimbă razele luminoase prin prejur.

Unde era ticălosul care răpise copilul ?

Un rîs ironic îl isbi urechea.

Se uită în direcţia de unde venea acest rîs.

Dumnezeule, era oare cu putinţă ?

Tâlharul spărsese geamul de sus, din

tavanul magaziei şi tocmai dispărea în sus, pe acoperiş.

Iohan se repezi, hotărît să 'l urmărească.

Era un bun gimnastic; nu 'I era greu nicî lui să se repeadă sus pe acoperiş.

Dar când se vĕzu sus şi sub dĕnsul vĕzu deschizîndu-se un abis imens, trebui să'şi adune toată energia ca să nu ameţească.

Un pas greşit, şi era perdut.

Stubenrauch se uită în sus; tâlharul se retrăsese cu copilul în partea cea mai înaltă a acoperişului şi sta, cu spatele rezimate de un coş.

Când observă că era urmărit, ridică copilul cu amândouĕ braţele în sus, ca şi când ar fi vrut să'l arunce în stradă.

Lăcătuşul, cu dexteritatea unei pisici se urca tot mai sus.

Degetele 'I prindeau cărămizile cu încordare.

Nu băga de seamă că i se umpleau de sânge.

Din ce în ce se apropia de tâlhar.

Acesta, când vĕzu că nu mai erau de cât câţi-va paşi între el şi urmăritorul sĕu, începu să fugă mai departe.

Cu siguranţa unui echilibrist porni înainte.

Lăcătuşul după el.

— Dă copilul, zise Stubenrauch sfârşit de oboseală, dă copilul şi fugi tu unde vrei.

Dar banditul nu auzia.

În faţa primejdiei el îşi îndoi luţeala, cu primejdia d'a aluneca în stradă.

Deodată se găsi în faţa abisului.

Ajunsese la marginea acoperişului care era depărtat de mai mulţi paşi de acoperişul casei vecine.

O săritură din colo părea imposibilă.

Acu şi pe stradă începuseră a se strînge oameni.

Mai mulţi agenţi poliţieneşti se întrebau în ce chip ar fi putut să vie în ajutorul vrednicului lăcătuş şi să pună mâna pe tâlhar.

Tocmai trecea o patrulă pe stradă.

Un locotenent de poliţie chemă pe soldaţi şi explică comandantului despre ce era vorba.

Comandantul se întoarse spre soldaţi şi le porunci:

— Încărcaţi arma!

„La ochi!

Şi cu mâna arĕta spre banditul de sus, care acu nu mai observa primejdia ce'l ameninţa.

În primul moment rĕmase ca trăsnit privind în jos.

Apoi picioarele începură să tremure: era cât p'aci să cadă.

Dar deodată o cugetare diavolească îi trecu prin minte.

Întinse braţele ţinând copilul naintea lui aşa că, dacă soldaţii ar fi împuşcat, l'ar fi lovit întâiu pe el.

Comandantul patrulei părea a nu fi

observat şiretenia mizerabilului. Era să comande „foc.“

Dar deodată se repezi în stradă o femee şi nu se opri decât în faţa puştelor întinse ale soldaţilor.

O spaimă de moarte era întipărită pe faţa acestei femei.

Era muta care se ruga pentru viaţa copilului ei.

Soldaţii lăsară armele în jos.

Răpitorul copilului scoase iar un hohot de rîs ironic, când văzu că şiretlicu'l isbutise.

Dar nu mult se bucură de acest triumf.

Iohan se apropiase de dênsul aşa în cât acum nu mai avea de cât să întindă braţele ca să'l ia copilul.

Tâlharul se mai uită o dată spre acoperişul casei vecine, apoi spre abisul ce se deschidea la picioarele lui.

In momentul următor se pregăti să sară şi... sări.

Mulţimea de pe stradă scoase un strigăt de spaimă.

Mama copilului răpit căzu leşinată pe pietrele stradei.

Câţi-va oameni mai miloşi o luară şi o dusără în casă.

Tâlharul sărise bine.

Cei de jos îl mai văzură un moment cu copilul în braţe, înaintând pe acoperişul casei vecine.

Apoi dispăru.

Lăcătuşul se întoarse, blestemând, în magazie.

Nu putuse să încerce şi el acea săritură primejdioasă; pentru dênsul ar fi fost moartea sigură şi fără folos.

Oamenii poliţiei cercetară cu îngrijire prin casele vecine, nelăsând neexaminat nici un colţişor.

Dar în zadar!

Tâlharul dispăruse fără urmă cu copilul.

Când Sofia se deşteptă din leşinu'l adânc, se uită cu priviri sălbatice împrejur...

— Işi caută copilul, îşi zise lăcătuşul care era lângă dênsa.

Sofia îi luă mâinile şi privirile ei rugătoare păreau a zice:

— Fie'ţi milă de mine, şi spune-mi: unde mi-e copilul?

Stubernauch înţelese întrebarea mută şi rĕspunse:

— E în paza lui d-zeŭ; n'o să'l părăsească.

Sofia se uită la lesgân cu o privire fixă de nebună şi căzu îndărăt pe spate.

Nişte friguri nervoase o coprinseră şi o aduseră în curînd între viaţă şi moarte.

IV

Un plan îndrăcit

Am lăsat pe Krantz în momentul în care ridicase securea de asupra capului nenorocitei Olga, care'şi aşezase gâtul alb şi gol pe buturuga fatală.

Dar când securea căzu, un strigăt de uimire răsună de pe buzele oamenilor adunați acolo.

Ca prin farmec, Olga cu buturugă cu tot, dispăruse fără de urmă.

Un moment bărbații rămaseră nimiți împrejurul locului în care cu un moment mai nainte îngenunchiase femeea condamnată la moarte.

Ce se întâmplase?

Cum fusese cu putință ca Olga să dispară fără de urmă în acelaș moment în care deja securea călăului trebuia să-i taie gâtul?

— E o șarlatanie la mijloc! strigă Franz scrîșnind din dinți și apăsă mâna aspră pe umerii bătrânului castelan, care de alt-fel, părea și el zăpăcit cu desevârșire de neesplicabila întâmplare.

— Tu ai făcut vre-un meșteșug ca fiica ta să scape, Bertram; întrega esecutare ce s'a înscenat aci n'a fost de cât o comedie.

Un murmur se ridică din rândurile bărbaților adunați.

Frantz observă efectul vorbelor sale și urmă.

— Să scape așa dar trădătoarea nepepsită? Să trăiască ca să ne piarză pe toți? Nu, aceasta nu trebue să se întâmple.

Contele de aur îl puruncì să tacă.

— Nu credeți, zise, că s'a întâmplat ceva pentru ca să se mântuiască viața Olgheĭ: să vĕ explic însă cum a putut să scape de lovitura mortală.

Se plecă și arătă un mic nasture ce se ridica pe o dușumea de jos.

— Vedeți acest nasture.

„Când a îngenunchiat Olga, a atins de sigur cu genunchiul nasturele; apăsarea a pus în mișcare o trapă pe care am pus eŭ s'o construiască în această sală în interesul nostru, ca că ne asigure scăparea în casul când am fi fost urmăriți de poliție.

„Dar de și deocamdată Olga a scăpat de moarte, adaose Contele de aur, căci de sigur acum se află în libertate, totuși datoria asociației noastre este să urmărim pe trădătoare.

Alegeți pe trei din voi carî o să se însărcineze cu această urmărire.

Se învoiră cu toții.

Alegerea se făcu numaĭ de cât.

Printre cei trei aleși era și Frantz.

— O vom găsi noĭ, exclamă ei scrîșnind, de ar trebui să scotocim tótă Germania. N'o să ne maĭ scape.

„Dar să nu pierdem niciun moment; poate n'a părăsit încă această casă.

— Frantz! esclamă contele de aur și'ĭ făcu semn să se apropie. Iți poruncesc să procedezi cu umanitate!

„Astăzi maĭ întâiŭ, urmă șoptind, așa în cât numaĭ Frantz putea să-l audă, astăzi maĭ întâiŭ mĕ căesc că m'am înjosit la o asociare cu tâlharii, cu escrochi și cu falșificatorĭ de banĭ.

„Dar ce s'a întîmplat s'a întâmplat şi cred că mi-am făcut tot-deauna datoria faţă de voi.

„Mie aveţi să-mi mulţumiţi că, cu tóta deşteptăciunea poliţiei, până acum aţi rămas nedescoperiţi.

„Aşa că aveţi sute de dovezi că numai eŭ v'am scăpat adesea din primejdie?

— Se poate, Conte de aur, murmură Frantz, dar în ce priveşte pe acea femee, nu mi lua în nume de rĕŭ, dar eşti orbit. Ori ţi-a întors capul, ori...

— Frantz bagă de seamă ce vorbeşti, întrerupse Contele de aur.

„Ştiŭ că eŭ pretind să fiŭ ascultat şi nu sufer să mĕ contrazică nimenĭ din voi.

„Iţi mai spuĭ încă odată puneţi tóte puterile ca să ne prinzĭ iar p'acea femeie; dar odată ce aĭ prins'o, fiĭ uman, fiĭ cruţător cu dânsa.

„Acu pleacă!

Contele de aur îĭ întoarse spatele.

Nu vĕzu cu ce priviri de ură îi răspunse Frantz.

Contele de aur se apropie de Krantz şi'l invită să'l urmeze.

Îl duse într'o odaie vecină, care era mai prietenoasă decât toate celelalte odăĭ ale caseĭ.

Omul mascat încuiă uşa în urma luĭ.

Invită pe călăul să şază la o masă, pe care era o sticlă cu vin şi pahare.

— Aĭ vĕzut multe lucruri misterióse în astă noapte, d-le, îĭ zise contele de aur umplênd paharele, ciocnindu-le şi ducênd pe al sĕŭ la gură.

„Veĭ fi de sigur dispus să mĕ socoţi un om stricat şi rĕŭ, dar crede-mĕ că nu sunt aşa, nu.

Era în glasul cu care rosti aceste cuvinte o durere adîncă.

Călăulul i se păru că vede două lacrămĭ strălucind îndărătul măscel care acoperea ochiĭ contelui de aur.

— Domnul meŭ, rĕspunse Krantz, aş fi rĕmas adênc nemângâiat dacă aş fi făcut vr'un rĕŭ aceleĭ fete; nu poţi óre d-ta s'o aperĭ, sĕrmana, din primejdiile ce vĕd c'o ameninţă şi de-acu nainte?

— Nu, din nenorocire.

„Nu ştiŭ dacă e adevĕrat saŭ nu că ne-a trădat.

„In tot cazul, aparenţele sunt în contra eĭ.

„Cu tóte astea, adaose contele încet de tot, eŭ sper că va isbuti să se ascundă bine.

— Acĕsta aş dori o şi eŭ, exclamă Krantz cu vioiciune.

„Ar fi păcat de o fiinţă atât de tênĕră şi vrednică d'a fi iubită.

Contele de aur se ridicase.

— Adio, călăule din Berlin, zise, am cunoscut în tine un om care, cu toată meseria'ĭ sângeroasă, are inimă şi sentimênt.

„Cine ştie dacă nu ne vom mai revedea?

„Poate... cine ştie, zic.... poate într'o dimineaţă mĕ veĭ conduce şi pe mine pe piaţa pe care de obicel îşĭ sfârşăsc cariera unĭ oameni.

— Nu glumi, d-le, zise Krantz cu seriositate, să nu sperăm să ne mai întâlnim împreună.

— Eĭ, or ne vom revedea or nu, te-am cunoscut azĭ ca pe un om de inimă. Nu te voĭ perde din vedere, călăule din Berlin, şi când poate veĭ avea nevoe de sprijinul unuĭ prieten, voĭ fĭ cu tine.... Adio.

Contele de aur îşĭ întoarse faţa.

Krantz prinse mâna pe care i-o întindea omul mascat şi o strînse.

In momentul următor, Contele dispăru pe uşă.

Călăul, obosit de atâtea emoţiunĭ, căzu pe scaun.

Puse mâna pe paharul plin şi 'l goli dintr'o dată.

Oboseala îl birui numaĭ de cât.

Ar fĭ voit acum să se ridice de pe scaun ca să plece.

Dar nu mai putu.

Capul îĭ căzu pe masă. .

Adormi.

. . . . . .

Buzele nenorocitei Olga murmurară o ultimă rugăciune pe când eaşĭ aşeza gâtul pe fatalul butuc.

Era gata să moară.

Nu se maĭ gândia de cât la mila lui dumnezeŭ.

De o dată simţi că pământul se mişcă sub dênsa.

Din locul în care îngenuchia, se simţia lunecând uşor.

Mecanicește cuprinse trunchiul în braţe şi închise ochiĭ.

Se aştepta să'ĭ vină acum moartea.

Leşină.

Dar nu trecură nicĭ două minute şi nenorocita deschise iar ochiĭ.

Se uită uimită împrejur.

Se văzu pe ţărmul unuĭ rîuleţ, la spatele caseĭ misterioase în care fusese închisă.

Nu se gândi mult.

Se simţia instinctiv scăpată, printr'o întîmplare miraculoasă, la care n'avea nicĭ vreme să se maĭ gândească.

Singurul gând ce i se născu în minte fu să scape, să fugă.

Fără a se gândi că umerĭĭ îĭ eraŭ goĭ, că furtuna îĭ arunca zăpada în faţă, numaĭ un gând o stăpânia.

— Să fugă... să fugă... departe de casa astă

De mult îşĭ pusese ea gând să fugă din casa aceea singuratică de lângă drumul de ţară.

Simţise ea că oamenĭĭ carĭ veneaŭ în acea casă, pusă sub supraveghiarea tatâluĭ eĭ, aveaŭ planuri şi săvârşiaŭ fapte criminale.

Descoperise ea că pivniţa caseĭ era un atelier în care se fabricaŭ monede falşe.

Bătrânul Bertram, castelanul caseĭ, care nu era adevĕratul tată al Olghiĭ, dar care îĭ servia de tată de când ea'şĭ aducea aminte, nu da, de e drept, mână de ajutor falşificatorilor, dar evident că era în serviciul acestor oameni.

De când Olga aflase aceste lucruri, era hotărîtă să fugă.

Acum, printr'o înlănţuire de circumstanţe neprevĕzute ea trebuia să 'şĭ pue în execuţie planul eĭ de fugă.

Alergă cât putu de alungul ţĕrmuluĭ.

I se păru că aude glasurĭ după ea.

Prigonitoriĭ de sigur se aflaŭ în apropiere.

Între răchitele ţĕrmuluĭ era o barcă, ea ştia că ar fi scăpată dacă ar ajunge barca.

Cu peptul agitat ea alergă nainte ca şi cum ar fi avut aripĭ la picioare ; îndărătul eĭ se auzirĕ blestemurĭ şi strigăte ; Franz şi cei doĭ tovarăşĭ aĭ sĕĭ veneaŭ din ce în ce mai aproape.

— Staĭ ! strigă Franz şi în acelaş timp o peatră aruncată de o mână puternică şuieră lângă capul fetiĭ.

Dar Olga ajunsese deja barca.

Cu o lovitură ea fu într'ênsa, desfăcu lanţul, apucă lopata care se afla în barcă şi după un moment se afla deja în mijlocul riuluĭ

Franz urlă de furie şi se pregăti să arză şi el în apă pentru a înota în urma eĭ.

Dar tovarăşiĭ sĕĭ îl opriră d'a face pasul ăsta nebunesc.

Apa era rece ca ghiaţa şi criminalul era condamnat la o moarte sigură dacă ar fi sărit în rîŭ.

Un aer de triumf se reflecta pe frumoasa faţă a Olgiĭ, când ajunse la ţĕrmul opus.

Ea părăsi barca şi alergă nainte.

Se afla la ţĕrmul unuĭ pădurĭ care îĭ era cunoscută.

Era pădurea din Spandau.

Evită de a intra în pădure pentru a nu cădea într'una din acele mlăştinĭ carĭ se află în numĕr aşa de mare în pădurea din Spandau.

Olga intră pe drumul cel larg de nisip care se întindea de alungul păduriĭ, de şi puterile o părăsiseŭ.

Cu toată energia sufletuluĭ eĭ tare merse înainte.

Ştia că în noaptea aceasta înainta spre o nouă viaţă plină de grijĭ şi de suferinţe, căcĭ de acum înainte era lăsată propriilor eĭ forţe; dar voia să lucreze, de dimineaţa până seara, numaĭ să rĕmâe cinstită.

Şi pe când alerga înainte, îşĭ împreună mâinile; se gândia la mama eĭ, de care nu'şĭ aducea aminte de cât ca printr'o ceaţă, şi murmură :

— Maică, iubită maică, care vegheziĭ în cerurĭ pentru copilul tĕŭ, îţĭ mulţumesc că m'aĭ scăpat din mâinile acelor

neîngași. Dă'mi putere să mă lupt, să resist și să rămân virtuoasă.

Vêntul șuerând printre arbori părea că 'i aduce șoptele mamei sale: binecuvêntată fii tu, copila mea!

Dar vijelia creștea din ce în ce mai mult

Picături mari de ploie amestecate cu zăpadă, sburau în toate direcțiunile, crăcile arborilor scârțiau, vêntul gemea cu tonuri plângătoare, un întuneric complect făcea tabloul și mai trist.

Olga se silia să descopere drumul; picioarele'i neobicinuite cu asemenea osteneală, o dureau, brațele goale îi erau înțepenite; din ce în ce puterile o lăsau.

Ah! cum ar fi dorit să întâlnească o ființă care să'i arate drumul vre un sat apropiat, dar în jurul ei totul era pustiu.

Amețeala o coprindea.

Îi venia să se trântească jos și să doarmă.

Dar asta ar fi fost moartea pentru ea, desperata.

Oare scăpase de securea călăului, de prigonirea bandiților, spre a muri pe drum de osteneală?

Nu, nu, înainte, înainte!

Incă o sforțare și făcênd câți-va pași, un țipăt de bucurie izbucni din pieptul ei.

Acolo unde se rărieu puțin pomii, pe unde șinele străbăteau o șosea, era o căsuță unde licăria o lumină.

De sigur locuința vr'unui cantonier, aci de sigur putea găsi un adăpost.

Peptul îi zvâcnia de emoțiune când se apropiă de casă.

O femee bătrână și urîtă, ținênd o luminare, îi ieși înainte.

— Te rog, zise Olga, lasă-mă să stau noaptea la d ta.

Mirată și cu neîncredere o privi bătrâna.

— Așa de târziu nu vine nici un om cinstit la oameni cinstiți, zise ea cu voce aspră și voi să închidă ușa.

Dar Olga întinse mâinile.

— O să'ți spun totul, exclamă ea, dar nu mă goni.

„Pentru d zeu nu mă lăsa p'asemenea vaeme, îți jur că sunt nenorocită, prigonită.

— Prigonită, zise bătrâna rizênd și privind brațele și gâtul descoperit al fetei, când e cine-va așa de frumoasă și tênără ca d ta puica nu se lasă să fie prigonită, ci prinsă.

„Ha, ha, am fost și eu o dată tênără.

„Dar vino înăuntru și încălzește-te.

Olga răsuflă, dobândise un adăpost.

Bătrâna închise ușa.

Camera era mobilată astfel în cât servia și ca odaie de culcare, căci lângă zid era un pat larg ce se putea acoperi cu perdele, carî în acel moment erau însă trase.

— Bărbatul meu nu e acasă, zise fe-

meea făcênd semn Olgii să se aşeze la sobă, dar trebue să vină numaĭ decât; o să se mire vĕzênd ce vizită am primit.

„O, Mathias e un adorator al fetelor frumoase şi eŭ nu sunt nicĭ de cum geleasă, drăguţo; eŭ rîd când vĕd că face prostiĭ cu alte femeĭ.

Olga tresări.

Cât de nesuferită 'ĭ era femeea care vorbia cu atâta nerușinare.

— Ţi-e foame, dragă? întrebă cantoniera şi la afirmaţiunea Olgiĭ, aduse pâine şi o bucată de carne.

Fata nu se lăsă a fi rugată, căcĭ fómea o chinuia.

Ea mâncă şi bĕu un pahar de grog ce'ĭ adusese bĕtrâna.

— Rachiul îl aşteaptă pe bărbatul meŭ, zise ea arătând o sticlă.

In acel moment Olga auzi fluerul şi uruitul unuĭ tren ce se apropia.

Bĕtrâna înlocuia adese pe bărbatul eĭ în serviciŭ şi eşi afară.

După câte-va min te cantoniera se întoarse.

— Nu eştĭ oştenită, porumbiţo?

„Dacă ţi-e somn culcă-te în pat, noĭ o să ne aşternem în odaia de alături.

— Dar cum să vĕ iaŭ patul d-v.? rĕspunse Olga.

— Ah! noĭ nicĭ nu ne culcăm de multe orĭ, suntem obicinuiţi să veghiăm. Mâine o să ne resplăteştĭ, nu'ĭ aşa?

Bĕtrâna privi pe Olga cu ochĭ plinĭ de lăcomie.

Fata nu îndrăzni să spue că n'avea nicĭ o para, scia că nemiloasa bĕtrână ar fi gonit-o la miezul nopţiĭ.

— Ţĭ mulţumesc foarte mult, zise ea, şi se culcă.

— Nu vreĭ să te desbraci? întrebă cantoniera.

Dar Olga replică că voia să plece îndată ce s'ar lumina de zi şi că de aceea prefera a nu se desbrăca.

— Cum vreĭ, rĕspunse bĕtrâna şi trase perdelele patuluĭ.

Olga nu putu închide ochiĭ; purtarea, vorbele, tonul, minele bĕtrâneĭ 'ĭ eraŭ prea suspecte.

In zadar încercă ea să'şĭ spue că se înşela; aspectul femeiĭ desminția orĭ-ce speranţă.

— Ea voia să adoarmă şi închise ochiĭ. Osteneala o învinse; fu coprinsă de un somn uşor şi neliniştit.

D'o dată tresări auzind o voce aspră de bărbat care se silia să înăbuşască plânsul unuĭ copil

— Ce spurcăciune, mi-aĭ maĭ adus în casă? întrebă cantoniera pe bărbatul eĭ.

— Mi-a dat destul de lucru băeţelul, replică el cu o voce răguşită, a trebuit să viŭ cu el peste acoperişurĭ ca să nu fiŭ prins.

— Am să-i spun amiculuĭ nostru cărciumarul de la *Iepurele alb* că aşa treabă nu maĭ fac o dată cu capul saŭ să mĕ plătească alt-feĭ, dacă'ĭ dă mâna.

„Dar acum dă-mĭ de mâncare, nevastă, mi-e foame de leşin.

Femeia 'l aduse de mâncare și îndată 'l auzi Olga, ascunsă pe după perdele, cum mânca cu deliciu din bucatele aduse.

— Mathias, șopti femeea, ce o să facem cu broscoiul ăsta, n'a spus nimic cârciumarul de la *Iepurele alb*?

— Ba da, replică Mathias, domnul care i-a dat însărcinarea d'a lua copilul muteĭ, a exprimat dorința ca să fie încredințat vr'unor țărani carĭ să'l îngrijască până ce o veni să'l ia.

— Daca n'o muri maĭ înainte, complectă femeea cu un rîs sinistru.

— Bine ziceĭ, aprobă Mathias, daca nu o muri maĭ înainte. Domnișorul vrea să plătească pe fie-care lună pentru hrana copilului, dar cine se coboară în groapă numaĭ are nevoe de hrană.

— Tocmaĭ așa, să'l curățăm frumușel de pe lume.

— Nu trebue multă bătaie de cap îi pui o perniță pe gură, o apeși câte-va minute cu mâne, și adio.

— Bravo, replică femeea din care vorbia rachiul și absintul.

Ea legăna nevinovatul copil în brațe fără a fi mișcată văzêndu-l dormind așa de liniștit.

— Apoĭ îl îngropăm în curte. E un bastard de care nu se interesează nimenĭ

— Dar domnul care a pus să'l răpească de la mama luĭ?

— Tocmaĭ, el va fi maĭ mulțumit dacă îl trimetem de pe lume. Altmintrea de ce nu l'ar fi lăsat mameĭ sale? Drace, cum se maĭ strâmba ca o nebună, cred că m'ar fi sugrumat dacă n'aș fi dat-o jos de pe scărĭ. Dar ea nu a putut pune mâna pe mine când săriam peste acoperișurĭ cu copilul în braț(e, mĕ mir și eŭ, zĕŭ. M'am vîrît la noroc într'un pod printr'o fereastră deschisă, am aprins un chibrit și uitându-mĕ în jurul meŭ văzuĭ un halat vechiŭ. Nu departe văd și un bonet de noapte, iute îmbrac halatul, pun bonetul și înfășor copilul în niște zdrențe ce maĭ eraŭ acolo.

Apoĭ cobor încetinel scările, dar tremuram ca o vargă să nu mĕ descopere. Ajunsesem la poartă când d'o dată mĕ întâlnesc cu cine-va

„— Staĭ, strigă bĕtrânul, cine e acolo?

„— Acum curagiŭ! îmĭ zisei eŭ și băgaĭ mâna în buzunar ca să'mĭ deschid pumnalul. Dar străinul uitându-se la mine, esclamă: Ah, bĕtrânul Neumann din etagiul al patrulea, de ce nu te culcĭ? Eŭ 'mĭ pun mâna pe obraz și mĕ vait

„— Ah! te doare măseaua, vreĭ să mergĭ la dantist, staĭ să'ți deschid porta oh! durerea de măsea e afurisit lucru am pățit'o și eŭ multe orĭ, n'am putu închide ochiĭ; buna seara și să auziĭ de bine. Și dobitocul deschise poarta ș 'mĭ dete drumul. La „*Iepurile alb*“ undmĕ dusei să mĕ odihnesc după atâtea aventurĭ, muriaĭ de rîs auzind de bĕtrânul Neumann și de durerile luĭ de măsea

Nevasta cantonierului rîdea şi ea cu hohot ; era beată moartă.

Olga auzia din ascunzătoarea sa fiecare cuvînt şi o groază de moarte 'l îngheţă sângele în vine. Nu se mai putea îndoi peste ce oameni dedese.

Se crezu perdută ; pe semne beţiva o uitase, dar la fie-ce moment putea să-'şi aducă aminte şi atunci de sigur era s'o ucidă.

Criminalii aveau să se teamă ca Olga să nu trădeze tunestul lor plan d'a omorî copilul.

Sudori reci îi acoperea fruntea, dar totuşi nu tremura ; se gândea la micul, nevinovatul copil care trebuia să fie ucis póte peste câte-va minute.

Atunci auzi pe femeea cantonierului murmurând :

— Vino, bărbăţele, vino în curte, ia lampa şi sapa.

— La ce ? întrebă bărbatul.

— Să săpăm o groapă, nu trebue să fie mare, dar adâncă, ca câinele să nu scormonească cadavrul.

Olga tremura din tot corpul şi totuşi se ridică pe pat. Voia să'şi sacrifice mai bine viaţa de cât să vadă o victimă.

Bărbatul se duse într'un colţ al odăii şi luă dintre alte unelte o sapă.

— Aşteaptă un moment, zise femeea să culc lighioana în pat, în curînd o să doarmă somnul vecinic.

Abia auzi Olga aceste cuvinte şi iute ca fulgerul se întinse pe pat şi închise ochii ca şi când ar dormi.

Când nevasta cantonierului trase perdelele patului, se retrase dând un ţipăt de surprindere.

Cantonierul privi când pe nevastă-sa, când pe fată ale căreia farmece fecioreşti îi aprindeau simţurile.

— Drace, pe asta o uitasem cu totul, exclamă femeea, s'a rugat să o găzduim astă seară şi m'am gândit că o să'ţi pară bine să ai în casă o fată aşa de frumoasă.

— Frumoasă e, nu e vorbă, şopti Mathias, şi tu eşti o femeiuşcă nepreţuită, căci mă chinueşti cu gelozia stupidă, dar nu cum-va să fi auzit ce am vorbit.

— Nu vezi că doarme ? n'a auzit nimic, fii pe pace.

Femeea culcă atunci pe copil pe pat şi făcu semn bărbatului ei.

— Haî, vino, moşule, să isprăvim mai iute cu copilul şi apoi..

Cu un gest nerusinat ea arătă pe Olga.

Cantonierul făcu un semn de aprobare şi eşi apoi cu nevastă-sa din casă.

Abia se închise uşa după dênşii şi Olga se sculă.

Emoţiunea strălucia în ochii ei, era deciză să încerce scăparea ei şi a copilului.

Apucă copilul în braţe, strângêndu'l la piept şi eşi încet afară.

— Sêrmanul copilaş, şopti ea tremu-

rând, d-zeŭ ne va ajuta să scăpăm de mâna acestor ucigaşi.

In curte se auziaŭ bătăile înăbuşite ale sapei cu care se făcea mormêntul copilului.

Incetinel Olga intră iar în odae şi încuie uşa pe dinăuntru.

Apoi alergă la fereastră şi o deschise.

Era timpul suprem.

Afară se auziaŭ paşi; era cantoniera care venia să ia copilul.

Olga se urcă pe fereastră şi căută să 'şi treacă talia ei gingaşă printre gratiile ferestrei, dar constată cu groază că era prea îngustă.

— Deschide o dată, strigă femeea bătând la uşă, de ce te-ai închis înăuntru drăguţo?

Olga se lupta să iasă pe fereastră.

Cantoniera bănuind ceva se uită prin broasca uşii.

Ingrozită ea se retrase strigând:

— Bărbate, iute, iute, străina fuge cu copilul pe fereastră, ne-a auzit, suntem pierduţi.

Cu o furie sălbatică ea se repezi prin poarta curţii afară în drum; în acel moment Olga reuşise să iasă pe fereastră.

Cu copilul în braţe voi să fugă peste şosea în pădurea apropiată.

Dar la o depărtare de vr'o 20 de paşi de ea, doi ochi mari de foc se apropiaŭ, şi uruitul asurzitor al unei locomotive ce venia ca fulgerul către nenorocita umplea aerul.

Olga închise ochii, era o alegere teribilă.

Dacă mai stetea, cădea în mâinile prigonitorilor ei cari eraŭ aproape; de făcea un pas înainte, era în pericolul d'a fi strivită împreună cu copil de tren.

O singură secundă îi de ajuns pentru aceste reflecsiuni. Mai bine moartea sub roţile trenului de cât de mâinile acelui mişel desfrânat.

Ea sări peste şine... după dênsa alergând ca o strigoaică nevasta cantonierului

Trenul sosi, locomotiva rostogoli sub dênsa o fiinţă, un singur ţipăt sinistru, sfâşietor răsună în tăcerea nopţii. Fâşii de carne vie, oase sfărâmate, valuri de sânge se vedeaŭ pe şine.

V

Loculuţa călăului

Când se deşteptă Krantz a doua zi, soarele strălucia pe cerul senin.

Fruntea îi ardea, tot corpul îi era zdrobit, cu greŭ 'şi putu culege amintirile. Cum de se găsia în acea casă? Nu mai era acel lăc sinistru unde trebuia să'şi îndeplinească sângeroasa lui sarcină? Tabloul nopţii trecute îi apăru cu o claritate îngrozitoare.

I se păru că mai vede pe frumoasa Olga, condamnată la moarte, că mai aude vorbind pe contele aurului, care'i zi-

cea: „Poate că ne mai vedem!“ Călăul ’şi aduse aminte că se dusese apoi să bea un pahar de vin.

Şi acum era acasă, în patul său? E posibil? Să fi fost numai un vis.

Krantz se sculă iute şi se îmbrăcă.

— Ce visuri concrete, îşi zicea el. Aş putea să jur că am fost astă-seară la falşificatorii de bani şi că mi-au luat jurământul să nu trădez nici un cuvânt.

Cu aceste vorbe el scoborî scările locuinţei spre a se plimba puţin în grădină şi a’şi goni durerea de cap.

Un aer răcoros, desfătător distră puţin agitaţia călăului. D’o dată Krantz se opri; ajunsese la un pavilion înconjurat cu ederă; el ascultă cu atenţiune.

Nu era oare vocea soţiei sale?

El auzi şoptindu-se, din când în când se auzia câte un cuvânt mai tare, apoi iar se făcea tăcere.

Un nor de mâhnire trecu peste fruntea lui Krantz.

Să fie oare adevărat, ce i se spusese că nevasta sa avea relaţiuni amoroase cu ajutorul său Reinchard Schmaller?

Vinele i se umflară de mânie la această gândire.

El întâmpinase tot-d’auna cu indignare aceste vorbe luându-le de calomnii.

Nu luase oare pe Maria, o fată săracă, numai fiind-că’i plăcuse sinceritatea, virtutea ei? Nu făcuse atâtea sacrificii pentru dênsa? Şi de câte ori îi declarase ea amor veşnic?

De ce l’ar înşela? de ce i ar răpi ce avea mai scump, iubirea, credinţa?

Reinchard era într’adevăr un tînăr foarte frumos. Ochii lui ardeau de pasiune, voiciune, dar şi Krantz era un bărbat în floarea vârstei.

Nu, nu, e peste putinţă.

El se îndreptă către pavilion; în acelaş moment eşi dintr’însul o tênără femee, foarte frumoasă. Era Maria, nevasta călăului.

— Te-ai sculat în sfârşit! strigă ea văzêndu’l. Te-au pişcat razele soarelui de te-au deşteptat, somnorosule.

După dênsa veni şi Reinchard.

— Tocmai întrebam pe nevasta d-tale dacă trebue să te deştept, zise el. Ai petrecut în Berlin pe semne. Ha, ha, azi dimineaţă te-am găsit dormind ca un urs pe banca dinaintea casei.

Krantz tresări. Era deci adevărat, nu dormise acasă.

— Haĭ în pavilion, zise Maria, îţi aduc cafeaua, dar să’mi spui adevărat unde ai fost noaptea asta.

Călăul se aşează şi rezemându’şi capul în mâini, cugeta la întêmplările din nóptea trecută.

Nu-i venea parcă să creadă, că în adevăr fusese răpit aşa zicând, din casa-i proprie, într’un chip atât de misterios.

Reinchard se depărtase.

Se strecurase neobservat după nevasta călăului şi intrase în urma el în bucătărie.

Femeia se apropiă de sobă şi turnă apă fierbinte peste nişte cafea măcinată.

— Mario, îl şopti Reinchard cuprinzând-o cu braţul, te rog, învoieşte-te, învoieşte-te însfîrşit şi fugi cu mine. Nu zici oare că mă iubeşti şi-ţi urăşti bărbatul?

— Da, Reinchard, esclamă tînăra femeie şi se alipi de dînsul, nu pot uita ce jertfă ai adus pentru mine. Ne-am iubit cu mult înainte de a cunoaşte pe Frantz, dar erai prea sărac, tata n'a vrut să-ţi primească cererea.

„Ah, nu-mi trece prin gînd să fac imputări sărmanului meu tată, care acum e mort; el nu se gîndea decât la binele meu când mi-a zis să iau pe călău, dar eu nu mi-am iubit nici o dată bărbatul.

— Da, pe vremea aceea nu eram de cât o biată calfă de fierar, zise Reinchard întunecat.

„N'aveam nimic; dar nu puteam să trăiesc despărţit de tine, Mario.

„Mi-am părăsit meşteşugul cinstit şi m'am făcut calfă de călău, numai ca să pot fi aproape de tine, căci, Mario, vocea-i tremura de emoţiune şi patimă, aş fi murit dacă n'aş fi putut trăi lângă tine.

— Nici eu n'aş fi ţinut la viaţă, răspunse Maria, dacă nu te-aş fi avut pe tine...

„Dar propunerea nu ţi-o pot primi..

„Să fug cu tine, să 'mi las bărbatul pe furiş? Nu, nu!

„Toată lumea mi-ar zice femee necredincioasă şi nevrednică.

Reinchard scrâşni din dinţi.

— Va să zică să urmeze lucrurile tot aşa, să păstrăm mereu o mască înaintea lui?

„Lasă, poate vor mai fi şi alta mijloace.

Maria impinse de la sine pe Reinchard.

— Ce vrei să faci? esclamă. Te conjur, numai la crimă să nu te gîndeşti.

— Nu mă gîndesc la nimic, zise Reinchard scurt.

Se întoarse să plece.

Femeia călăului turnase cafeaua într'o cană curată şi o aşeză pe o tavă.

Voia tocmai să plece cu dejunul, când îşi aduse aminte că trebuia să ducă bărbatului ei şi ţigări.

— Mă întorc îndată, zise lui Reinchard şi ieşi din bucătărie.

Abia rămase ajutorul călăului singur, scoase din buzunar o sticluţă.

Coprinsul ei era un licuid gălbăiu cu o spumă uşoară de-asupra.

Faţa lui Reinchard era palidă ca mórtea.

Mâna în care ţinea sticluţa îi tremura.

— Trebue să fie! isbucni el cu o privire sălbatică spre cana cu cafea.

„Nu mai pot trăi aşa.

„Or eu, ori el!

Intr'o clipă lăsă câte-va picături din fluid în cafea.

Cafeaua nu'şi schimbă de loc culoarea.

Pînti şi trase...

Reinchard puse sticluţa îndărăt în buzunar.

— N'o să mă dea de gol nici o dată, murmură, căci aceasă otravă — *curare* îi zice, dacă nu mă înşel — omoară încet, încet de tot, dar sigur.

„Ce mulţumitor sunt azi nenorocitului condamnat din Braunschweig care mi-a

dat, în închisoare, aticluța asta, pentru că l'am tratat cu blândețe.

„— Ține sticla asta, mi-a zis, poate vei avea și tu vr'un dușman de care să te cotorosești o dată.

„Acum am un dușman: călăul.

Maria intră.

Luă tava cu cafea și ieșind șopti lui Reinchard.

— Nu-ți pierde curagiul, Reinchard, cine știe ce se mai poate întâmpla.

Apoi ești din bucătărie.

Reinchard după dênsa.

Un râs răgușit răsună în urma lor.

Ceva se mișcă îndărătul cuptorului uriaș.

Un omuleț mititel, cu pieptul și spatele ieșit ca două coșuri, se ridică și hățănându-se ca o maimuță se dete de pe cuptor în jos.

Era un ghebos roșcat cu fața plină de pistrui.

In ochii mărunței strălucea viclenia și șiretlicul.

— A! așa stă lucrul! murmură el frecându-și mâinele slabe.

„Meștere Krantz, ai nevoie de doi ochi cari să vegheze pentru tine.

„Băiatul ăsta care-ți sărută și-ți îmbrățișează nevasta, te-ar trimite bucuros pe lumea cealaltă.

„Dar Ralph ghebosul o să-i strice socotelile!

„Otrăvitorule! o să'ți arăt eu să mi mai zici mie maimuță mică!

„O să vezi tu, când o să te ducem și pe tine la buturugă — hihihi — și când meșterul Krantz o să-ți tae și ție capul — hihihi — capul ăla iubit de femei... cu securea, jos!

Făcu un gest vesel din mână și rîdea cât putea.

Apoi, deodată sări afară din bucătărie, și fuga în grădină.

Nevasta călăului n'ajunsese încă la chioșc, când micul ghebos trecu ca fulgerul pe lângă ea și se isbi cu putere de cana cu cafea.

Cafeaua se răsturnă.

— Ești nebun, Ralph? strigă călăul, ori ai orbit de nu vezi ce-ți stă în cale?

— Dobitocul! strigă Reinchard aruncând o privire furioasă spre ghebos.

Acesta părea dezolat.

— Ce păcat de cafea, zise el încet, ar fi priit bine meșterului.

In acelaș timp aruncă o privire rătăcioasă spre Reinchard care fără voie tresări, zicându-și:

— M'a pândit! m'a descoperit!

— Iți sosește o vizită, Iuliu, zise atunci femeea arătând spre drumul de țară.

Intr'adevăr o trăsură mică cu un cal se oprise înaintea casei.

— E Jonas Bruck, strigă Krantz și alergă naintea celui care intra.

Acesta era un om chel, foarte gârbovit.

Trăsurile feței sale galbene și uscate, trădau viclenie și lipsă de orice milă.

Jonas Bruck trecea drept unul din cei

hal primejdioşi cămătarl din Berlin.

Era negreşit un om foarte bogat, şi a căruĭ bogăţie creştea mereŭ din an în an.

Meserie pe care s'o spună el n'avea.

Poliţia însă n'avusese nicĭ o dată ocazie să prinză pe Jonas Bruck asupra uneĭ fapte nelegale, orĭ şi cât s'ar fi silit s'o facă.

Cămătarul se apropiă şchiopătând de călăŭ şi când ajunse lângă el îĭ întinse mâna.

— Slavă domnuluĭ că n'am făcut drumul de geaba. Ştiĭ, iubitul meŭ domn că timpul e bun pentru un biet om de afacerĭ ca Jonas Bruck.

— Eĭ las, Jonas, rĕspunse Krantz,— toată lumea ştie că eştĭ un om bogat.

— Bogat, bogat!... repetă Jonas ridicând mâinele spre cer; dumnezeŭ îmĭ e martor că d'abia pot să trăesc. Nicĭ atâta n'am putut să câştig, ca să pot dobândi pentru mica mea Rosa, singurul meŭ copil, să-mĭ rĕmână sănătos, să pot dobândi pentru dênsa un bărbat bogat.

Ajunseseră până la chioşc.

Cămătarul, obosit, se lăsă să cază pe un scaun.

Krantz se aşezâ în faţa luĭ.

— Cam ghicesc de ce aĭ venit la mine, începu călăul.

„Vreĭ să-ţĭ cerĭ banĭĭ pe carĭ mi-aĭ împrumutat atuncĭ când am cumpărat casa asta.

Jonas Bruck făcu semn că da.

— Cum zicĭ, rosti el jucându-se cu firele din barba-ĭ căruntă.

„De, vremurile sunt rele, banĭ puţinĭ nu mai ştiŭ cum s'o scoţ la capătâiŭ...

„Acu treĭ anĭ te-am împrumutat.

— Da, îĭ întrerupse călăul, domnul inspector de poliţie Schart, un protector d'al meŭ m'a recomandat d-tale.

— Domnul inspector poliţienesc Schart e un om bun şi influent.

„Jonas, aşa mi-a zis atuncĭ, călăul Krantz are nevoie de banĭ; vrea să-şĭ cumpere o căscioară a lui...

„Atuncĭ eŭ n'am crâcnit de loc, am numĕrat banĭĭ pe masă; ş'acu o să facĭ şi d ta cum am făcut eŭ atuncĭ şi să-mĭ numerĭ banĭĭ cu cametele lor.

— Eĭ da, negreşit, dacă aş putea, rĕspunse călăul, dar n'am tocmaĭ acum o sumă mai mare în casă.

Cămătarul clătină din cap cu neîncredere.

— Ia lasă, domnule Krantz, zise el silindu se să rîdă, că tot aĭ d-ta banĭ, dacă vreĭ să aĭ, şi zĕŭ că'mĭ trebuesc foarte, nu ţi-ĭ cer de geaba.

— Iţĭ jur, Jonas, rĕspunse călăul ridicându-se, buzunarele'mĭ sunt goale.

Şi pentru mai multă dovadă, îşĭ întoarse buzunarele pe dos.

Un obiect negru, nu prea mare căzu atuncĭ la pământ.

Micul cocoşat care rĕmânsese la intrarea chioşculuĭ şi ascultase convorbirea

cu curiozitate sări atunci ca o pisică asupra micului obiect şi'l ridică.

Era un portofoliŭ de piele neagră.

Krantz se uită mirat la el.

Cum ajunsese acel portofoliŭ în haina lui şi ce cuprindea oare ?

Îl deschise.

Dar abia aruncă o privire într'ênsul, şi tresări uimit.

Scăpă portofelul pe masă.

Cinci bilete de câte o mie erau într'ênsul.

Cămătarul se uită lacom la bancnote.

Degetele îi tremurară.

Trebuia să se stăpânească mult ca să nu pună mâna pe hârtiile preţioase.

— Ştiam eŭ că glumeşti, zise el zîmbind, cine are cinci mii de mărci, pôte să'şi plătească datoriile.

— Dar nici nu ştiŭ cum a ajuns acest portofoliŭ în buzunarul meŭ, zise în sfîrşit călăul uimit.

„Nu ştiŭ

De o dată amuţi.

Îşi aduse aminte că omul cu masca îi făgăduise 5000 de mărci pentru execuţia Olghii.

Criminalii îşi ţinuseră cuvîntul de şi execuţia nu se întâmplase.

Va să zică nu era un vis întâmplarea din noaptea trecută.

Avea acum o dovadă pipăită în mână.

Dar acei bani îl îngrozeau.

Îi aruncă lui Jonas zicêndu'i :

— Iată, fii plătit cu ei.

Ovreiul apucă banii cu lăcomie.

Cu degetele tremurătoare îi numără încă odată, beat de mulţămire.

— Sunt bune, zise după câte-va minute ; trebue să băgăm bine de seamă, pentru că de câtă-va vreme circulă multe bancnote falşe.

Puse hârtiile în buzunar.

Apoi se ridică.

— Adio, d-le Krantz, zise întinzêndu mâna călăului, şi când veĭ mai avea nevoe de mine, ştiĭ unde şed, pentru d-ta sunt totd'auna acasă.

Făcu câţi-va paşi spre poartă.

Apoi iar se întoarse.

— Vreĭ să'mi faci un serviciŭ, d-le Krantz ? îi zise.

— De se va putea, d-le Jonas Bruck.

— Am să călătoresc niţel prin pădurea de la Spandau...

„Ştiŭ că n'o să'i treacă nimănui prin gând să caute comori la un biet bătrân ca mine, dar totuşi sunt oameni răi...

„Te rog vino cu mine o bucată de loc prin pădure...

Călăul se învoi.

Zise să-i aducă pălăria şi bastonul, şi'apoi se urcă în trăsură lângă Jonas.

Peste un ceas pădurea de la Spandau era străbătută.

Călăul îşi luă rămas bun de la cămătar şi se întoarse pe jos prin pădure.

Mergea adâncit în gânduri.

Se gândia la nevastă sa şi la ceea ce i se şoptise la ureche despre dênsa.

— Maria să'mi fie necredincioasă, murmură el, aș omorî o dacă aș prinde-o vre-o dată; dar e o minciună, da o minciună.

De o dată Krantz se opri.

Ochiĭ i se îndreptară spre un tufiș, de unde îi ajunsese până la urechi un piâus slab, încet.

— Ce'i asta? esclamă.

„Par'că ar fi vocea unuĭ copil.

Se îndreptă spre tufiș și'l desfăcu cu brațele.

— Un copil! strigă el

Și'l ridică de jos.

Era înfășurat în niște postav vechiŭ, negru.

Putea să fie de vr'un an.

La gât purta un lănțușor de aur subțire, cu o monedă de argint.

Călăul strînse copilul la piept și se grăbi cu el cât putu.

— Sărmană ființă, zise el, trebue să fie o mamă crudă care te-a aruncat aci; dar te voĭ lua la mine și voĭ face din tine un om cinstit.

Dar când trecu pragul casei, stătu un moment la îndoială și se uită la copil.

— Sărmane copil, șopti el, în momentul acesta o pată se depune pe viața ta. Vii sub un acoperiș sigur, dar e casa călăului din Berlin.

VI

Mască falsă

Perdelele albastre de mătase cari atârnau peste patul contelui de Marco-Sternenburg se mișcară încet.

In acelaș timp se auzi sunetul unuĭ clopoțel de argint. Anton, camerierul contelui, alergă la patul stăpânuluĭ sĕŭ care tocmaĭ se trezise din somn.

Câte-va minute maĭ târziŭ contele Waldemar ședea înfășurat într'un halat de mătase la biroul sĕŭ. Antonio 'i servi pe o tavă de argint ciocolata pe care contele o sorbia cu deliciŭ rezemat a lene pe un fotoliŭ.

Contele Marco, propietarul superbuluĭ palat în care ne găsim acum, era un om de vr'o patru-zecĭ și cinci de anĭ. Nu s'ar fi putut preciza etatea impunătoruluĭ bărbat, căci fața sa încadrată de o barbă brună, fruntea luĭ înaltă, nasul luĭ lung și subțire 'ĭ dedeau expresiunea energică și tenĕră, iar câte-va cute și sbârcituri pe frunte și în jurul ochilor cam ostenițĭ trădau totuși o vârstă maĭ înaintată.

După ce contele Marco termină cetirea câtor-va ziare, se adresă la feciorul sĕŭ cu vorbele: Unde's scrisorile, Antoane.

Servitorul ĭ întinse atunci pe o altă tavă câte-va scrisorĭ. Contele le deschise,

una după alta, scrise pe unele din ele câte-va notițe și în sfârșit se opri la o mică scrisoare pe hârtie roșă.

Ochii săĭ străluciră de plăcere, când deschise scrisoarea și ceti rîndurile scrise de o mână gingașă de femee.

— Vine esclamă el triumfător, vine. Antoane îmbracă-mĕ iute.

Pe când feciorul luĭ ajuta să se îmbrace, contele Waldemar părea adâncit în gândirĭ, d'o dată el se întoarse către servitor și'ĭ zise :

— Antoane, peste vr'o câte-va minute va veni o femee tinără la portar să întrebe de mine, spune-ĭ să'ĭ dea cheia celeĭ l'alte scărĭ ca să poată veni la mine neobservată.

— Foarte bine, domnule conte, replică Anton plecându-se și reținându-și un zîmbet ce-ĭ trecu peste toată fața.

Contele observă.

— Zâmbeștĭ prietine, zise el ; eștĭ pe semne prea bine dispus. Sper că nu mĕ vei sili să fac us de un oare-care document ce păstrez cu deosebită îngrijire.

Camerierul păli. El rĕspunse cu o voce schimbată, nesigură :

— Sunt desolat, domnule conte, eŭ te-am nemulțumit, știĭ totuși că'ți sunt devotat.

— Știŭ că eștĭ un pĕcătos, un hoțoman pe care l'am luat la mine când 'l urmăria poliția pentru falșificare.

— Aĭ făcut un bine nemărginit, domnule conte.

Contele Marco surîse cu dispreț

— Am făcut bine... Tu, precum și toțĭ oameniĭ meĭ, sunteți în puterea mea. Pe toți v'am culeș de pe stradă în momentul când trebuiaț să intraț în pușcărie. Și pe toți pot să vĕ duc acolo când oiŭ vrea.

El 'și aprinse o țigare și bucurându-se de confusiunea luĭ Anton, adăogă :

— Cred că nimenĭ în Berlin n'are servitorĭ maĭ credincioș ca mine.

Anton părăsi odaia în tăcere. Ajuns în anticameră însă, strânse pumniĭ și încleștă dinții de necaz. Da, era în puterea unuĭ om, care știa să stăpânească, să facă sclavĭ din oamenĭ sĕĭ, se simțea ca strîns de un laț pe care stăpânul sĕŭ n'avea de cât să l tragă și era perdut.

— E domnul conte acasă? O voce cam pe nas, care rosti aceste cuvinte, smulse pe camerier din negrele luĭ gândirĭ ; înaintea luĭ era un om mic, rĕŭ îmbrăcat care arunca prin ochelarĭ privirĭ șirete.

— Ah, d-ta eștĭ, domnule Jonas Bruck, exclamă Antonio și salută pe bĕtrân plecându-se curtenitor, așteaptă un moment să te anunț domnului conte.

— Dar maĭ iute te rog, căcĭ n'am vreme de perdut așteptând de geaba prin anticamere. Domnul conte mi-a scris o scrisoare, chemându-mĕ pentru o afacere importantă.

— Da, da, aĭ dreptate zise contele Marco care apăru tocmaĭ atunci pe prag

şi auzise ultimele cuvinte ale bătrânului.

Poftim înăuntru.

Jonas urmă pe conte în cabinetul său.

— M'ai chemat, domnule conte, ce e porunca domnule conte, întrebă cămătarul cu un ton linguşitor.

— La ce e bun Jonas Bruck dacă nu pentru bani, replică Marco. Am nevoe de parale, de multe parale.

Obrazul bătrânului se aprinse de lăcomie.

— Mulţi bani, haĭ? întrebă el ne mai putându'şi stăpâni veselia. Domnul conte vrea un capital mai mare. Sunt gata să'l servesc, dar cu o condiţie.

— Şi anume? întrebă contele Marco cu nerăbdare.

— Ca să'mi plăteşti, bine înţeles, cu dobândă.

— Peste o lună, ştii bine Jonas Bruck că nicĭ o dată nu împrumut pe mai multă vreme.

Cămătarul dete din cap.

— Nu e asta condiţiunea ce vreau să'ţi pun, esclamă el, aş împrumuta domnului conte şi pentru un an, dacă vrea, dar vreau să'mi plătească în aur, aur curat, nou, care n'a mai fost în mâinile altora.

Figura bătrânului avea o expresiune de lăcomie şi nerăbdare, ochiĭ îi eraŭ deschişĭ, gura căscată, tot corpul îl tremura de agitaţie.

Contele 'l privi rîzênd.

— Ştiŭ, Jonas Bruck, zise el. "Ţi place aurul, 'l iubeşti cu înfocare aşa cum bunaoară altul ar iubi o femee frumoasă.

— De ce să ascund, replică cămătarul da, iubesc aurul. Şi cu cât am mai mult, 'l iubesc şi'l doresc mai mult, sunt om bătrân. Singurul meŭ copil, Rosica, e tênără, vrea să trăiască în societate, într'o zi o să mă părăsească şi atunci o să rămân singur pe lume; dar n'am să fiŭ singur căci o să merg la căsuţa mea de bani şi o să mă bucur şi o să mă desfăt privind bănişoriĭ meĭ, aurul meŭ iubit, care'mi poate procura când vreau putere şi stimă.

Agitaţiunea ovreiului era la culme.

Contele luă o hârtie, scrise şi iscăli.

— Asta e suma de care am nevoe mâine, zise el dând cămătarului poliţa.

Jonas Bruck aruncă o privire repede.

— Dumnezeul meŭ, strigă el, de unde să scot până mâine o sută douăzeci de miĭ de mărci? Nu pot să'l aduc d'o dată, e imposibil, domnule conte.

— Bine, atunci dă'mi înapoĭ poliţa.

Marco întinse mâna să ia poliţa dar cămătarul o vîrî iute în buzunar.

— Ce vreĭ, oftă el, ştiĭ că Jonas Bruck face ce poate; mâine seară aduc o sută douĕ zecĭ de miĭ de francĭ, dar, peste patru săptămâni să mi-i daĭ în aur curat, frumoş, sunător, neatins de nimenĭ.

Bătrânul salută şi plecă frecându-şi mâinile de bucurie.

Contele 'l privi cu dispreț.

— Amorul lui pentru bani e o nebunie o pasiune bolnavă, pentru care cred că și-ar sacrifica viața unicului său copil. Pentru mine pasiunea asta e de mare folos. Cămătarul 'mi procură ori ce sumă vreau în bani cum se cade și capătă în schimb după patru săptămâni... aurul de la fabrica contelui de aur. Sgârcenia lui, nebunia lui îl face să ascundă banii în fundul pivniței sale, nimeni nu vede banii și așa suntem siguri să nu ne prinză pe cât timp sminitul, ha, ha, ha, are o jucărie cam scumpă..

Contele fu întrerupt în monologul lui prin trei bătăi la un perete.

— Ah! e ea, șopti el, îmi aduce cartea ce caut în zadar de atâta vreme, care 'mi va destăinui toate secretele din Berlin. Atunci sunt sigur, atunci nu'mi va fi frică de nimic, chiar de m'ar prinde, secretele acestei cărți 'mi vor da o putere nemărginită ../

Loviturile pe perete se repetară. Marco apăsă pe un buton ascuns și de o dată o ușă invizibilă ce deschise. Dintr'o mică odăiță apăru o fată care ca o salutare amabilă sări în brațele contelui.

— Ai venit în fine, Hedwig! strigă Marco ajutând'o să'și scoată mantila, cu câtă nerăbdare, cu ce dor te-am așteptat.

Privirile lui alunecură peste tot corpul drăgălașei fete și se opriră la un pachet ce fata ținea în mâini.

— Tu ești de vină, Marco, replică fata, că te-am lăsat să aștepți, 'ți făgăduisem să nu viu fără cartea ce'mi ceri de atâta vreme.

— Ai adus o? întrebă contele iute.

Hedwiga cu un zîmbet grațios 'i întinse cartea.

— Iacă-o, ce om nerăbdător mai ești zise ea, dar te rog umblă cu băgare de seamă cu cartea asta ca să nu știe tătuța, căci ar fi foc, ține la cartea asta ca la ochii din cap și nu lăsa pe nimeni să se apropie de locul unde e păstrată. Și știi, inspectorul Scharf scumpul meu tată, e sever, dar nici nu mă mai asculți, Marco!

Contele se întoarse, și desfășurând hârtia în care era învălit pachetul, scoase o exclamațiune de triumf la vederea cărții mult dorite.

Cu mâinile tremurânde de emoțiune, el o deschise.

Cartea era groasă, paginele îndesate de scrieri diferite; se putea vedea după scrisoare că era opera a multor persóne

Pe prima pagină era inscripțiunea

Registrul secret al poliției

Acum era în mâinile lui cartea ce mult dorită, era a sa, trebuia să fie a sa cu ori-ce preț, cel puțin atâta vreme pînă ar copia-o întreagă.

Ce nu făcuse el spre a ajunge în posesiunea acestui prețuit document!

De când aflase din întêmplare de ecsistența unor asemenea documente în poliție, fu coprins de un dor neînfrânat de a le dobândi.

Dăpă numeroase osteneli și cheltuieli putu afla în sfârșit că cartea secretă se afla în mână unuia din cei mai însemnați criminaliști ai poliției, la inspectorul Scharf.

Planul contelui fusese bine cumpănit.

Era ușor pentru dênsul să facă cunoștința frumoasei Hedwige și să 'i cucerească amorul ei, fără că părinții să știe nimic.

Hedwiga îl iubia cu tot devotamentul unei inime naive; ea ascunsese părinților sĕi această pasiune după îndemnul contelui care îl făgăduise că o cere în curênd în căsătorie.

Fermecată de asigurările contelui, inocenta copilă se încredzu într'ênsul și fără esitare, cu dor aștepta zilele de întâlnire cu dênsul.

Și totuși când se despărția de dênsul, ea era coprinsă d'o mâhnire nemărginită, de o neliniște ciudată, capul o durea ca și când ar fi avut lungi și grele visuri.

In zadar cugeta și se întreba ce putere misterioasă avea acest om asupra ei, că de câte ori îl privia, nu 'și mai putea întoarce ochii de la *dênsul*, nu mai avea nici voință nici reflesiune proprie.

Nevinovata copilă atribuia acéstă influență supranaturală farmecelor iubirei.

Astfel îi adusese Hedwiga acea carte a cărei importanță o cunoștea destul de bine.

Nu spusese oare tatăl ei o dată: această carte face mai mult de cât milioane de franci și dacă s'ar perde nu miar mai rĕmâne de cât să 'mi trag un glonț în cap și să 'mi sbor creerii.

Totuși contele Marco știu să înduplece pe Hedwviga să 'i aducă numita carte.

— Dar, nu e așa, Marco, zise fata n'ai să ții cartea mai mult de cât ai zis, când voiu pleca o iau îndărăt.

— Abia ai venit, drĕguțo, rĕspunse contele și o așează pe divan, stai să vorbim puțin, vremea trece în tot casul destul de iute.

El se așează lângă dênsa și o coprinse în brațe; Hedwiga se alipi de el și'i întoarse toate desmierdările cu focul adevĕratei iubiri.

— Când va veni vremea, spuse Hedviga oftând, să nu mĕ mai despart de tine, să nu mai viŭ pe ascuns la tine?

El o sărută pentru aceste vorbe iubitoare.

Hedwiga continuă cu vioiciune:

— Și eŭ, Marco, mĕ tem ades pentru tine.

— Scumpa mea, ce te neliniștește în privința mea?

— Nu rîde, Marco, dar servitorii tĕi îmi sunt nesuferiți; mi se pare că toată

supunerea şi devotamentul lor e numai făţărnicie, că te urăsc şi că ţi-ar face rău !...

Marco admiră în tăcere perspicacitatea tinerei fete, dar îi răspunse :

— Fii pe pace, copila mea, toţi oamenii mei îmi sunt devotaţi şi la urma urmelor ce rău poate să'mi facă un servitor ?

— Nu mai spune asta, replică Hedwiga, ca fată de inspector ştiu bine că toate crimele ajung la cunoştinţa poliţiei prin servitori.

Contele tresări, apoi rise tare.

— Crime, aşa dar mă ţii de un criminal care se teme de denunţare ?

Hedwiga începu şi ea a rîde.

— Da, eşti un mare criminal, zise ea glumind, căci ce m'ai pus să fac ?.... N'a trebuit pentru tine să deschid cu o chee falşă sertarul biroului tatălui meu ca să fur această carte ? Ah ! bine zici, trebue să plec deja.

— Deja ?

— Sunt aci neliniştită, să nu vie tatăl îndărăt şi să constate lipsa cărţii.... Nu ştiu ce i-aş spune dacă m'ar întreba.

— De aceea e mai bine să evit un astfel de interogatoriu, zise contele cu un ton decisibit, Hedwiga... e vorba de o decisiune mare de care depinde fericirea noastră.... rămâi la mine.

— Ce vrei să zici, Marco ?

Contele o privi cum priveşte vânătorul prada când o ţinteşte.

— Ce vreau să zic ? să nu mai mergi acasă la tata, ci să rămâi cu mine, azi mâine, totdauna.

„Să fii nevasta mea, scumpa iubita nevastă.

Hedwiga sări în sus, obrajii îi ardeau de ruşine.

— Ah ! nu, nu vreau să deviu amanta ta, pe care ai despreţui o apoi.

— Îţi jur !

— Nu, nu, lasă-mă să plec, Marco, te rog, o să mă aştepte acasă.

— Hedwiga, dacă pleci acum, totul e sfârşit... tatăl tău sau eu, alege între noi !...

— Marco, nu vei voi să'ţi jertfesc onoarea: dacă rămân numai o noapte la tine, sunt desonorată.

„Ah ! bunul meu tată, scumpa mea mamă, li s'ar sfâşia inima de le aş face astfel de ruşine.

Lacrămile'i curgeau şiroaie.

Pe ori şi care l'ar fi mişcat durerea fetei.

Contele însă'şi urmăria scopul.

— Du-te deci, nu ne mai vedem nici odată.

Mecanicește apucă Hedwiga mantila şi pălăria, nici nu mai ştia ce făcea.

— Dă'mi cartea, zise ea încet.

Contele tresări.

— Cartea rămâne aci, o ţiu ca amanet ca să fii sigură că mai vii.

— Te rog, Marco, nu mĕ nenoroci; trebuie să aduc cartea acasă ca să nu afle tata nimic.

— Şi dacă te rog să mi-o mai laşi câte-va zile?

— Nu pot, rĕspunse Hedwiga cu durere.

Contele o privi cu ochii *fulgerători*.

— Hedwiga, îmi trebuie cartea, îţi spunŭ cere'mi ce vreĭ, dar lasă'mi cartea.

— Să nenorocesc pe tatăl meŭ? Nu, nu, dă'mi cartea să mĕ duc.

Contele respiră greŭ.

Pe faţa sa se zugrăvi o decisiune misterioasă.

— Fiĭ, zise el, fie, dă 'mi mâna de plecare, Hedwiga.

— Marco, nu e aşa, mĕ *iubeştĭ*, nu eştĭ supărat; nu pot să cred că voiaĭ să faci din mine amanta ta; era o probă a iubireĭ mele, nu e aşa?

— De te mai *iubesc*, *scumpa* mea Hedwigo, priveşte-mĕ în ochiĭ şi citeşte într'ênşiĭ.

Ea ridică spre el ochiĭ eĭ albaştri, privirile luĭ se întâlniră cu ale eĭ.

Hedwiga nu mai putu 'privi în altă parte, trebui să sufere *privirile luĭ* cu toate că se simţia cutremurându-se sub ochiĭ luĭ de demon.

Contele apucase mâinile feteĭ şi o atrase încet până la pat.

Picăturĭ mai de sudoare îĭ apărură pe frunte şi'ĭ alunecară pe obrajĭ, îĭ trebuia de sigur o voinţă extremă pentru a adormi pe Hedwiga într'un somn hipnotic.

— Dormĭ... murmură el, vreaŭ să dormĭ!

Incet pleoapele tinereĭ fete se închiseră, peptul se ridica agitat.

Hedwiga se găsia sub puterea ipnotismuluĭ, un somn de plumb apăsa peste creerul eĭ.

Fără multă greutate, contele o ridică şi o puse pe divan.

— Ce frumoasă e! exclamă el, făcênd *un pas* înapoĭ.

Adormita prezenta un tablouŭ vrednic de a fi zugrăvit de un pictor mare.

Pe obrajiĭ eĭ strălucia o roşaţă slabă care armoniza cu culoarea castanie a pĕruluĭ, buzele, puţin întredeschise lăsaŭ să se vază un şir de mărgăritare.

Haina eĭ strînsă scotea în relief formele fine ale corpuluĭ eĭ virginal.

Contele Marco nu putu resista ispiteĭ, el se plecă şi depuse sărutărĭ înfocate pe buzele Hedwigeĭ.

Un oftat lung ieşi din pieptul tinereĭ fete.

— Visează, murmură contele, e periculos, căcĭ ar putea să se deştepte. Trebue să previŭ aceasta, căcĭ e vorba de a face un pas înainte.

„Puterea ipnotismuluĭ e mare.

„Voiŭ da acum adormiteĭ o înţepenélă de cadavru.

Incet el plimbă mâinile pe corpul fe-

teĭ, care la atingerea lor deveni ţeapăn şi rece.

Contele trebui să facă o mare sforţare pentru a pune în executare hotărîtea sa, căci mâinile începură să-l tremure şi gemu de câte-va orĭ; în sfîrşit, el păru mulţumit de rezultatul lucrului sĕu, Hedwiga nu se mai mişca.

Respiraţia i se întrerupse, roşaţa obrajilor dispăruse, ea prezenta tabloul morţiĭ.

— Aşa va dormi ea până ce voinţa mea o va rechema la viaţă.

El rosti aceste vorbe cu un triumf sălbatic; în acelaş timp el luă un covor persan de pe un fotoliŭ şi acoperi pe adormita astfel că niminĭ n'o putea vedea. El apăsă apoĭ pe nasturele unuĭ sonerii electrice.

Anton intră.

— Cheamă'mĭ pe William.

— Ertare, d nule conte, d. William, după sfatul medicului nu va putea părăsi odaia.

„Vechia sa boală iar a isbucnit nóptea asta.

— Orĭ şi cum fă cum ţi-am zis.

— Bine, d-le conte.

Anton părăsi odaia.

Marco deschise cartea cea preţioasă şi resfoi într'ênsa.

— William să o prescrie, îşĭ zise contele, ştiŭ că nu mai are de trăit de cât doue, treĭ săptĕmânĭ, de aceea e singurul om pe care 'l voĭ lăsa să citéscă cartea asta.

„Să lucreze la copiarea ei zi şi nópte, ce treabă mare dacă o muri cu optzile înainte saŭ mai târziŭ.

Uşa se deschise. Un om înalt şi slab, îmbrăcat în haine negre intră. Era William, secretarul conteluĭ.

Era încă tênĕr, dar avea fizionomia unuĭ bĕtrân. Oftica 'l ruinase corpul; el era condamnat să moară în câte-va săptămânĭ.

Şi el venise în casa conteluĭ în împrejurări ciudate. El moştenise de la părinţiĭ sĕĭ o avere enormă pe care o risipise însă cu jocul şi cu femeile. Când fu ruinat complect se vĕzură primele simptome ale aceleĭ bolĭ teribile care 'l săpa încet.

Poliţe falşe pe care le făcuse într'un moment de desperare, eraŭ deja în circulaţie—ziua scadenţel se apropia—închisoarea, desonarea vecinică îl aşteptaŭ.

El fu coprins de desperare. Într'o seară caldă de vară se duse la malul Spreeĭ şi vru să se arunce în valurĭ. Dar... în ultimul moment o mână de fier îl zmuci îndărăt.

Era contele Marco El luă pe nenorocit cu sine, îl puse să 'ĭ povestească biografia luĭ şi îl invită apoĭ a intra în serviciile sale.

Astfel William intrase în casa conteluĭ; el era singurul om în care Marco mai avea oare-care încredere, căci Wil-

liam era tot d'auna tăcut, rezervat, un om nenorocit şi abătut. Nici o dată nu eşia din casă, nu vorbia cu servitorii, ştia că viaţa îi e de cea mai scurtă durată.

— Şi ce interes, îşi zicea contele, ar putea să aibă acest nenorocit de a mă înşela sau de a'mi face rău?

El îl vorbi cu blândeţe.

— William, iar eşti bolnav, îl întrebă el.

— Am tuşit puţin sânge, răspunse oficiosul, dar nu cred că e ceva grav. Chiar mă simt acum mai bine ca mai nainte.

— Bine. Ştii că peţi să ai în casa mea toate îngrijirile trebuincioase. Te simţi destul de tare să copiezi cât se poate de iute cartea asta?

— Sper că dacă lucrez neîncetat, ţi-o dau gata în zece zile.

— Bine. Dacă în zece zile îmi dai cartea asta astfel ca să nu se poată deosebi copia de original te voi răsplăti foarte bine.

— Atunci poate voi fi în stare să mă duc la ţară cum m'a sfătuit doctorul, poate tot mai trăesc.

Bolnavul rosti aceste vorbe cu ochii strălucitori; contele Marco se uită surprins la dânsul; n'ar fi crezut că omul acesta tot mai ţine la viaţă.

— Vei trăi, aerul de la ţară te va însănătoşi, William, mai fă'mi treaba asta şi atunci nu vei mai avea altă grijă de cât sănătatea.

Oficiosul părăsi odaia cu cartea sub braţ înclinându-se.

Contele Marco se ridică.

— Şi acum să văd ce face copilul mutel. Ziarele de azi anunţă răpirea unui copil care se isprăvi cu fuga criminalului pe acoperişe. Ăsta trebue să fi fost omul meu.

La sunetul clopoţelului, Anton intră.

— Vreau să nu mă deranjeze nimeni în odae dacă nu'l voi chiema eu.

Anton dispăru.

Contele trase zăvorul, se apropiă de divanul pe care Hedwiga era întinsă. Încă o dată contele se convinse că somnul ipnotic al tinerei fete e perfect.

Mâna sa apucă apoi un cordon de mătase care atârna de tavan. Toţi ar fi crezut că cordonul acela pune în mişcare vr'un clopoţel; el servea însă cu totul la alt scop. Contele trase de trei ori şi încet divanul împreună cu fata adormită se coborî sub pardoseală.

Contele pusese în mişcare un ascensoriu care punea în comunicaţie pimniţa cu odăile de sus.

Un zgomot surd se auzi de jos. Era un semn că divanul cu frumoasa sa povară erau jos. Imediat pardoseala odăei se închise, contele puse un fotoliu pe locul unde stătuse mai nainte divanul şi dispăru ori-ce urmă a scenei petrecute în odae cu câte-va minute mai nainte.

Acum contele apăsă pe un nasture ascuns în perete; un dulap invisibil se deschise și în scobitura peretelui se puteaŭ vedea felurite haine, pălării, mantale, arme, încălțăminte; totul semăna cu o garderobă de teatru.

Atârnaŭ acolo, costumele cele mai elegante, uniformele militare ale multor națiuni, haine de marinari, redingota brodată cu aur a căpitanului alăturea de bluza albastră și pantalonul jerpelit al lucrătorului.

Contele își scoase iute halatul, își puse o pereche de pantaloni zdrențuiți, o bluză albastră și'și apăsă pe cap o pălărie cu bordurĭ late. El se uită în oglindă și se arătă mulțumit cu metamorfosa sa; mai luă un cuțit lat și tăios pe care l ascunse sub bluză și eși prin ușa ascunsă prin care intrase Hedwiga. Când trecu în fața portarului acesta scoase capul prin fereastra odăeĭ sale și strigă:

— Heĭ, omule, pe unde aĭ venit aci?

Pseudo-lucrătorul scoase din luleaua sa norĭ de fum și se strecură din casă fără a da nicĭ un răspuns portarului.

VIII

Lacul dracului

In dimineața care urmă după această noapte înghieță pentru întâia oară, iarna își anunța sosirea.

In pădurea de la Spandaŭ, unde e ea mai deasă și pe unde aproape nicĭ o dată nu rătăcește vre un picior de călător, pentru că acea parte a pădureĭ e plină de bălțĭ, eraŭ în acea dimineață doĭ oameni, unul mai tênĕr și altul mai bĕtrân.

Amêndoĭ aveaŭ îmbrăcăminte vênĕtorească.

Amêndoĭ aveaŭ pe umere câte o pușcă cu două țevĭ.

Era pădurarul Frideric și fiul sĕŭ Wilhelm, carĭ, cu toată vremea rea staŭ aci de pândă de mai multe ceasurĭ.

— Tată, zise tînĕrul și luându'și pușca se sprijini pe dênsa, ne-am jerfit în zadar somnul; se vede că ne-aŭ zăpăcit hoțiĭ de vênat.

— Da, Wilhelm, rĕspunse bĕtrânul; socot c'am face mai bine să plecăm către casă.

Am zis „bĕtrânul" ca să'l deosebim de fiul sĕŭ, un tênĕr zvelt de vr'o 23 de anĭ.

Dar în realitate pădurarul nu părea nicĭ de cum bĕtrân.

Nu era încă de 50 de anĭ.

Barba'ĭ lungă abia era presărată ici și colo cu câte un fir alb.

Tatăl și fiul își părăsiră posturile și porniră prin pădure.

Din când în când trăgeaŭ câte o înghițitură dintr'o sticlă.

Vorbiaŭ de altfel nu ca un tată cu fiul sĕŭ, ci mai mult ca doĭ tovarășĭ.

Și într'adevĕr tovarăși și eraŭ.

Frideric își pierduse soția de timpuriu.

După o căznicie fericită dar scurtă, sărmana femee murise născând pe Wilhelm.

Atunci pădurarul devenise misantrop; trăia singur ca un pustnic; singura bucurie în viață îi era de acum copilul, pe care până a fost mic l'a dat la doică, în urmă însă l'a luat lângă sine, crescându-l singur.

Când Wilhelm se făcu mare, el câștigă cu desăvârșire inima tatălui său prin dispozițiile sale firești care erau întocmai așa cum le dorise acesta.

— Băete, zise Frederic pe când mergeau împreună peste mlaștinile înghețate, când mă gândesc că poate o dată vei face și tu o prostie și te vei înamora, și vei aduce o femee tânără în casă, par'că nu'mi vine la socoteală de loc.

Wilhelm rise.

— Tată, prostia asta n'o să o fac în curând. Zău, la ce aș aduce oare în casa noastră o femee care ne-ar putea turbura viața noastră frumoasă și liberă și care poate nici n'ar fi în stare să prieceapă frumusețea vieței din pădure.

— Și care poate ne-ar despărți, murmură pădurarul, ne-ar strica prietenia, căci de la o femee să te aștepți la orî-ce!

— Așa cred și eu, tată.

„Și de ce să mă gândesc măcar la însurătoare? Bătrâna noastră Marta ne îngrijește de economic așa cum mai bine n'am putea dori. O femee tânără n'ar putea să ne aducă de cât zăpăceală în casă.

Tatăl și fiul mergeau voinicește unul lângă altul.

Partea pădurei de la Spandau în care erau acum, era neospitalieră cu desăvârșire.

Ajunseseră în apropierea lacului căruia toată lumea îi zicea *lacul dracului*.

Apa acestui lac era acum acoperită cu mucigai și bălării.

— Câți oameni s'au înecat aci! zise pădurarul arătând spre lac.

„Unii s'au aruncat de voie într'însul; dar s'a întâmplat că venea câte un călător p'aci noaptea, greșa calea, dădea în mlaștină și .. adio!

„Sunt oameni cari pentru toate bogățiile din lume nu s'ar apropia nóptea de lacul dracului.

— Mie puțin mi-ar păsa, zise Wilhelm dând din umeri.

Dar deodată se întrerupse.

Întinse urechea și ascultă.

— N'ai auzit ceva, tată?

— Nu, ce? zise pădurarul mirat.

Dar și el tresări numai decât.

— Așteaptă, mi se pare că totuși....

— Da, e un strigăt de ajutor.

— Un strigăt de femee.

— Ce grozav țipă acum!

— Strigătul vine din baltă.

— Da, trebue să se cufunde.

— Repede, Wilhelm, să sărim într'ajutor!

Încă o dată răsună strigătul în aier, apoĭ se făcu tăcere.

Cei doĭ vânătorĭ se repeziră spre lac.

Ajunşĭ la marginea mlaştineĭ după care urmă lacul dracului, se opriră.

— Ah! doamne! strigă Frederic, uite colo....

Wilhelm se uită în partea pe care i-o arăta tatăl său.

Ceea ce văzu, făcu să 'l îngheţe sângele în vine.

La vr'o zece paşĭ de la dânşiĭ se vedea, până în brîu, cufundat în mlaştină corpul uneĭ tinere fete.

Nenorocita trebue că se cufundase acolo pe întuneric.

Pe fie-care minută ea se cufunda tot maĭ adânc.

Puterile corporale şi morale ale feteĭ, care se lupta aci cu moartea, erau secate; ochiĭ îĭ rămăseseră ficşĭ, cu privirea sticloasă.

Niciun muşchiŭ al feţeĭ nu'ĭ se maĭ mişca.

Şi lucru curios!

Umeriĭ şi braţele acesteĭ femeĭ erau goale.

Numaĭ părul blond şi bogat îĭ ascundea formele ca o manta.

Pădurarul şi fiul său nu steteră mult la gânduri.

Era ceva îndrăzneţ ce aveau de gând să facă.

Wilhelm se aruncă la pământ, ca, tîrîndu-se pe mâinĭ şi picioare, să ajungă la femeia care se cufunda.

Dar tatăl său îl opri.

— Staĭ, îĭ zise.

„Tu aĭ o viaţă maĭ tânără de perdut de cât mine.

Scoase din traista sa de vânător maĭ maĭ mulţĭ metri de şnur de piele.

Un capăt al şnuruluĭ şi 'l legă de brîŭ, iar cel-l'alt îl date fiuluĭ său în mână.

— Aşa, ş'acum cu D-zeŭ!

Pe patru labe se tîrî spre mlaştină, dar repede, fără a se apăsa prea mult în niciun loc, căcĭ altfel s'ar fi cufundat de sigur.

Tot maĭ mult se apropia de nenorocita aĭ cărei umerĭ plinĭ erau deja atinşĭ de verdeaţa scârboasă a mlaştineĭ.

Acu o prinse de mâinĭ.

Îşĭ încolăci braţele după gâtul eĭ.

— Trage, Wilhelm, cât poţĭ, strigă apoĭ.

Tînărul îşĭ încordă toate puterile.

Trase de şnurul de piele încât îl intra adânc în carne.

Nu se uita la durere.

Cu mare fericire văzu că corpul tinereĭ fete se pleacă, apoĭ ieşe încetul cu încetul din mlaştină.

Încă o sforţare, şi era scăpată.

Trase din toate puterile.

De o dată o ruptură cu un pocnet scurt se auzi.

Brîul pădurarului, de care era legat șnurul de piele se rupsese ..

— Drace, ce e asta? exclamă Frederic, acum ne cufundăm.

Wilhelm nu mai știa ce face.

Instinctiv însă întinse pușca tatălui său

Bătrânul înțelese ce voia fiul său.

Ținând cu un braț pe nenorocita acum scăpată, cu cealaltă mână apucă patul puștei...

Peste câte-va momente se găsi cu fata răpită din ghiarele morții pe pământ solid.

Fata se uită prin prejur cu o privire sălbatecă.

Wilhelm se grăbi să-i toarne pe gât câte-va picături de rachiu.

Abia atunci parcă se deslegă nițel limba nenorocitei.

Dar ceea ce vorbia, n'avea aerul de a fi rostit de o ființă cu mințile întregi.

— Nu mă omoriți, zicea nenorocita, și le coprindea la amêndoi cu spaimă gâtul.

„Luați de aici sêcurea, duceți-o...

„Calăule, ești aici ? !...

„Stați, nu mă lăsați...

„Uite cad... mă cufund...

„Tată ! tată !...

„Uite ucigașii !... nu mă lăsa !...

„N'am trădat pe nimeni !...

— Ciudat, murmură pădurarul, ce întâmplare se ascunde oare sub aceste vorbe ?... Căci trebue să aibă vre o legătură cu adevêrul.

Pădurarul și fiul său formară repede din puștile lor un pat cu niște crengi.

Silirâ pe nenorocita să se așeze pe această targă improvizată...

Peste un ceas Olga,— căci ea era,— zăcea într'un pat curat în casa pădurarului.

Bătrâna Marta era lângă patul ei și din când în când îi da să bea ceiaŭ fierbinte.

Când vêzu că pieptul tinerei femei se ridica în sistem din ce în ce mai regulat, bătrâna se apropie de o masă care era în mijlocul odăii.

O pereche de cărți era pe această masă.

Bătrâna amestecă cărțile îngălbenite cu mâinile tremurătoare, murmurând :

— Să vêd, ce o fi însemnând venirea ârâ veste a acestei străine în casă...

„Aduce cu ea bine saŭ rêŭ ?

„Să vedem, să vedem...

Intinse cărțile în patru rînduri pe masă.

— Cărțile nu mint, își zise.

Dar abia aruncă o privire asupra rândurilor așezate, îngălbeni și se dete îndărât cu mâinile împreunate.

Apoi își ascunse fața în mâini și esclamă cu glas tînguitor.

— Grozav ! Sânge și iar sânge ! Intre doi tineri luptă de moarte pentru femeia asta !...

„Cărțile nu mint, n'aŭ mințit niciodată.

. . . . . .

De opt zile era acum Olga în casa pădurarului.

Constituția puternică a fetei biruise repede toate spaimele și sforțările.

Aerul de pădure ajută și el și în curênd Olga putu să pună mâna și ea la economia casei, care în adevĕr avea nevoie de multe îndreptări.

Bătrâna Marta făcuse ce-i stase prin putință; curățenia și ordinea n'aveaŭ nicĭ un cusur în căscioară, nicĭ în bucătărie saŭ în pivniță nu lipsise încă ceva.

Dar totuși parcă tot lipsea ceva.

De, unde nu e o femee tînără în casă, parcă-i lipsește sufletul.

Bĕtrânul pădurar și fiul sĕŭ se simțiră de-odată parcă mai bine îngrijiți.

Era un farmec nou, ce par'că nu-l mai simțiseră.

Numai în amintirea bĕtrânului înviaŭ aducerĭ aminte...

Nu trecură multe zile și amândoĭ vînătorii fură copriniși de o mare simpatie și admirație pentru fata pe care întâmplarea le-o adusese în casă.

Despre această întêmplare însă nu prea vorbiseră prea multe cu Olga.

Declarația fetei că fugise din casa părintească pentru că o primejdie o amenința într'ênsa, le fu de ajuns.

Nu mai întrebară nimic alt-ceva.

Olga însă ar fi voit bucuros să adreseze o întrebare mântuitorilor ei...'

— Ce să făcuse copilul pe care ea îl mântuise din casa cantonierului?

Căci își aducea aminte bine că, pe când fugea prin pădure cu copilul în brațe, zărise deodată niște luminĭ prin pădure.

Atuncĭ lăsă copilul lângă un tufiș și ea se tîrî, abia mai putând ambla spre oamenii carĭ credea că trebuia ca să fie prin apropiere.

Nenorocita însă se înșelase.

Luminile carĭ socotea ea că trebuiaŭ să vie de la niște felinare purtate de oameni, eraŭ luminele carĭ jucaŭ d'asupra mlaștinelor lacului dracului.

Nu făcu de cât câțĭ-va pașĭ.

Deodată nu mai putu înainta.

Simțea că se cufundă.

Și acolo rĕmase până în momentul în care pădurarii sosiră, mânați de întâmplare și o scăpară.

— Ce se făcuse însă copilul?

Această întrebare Olga și-o punea adesea.

Mereŭ îl era pe buze.

Dar se îndoia s'o adreseze celor doĭ oameni.

Nu puteaŭ ei óre să bănuiască atuncĭ că copilul era chiar al ei, al Olgheĭ?

Și n'ar fi putut suporta gândul ca pădurarul saŭ fiul luĭ s'o bănuiască măcar un moment.

Mai ales n'ar mai fi putut atunci să stea de vorbă prietenește cu Wilhelm.

Și prinsese o mare simpatie de dênsul. Firea lui întreagă, nestricată, ființa 'i deschisă și veselă, câștigară repede inima Olghii.

Ea sta bucuros de vorbă cu Wilhelm și el căuta ori-ce ocazie ca să poată schimba în liniște câte-va vorbe cu tênêra fată.

Și nu era tocmai ușor să găsească pe *Olga singură*.

Se părea, în adevĕr, că bĕtrânul pădurar își pusese în gând să supravegheze ori-ce pas al fetii.

Or unde se afla Olga, venia și tatăl lui Wilhelm mai totdauna.

Dar bĕtrânul știa să'și facă convorbirea atât de interesantă, în cât tênêra fată îl vedea totdauna cu bucurie.

Iar când era și tatăl și fiul cu Olga, de obiceiŭ își făcea de lucru și bĕtrâna Marta prin casă.

Ea însă se uita nemulțumită spre grup și din când în când șoptea câte o vorbă.

— Hm, ciudat... și bĕtrânul și tênĕrul i-a fermecat pe amândoi... numai de s'ar sfîrși cu bine... cărțile aŭ pofetit mult rĕŭ.

Și părea în adevĕr că cărțile Martei profețiseră drept.

Intr'o zi se întêmplă în casa pădurarului un accident, a cărei vină se înțelege, n'o purta nici de cum Olga.

Bĕtrânul pădurar curăția o pușcă.

Deodată se descărcă în mâinile lui și glonțul îi trecu prin braț.

Nu era o rană gravă.

Cu toate astea îl ținu în pat mai multe sĕptĕmâni.

In timpul acesta Wilhelm trebui să împlinească slujba tatălui sĕŭ.

Ziua și noaptea trebuia să fie în pădure.

Acasă, Olga îngrijia pe tatăl sĕŭ.

Și lucru curios, pădurarul care altă dată n'ar fi suferit să stea în casă nici măcar rănit, acu nu părea de loc grăbit să se însănătoșeze.

Îi plăcea să fie singur cu Olga, căci o simpatie adêncă îl atrăgea spre tênĕra și frumoasa fată.

Inima'i ce părea de mult oțelită se aprinsese și ardea în flacări mari.

Omul puternic, care se putea lupta cu mulți tineri, petrecea acum nopți întregi fără somn și se lupta cu el însuși.

Se întreba: să'și mărturisească saŭ nu iubirea Olghii?

Observase dênsul ca și fiul sĕŭ se simția atras spre Olga.

Ba chiar i se părea că, atunci când se aflaŭ numai ei doi singuri, eraŭ mai intimi de cât când se afla și dênsul de față.

La acest gând chinurile gelozieĭ începură să'l muncească.

Atât de mult îl coprinsese pasiunea pentru Olga, în cât chiar inima de părinte împietrea în el și o singură gândire

îl stăpânea: să poată numi pe Olga femeia lui.

Pe fie-care zi lua hotărîrea să se încredințeze de putința sau neputința acestui lucru.

Dar mereu amâna pe-o zi pe alta.

Intr'aceea Wilhelm, cu îndrăzneala tinereței, ajunse mai repede la țintă.

Intr'o seară, mergênd cu Olga alăturĭ pe o cărare a pădurei, o strînsese în brațe, la piept.

Tînăra fata nu se apărase.

O sărutare lungă le uni buzele la amândoĭ.

Din acel moment ei se socotiră ca și logodiți.

Hotărîră să profite de cel dintâĭ moment favorabil ca să'și descopere amorul înaintea tatălui lui Wilhelm și să'ĭ ceară binecuvêntarea.

Astfel trecură mai multe săptămâni.

Olga mulțumia lui d-zeu că o adusese în casa pădurarului.

Spera că un viitor fericit o aștepta aicĭ.

Intr'o dimineață însă Wilhelm intră în odaie cu fața întunecată.

Frederic tocmai lua dejunul cu Olga.

Tînărul se adresă către tatăl său.

— Tată, aș fi vrut să te las să te mai cruți, din pricina rănei, dar trebue să'ți vorbesc, căcĭ nu mai pot suporta singur răspunderea: de mai multe nopți niște figurĭ suspecte se strecoară prin prejurul casei noastre.

— De sigur hoți de vênat, răspunse tatăl sorbind din cafea.

„Știĭ băete că totdeauna am disprețuit pe acești oameni, p'atât de mizerabilĭ pe cât de lașĭ.

— Nu știu dacă sunt hoți de vênat sau nu, răspunse Wilhelm. însă îmĭ vine mai de grabă să cred că nu sunt.

„Cine a mai auzit vr'o dată că hoțiĭ de vênat să fie așa de proștĭ să se arate pe lângă casa pădurarului în ajun d'a comite vr'o hoție?

„Afară de asta ne-au lăsat și un aviz.

— Un aviz?

— Da, în scris.

„Citește această hârtie.

Tînărul întinse tatăluĭ său o hârtie îndoită în patru.

— Am găsit'o azĭ dimineață în odaia mea, legată de o piatră; mĭ-au aruncat-o de sigur pe fereastră seara, când deschisesem pentru aerisire.

Pădurarul luă hârtia și o desfăcu.

Citi aceste vorbe:

„Băgați de seamă! din lacul draculuĭ v'a venit pierzania!“

— Totuși sunt hoți de vânat, zise pădurarul după ce se gândi puțin.

„Nu'țĭ aducĭ aminte că am dat nu de mult de urmele lor pe lângă lacul draculuĭ?

„Dar ce aĭ, Olga? De ce-aĭ îngălbenit așa?

Olga căzuse îndărăt pe scaunul ei.

O spaimă grozavă i se citia pe față.

— Nu m'aţi găsit oare pe mine în lacul dracului şi m'aţi adus în casa vóstră? zise ea tremurând.

„Ah! doamne, v'am adus primejdia în casă .. pierzania poate, dacă vol mai rămânea.

— Nu ne pasă noĕ de nicĭ o primejdie! esclamă Wilhelm.

— Dar cine te persecută, copila meaŕ întrebă pădurarul. Cine are vr'un interes să te piardă?

Olga sărise în sus şi se îndreptase spre uşă.

— Nu mĕ întrebaţi, esclamă. Lăsaţimĕ să plec d'aci, căcĭ unde sunt eŭ acolo e nenorocirea.

Se repezi afară.

Dar Wilhelm alergă după dĕnsa şi o jură să nu plece.

O cuprinse în braţe şi o strânse la piept.

— Dacă în adevĕr nenorocirea te urmăreşte, zise el, vreaŭ s'o întâmpin alăturea de tine. Ştiĭ că te iubesc mai mult de cât viaţa. De cât să te pierd, mai bine aş comite un omor chiar, dacă cu alt preţ nu te-aş putea câştiga.

O sărută cu drag.

Olga se alipi, fericită de dĕnsul.

Sprijinindu'şi capul de pieptul bărbătesc al iubitului, şopti:

— Aşa aş vrea să mor.

— Ah! aşa staŭ lucrurile! esclamă în acest moment un glas îmbufnat.

Speriaţi, amanţiĭ ridicară ochiĭ.

Olga scoase o exclamaţie de uimire.

Pădurarul sta înaintea lor şi privia cu ochiĭ rătăciţi spre fiul sĕŭ, ale cărui braţe încaŭ încă corpul frumoasei fete.

Faţa pădurarului era teribilă.

Buzele îi tremuraŭ, pumniĭ îi eraŭ încleştaţi.

O furtună teribilă părea a se petrece într'ĕnsul.

— Va să zică aşa stă treaba, repetă ei în sfârşit.

„Aşa îmi înşelaţi încrederea mea, care nu bănuia nimic!

„Fiul meŭ propriŭ mĕ înşală, şi fata pe care am întâmpinat'o cu o inimă plină de bunătate şi de încredere e o...

— Tată, opreşte-te! strigă Wilhelm şi se ridică cu mândrie.

„Nu insulta pe Olga cu nicĭ un cuvânt, căcĭ e mireasa mea.

Pădurarul rîse cu hohot.

Era un ris amar şi desperat care rĕsuna ca un ecoŭ sinistru.

— Mireasa ta? zise cu ironie.

„Copil nevĕrstnic, căruia i s'ar cuveni încă nuiaua, cum cutezi să vorbeştĭ de dragoste acestei fete?

O roşaţă de mânie acoperi obrajiĭ tînĕrului.

— Tată, te rog, nu vorbi aşa cu mine; sunt bărbat şi cred că am dat do-

vezĭ destule despre curagiul şi hotărîrea mea bărbătească.

„De câte orĭ am întâmpinat primejdia în locul tĕŭ.

„Când am zdroblt cu patul puştel braţul hoţuluĭ de vênat care te luase la ochĭ, atunci n'am fost copil nevêrstnic, nu'ĭ aşa ?

Pădurarul rĕmase câte-va momente nemişcat şi se uita întunecat în pământ.

Părea că o luptă teribilă se petrecea în interiorul sĕŭ.

In sfârşit zise :

— Olga, du-te în odaia ta.

„Iar tu, Wilhelm, urmează-mĕ în pădure.

Olga aruncă o privire lungă asupra iubituluĭ.

Apoĭ ascultă de ordinul pădurarulŭĭ.

Tatăl şi fiul porniră alăturĭ prin pădure.

Astfel ajunseră până aproape *de lacul dracului*.

De o dată bĕtrânul prinse mâna fiuluĭ sĕŭ.

— Priveşte-mĕ drept în ochĭ, Wilhelm, am fost pentru tine tot-d'auna un tată iubitor, nu'ĭ aşa ?

Wilhelm coborî capul.

— N'am jertfit eŭ oare pentru tine toate bucuriile vieţeĭ ? N'aĭ fost tu singura mea fericire ? N'am trăit noĭ tot-d'auna ca doĭ prietinĭ buni ?

— Da, tată, zise tĕnĕrul.

— Şi dacă acum îţĭ spun urmă pădurarul cu patimă, că iubesc din toată inima mea de bărbat p'această fată pe care întâmplarea ne-a adus'o în casă, acum, dacă întâia dată în viaţa mea cer de la tine o jertfă, şi te conjur :

„Renunţă la Olga şi nu'mĭ răpi fericirea ar putea să'mĭ maĭ lumineze odată viaţa atât de lipsită de bucurĭĭ.

Wilhelm se uită disperat în vênt.

— Tată, nu poţĭ să fiĭ fericit, zise cu o voce *tremurândă*, pentru că Olga n'are să te iubiască nicĭ o dată.

— Estĭ sigur ? rĕspunse pădurarul ofensat.

„Eŭ îţĭ spun că Olga va recunóşte în curînd că e maĭ bine să se rezeme pe braţul unuĭ om cu esperienţă decât să ia în serios vorbele unuĭ copilandru.

— Şi ce cerĭ de la mine ? zise Wilhelm cu vocea stinsă.

— Să renunţĭ la Olga.

Aceste vorbe izbiră pe tĭnĕrul pădurar ca o lovitură de ciocan.

Se clătină pe picioare şi esclamă desperat :

— Tată, ne împingĭ pe toţĭ în pierzare. De'mĭ răpeştĭ pe Olga, eŭ nu maĭ pot trăi. Saŭ dacă voĭ trăi, voĭ deveni un mizerabil, un om de nimic. Pe tine însă, zdrobitorul fericireĭ mele, te va ajunge pedeapsa luĭ d-zeŭ.

Vêntul şuieră cu putere printre crengile uscate.

Un stol de corbĭ trecu croncănind pe

d'asupra capetelor celor doi oameni.

Pădurarul umflase pieptul.

Scânteĭ de mânie păriaŭ a'ĭ ieşi din ochĭ.

Cu o mână strângându-şi puşca, iar cu cealaltă arătând spre fiul sĕŭ, zise :

Un copil care vorbeşte astfel tatălui sĕŭ, nu mai e copilul meŭ.

„Căile noastre se despart din acest moment.

„In casa mea nu veĭ mai intra.

„Tot ce pot să fac pentru tine e să ţĭ înlesnesc mijloacele ca să te ducĭ în America să'ţĭ încercĭ norocul acolo.

Un rîs nebun izbucni de pe buzele lui Wilhelm.

— Ha, ha ! ştiĭ că e nostim ! strigă el. Tatăl fură iubita fiului sĕŭ şi il oferă în schimb banĭ !

„Bine, fă dar această crimă şi ia pe nenorocita fată.

„Eŭ însă mĕ voĭ duce la mormêntul mamei mele şi voĭ striga să mĕ audă sufletul ei.

„— Omul, despre care murind credeaĭ că va fi un protector al copilului tĕŭ, a devenit u mizerabil trădător, un...

— Infame.

Cu o mişcare bruscă, pădurarul ridică puşca.

Cocoşul pocni ridicându-se.

Tatăl ţinti drept spre inima fiului sĕŭ

VIII

La iepurele alb

Lucrătorul care eşise din palatul contelui Marco Sternenburg şi care, după cum cititoriĭ'işĭ vor aduce aminte, nu era nimenĭ altul de cât contele însuşi, se îndreptă spre mahalaua cea mai sărăcăcioasă a Berlinului.

Intr'una din stradele mizerabile ale acesteĭ mahalale se afla birtul „La iepurele alb".

Departe lumina prin întunericul serii felinarul care servia de firmă cârciumeĭ.

Firma avea forma unuĭ iepure vopsit cu alb, iar ochiĭ iepurelui formaŭ geamurile felinarului.

Lucrătorul coborî încet treptele care duceaŭ jos în cârciumă.

Era un tunel obicinuit, cu tavanul jos, având drept mobilier o teşghia plină cu pahare, sticle şi farfuriĭ, şi mai multe mese, scaune şi băncĭ.

Mai mulţĭ oaspeţĭ ocupaŭ deja o parte din aceste din urmă.

Aceşti oaspeţĭ eraŭ, judecând după îmbrăcăminte, din clasa muncitoare.

Lucrătorul intră cu o scurtă salutare.

Imediat se îndreptă spre un băiat somnoros, care era ocupat, îndărătul teşgheleĭ, cu ştergere de pahare şi sticle.

— Bătrânul sobol e în asc inzĕtoarea luĭ ? întrebă noul venit ?

Băiatul clipi de câte-va orĭ din ochiĭ-ĭ obosiţi de somn şi veghere.

— E în „Paradis“, răspunse. Dacă ştiĭ cum se intră în „Paradis“, spune'm-cum sboară corbul?

Omul cu bluza zîmbi.

— N'am uitat cuvêntul de recunoaştere, murmură el, de şi de mult n'am maĭ vĕzut Paradisul Iepurelui alb. Corbul sboară de şapte orĭ în jurul turnului şi de două orĭ peste mare.

— Poţĭ să intri.

Băiatul dete la o parte o perdea care ascundea o uşă ce se afla îndărătul teşgheleĭ.

In momentul următorul dispăru pe această uşă.

Se găsia acum într'un coridor îngust şi cu desĕvêrşire întunecos.

Nu putea să înainteze de cât cu mâinile întinse şi pipăind pereţiĭ.

Picioarele-ĭ isbiră în sfîrşit niște scărĭ.

Se urcă şi dete de o uşă de fier.

Bătu de treĭ orĭ cu pumnul într'ênsa.

Imediat uşa se deschise pe dinăuntru.

Nicăerĭ însă nu se vedea mâna care o deschise.

Omul cu bluza intră într'o odae mică, abia luminată şi în care nu era nimic, afară de pereţiĭ goĭ.

Din odaia vecină s'auzia însă zgomot, strigăte şi rîsurĭ.

Impinse o uşă de scândurĭ şi intră.

Acu se găsia într'o sală mare, luminată de maĭ multe lămpĭ cu gaz.

Vr'o 40—50 de persoane erau în această sală.

Bărbaţĭ şi femeĭ stau în toată comoditatea pe la mese.

Unĭĭ beau, stau de vorbă, alţiĭ jucau cărţĭ; ici mânca unul, dincolo altul îşi petrecea rîzênd cu câte una din femeĭ.

Toţĭ însă par'că aveau un semn de recunoaştere în faţă; toţĭ erau paliziĭ, nesănĕtoşi.

Viţiile cele maĭ deosebite erau imprimate pe figurile celor maĭ mulţĭ.

Icĭ se auzia o înjurătură groasă, dincolo altul isbia cu pumnul în masă sau în sfîrşit spunea câte o necuviinţă care era urmată de rîsete răguşite.

Femeile carĭ se aflau în această companie şi care se plimbau de la o masă la alta, erau din clasa cea maĭ decăzută şi maĭ vrednică de dispreţ a populaţieĭ.

Corpurilor pline erau îmbrăcate în mătase şi catifea; dar privite de aproape se vedea că erau învechite şi chiar murdare.

Femeile din „Paradis“ făceau tot ce le sta prin putinţă ca să ţină cât maĭ mult acolo pe oaspeţiĭ.

In toată sala era numaĭ un nor de fum.

Atmosfera era înăbuşitoare.

Căldura flacărilor de la lămpĭ şi mirosul rĕmăşiţelor de bucate o făceau din ce în ce maĭ nesuferită.

Tocmaĭ când omul cu bluza intră în „Paradis“, se petrecea o scenă care făcea mult haz.

Intr'un colţ al săleĭ, pe o sofa, era un bărbat blond, încă tênĕr

Imbrăcămintea-ĭ era neglijată, ba chiar sărăcăcioasă.

Cu toate astea masa dinaintea lui era plină de sticle cu vin şi de pahare.

Maĭ multe femeĭ care staŭ lângă dênsul pe sofa se jucaŭ cu monede marĭ de argint pe carĭ, glumind, i le scoseseră de prin buzunărĭ.

— Hei, Torn, esclamă unul din celĕ de faţă, tăcênd semn birtaşului de la „Iepurele alb“ să se apropie, vino'ncóci să'ţĭ spun o vorbă, sobol bĕtrân!

Cârciumarul, un om mic aproape ca un glob de rotund, cu capul chel, cu nasul ascuţit, cu ochiĭ micĭ de tot în cât abia se vedeaŭ, aşa că în adevĕr semăna cu un sobol, se apropie şi întrebă:

— Ce vreĭ, Franţuzule?

Acesta şopti:

— Vreaŭ numaĭ să te întreb cum a ajuns Ferdinand bălanul la parale?

„A jefuit vr'un cadavru or a făcut vr'o afacere cu tovarăşiĭ?

Bĕtrânul Torn dete din umerĭ.

— Ce'ţĭ pasă? rĕspunse supĕrat. Pe tine te întreabă cine-va despre gheşefturile tale or eştĭ un om d'aĭ albaştrilor (d'al poliţieĭ)?

Franţuzul îşĭ deşertă paharul dintr'o dată şi murmură:

— Eĭ, ce mare lucru, între noĭ, ne putem întreba despre afacerĭ. Ferdinand bălanul a lucrat de multe orĭ în tovărăşie cu mine, ba am dat şi într'o cursă o dată, din prostia luĭ; acum când a avut o afacere sigură, a luat singur tot câştigul.

— Şampanie! urlă în acest moment Ferdinand bălanul.

Şi de o dată cu această vorbă apucă de pe masă o sticlă goală şi lovi de perete de se făcu toată ţăndărĭ.

— Dă-ne şampanie, Torn, femeilor mele le trebue băutura cea maĭ bună pe care o aĭ.

— Da, ne trebue şampanie, ţipară femeile.

Cu braţele se întorceaŭ care maĭ de care să cuprindă pe generosul dărnitor, şi'l sărutaŭ şi'l mângâiaŭ.

Cârciumarul îşĭ cunoştea muşteriiĭ.

— Dar aĭ cu ce să plăteştĭ şampania? întrebă el pe Ferdinand bălanul.

Drept rĕspuns, acesta scoase din buzunar vr'o 10—12 monede de aur şi le aruncă peste masă.

Ţipând şi chicotind femeile se grăbiră să adune monedele de jos.

In acest moment se deschise uşa de lemn şi se repezi înăuntru o femee tînără, brună.

— Vanda nebuna! strigară maĭ multe vocĭ.

Privirile celor de faţă se îndreptară spre dênsa.

Ochiĭ marĭ, focoşĭ aĭ tinerelĭ femeĭ carĭ străluciaŭ ca două diamante negre, pe

fața ei, nu urîtă, dar cam veștejită, străbătură curioșĭ prin toată sala.

De o dată privirile i se opriră asupra luĭ Ferdinand bălanul.

Vanda nebuna se repezi înainte până ce se găsi în fața bărbatului beat.

— Aicĭ îțĭ risipeștĭ așa dar banĭĭ, strigă tânăra femee cu vocea țipătoare, și fără mine!

„Așa, îțĭ trebuie alte femeĭ? pe mine mĕ lași acasă...

— Șezĭ și bea, murmură Ferdinand bălanul.

— Nu vreaŭ; vreaŭ să viĭ cu mine numaĭ de cât.

„Ásta e aurul tĕŭ pe care țĭ l'aŭ furat aceste femeĭ.

„Dațĭ banĭĭ încoace, bestiĭ ce sunteț!

Una din femeĭ se strâmbă urît la Vanda.

— Mĭ i-a dat drăguțul meŭ, zise apoĭ cu ironie, vîrînd piesele de aur sub nasul Vandeĭ.

— Bagă de seamă, Clara lăcătușuluĭ, zise amanta luĭ Ferdinand bălanul scrîșnind din dințĭ, dă'mĭ banĭĭ or îțĭ scot ochiĭ!

— Și eŭ te sugrum!

— Tu pe mine?.. Na, hoțoaico!

Cu pumniĭ întinșĭ se repezi „Vanda nebuna“ asupra dușmaneĭ sale.

Aceasta însă nu se clătĭ din loc.

Apucă ambele mâinĭ corpul Vandeĭ și o strânse cu brațele'ĭ puternice.

Toțĭ se sculară de la locurile lor.

Într'un moment se formă un cerc în jurul luptătorilor.

Strigăte, glume urîte ațâțaŭ pe cele două femeĭ.

Câte-va momente rĕmaseră așa încleștate.

Fețele amêndoura exprimaŭ ură și dorință de rĕzbunare.

De o dată Clara lăcătușuluĭ ridică pe dușmană-sa de jos, o învârtĭ o dată și încercă s'o izbiască de pământ.

Dar Vanda se apucă cu atâta tortă de gâtul Clareĭ în cât căzu și aceasta la pământ cu dênsa.

Genuchiul Clareĭ apăsă pieptul dușmaneĭ sale.

— Imĭ zdrobeștĭ pieptul! se văită Vanda, dar fără a slăbi gâtul Clareĭ.

— Și tu mĕ sugrumĭ! rosti aceasta stârșită.

Ochiĭ i se împăienginează.

Vanda observă că dușmana eĭ era cât p'aci să'șĭ piardă cunoștința.

Își adună toate puterile și cu o împinsătură o dete de pământ.

În momentul următor Vanda se arunca cu un țipăt de nebună asupra corpuluĭ Clareĭ.

O lovĭ cu picioarele, smulse hainele de pe dênsa, o sgârie, o muș că.

Ar fi omorît'o, dacă Ferdinand bălanul n'ar fi împins'o la o parte.

Clara lăcatușulnĭ, plină de sânge, leșinată, fu ridicată și dusă în odaia învecinată.

In acest moment tocmaĭ intră omul cu blnza.

Se apropie de o masă şi şezu.

Dar abia îl zări cârciumarul, se repezi spre dênsul şi'l salută cu o închinăciune adêncă.

— Lasă închinăciunile astea, Torn, zise contele Marco cu glas poruncitor; vrei numaĭ de cât să se afle ce fel de om sunt eŭ ?....

— Cinste cui i se cuvine! rĕspunse Torn.

„Acum însă ce porunceşse înaltul meŭ protector.

— Maĭ întâĭ vreaŭ să vorbesc cu tine ceva.

— Aicĭ cam greŭ se va putea, fără să ne pândească ăştia; vĕ rog însă să mĕ urmaţi.

Grosul cârciumar se îndreptă spre un colţ al sălei.

Aci era o uşă, pe care bĕtrânul Torn, şi după el şi oaspele sĕŭ, dispărură.

Eraŭ acu într'o odae care sĕmĕna întru toate cu cantorul unuĭ negustor.

Cârciumarul invită pe conte să ia loc la biuroŭ.

Contele şezu.

— Acu, Torn, zise el cam nerăbdător, să 'mĭ daĭ repede socoteală despre chipul în care mi-aĭ împlinit comisioanele.

— Numaĭ decât, d-le conte.

„Copilul florăresei mute a fost răpit la epoca precisată de d-tră.

„Omul care a sĕvârşit răpirea a fost urmărit pe acoperişurĭ de case, d-nule conte, urmă cârciumarul rînjind.

„Dar capoiĭ meĭ sunt oameni dibacĭ, nu glumă.

„Omul meŭ 'a scăpat.

„A venit cu copilul aci şi a aşteptat până a înoptat.

„Apoĭ a plecat acasă cu copilul.

„Ce băiat zdravăn! zĕŭ că face cinste tatălui sĕŭ! sfîrşi sobolul.

— Tatălui sĕŭ ? întrebă contele încet de tot, sper că acel nenorocit nu ne va putea fi primejdios.

Cârciumarul zîmbi.

— Nu, d-le conte, s'a îngrijit şi de asta, bĕtrânul Torn.

„Când mi-aţi dat însărcinarea să găsesc un om potrivit pentru această treabă, ca să învîrtească capul uneĭ fete, a fost al draculul de greŭ.

„Dar în sfîrşit am dat peste un om potrivit.

„Tînĕrul pe care l'am ţales, şi care venea de câte va zile pe la localul meŭ, se numĭa Volfgang Barnov; tocmaĭ fusese liberat din închisoare.

„Era un băiat frumuşel, dar sărac.

„Fusese, înainte, meditator la o familie bogată, şi în această calităte ştiuse să câştige inima mameĭ elevului sĕŭ.

„O jumĕtate de an ţinu relaţia dintre dênşiĭ.

„Dar într'o zi, nişte prietinĭ buni deschiseră ochiĭ bărbatului.

„Femeia observă că acesta începuse s'o bănuiască.

„Ei, d-le conte, ce crezi c'a făcut ea atunci?

— Vr'o drăcie, de sigur, răspunse contele încruntat, căci ca să ascundă o crimă, o femeie e în stare să facă alte zece.

— Ce cunoscător de oameni sunteți, d-le conte! esclamă Torn cu admirare.

„Tînăra femee acuză pe amantul ei de până atunci la bărbatul ei.

„Il acuză că 'i furase o giuvaerică scumpă.

„Poliția veni, cercetă, și în adevăr pretinsul obiect furat fu găsit în cuferul tînărului.

„Barnov fu aruncat în închisoare.

— Pe cât timp?

— Pe doi ani.

„Când eși din temniță, din omul până atunci cinstit, deveni un aventurier amărît, gata să întreprindă orî ce nebunie.

„Acesta era omul pe care l'am ales pentru afacerea noastră.

„Vorbii cu dênsul, îi oferii bani, mulți bani, și el se învoi.

„Se introduse la tînăra fată sub numele de Volfgang Krause, fiu de bancher.

„Sermana mută se încrezu în asigurările și jurămintele lui și....

„Peste un an băiatul născu.

„Când v'am dat această veste îmbucurătoare, mi-ați zis:

„— Acu trebue s'o lase.

„Atunci am dat acest ordin omului meu, însă deteți peste o piedică neașteptată...

Contele rise.

— Prostul, esclamă sobolul, își luase rolul în serios; se înamorase în adevăr de florăreasa mută și nu mai voia să o părăsiască.

Bătrânul Torn dete din cap.

— Ba amenința chiar să dea tóte pe față, adaose; dar bătrânul sobol i-a luat pe dinainte; i-a săpat o groapă.

— Cum așa? întrebă contele furios.

— Print'o mică denunțare.

„Vĕ aduceți aminte că tocmai pe atunci fusese asasinată o vĕduvă bătrână și bogată?

„Mi-am permis dar, ca om de încredere al poliției, să'i atrag atenția asupra junelui Barnov.

„Atunci fu arestat și, mulțumită dibăciei mele, zace deja de o jumĕtate de an în arest preventiv.

„În curênd o să fie judecat, și dacă nu mĕ înșel, o să fie și osândit.

— Acesta e în tot cazul cel mai bun mijloc d'a scăpa de dênsul.

Contele Marco se ridicase și se plimba neliniștit în sus și în jos prin odae.

— În ce privește copilul, sper că l'ați așezat, cum am poruncit, la oameni sigurî, la țară.

Cârciumarul se grăbi să asigure că toate erau făcute după poruncă.

Marco scoase atunci portofoliul şi întinse sobolului mai multe bancnote.

— Şi al doilea comision? întrebă, pe când cârciumarul încuia bancnotele într'o casă de fier.

— Împlinit şi acela, răspunse Torn.

„Regina aerului e moartă.

— Am citit despre asta în gazete, răspunse Marco, dar vreau să ştiu ceva mai amănunţit.

„Cum a putut omul tău să taie funia trapezului.

„Foarte lesne.

„Se ascunsese cu o noapte înainte în teatru şi se lăsase să fie închis acolo.

„Aparatul îi era cunoscut.

„Tăiă funia tocmai bine ca să nu poată suporta o zguduire mai mare, şi. .

— Dar n'a ţinut probă peste zi Marietta?

— Din fericire nu; se credea sigură.

— Şi ştiu, urmă Marco, că poliţia caută cu zel mult să afle pe făptuitor?

— Ha, ha! Poliţia! ce mai vorbă.

„Până e bătrânul Torn aci, cei pe cari îi ocrotesc eu pot fi siguri că nu vor fi descoperiţi nici o dată.

„Vrei să vezi, d-le conte, pe omul care a făcut această bravură?

— Da.

Cârciumarul se apropiă atunci de un perete şi apăsă pe un nasture invisibil altor ochi.

Imediat se deschise o fereastră prin care se vedea întregul „Paradis."

— Uite, d-le conte, la acea masă din colţ, omul acela bălan cu femeile. Îl zice Ferdinand bălanul.

„E un băiat hotărît şi pentru bani face şi pe dracul.

De o dată bătrânul Torn tresări.

— Dar ce e asta? strigă el.

Şi se dete îndărăt.

Contele se apropie de fereastră.

Ce e? e vr'o primejdie? întrebă el.

El nu vedea nimic deosebit în „Paradis".

— E poliţia! şopti cârciumarul.

„Vezi colo, pe cei doi oameni.

„Nu cunoşti pe cel cu barba scurtă?

Contele se uită lung la omul pe care i-l arăta cârciumarul.

— E inspectorul poliţienesc Scharf, şopti acesta abătut.

„Dar însoţitorul său?

„Se poate oare?

„Mi se pare că'l recunosc, cu toată îmbrăcămintea sub care vrea să se ascundă.

„Da, da, e contele Artur Fernau, iubitul Mariettei Grimaldi.

Fără îndoială caută pe Ferdinand bălanul.

„Drace, trebue să mă duc să văd să nu se trădeze băiatul în beţie.

Cărciumarul se strecură afară.

Contele îl urmă.

Dar Marco își apăsă pălăria adênc pe ochi.

Știa că inspectorul de poliție și de sigur și tînĕrul conte de Ferau îl cunoșteaŭ.

— Inspectorul polițienesc pare a nu ști încă nimic despre dispariția fiicei sale, își zise Marco.

„Probabil că n'a fost încă acasă.

Inspectorul de poliție își alesese cu Arthur un loc în sală de unde putea să vază tot fără a se espune la primejdia de a atrage atenția celor de față asupra sa și a însoțitorului sĕŭ.

— Crezi așa dar că vom descoperi aci pe ticălosul care a comis crima îngrozitoare? întrebă Artur încet.

Inspectorul de poliție aprinse o țigară, scoase câte-va fumurĭ și rĕspunse:

— Sper să descoper pe acela care a dat mână de ajutor la împlinirea diavoleștei crime; făptuitorul adevĕrat însă va fi maĭ greŭ de descoperit.

— Știĭ dar cine a fost banditul care a tăiat funia?

— Până acum n'am decât banuielĭ.

„Dar cred că sunt pe urma cea adevĕrată.

„In aceiaș noapte în care am asistat la moartea nenorocitei Grimaldi, mi s'a anunțat de unul din agenții mei că Ferdinand bălanul, un criminal din cei maĭ primejdioș, cu toată juneța lui era plin de banĭ de câte-va zile.

„Era deci lămurit că ticălosul a trebuit să comită vr'o nelegiuire.

Inspectorul polițienesc voia să urmeze, dar un incident ciudat îl întrerupse.

Un omuleț, aproape un pitic, îmbrăcat în haine zdrențuite și murdare, cu pĕrul încâlcit ca și când n'ar fi trecut nicĭ odată pieptenĭ printr'ênsul, se apropiase de masă la care ședea inspectorul și însoțitorul sĕŭ.

Omulețul făcea impresia unuĭ adevĕrat idiot.

Ochiĭ-i fără lucire priveaŭ ficși în gol.

Din când în când isbucnea, fără motiv, într'un rîs nervos, se clătina pe un picior saŭ sărĭa urlând în sus.

„Piticul“,—așa 'ĭ ziceaŭ totĭ aicĭ, era socotit nebun de toți.

Se spunea că în repetite rênduri fusese închis în balamuc, dar totdauna fugise după câte-va zile.

N'avea locuință, nicĭ cine să îngrijască de dênsul.

N'avea nicĭ un prieten și nimenĭ nu știa cum își tira existența ticăloasă.

„Piticul“ juca ca un nebun, rizând, în jurul mesei și aruncând cu glonțe de hârtie asupra lui Artur și a inspectorului de poliție.

— Să alungăm pe obraznicul ăsta? întrebă Artur.

Inspectorul polițienesc nu rĕspunse.

Numĕra cu băgare de seamă glonțele

de hârtie pe care Piticul le arunca spre dênsul.

Când Piticul aruncă al optulea glonț, Scharf îl prinse repede ca fulgerul.

Desfăcu hârtia cu îngrijire.

Pe ea erau scrise aceste vorbe:

„Clara lăcătușului *a șuierat* (a denunțat).

„Bălanul a petrecut noaptea într'un teatru, s'a *deshoțit* (s'a trădat).

„Are la dênsul un cuțit și un ferăstrăuș."

— Va să zică nu mai încape îndoială, șopti inspectorul de poliție.

„Ferdinand Bălanul a fost omul pus să săvârșiască crima.

— Poți oare să te încrezi în omul care ți-a aruncat această hârtie? întrebă contele Artur.

— Piticul e unul din cei mai dibaci spioni ai noștri, răspunse Scharf uitându-se cu băgare de seamă prin prejur ca să nu'l audă cine-va.

„Nici odată până'acum nu ne-a adus vr'o veste falșă.

„Și ne aduce multe, căci hoții nu 'l bănuesc.

„Îl socotesc idiot și vorbesc de toate fără jenă înaintea lui.

— Dar în acest caz Piticul are un caracter vrednic de disprețuit, zise tênărul aristocrat.

„Oamenii ăștia sunt prietinii lui și el îi trădează.

Inspectorul de poliție dete din umeri

— Iubite, d-le conte, poliția are nevoe de astfel de indivizi.

„Numai așa e în stare să apere societatea și ordinea existentă de atacurile criminalilor cari poartă un războiu necurmat cu oamenii onești.

— Dar dacă știi d-le inspector, că Ferdinand bălanul e complice la moartea neuitatei mele Marietta, de ce nu procedezi imediat la arestarea criminalului?

— Nu crede că e așa ușor, domnule conte, răspunse inspectorul de poliție; ceea ce noi avem de făcut aci nu e lucru neprimejdios.

„Gândește-te că ne găsim în vizuina tâlharilor și de și am avut precauția să iaŭ cu mine angenți travestiți, de și aceștia, niște oameni hotărîți, sunt gata să pună mâna, la un semn al meŭ, pe tâlhar, totuși se poate întâmpla o bătae sângeroasă.

— Cum crezi, d-le inspector polițienesc, că acești oameni de nimic ar avea îndrăzneala să se împotrivească pe față puterii publice?

Funcționarul se uită cu o privire serioasă la tênărul conte.

— Nu numai că cred, zise cu o hotărîre întunecată, ci și vĕd că se face o pregătire ca pentru atac.

„Mi se pare că am fost recunoscuți, domnule conte, mi se pare că în curînd

vom avea să ne vindem cât vom putea mai scump viața.

— Bine, fie dar, șopti Artur cu ochii scânteietori, revolverul meŭ e încărcat; șase din acești bandiți voi cădea până ca ceilalți să poată pune mâna pe mine.

— Să sperăm că n'o să ajungă lucrurile până aci.

„Aștept pe un om care cu o singură vorbă e în stare să pună pe fugă toată această bandă de mizerabili.

„Am dat de veste acestuĭ om că în noaptea asta voĭ fi în „paradisul“ cârciumeĭ la „iepurele alb“ și că poate voĭ avea nevoe de ajutorul lui.

„Acest om este un om de cuvênt și poate să sosească în tot momentul.

„O dată ce va fi aci, suntem scăpați.

Artur se uită uimit spre inspectorul polițienesc.

— Cine e acest om puternic, întrebă, care n'are de cât să se arate ca să inspire groază unei bande de criminali care nu se sperie nici de poliție?

„Spune-mi, d-le inspector cine e acest om?....

— Este....

Un nume era deja pe buzele inspectorului.

De o dată însă tresări.

Privirile i se îndreptară spre masa la care luase loc contele Marco.

— Va să zică de acolo se dau ordinele, zise cu jumătate glas.

„Vezi, conte de Fernau, cum își întinde lucrătorul ăla basmaua roșie peste paharul de bere?

— Da.

— Știi ce însemnează asta?

— Nu.

— Insemnează: băgați de seamă! poliția e în casă!

— Dar uite, acum își așează paharul de-a-curmezișul pe masă.

— Și acesta e un semn.

— Ce însemnează?

— Insemnează: fiți gata.

Inspectorul tresări.

— Drace! suntem pierduți.

Nu putuse să se oprească d'a scoate această exclamație.

— De ce ziceĭ că suntem pierduți? întrebă contele Fernau.

Se speriase și el văzând că inspectorul polițienesc însuși îngălbenise.

— Zic, pentru că omul a făcut un alt semn acum.

„A tras basmaua pe sub pahar și a aruncat'o peste umĕrul drept.

— Și ce însemnează asta.

— Că ieșirile sunt păzite și că nu vom ieși vii din această sală.

Abia rostise această din urmă vorbă, și gazul se stinse în sală.

Un întuneric adânc domnia acum.

La toate mesele să făcuse tăcere.

Inspectorul apucă repede ca fulgerul brațul însoțitorului sĕu.

— Lipește-te de mine, conte, îl șopti; scoate'ți revolverul și îndată ce'ți voĭ spune, dă foc.

— Stai pe loc! zise el răstit...

— Albaștrii sunt aci, esclamă de o dată o voce, zdrobiți-i, câinii! Căci dacă scapă ei, suntem pierduți noi cu toții!.....

Un urlet de furie răspunse acestor vorbe.

De la toate mesele săriaŭ oamenĭ.

Prin întuneric se vedeaŭ strălucind cuţitele.

Icĭ şi colo se auzia ţocnetul unuĭ cocoş de pistol ce se ridica.

— *Jos cu albaştriĭ!*

— Amuţiţi-i!

— Călcaţi-i în picioare.

— Jos cu eĭ!

Sute de vocĭ rostiaŭ aceste cuvinte d'o dată.

— Grozavă situaţie, şopti inspectorul.

„Sĕrmana mea soţie, sĕrmană copilă, Hedwiga, singura mea fiică iubită, adio!

O flacără mică străluci în întuneric,

Un glonţ trecu pe la urechia inspectoruluĭ şi se înfipse în zid.

Femeile ţipaŭ, oamenĭĭ strigaŭ.

Mese, scaune, sticle, pahare se răsturnaŭ.

Era o învălmăşeală teribilă.

Cu groază observaŭ, inspectorul de poliţie şi contele că cercul se făcea tot maĭ mic în jurul lor.

Deodată unul din tâlharĭ scoase o lampă surdă ale căreĭ raze se îndreptară spre dênşiĭ.

— Iată-i trădătoriĭ! strigaŭ tâlharĭĭ din toate părţile.

„Omorîţi-i, ticăloşiĭ de eĭ!

Două-zecĭ de braţe înarmate cu pistoale şi pumnale se ridicară ameninţătoare.

Artur strângea în mână revolverul.

Ţintea spre omul cu felinarul.

— Foc, ordonă inspectorul poliţienesc.

Două împuşcăturĭ urmară.

Un strigăt de moarte răsună imediat.

Omul cu felinarul căzuse scăldat în sânge.

Tâlharĭĭ rĕmaserĕ un moment uimiţĭ.

Dar imediat se reculeserĕ.

— Lumină, lumină, strigară, să vedem copoiĭ, să-i răcim!...

Lămpile cu gaz se aprinserĕ iar.

— Acum s'a isprăvit, şopti Scharf.

Abia apucă să rostească aceste vorbe, şi banditĭĭ năvălirĕ cu grămada asupra lor.

In momentul următor se produse o învălmăşală groaznică.

Inspectorul poliţienesc, prins de maĭ multe braţe, se ţinea cu toată puterea de masă.

— Tăiaţi-i degetele! strigă o femee.

— Impuşcaţi-l, câne turbat!

— Nu, să moară în chinurĭ lungĭ, că e unul din ceĭ maĭ răĭ, este inspectorul Scharf.

Scharf simţia că puterile îl slăbesc.

Scăpă mâinile şi căzu pe scaun.

Era aproape de leşin.

Ferdinand bălaunul, cu un cuţit, era lângă el.

— Să-i taĭ gâtul? întrebă rizând drăceşte.

— Indărăt! strigă în acest moment o voce tunătoare.

Pe uşă se repezi o figură impozantă.

Cu un singur braţ îşi făcu loc în mu-

locul cercului care împresura pe cei doi amenințați.

— Indărăt, saŭ brațul meŭ vĕ va lovi pe toți!

Omul care rosti aceste vorbe cu o voce ca de leŭ, prinse pe tâlharul care tot mai amenința cu cuțitul pe inspectorul de poliție.

Cu o împinsătură puternică îl trânti la pământ.

Un moment domni o tăcere mormântală.

Apoi din toate părțile resună un strigăt de groază:

— Fugiți, fugiți! calaul din Berlin!

Ca mânați de furii se repeziră cu toții spre ieșiri.

Krantz, în picioare lângă masa inspectorului și a contelui se uita zîmbind la scena provocată la ivirea lui.

Contele Frenaŭ îl strînse mâna cu recunoștință.

— Ne-ai scăpat, domnule, zise el foarte mișcat, și ți sunt dator recunoștință eternă.

— Vrednicul meŭ amic, esclamă și inspectorul, ai venit tocmai la timp...

„De mai întârziai câte-va minute nu ne găsiai de cât cadavrele.

„Vezi, iubite conte, adause adresându-se către Artur, acesta e omul înaintea căruia tremură tâlharii Berlinului.

„O frică nespusă de călăi îl stăpânește, aŭ superstiția că privirea lui aduce nenorocire pe capul aceluia asupra căruia se oprește.

— Dar d-ta, d-le conte, sper că nu vei împărtăși acéstă credință deșartă, zise Krantz.

Se isbi cu mâna peste frunte și urmă cu glas iritat:

— Doamne doamne, dar uit tocmai ce e mai important, ceea ce în realitate m'a făcut să mĕ grăbesc mai mult să viŭ aci...

— Ei și?

— Am găsit pe soția d-tale foarte desperată,.

— Pe soția mea? Pentru d-zeŭ ce s'a întêmplat?

— Fica b-tale, Hedviga...

— Ei bine?..

— Ah, de ce tocmai eŭ trebue să fiŭ acela care să ți aducă această veste!...

— Dar vorbește mai curênd, ce este? ce s'a întêmplat cu ea?

— A dispărut, zise Krantz cu glasul emoționat.

„Nu s'a m'ai întors acasă de azi dimineață, de când a eșit singură.

Inspectorul fu zguduit de o grozavă tresărire nervoasă.

Omul, de obiceiŭ atât de cu sânge rece, se uita ca pierdut, când la calaŭ, când la conte și murmura:

— Hedviga a dispărut...

„Dar unde, unde?...

Contele încercă să-l mângâie.

— De sigur este un incident fără

gravitate, zise, fica d-tale se va întórce, poate se va fi întors deja...

Funcţionarul se uită rătăcit prin prejur.

— Nu, nu, esclamă.

„Ceva grozav trebue să se fi întêmplat.

„In timpul din urmă am observat la dênsa o purtare neobicinuită, par'că nu cuteza să-mi mai privească drept în ochi ca mai nainte....

„Cine ştie ce nenorocire a dat peste mine şi peste biata mea copilă.

Căzu îndărăt pe scaun şi îşi ascunse faţa în mâini.

— Hedviga, Hedviga, esclamă cu durere, iubita mea copilă, unde să te caut, unde să te găsesc în Berlinul ăsta mare şi nesfârşit !...

IX

In noapten nebuniei

In seara zilei următoare după aceea în care contele Marco ajunsese în posesia registrului secret al poliţiei prin crima comisă asupra Hedwigei, se hotări să redeştepte pe nenorocita copilă din somnul, ca de moarte, în care o adêncise.

Din ceas în ceas amânase această hotărîre, căci o oare-care neliniste îl coprinsese şi pe dênsul gândindu-se la Hedwiga.

Ce-avea să facă acum cu ea?

S'o redeştepte şi s'o lase să se întórcă la părinţii ei, aceasta ar fi fost primejdios pentru el.

Hedwiga avea să descopere atunci tóte şi să'l piardă.

Saŭ s'o ţină pentru tot-d'auna închisă?

Aceasta ar fi fost ca şi când ar fi omorît'o.

Şi dacă contele Marco de obiceiŭ nu prea da mult pe o viaţă omenească, totuşi nu 'I venia să comită o ast-fel de crimă tocmai asupra Hedwigei, pentru care totuşi avea oare-care simpatie.

Adêncit în gânduri, contele Marco se plimba în sus şi în jos prin edae.

— Nu pot să fac nimic cu ea fără să mĕ primejduiesc pe mine, esclamă.

„Şi totuşi aş voi ca Hedwiga să se întoarcă la părinţii ei.

„Bĕtrânul inspector de poliţie, cum a aflat despre dispariţia fiicei sale a pus totul în mişcare ca s'o regăsească.

„Toată poliţia e în picioare.

„Cine ştie? întêmplarea poate aduce cu sine ca s'o caute în casa mea, şi atunci ..

„Nu, nu... trebuie să iasă din casa asta!

Se apropiă de masa de scris.

Dintr'o sticlă turnă un fel de viu scânteietor într'un pahar.

— Ah! am găsit! esclamă de o dată triumfător.

„Aşa voi face.

Sună.

Antonie intră numaĭ decât.

— Să'mĭ chemĭ pe William, îĭ ordonă dênsul.

O jumĕtate de ceas ţinu convorbirea pe care o avu contele Marco cu secretarul sĕŭ.

Când acesta îl lăsă, Marco dete maĭ multe porunci camerierului sĕŭ.

Acesta, cu graba obicinuită, le împlini.

Pe la 10 ore seara, un car mortuar se opri la poarta din dos a palatului contelui.

Cioclul se urcă încet pe trepte în sus.

Îndată ce 'şĭ spuse numele, fu condus la stăpânul caseĭ.

Contele era îmbrăcat în haine de doliŭ.

Faţa'ĭ esprima o adêncă întristare.

— Aĭ şi venit să 'mĭ ieĭ pe sĕrmana mea soră! esclamă mişcat.

„Să mĕ şi despart de ea, ah, dómne, doamne!

Cioclul vedea că are a face cu un om bogat.

In speranţa unuĭ bacşiş, zise şi el cu o voce pe care se încerca să o facă mişcată:

— D-le conte, chiar d-ta aĭ dorit să ducem cadavrul în noaptea asta.

„Îl vom duce dar, îl vom depune în camera mortuară şi mâine dimineaţă îl vom îngropa.

„E o datorie tristă pe care trebue să mi-o împlinesc.

— Va să zică să n'o maĭ vĕz!

„Mâine pământul rece o va acoperi!

„Iubite prietine, n'aĭ primi să'mĭ faci un mic serviciŭ în schimbul câtor-va monede de aur?

Cioclul întinse urechia.

Aur! era un cuvênt care'ĭ răsuna în urechĭ ca o muzică cerească.

— Trebue să maĭ vĕd o dată la nópte pe soră-mea.

„Nu poţĭ să 'mĭ daĭ pentru un ceas cheia de la camera mortuară?

— Hm... e un lucru greŭ... zise cioclul învârtindu'şĭ căciula în mâinĭ; o aşa faptă poate să mĕ facă să 'mĭ pierd slujba.

— Eĭ, dacă nu poţĭ... zise ţuspinând contele şi punênd iar în buzunar şase monede de aur pe care le scosese.

Cioclul se uită cu lăcomie la aur.

— Eĭ, să fac pentru d-ta şi asta, d-le conte, zise repede.

„Să veniţĭ imediat după miezul nopţiĭ....

„O să găsiţĭ uşa descuiată şi nimenĭ n'o să ne turbure.

„Zĕŭ, adăogă cu o privire ipocrită, ar trebui să nu fie cine-va creştin ca să aibă inima să refuze unuĭ frate d'a maĭ vedea o dată pe soră-sa moartă.

— Iţĭ mulţumesc, eştĭ un om de trébă, răspunse zîmbind contele şi punênd iar monedele de aur pe masă.

Cioclul le strînse.

— Să îngrijeşti însă, adaose contele, să nu se închidă cosciugul până mâine dimineaţă.

— Voĭ îngriji.

„Acu însă vĕ rog să 'mĭ daţĭ în primire cadavrul, altfel o să întârziem prea mult.

Contele se ridică încet.

— Urmează-mĕ, zise,

Şi cu acest cuvênt părăsi odaia.

Conduse pe cioclu pe trepte în jos în pimniţa caseĭ.

Ajungênd înaintea uneĭ uşĭ îmbrăcate în fier, se opri, scoase din buzunar o cheiţă şi deschise.

Era un spaţiŭ mare, în colorĭ întunecate, unde intraseră.

Locul acesta era luminat de o lampă magică, de unde se rĕspândia o lumină roşiatică închisă.

In mijlocul acesteĭ subterane mortuare se afla un mare cosciug de metal, care era pus pe un catafalc impodobit cu florĭ şi al căruĭ capac zăcea alăturea pe pământ.

In cosciug era o fată foarte frumoasă, al căreĭ cap era aşezat pe perinĭ de mătase albă.

Faţa ĭĭ era galbenă ca la o moartă, ochiĭ închişĭ şi mâinile încrucişate pe piept—era chipul uneĭ moarte.

Hedwiga părea a dormi somnul de moarte.

Nimic nu trăda că în acest corp rece, înlemnit, pulsează încă o viaţă caldă.

Corpul tinereĭ fete era învăluit într'o haină albĕ de mătase, capul eĭ era împodobit cu o coroană de mirtă.

Avea să fie dusă la groapă ca o mireasă.

— Du dar d'aicĭ p'aceea care mie 'mĭ era scumpă, zise contele.

„Nu voiesc să se maĭ deştepte încă o dată durerea mea chiar în noaptea aceasta, nu voiesc să vărs lacrămĭ la cosciugul eĭ.

„Servitorĭĭ meĭ vĕ vor da ajutor ca să duceţĭ cosciugul la trăsură, zise contele cioclilor.

Se puse capacul pe cosciug.

Servitorĭĭ ridicară întristătoarea povară pe umerĭ şi convoiul se porni pe trepte spre gura scărĭĭ.

Contele ca şi un mut mergea după cosciug.

Capul sĕŭ părea apăsat în jos de durere.

Dar dacă cine-va ar fi putut citi în ochiĭ lui, ar fi putut observa expresiunea uneĭ bucurĭĭ tăinuite.

Purtătorĭĭ cosciugului ajunseră în vestibul.

Încă câţĭ-va paşĭ fură făcuţĭ şi corpul fu scos din casă.

Aci uşa din afară fu desfăcută printr'o împingătură puternică.

Un om cu barba cărunţă, a cărui fa-

ţă ostenită purta semnele unei mari surescitări, dădu năvală înăuntru.

Era inspectorul de poliţie Scharf.

Oăt de mult îmbătrânise de ieri până azi !....

Înfăţişarea sa perduse siguranţa de mai nainte precum şi mândria impunătoare.

Capul îi era lăsat pe piept.

Barba şi părul îi încărunţiseră într'o noapte.

Când inspectorul văzu cosciugul, făcu câţi-va paşi îndărăt.

— Scuzaţi, domnule conte, zise el cu o voce obosită. Văd că aveţi doliu în familie şi vin la timp nepotrivit. Dar ceia ce mă aduce la dv. este de mare urgenţă şi nu se poate amâna.

„Trebue să vă rog să mă ascultaţi un moment.

Contele Marco, când văzu pe tatăl Hedwigei, se sperie ca şi când ar fi călcat pe un şarpe.

— Ce însemnează asta ? îşi zise el.

„Nu cum-va s'a născut vr'o bănuială?

Îi trebui mare stăpânire de sine ca să răspundă inspectorului cu un ton liniştit şi urban :

— Vă sunt la dispoziţie, d-le inspector, dar permiteţi'mi ca cioclii să tranporte cosciugul afară.

„Aveţi bunătatea să ve daţi puţin la o parte.

Inspectorul, care până acum stase la uşă, împlini dorinţa contelui.

Incet-încet cosciugul trecu pe dinaintea lui.

Nenorocitului părinte nici prin minte nu'i trecea că iubita sa fiică, pe care în zadar o căutase pretutindeni, are să trecă în acest moment în stare de cadavru pe dinaintea sa.

Totuşi când privi însă cosciugul acoperit cu flori, pătruns de cea mai profundă durere rosti încet cuvintele :

— Hedwiga, Hedwiga !

„Cine ştie dacă şi acum te găseşti pe patul de moarte !

„Nenorocită copilă, numai D-zeu ştie ce s'a întâmplat cu tine.

Nemărginita durere îi luă puterile şi era aproape să'şi piardă simţirea.

Nenorocitul părinte cu picioarele împleticite se mişcă spre cosciug astfel încât era să dea cu capul de copriş şi oftă greu :

— Hedwiga, Hedwiga ! unde eşti fata mea !...

Această esclamaţie a zdrobitului părinte pare că găsise un ecou dureros.

Un oftat încet, un singur suspin pătrunzător părea că se ridică din cosciug.

Inspectorul se retrase înspăimântat înapoi.

Imediat însă 'şi zise că creerul său prea mult încordat şi surescitat l'a făcut să nu mai vadă lucrurile cum se cade.

Contele Marco rămase încremenit în

urma cuvintelor carĭ pătrunseră şi la urechile sale.

Ştia că numele pe care 'l pronunţase părintele fetei avea efect asupra hipnotisatei şi că prin uimare se putea întêmpla o deşteptare prea timpurie.

— Duceţi cosciugul, zise el nemaĭ putêndu-se stăpâni.

„Duceţi'l, căci nu maĭ pot suporta durerea d'a'l vedea.

După o minută uşa se deschise în urma cioclilor.

Cosciugul fu aşezat într'o trăsură închisă şi în curênd dispăru cu tristul său conţinut în întunericul nopţeĭ.

Contele Marco se simţi maĭ uşurat.

Planul său îndrăzneţ izbutise pe jumătate.

Ceea ce îl maĭ rĕmăsese de făcut pentru ca să şteargă urmele crimeĭ sale, faţă cu ceea ce făcuse deja, era o jucărie.

— Acum, d-le inspector, sunt la dispoziţia dv., zise el.

„Ce poftiţi ?

Conduse pe Scharf într'o odaie din etaginl întâĭ, în care se rĕsfăţa acelaş lux ca şi în celel'alte odăĭ.

— D-le conte, zise inspectorul, am avut de multe orĭ norocirea să vĕ întâlnesc în societăţi. N'am crezut însă atunci că îmĭ va fi dat vre-o dată să intru în casa dv. ca un om nenorocit, desperat.

Marco îi întinse mâna.

— Orĭ-cât de mare ar fi nenorocirea dv., zise el cu un ton plin de căldură, fiţi sigur că eŭ am pentru dv. toată compătimirea.

„Nu pot însă să'mĭ explic cum a putut să dea peste dv., un funcţionar atât de mult stimat, un părinte de familie atât de fericit, o nenorocire atât de mare.

Aceste cuvinte pătrunseră inima inspectorului ca un pumnal.

— Acum s'a sfârşit, zise el cu o voce stinsă. Vaza mea ca funcţionar s'a dus....

„Peste câte-va zile se va vorbi în Berlin că bătrânul Scharf, pe care lumea îl credea om onorabil, a fost dat afară din slujbă cu ocară şi ruşine.

„Dar vrênd nevrênd voiŭ trece şi peste aceasta.

„Am avut însă, d-nule conte, o fiică bună, frumoasă, nevinovată, bucuria, fericirea noastră la bătrâneţe, speranţa noastră, viitorul nostru.

„Hedwiga a dispărut.

„A părăsit de două zile casa părintească şi nu s'a maĭ întors.

„D'atunci am cercetat pretutindeni.... Am visitat morgele, spitalele, închisorile, dar în zadar; nici o urmă despre nenorocita mea fiică.

— Ingrozitor ! zise contele, nenorocitul om este vrednic de plâns.

Inspectorul îşi şterse lacrămile care 'i curgeaŭ şiroaie pe barbă, şi apoi continuă :

— Acum mĕ apuc, ca şi omul gata d'a se îneca, de orĭ-ce paiŭ.

„Iaŭ drept adevĕr or ce ştire prostească, improbabilă, ce mi se aduce.

„Din cauza aceasta am şi venit atât de târziŭ la d-v, d-le conte.

— Şi anume? întrebă Marco foarte nedumirit.

— O prietenă a fiicei mele mi-a spus că ar fi vĕzut'o ierĭ înainte de amiazĭ pe drumul acesta.

„Tinĕra doamnă îmĭ povesti că a strigat pe Hedwiga pe nume, dar i s'a părut că Hedwiga cu intenţiune n'a voit sa'ĭ rĕspundă.

„Hedwiga nu şi-a întors de loc ochiĭ, a urmat drept înainte spre casa d tră şi apoĭ a dispărut.

Contele Marco se cutremură.

— Din nenorocire, d-le inspector, espunerea e falşă.

„N'am norocirea să cunosc pe fiica d-v., căci după cum ştiţĭ, dênsa nu era la d-v., când ne-am întâlnit.

„Ce o putea face să vie la mine?

— Aĭ dreptate, rĕspunse Scharf fórte abătut, nimic nu ar putea esplica această afirmaţiune.

„Nu, nu, mĕ tem de altĕ-va şi această credinţă se întăreşte tot maĭ mult în mine.

— Daţi'mĭ voe să vĕ întreb, d-le inspector, unde căutaţĭ cheia deslegărel acestei enigme?

Nenorocitul părinte esistă câte-va momente, apoĭ rĕspunse:

— Ce să maĭ tăinuesc astă-zĭ ceea ce mâine poate fi un secret public?

„Hedwiga n'a plecat cu mâinile gole; a luat cu ea o carte, care mi-a fost încredinţată de superiorul meŭ şi care coprinde secrete carĭ, ar putea deveni funeste pentru multe familiĭ.

„De când a plecat Hedwiga a dispărut şi cartea aceasta.

„Dacă nu voiŭ putea înapoia cartea, sunt ruinat, desonorat.

„Voĭ fi acuzat, dacă nu de delict, de cea maĭ gravă negligenţă.

„Ce motive a putut avea Hedwiga să ia cu ea această carte?

„Numaĭ o singură esplicaţie se poate da şi aceasta e zdrobitoare.

Inspectorul se apropiă de contele şi 'ĭ şopti:

— Hedwiga, sub un pretest óre-care a fost împinsă de niscaĭ-va criminaĭĭ ca să ture cartea, şi apoĭ a fost omorită.

Contele Marco sări d'odată în sus, unzele îĭ tremurau, degetele de asemenea, ceea ce dovedea marea iritaţie ce fierbea în el.

Cât era altă dată de calm, acum însă par'că l'ar fi bătut cine-va cu măciucile, astfel că inteligentul inspector prin dibacea sa combinaţiune, se apropiase de adevĕr.

— Şi n'aveţĭ vr'o bănuială maĭ precisă? zise contele încet.

„Cine a putut comite această mişelie?...

— Deocamdată umblu prin întunerec, dar bun e D-zeŭ, voiŭ face lumină în această întunecime dureroasă şi dacă chiar nu voiŭ mai putea să scap pe iubita mea fiică, o voiŭ resbuna amar.

O rază de ură neîmpăcată străluci în ochiĭ omului care ca un leŭ işĭ căuta puiul şi părea hotărât a sfâşia în bucăţi pe răpitor.

Cu o strângere de mână se despărţi inspectorul de poliţie de stăpânul caseĭ.

Ca şi când i s'ar fi luat o piatră de pe piept, contele Marco respiră, când rămaase singur.

— Caută, caută, zise triumfător.

„Aĭ fost atât de aproape de fiică-ta, în cât n'aveaĭ de cât să întinzĭ mâna ca s'o atingĭ.

„Dar steaua mea cea bună m'a apărat.

„Cu cartea secretă în mâinile mele voĭ putea să maĭ câştig putere şi bogăţie, înainte d'a'mĭ sfârşi rolul!

. . . . . .

În aceiaşĭ zi după'miază, lăcătuşul Iohan Stubernauch se afla în camera de aşteptare a unuia din cele maĭ marĭ spitaluri din Berlin.

Privirile iĭ eraŭ aţintite cu îngrijire asupra unuĭ bătrân care, înarmat cu nişte ochelarĭ marĭ răsfoia într'o carte voluminoasă.

— Cum spuĭ că'l zicea tinerel femeĭ? întrebă acesta după un timp de căutare.

— Sofia Grimm, răspunse lăcătuşul.

— Profesia?

— Florăreasă; sărmana e mută.

— *D-ta eştĭ bărbatul, fratele, mirele* eĭ, saŭ ce?

Lăcătuşul nu ştiu ce să răspundă maĭ în grabă.

— Sunt... sunt un prietin al d-reĭ Sofia, zise în sfârşit! un prieten sincer, adevărat.

— Aşa?... !...

„Sofia Grimm... hm... iată aicĭ... Numărul 726... frigurĭ nervoase... hm... Numărul 726 a încetat din viaţă acum câte-va ceasurĭ..

— A murit! esclamă lăcătuşul înfiorat, Sofia a murit!... Nu, nu se poate.

— Iubite amice, toate se pot întâmpla în viaţă.

„Numărul 726 a murit, unul din tinerĭi noştrĭ amicĭ asistenţĭ a constatat aceasta.

„Cadavrul e deja în camera mortuară...

Stubernauch era ca ameţit.

Lăcrămĭ îĭ străluciaŭ în ochĭ.

Ţinuse cu adevărat la florăreasa mută.

— Pot să o văd încalte?

Funcţionarul dete din cap în semn de negare.

— Nu se poate dragul meu, răspunse, cadavrul va fi transportat probabil chiar astă seară în sala de disecţie.

— In sala de disecţie?! Dar pentru ce?

— Pentru oare-carĭ cercetărĭ ştiinţifice, răspunse funcţionarul cu răceală.

„Moartea numĕrului 726 e un caz interesant, din care studenţii pot învĕţa multe.

Lăcătuşul abia putu să se stăpânească.

Îi venea să spună câte-va adevĕruri aspre acelui om fără inimă.

Dar din fericire recunoscu repede că nu putea de cât să'şi facă rĕu.

Se mulţumi să murmure:

— Sĕrmană Sofia! a trebuit să mori atât de tênĕră! Din fericirile vieţii puţin ai gustat. Altfel ar fi fost dacă te-ai fi însănătoşit!

Întoarse spatele funcţionarului şi eşi.

Camera mortuară a spitalului era o încăpere întunecoasă, umedă, plină de mirosuri dezinfectate.

O fereastră mică lăsa să intre aerul într'ênsa.

Pe lângă pereţi erau bănci înalte pe cari se odihneau corpuri fără viaţă.

Fie-care cadavru era acoperit cu câte o pânză neagră, la mijloc cu o cruce mare albă.

Nimeni nu priveghia aici lângă morţi.

Uşa camerei nu se deschidea de cât când se aducea un nou cadavru sau când se scotea altul.

De mai multe ceasuri deja se adusese corpul florăresei mute în camera mortuară.

Bărbaţii cari purtaseră cosciugul o aşezaseră lângă uşă.

Unul din ei zisese cu nepăsare:

— Păcat de fata asta; era frumoasă şi ar fi meritat altă soartă decât d'a fi disecată de cuţitele domnilor studenţi.

— Ştiu că asta n'a mâncat mult din pânea spitalului, zise altul,—ieri a venit, azi a plecat.

„De alt-fel, urmă arĕtând cu mâna faţa palidă a Sofiei, nu pare tocmai slutită de mâna morţii: uite, buzele 'i sunt încă aproape trandafirii.

— Poate'ţi vine pofta s'o săruţi, zise tovarăşul sĕu rîzênd, încearcă; te asigur că n'o să strige când o vei înţepa cu barba.

Rizênd, oameni părăsiră camera mortuară.

O adêncă tăcere se făcu.

Numai gronţăitul guzganilor se auzia din când în când prin colţuri.

Şi totuşi era în această cameră atât de tăcută o fiinţă viuă.

Era o inimă care nu încetase de a bate, de şi d'abia tremura.

Sofia nu era moartă.

Membrele'i erau înţepenite de un atac de catalepsie.

Nu putea face nici o mişcare.

Pleoaple'i erau grele ca plumbul şi or cât se silea să le deschidă, nu putea.

Nenorocita auzise când tênĕrul doctor spusese îngrijitoarei:

— E moartă.

„O paralizie a inimei i-a pus capĕt vieţei.

Atunci îşi adunase toate puterile şi se

silise să facă un semn, cât de mic, măcar dintr'un deget, că mai trăia.

Dar în zadar!

Nu putea face nicî o mişcare.

Gânduri înfiorătoare o cuprinseră.

Ce era să se întêmple dacă nu observaŭ că nu era moartă?

Ingrijitoarea deja o acoperise cu o pânză după ce'l pusese pe faţă o cârpă muiată în oţet.

— Doamne, dumnezeule, se ruga nenorocita în gând, scapă-mĕ de soarta grozavă d'a fi înmormêntată de viuă.

Dar nu se părea că rugăciunea'i avea să fie ascultată.

Peste un ceas în care timp nimenî nu se ocupase de ea, veniră nişte oameni şi o scoseră afară.

Fu dusă în camera mortuară şi aicî nenorocita crezută moartă află din vorbele celor carî îi purtaŭ corpul, ce sortă o aştepta.

Avea să fie tăiată de scalpelurile studenţilor!

Sofia era aproape să înebunească de spaimă când se gândia la asta.

Cum meritase ea o soartă atât de grozavă?

Ce păcat făcuse, pentru ca să fie înşelată de un om tără conştiinţă, apoi să i se răpească copilul, în sfârşit să fie condamnată ca să sufere toate chinurile morţii înainte de a fi moartă?

O *nouă spaimă* o deşteptă din aceste gânduri negre.

Sub pânza care o acoperea se strecurase un cloţan şi acum se apropia de faţa nenorocitei.

Biata Sofia simţia cu greaţă cum cloţanul îi atingea obrajii, bărbia, gura.

Şi nu putea să se apere!

Acu cloţanul îşi înfipse dinţi mici şi ascuţiţi în bărbia nenorocitei.

O durerere sfâşietoare simţi sermana femee.

Din fericire, în acel moment uşa camerei mortuare se deschise.

Doî oameni intrară.

Chinuitorul Sofiei sări jos şi dispăru în colţul său.

— Caută d ta, zise unul din cei ce intraseră şi *în care recunoaştem pe funcţionarul* de la registratura spitalului, alege din cadavrele aceste care se va potrivi pentru studiile d-tale.

Insoţitorul funcţionarului, un om înalt şi slab care, cu toată barba falşă şi ochelariî ce purta, nu era altul de cât William, secretarul contelui Marco, esamină pe rînd cadavrele.

— Am nevoe, zise funcţionarului, de o femee tinără, de se va putea mai tînără de 25 de anî, pentru că am nevoe să constat.

— D le profesor, îl întrerupse funcţionarul, cred că avem ce căutaţi.

„Numĕrul 726 trebue să fie deja în camera mortuară şi trebue să fie potrivit pentru scopurile d-tale.

Cu o lampă pe care o avea în mână, lumina toate colţurile odăei.

In curînd descoperi lângă uşă corpul Sofiei.

Pretinsul profesor abia aruncă o privire asupra acestui corp şi apoi răspunse :

— Da, pe asta o voi lua.

„Are vre-o rudă cu care ar trebui să mă înţeleg ?

— N'are pe nimeni, răspunse funcţionarul.

„A fost adinioară aici un tînăr care a întrebat de ea, însă nu părea a fi de cât un amant saŭ aşa ceva.

— Ce fel de om era ?

— Un simplu lăcătuş.

Sofia, cu toată situaţia'i teribilă, simţia o vină satisfacţie.

Stubenrauch, bunul băiat, întrebase aşa dar de dênsa; n'o uitase.

Ştia, sermana, că poate din toată lumea acesta era singurul om care ţinea la dênsa.

— Adio, îşi zise ea în gând, adio om bun şi nobil, căci n'o să ne mai vedem...

Intr'aceea William îşi scoase portofoliul şi întinse funcţionarului câte-va bancnote pe carî acesta le luă mulţumind.

— Voi lua numai de cât cadavrul cu mine, zise pretinsul profesor.

„Am afară o trăsură în care îl voi transporta.

Peste o jumătate de ceas Sofia se găsi într'o odaie care 'i era cu totul străină.

Două femeî bătrâne se apropiară imediat de patul pe care se odihnea şi începură s'o îmbrace.

Ii puseră o rochie albă de mătase şi 'I apăsară o cunună de mirt pe cap.

Sofia nu putea să'şi esplice ce însemna această toaletă curioasă.

Peste cât-va timp fu pusă iar pe un fel de targă şi aşezată într'o trăsură care se mişcă încet înainte.

. . . . . .

Miezul nopţii trecuse.

Prin cimitir umbla un om înalt înfăşurat într'o mantă lungă.

Era contele Marco.

Rătăcia încet printre morminte, fără teamă, fără groază.

Morţii nu puteaŭ să 'I inspire nici o frică, numaî cei vii puteaŭ să 'I fie primejdioşi.

Işi încrucişă braţele pe piept, stete locului şi'şi lăsă privirile să rătăciască prin cimitir.

Noaptea era rece şi limpede. Milioane de stele străluciaŭ pe cer.

Lumina magică a lunei răspândea o poleială albăstruie asupra marmorei monumentelor funebre.

— Şi acesta e sfârşitul tuturor lucrurilor, şopti Marco adâncit în gânduri. Luptele noastre zilnice, ura şi iubirea, or cât de mari şi de nespuse ar fi, gă-

sesc în cele pin urmĭ destul loc între patru scânduri.

„Nebun e acela care, câtă vreme mai trăeşte, nu se bucură de viaţa cât poate mai mult şi mai bine.

„Nebun e acela care n'are în vedere câtă vreme trăieşte, folosul şi plăcerile lui!...

„Mâine poate nu va fi mai mult de cât această piatră pe care o calc sub picioare.

„A! dar iată omul meŭ!

Dintr'o cascioară se ivi o figură de om care se apropiă de conte.

Era cioclul cu care se învoise în ajun Marco.

— Totul e gata, d-nule conte, şopti dênsul.

„Am îngrijit că nimenĭ să nu ne turbure.

— Bine, îţĭ mulţumesc.

— Dar te rog, nu sta maĭ mult de un cés lângă moartă, căcĭ cum se va crăpa de ziuă trebue să mĕ duc să închid cosciugul.

— Peste un ceas nu voĭ mai fi aicĭ, rĕspunse contele.

„Dar în caz când mâine nu voĭ putea veni la înmormêntare, pot fi sigur că moarta va fi îngropată, nu'ĭ aşa?

Marco maĭ strecurase câte-va piese de aur în mâna cioclului.

— Hm, nu pare a fi lucru curat cu domnul âsta.

„Dar ce'mĭ pasă?

„Moarta o voĭ îngropa şi aşa şi aşa, de ce să nu'ĭ primesc banĭĭ.

Conduse pe conte până la casa mortuară a cimitirului.

Aci se despărţi de el.

Contele rĕmase singur.

Un moment par'că stete la îndoială să intre.

Dar îşĭ luă inima în dinţi.

Intră.

Abia făcu câţĭ va paşĭ, şi se găsi în faţa catafalcului pe care zăcea Hedwiga.

Tînĕra fată, care era tot în puterea ipnotismului, se odihnea într'un cosciug deschis.

— Acu e timpul, îşĭ zise Marco.

„Să daŭ de veste lui William.

Se apropie de o fereastră şi aprinse un chibrit bengal.

Flacăra roşie străluci în noapte.

Imediat i se vĕzu efectul.

Patru oamenĭ, carĭ staŭ ascunşĭ pe după crucĭ, se arătară.

Purtaŭ o targă pe care duceaŭ corpul Sofiei.

Incet încet se apropiară de camera mortuară.

Wiliam îi conduse.

Singurul zgomot ce întrerupea din când în când tăcerea nopţiĭ era tusea oftico-sului.

— Aicĭ sunteţĭ? şopti contele spre dênşiĭ.

— Aicĭ, rĕspunse Villiam.

„Toate sunt gata cum aĭ poruncit.

— Bine, puneţi targa jos.

Oamenii ascultară.

Contele luă pe secretar d'o parte.

— Este oare-care asemănare între cadavre?

— Nu prea, răspunse Villiam, n'am prea avut de unde să aleg: am luat ce am putut.

— S'o văd, zise iar contele. Fă lumină!

William luă o lampă mică dintr'un colţ al camerei şi o apropiă de faţa Sofiei.

Contele de aur se apropiase şi se plecase spre ea.

Dar d'abia aruncă o privire asupra feţei mutei, şi se dete îndărăt.

Ca cuprins de nebunie, strigă:

— Ce, e oare un joc al fantaziei, or e realitate?

„Această moartă....

„Are o asemenare neînşelătoare cu tipul acelei familii care mi-a fost atât de fatală!

„N'am jurat oare, urmă cu pasiune, dar în ton şoptitor,—n'am jurat să nimicesc pe toţi membrii acestei familii, să'i chinuesc de moarte?

„Şi această moartă n'ar jura oare că e fiica acelui om care a meritat ura mea neîmpăcată?

„Nu cum-va e Sofia, cealaltă soră?

Aceste cuvinte ale contelui nu erau auzite de însoţitorii săi.

Sofia însă îl auzia toate vorbele.

Ştia prea bine în mâinile cui era.

— E baronul de Colimar, îşi zise, omul care a nimicit pe tata.

„Sunt în puterea lui, de acum sunt perdută fără scăpare.

Contele se reculese.

Făcu un semn oamenilor săi să se apropie.

Le porunci să schimbe cadavrele.

Sofia fu pusă în cosciugul Hedwigei şi fiica inspectorului poliţienesc fu aşezată pe targa pe care fusese adusă muta.

— Lăsaţi-mă singur, porunci contele de aur.

„Plecaţi din cimitir şi uitaţi c'aţi fost aci.

Cu o salutare tăcută, William şi ceilalţi se depărtară.

Contele Marco era singur cu cele două cadavre.

— La lucru dar, îşi zise.

Apoi se apropie de Hedwiga, îi apucă mâinile şi începu să o magnetizeze.

— Deşteaptă-te! deşteaptă-te! zise.

Corpul tinerei fete fu zguduit de o tremurătură nervoasă.

Peptul începu să i se ridice şi să se coboare.

Viaţa şi mişcarea reveneau în membrele înţepenite.

Când contele văzu că Hedwiga îşi venise în fire, îşi apăsă pălăria pe ochi, se înfăşură cu mantaua şi fugi.

Uşa camerei mortuare o lăsă deschisă

înadins, pentru ca fata să părăsească mai repede grozava cameră.

Hedwiga deschise ochii încet.

Dar espresia ochilor ei dovedea că era încă sub puterea somnului hipnotic.

Se uită rătăcită împrejur.

Nu știa unde se găsește.

Nu știa ce grozăvie ascundea locul în care zăcea.

Buzele i se deschiseră încet.

Un cântec șoptit ieși din gâtlejul nenorocitei, un cântec bizar, lugubru...

Se ridică de pe targă.

Apoi se apropiă de cosciugul în care zăcea Sofia.

Cu curiozitate copilărească se uită la muta care observa cu spaimă privirile fixe ale fetei, ațintite asupra ei.

Dar Hedwiga mângâiă cu mâinile obrajii moartei șoptind mereu:

— Surioară, surioară dragă, hai să jucăm... să jucăm...

Jertfa conteluĭ de aur se deșteptase din somnul hipnotic, dar spiritul Hedwigei fusese zguduit prea tare d'acéstă încercare.

Era nebună!

X

Ucigașul de tată

Pădurarul și fiul său stau unul în fața celuilalt ca doi dușmani de moarte.

O mișcare, o apăsare pe trăgaciu și grozăvia era să se întâmple!

Tatăl avea să omoare pe fiu, fiul pe tată.

Dar înainte d'a se fi putut întâmpla o crimă atât de îngrozitoare, crăcile uscate trosniră pe jos și un om se ivi între tată și fiu, dându-le fără teamă țevile puștelor la o parte.

Era Krantz călăul.

Cunoștea bine pe Frederic și pe fiul său.

De câte ori trecea pe dinaintea casei pădurarului avea obicei să intre să se odihnească și să schimbe două vorbe cu tatăl și fiul.

Pe cât de mult îl bucura de obicei buna înțelegere ce domnia între ei, p'atât de mult îl indigna acum această scenă pe care tocmai la timp o întrerupsese.

— Ați înebunit! esclamă uitându se când la unul când la altul.

„Vreți să comiteți crima cea mai grozavă ce se poate comite contra naturei!

„Ori-ce s'ar fi întâmplat între voi, nicĭ o dată n'ar fi trebuit s'ajungeți atât de departe

Pădurarul întinse mâna călăului.

— Bine că ai venit, Krantz, îi zise, m'ai oprit d'a comite un păcat greu.

„Dar cu acest om, urmă arătând spre fiul său, am isprăvit.

„In casa mea să nu mai intre; în viață să nu ne mai întâlnim.

— Nu ne vom mai întâlni, zise Wilhelm mânios.

„Adio, și poartă cu ușurință, dacă poți, gândul c'ai alungat în desperare pe fiul tău.

Tînărul se întoarse și dispăru repede prin pădure.

— Mă duc după el, zise călăul, nu trebue să vă despărțiți așa.

— Lasă'l, nemulțămitorul, strigă pădurarul, să nu'l mai văd în ochi.

Dar călăul care avea multă simpatie pentru Wilhelm vru să încerce a'l opri d'a apuca pe o cale nesocotită.

Se repezi în urma lui și'l ajunse.

Îl sili să șadă lângă dênsul pe un trunchiu și să'i povestească toate cele întâmplate între el și tatăl său.

Wilhelm spuse călăului în ce chip ajunsese Olga în casa lor, cum se iscase o simpatie în scurtă vreme între el și tênăra fată, cum această simpatie se schimbase în amor, dar cum și tatăl său urmărîa cu amorul lui pe Olga.

— Ce, a nebunit pe semne bătrânul, murmură Krantz.

„S'amorezează la bătrânețe și ce este mai mult, în rivalitate cu fiul său?

„Dar lasă, Wilhelm, o să încercăm noi să ajutăm aci.

„Mâne mă voi duce la bătrânul și 'i voi deschide ochii.

„Tot'd-auna m'a ascultat, cred că voi putea să'l readuc și acum în minți.

— Mă tem că va fi în zadar, oftă Wilhelm, tata e cam încăpățânat și de și poate cu inima ar ceda, mândria-i ofensată nu l'ar lăsa.

— Dar oare fata nu'i va refuza?

— Despre asta sunt încredințat, căci inima Olghii rămâne credincioasă, dar cine îmi garantează că bătrânul, aprins de o pasiune nebună—doamne iartă'i păcatul—nu va întrebuința forța?

— Prea vezi lucruri negre, dragă Wilhelm, răspunse Krantz, încrede-te în mine, voiu pune pe cale toate până mâine.

Tînărul dete din cap cu tristețe.

— Mâine, mâine, strigă el ridicându-se, ah, iubite Krantz, nu știi ce este pentru mine acest răstimp dintre azi și mâine.

„O noapte, o noapte îngrozitoare în care mă vor chinui gânduri teribile.

— De aceea nici nu mai voi să te pierd din ochi până când nu se vor regula toate.

Luă brațul tînărului și zise:

— Acu să vii cu mine, Wilhelm, în casa mea și să fii oaspele meu până te voi întoarce acasă.

— Ești o inimă de aur, iubite Krantz, zise Wilhelm mișcat de bunătatea călăului.

„Îți primesc propunerea chiar numai pentru că'mi permite să rămân în apropierea Olghei.

„Casa d-tale nu e nici la depărtare d'un ceas d'a noastră.

Călăul și tînĕru-i amic porniră și după

trei sferturi de oră ajunseră la casa celui d'intâi.

Micul ghebos le sări înainte.

El purta în braţe copilul găsit şi făcea fel de fel de drăcii carî plăceaŭ mult micului Max — aşa botezase Krantz copilul.

Era între copil şi Ralph ghebosul o simpatie mare.

Orî cât de rĕutăcios era de altfel micul ghebos, iubirea-i pentru micul Max era fără margini.

Această iubire se explica uşor din pricina că micul ghebos nu 'şi aducea aminte că fi fost iubit vre-o dată de vreun om.

Toţi îşi băteaŭ joc sau îl dispreţuiaŭ din pricina urîciunii sale.

Acum însă venise în casă acel copilaş şi fiind că copiii nu ştiŭ încă să deosibească frumosul de urît, micul Max prinsese dragoste de Ralph ghebosul şi pe el îl iubia mai mult din toată casa.

Aceasta mişcase adênc pe ghebos.

Incepu să iubiască copilul şi această iubire'i stăpânea în cele din urmă toată fiinţa.

Ralph aşa dar purta pe mititel în braţe şi copilul ţipa vesel.

— E bine copilul nostru? întrebă în treacăt Krantz.

Ralph rĕspunse rîzênd mulţumit.

Apoi fugi cu favoritul sĕŭ în pădure şi se adênci printre copacî.

Wilhelm rĕmase toată ziua în casa calăului.

Mâncă la masă cu toţii.

Stătea în faţa lui Reinchard care, cât ţinu masa, nu vorbi nici o vorbă.

Cu atât mai veselă flecărea nevasta calăului.

In timpul din urmă îşi dădea o îndoită silinţă să facă tóte pe placul bărbatului el şi să'i împrăştie bănuielile.

Dar din când în când privirile i se întâlneaŭ cu ale lui Reinchard.

Atunci, ochii întunecaţi ai calfei călăului străluciaŭ ciudat.

Păreaŭ a zice:

— Şi cu toate astea tu trebue să fii a mea!

După mâncare şi după ce femeea luă toate de pe masă, Wilhelm rugă pe călaŭ să'i dea voe să se odihnească un ceas.

Toată noaptea trecută tînĕrul pândise după oamenii misterioşi carî tot daŭ tîrcoale caseî tatălui sĕŭ.

Afară de asta şi întâmplările zilei îl obosiseră atât de mult în cât abia putea ţine ochii deschişi.

Călăul îl rugă să se întindă, fără jenă, pe o sofa din odae.

Maria avea de lucru prin bucătărie, iar Krantz cu calfa sa Reinchard aveaŭ de făcut nişte socotelî.

Wilhelm n'aşteptă să'l mai roage.

Işi scoase haina de vênĕtoare şi întinse pe sofa.

In curînd respirația sa regulată arăta că adormise.

Călăul și calfa sa scoaseră într'acestea din saltarul mesei o carte mare în care făceau notițe.

Când Reinchard se ridică odată ca să aducă ceva dintr'un colț, rămase de o dată înaintea tînărului care dormia.

Ochii i se ațintiră asupra gâtului alb al tînărului, ca și când ar fi observat ceva cindat, neobicinuit.

— Meștere, șopti el, meștere, uite omul ăsta care doarme aci așa liniștit...

— Ei bine?

— Are semnul securei în jurul gâtului.

— Nu se poate, Reinchard, te înșeli!

Cu aceste vorbe Krantz sărise în sus.

Examină și el gâtul lui Wilhelm.

Dar speriat se dete îndărăt.

In jurul gâtului tânărului era în adevăr o vinișoară albastră, fină...

— Semnul securii! strigă Krantz își va sfârși viața pe eșafod?

— Și crezi cu adevărat, meștere, că semnul securei este un semn sigur de moarte pe eșafod?

Krantz răspunse serios:

— Acela care poartă semnul securii, nu scapă de călău.

„Din vârsta de mijloc, acesta e un adevăr nedesmințit în experiența călăilor.

„Se spune chiar că și nenorocitul rege francez, Ludovic XVI avea acest semn fatal. Tatăl lui cunoștea tradiția; era superstițios, și pusese pe doctorii să șteargă acel semn; doctorii făcură o operație, dar peste puțin semnul reapăru, și Ludovic XVI n'a scăpat de destinul său..

Călăul vorbise cu vocea tremurândă.

Soarta tânărului îi sfâșia inima.

Wilhelm dormia, fără să bănuiască ce soartă i se prevestia.

Somnul lui însă era întrerupt de visuri neliniștite.

De mai multe ori i se păruse, în vis, că aude vocea Olghii strigând ajutor.

Când acest strigăt îl răsună pentru a treia oară în urechi, sări în sus.

Se deșteptase.

Wilhelm hotărî să nu doarmă în acea noapte ci s'o petreacă pe lângă casa pădurarului ca să pândească ocazia d'a vorbi cu iubita lui.

. . . . . .

Pădurarul Frederic se întorsese acasă posomorât.

O hotărîre întunecată se citea pe fața lui când trecu pragul casei.

In odaia a cărei pereți erau împodobiți cu coarne de cerb, arme și cuțite de vânătoare, se aruncă pe o sofa, își sprijini capul în mâini și rămase un sfert de ceas ca și împietrit.

Apoi se ridică și se plimbă de câteva ori în sus și în jos prin odae.

De o dată se opri, deschise ușa și strigă:

— Marta, ei, Marta!

Bătrâna îngrijitoare veni grăbită.

— Pentru d-zeŭ, ce faţă ciudată aĭ, pădurar, strigă ea îngrozită. Ce ţi s'a întâmplat.

— Nu mĕ întreba, rĕspunse Frederic cu vocea aspră.

„Nu mĕ întreba, căcĭ n'o să 'ţĭ rĕspund.

Marta dete din cap.

Nu maĭ vĕzuse nicĭ o dată aşa pe pădurar, de când îl ştia.

— Şi ce poruncesţĭ? şopti ea.

— Du-te la odaia fiuluĭ meŭ, încuie uşa şi adă-mĭ cheia încoace.

Bĕtrâna Marta făcu cum i se zisese.

Dar când dete cheia pădurarului nu se putu opri să nu zică:

— Maĭ am ceva de dereticat prin odae; domnişorul o să se supere când se va întoarce.

— Lasă că n'o să se maĭ întoarcă, rĕspunse rĕstit Frederic.

— N'o să se maĭ întoarcă! repetă Marta înspăimântată; astăzĭ, mâine, póte. Dar când?

— Nicĭ o dată! Şi doresc ca numele luĭ să nu se maĭ rostească aicĭ.

„Ce maĭ staĭ aicĭ şi'mĭ urlĭ? Pleacă d'aicĭ!

Bĕtrâna îngrijitoare ieşi din odae plângând cu suspine.

Se duse în bucătărie, se aşeză pe o bancă lângă cuptor şi plângea amar.

— L'am crescut, l'am vĕzut mare, zicea cu glasul plângător, a fost tot-d'auna bun şi cum se cade, şi acum de o dată să fi devenit atât de rĕŭ în cât până şi tată-sĕŭ să'l alunge de la sine!

„Dar de toate astea numaĭ ea e vinovată, femeia aceasta; cărţile n'aŭ minţit!...

„Ruşine şi nenorocire a adus în casă, şi cine ştie ce se va maĭ întêmpla sub acest acoperiş?

Intr'aceea pădurarul luase o hotărîre cu care se luptase multă vreme.

Ieşi din odae şi se urcă încet pe treptele cari duceaŭ la odăile de sus.

Când ajunse înaintea odăeĭ în care se adăpostea Olga, maĭ stete câte-va minute la îndoială.

In cele din urmă însă pasiunea birui.

Bătu la uşă.

— Cine e?... întrebă Olga din năuntru.

— Eŭ sunt, zise Frederic.

Şi fără a maĭ aştepta alt rĕspuns, deschisa uşa şi intră.

Olga sta rezemată de fereastră.

Faţa'ĭ era palidă.

Urmele lacrămilor vĕrsate eraŭ vizibile pe obrajiĭ eĭ.

Când dete cu ochiĭ de pădurar, întinse mânile ca pentru a se apăra şi strigă:

— Pentru d zeŭ ce vreĭ? de 'ce vil singur?

„Unde e Wilhelm?

Frederic tresări auzind numele fiuluĭ —rivalului sĕŭ rostit de tînĕra fată cu o expresie care trăda simţimintele eĭ duioase pentru el.

— Ascultă-mĕ, Olga, zise pădurarul cu blândeţea pe care putea să şi-o mai impună cu mare greutate.

„Am să 'ţi vorbesc multe şi sper că mĕ vei înţelege.

— Vorbeşte, zise Olga, abia mai putênd să scoată vorbele.

Bănuia că avea să audă ceva îngrozitor.

— Ascultă dar, Olga, zise pădurarul cu solemnitate.

„Wilhelm nu se va mai întoarce în casa asta.

„A renunţat la d-ta.

„Astăzi chiar, poate, el e pe drum la Hamburg.

„De acolo se va duce în lumea nouă să'şi caute norocul.

— Fără ca să fi luat rĕmas bun de la mine ? replică fata.

„Şi d-ta îţi închipuieşti că te pot crede ?

„Nicĭ odată.

Pădurarul îngălbeni.

Ochiĭ-i par'că voiaŭ să străpungă în ochiĭ Olghiĭ.

Mâna-i rĕsucia nervos pĕrul lung al bărbiĭ sale lungĭ.

— Va să zică crezi că mint, zise el tremurând.

— Nu pot să cred altfel !

— Olga !

Era mai mult o expresie de durere de cât de indignare în acest cuvênt.

Se apropiă şi luă amêndouĕ mâinile feteĭ într'ale sale.

Olga încercă în zadar ca să se apere.

— Nu simţi, zise pădurarul cu o voce mişcată de patimă şi iritare, nu simţi că te iubesc, cu toată puterea vêrsteĭ cópte, care nu cunoaşte scopurile.

„Când te-am vĕzut mai întâĭ în viaţă, viaţa mi-am pus'o în joc pentru ca să scap p'a d-tale.

— Îţi voiŭ fi mulţumitoare pentru tot-d'auna,—îl întrerupse Olga.

— Nu cer mulţumire zise Frederic şi strînse mâinile feteĭ într'ale sale.

„Iubire vreaŭ, Olga, iubire.

„Şi dacă poţi să mi-o dai, te-aş purta pe palme şi nicĭ un sacrificiŭ nu mi-ar mai fi greŭ.

Olga se uita dezolată în pământ.

Nu ştia ce vorbe să aleagă, pentru ca să nu pară nemulţumitoare faţă cu mântuitorul eĭ.

Frederic interpretă această tăcere în favorul sĕŭ.

Credea că e expresia pudoareĭ fecioreştĭ.

Urmă cu un îndoit avênt :

— Ce vreĭ să'ţi legĭ inima de un tinĕr nepriceput care nu poate să'ţi ofere iubire adevĕrată ?

„Uită pe acel băiat care s'a vârît în inima d-tale.

„El a dispărut pe vecie din viaţa dumitale ca şi dintr'a mea.

„Să'l uităm pentru tot-d'auna!

Indignată, Olga își desfăcu mâinile dintr'ale acelui tată fără inimă.

In acest moment simțea scârbă pentru acest bărbat care, pentru a 'și ajunge scopuri egoiste, vorbia cu atâta asprime și nedreptate despre fiul său propriu.

— Nu'mi răspunzi? întrebă Frederic încruntându'și sprîncenele stufoase.

„Te întorci de la mine, Olga?

„Taci?

— Iubesc pe Wilhelm!

„Acesta este răspunsul pe care am să ți'l dau.

Frederic lăsă să'i cadă brațele în jos cu descurajare.

Cu priviri dușmănoase fixa pe tânăra fată.

Aceasta sta înaintea lui în întregu 'i farmec virginal.

— Așa dar mă respingi! zise el cu asprime.

„Crezi poate că acu voiu face pe generosul, că voiu aduce îndărăt aci pe ticălosul ăla și că vă voi uni împreună...

„Nu te amăgi.

„Ești în puterea mea, *Olga*.

„Și nu vei părăsi această casă de cât ca soție a mea.

Tânăra fată se dete îndărăt cu un strigăt.

— A! vrei dar să întrebuințezi forța în contra unei fete slabe?

— Zi ce vrei și cum vrei.

„Eu sunt hotărît să te ucid mai de grabă și să mă ucid și pe mine, de cât să te văd în brațele altuia.

„Dar sper că nu mă vei sili s'ajung pân'aci.

„Gândește-te, Olga, gândește-te și nu respinge de la picioarele tale fericirea...

Aceste din urmă cuvinte le rostise aproape cu glas rugător.

Apoi întoarse spatele și eși.

Olga auzi cum ușa se izbi în urma lui.

Apoi cheia se învârti de două ori în broască.

O încuiase!

Olga se uită prin prejur.

Nu putea să scape nici de cum din această odae.

Să spargă ușa saŭ broasca, la acésta nu se putea gândi.

Puterile-i eraŭ cu mult mai slabe pentru acésta.

Ferestrele eraŭ cu gratii.

Desperată, tânăra fată se uită împrejurul ei.

Nicăeri ajutor, nicăeri scăpare.

Era prinsă.

Se găsia în puterea unui bărbat a cărui pasiune îl făcea capabil de ori-ce.

Plângênd, căzu îndărăt pe pat și 'și ascunse fața în mâini.

Se gândia la Wilhelm care de sigur nu bănuia în ce primejdie se afla ea.

Ca și când ar fi putut'o auzi, de trei ori îl strigă numele.

Cu gândul la iubitul ei adormi.

Cât a dormit nu ştia.

Dar când deschise deodată ochiĭ şi sări din pat, vĕzu că sĕ înserase.

Se apropiă de fereastră şi privirile 'ĭ încercară să străbată prin noapte.

Incetul cu încetul, ochiĭ-ĭ deprinzêndu-se cu întunericul, observară,—o grozăvie!—o figură bărbătească care 'ĭ era prea bine cunoscută.

Doĭ ochĭ străluciaŭ în întuneric spre dênsa.

Şi cu toate că era întuneric, i se părea că observă o expresie de ironie rĕutăcioasă pe faţa acelui om.

Era Frantz, falşificatorul, fantoma înspăimêntătoare a existenţeĭ sale.

Olga se dete îndărăt îngrozită.

Va să zică'ĭ descoperise locul de adăpost!

Era în apropierea eĭ!

Ca un şarpe sta la pândă şi de sigur n'aştepta de cât momentul ca să pună mâna pe ea.

Era perdută.

Ca atrasă pe o putere magică, se apropiă iar de fereastră.

Trebuia să vază dacă îngrozitorul om mai sta la pândă.

Când Frantz o vĕzu, ridică pumnul ameninţător.

Aceste cuvinte ajunseră până la urechile eĭ:

— La noapte, drăguţă, vine rĕsbunarea!

Apoĭ dispăru nopţiĭ.

Olga fu cuprinsă de o mare groază

Se temea, nu numaĭ pentru ea, dar şi pentru casa în care fusese adăpostită.

Cu orĭ-ce preţ trebuia să dea de veste pădurarului.

Banditul cu tovarăşiĭ lui puteaŭ să 'ĭ facă rĕŭ şi luĭ.

Se repezi la uşă şi începu s'o sgâlţâie.

Strigă, se rugă,—în zadar, nimenĭ n'o auzia!

In toată casa nu era nicĭ o fiinţă vie.

Ca o nebună se plimba în sus şi în jos în închisoarea eĭ.

Nu era dar nicĭ un mijloc ca să pótă da de veste pădurarului saŭ bĕtrâneĭ Marteĭ.

N'aveaŭ să'ĭ aducă cel puţin de mîncare?

Credea oare pădurarul s'o cucerească prin foame?

Ca o turbată se repezi iar la uşă şi izbi cu pumnii într'ênsa.

— Deschideţi! deschideţi! strigă; o mare primejdie ne ameninţă pe toţi!... Vreaŭ să vĕ daŭ de veste.

Se făcu iar tăcere.

Casa părea ca şi pustie.

Olga simţia că o părăsiaŭ puterile.

Totuşi nu se culcă în pat, ci se lăsă p'un scaun în mijlocul odăeĭ.

Iar o cuprinse somnul de prea mare oboseală.

Capul îĭ căzu pe piept, adormi.

De o dată se simți prinsă de două brațe puternice.

O gură bărboasă se apropie de a sa și cu o putere de fier se simți strânsă la pieptul unui bărbat.

Era pădurarul, care o privia cu ochii aprinși de patimă.

— Lasă-mĕ! strigă Olga.

Încercă să se desfacă din brațele lui, dar în zadar!

Bărbatul o ținea cu o putere ca de fier și'i acoperea fața cu sărutări.

Olga simția respirația arzătoare a pădurarului pe obraji.

— Zi că mĕ iubești, și te las, șopti el.

— Așa abuzezi de ospitalitatea ce mi-ai dat, zise ea cu o voce șuerătoare de obosală, e o rușine, o ticăloșie!

— Zi că vrei să fii a mea și te las!

— Nu te iubesc, te disprețuesc! rĕspunse Olga.

O exclamație năbușită de furie eși din pieptul bărbatului.

Ridică pe sĕrmana fată în sus și încercă s'o trântească jos.

„Dar, cu o sforțare desperată, Olga se ridică iar în picioare.

— Încă o dată te conjur, zise ea întinzând mâinile rugătoare spre Frederic, pleacă d'aici, saŭ chem ajutor.

Ochii pădurarului străluciaŭ ca ai unui zĕbun.

— Chiamă cât vrei, zise cu glasul răgușit, nimeni n'o să te audă.

„Marta, surdă pe jumĕtate, doarme în odaia ei și altcine-va nimeni nu mai e în casă afară de noi.

„Vezi că eștĭ în puterea mea.

— Atunci nu'mĭ mai rĕmâne de cât să chem mila lui d-zeŭ asupra mea, zise Olga suspinând; el e drept și bun, nu va lăsa să se întâmple o așa faptă mizerabilă sub ochii lui.

Fără să rĕspundă, pădurarul sări spre dĕnsa.

Astfel sare tigrul asupra pradei sale care nu mai poate să'i scape.

O cuprinse în brațe și acum începu o luptă grozavă între bărbat și femee.

Olga se apăra cu toate puterile pe carĭ i le da nevinovăția.

Se gândia la Vilhelm și acest gând îi da curaj și îndrăzneală.

In zadar încercă omul orbit de pasiune s'o zmulgă din locul în care sta frumoasa femee.

Olga se prinsese cu mâinile de gratiile ferestrei și de și pădurarul îi cuprinsese corpul cu amêndouĕ brațele și încerca s'o zmulgă d'acolo, și de și mâinile ei fragede se tăiaŭ până la sânge, ea nu slăbia.

Respirația pădurarului era din ce în ce mai grea.

Ochii îi eraŭ înjectați de sânge.

Sudoarea îi curgea în picături mari pe frunte.

Să nu poată el înfrânge puterile unei fete, el bărbatul puternic, care desfidea orĭ-ce primejdie?

Incă o dată, braţele-i cuprinseră trupul tremurător al fetei, incă o dată făcu o sforţare puternică, strigând cu buzele tremurânde :

— Trebue să mi te supui, diavol frumos ce eşti !

Un strigăt de desperare....

Olga scăpă gratiile.

Pădurarul o smulse tîrînd-o până în mijlocul odăii.

Dar în acelaş moment în care pădurarul se credea sigur de prada sa, Olga îl împinse şi sări la uşă.

Uşa nu era încuiată.

In momentul următor Olga se afla afară pe prag.

— Am scăpat ! strigă.

Dar în acelaş moment se dete îndărăt cu un ţipăt de groază.

Părul i se ridică în cap şi sângele i se îngheţă în vine.

Un fum gros umplea toată casa.

Treptele de lemn care duceau sus în odaia ei erau în flacări.

De desubt par'că era o mare de foc.

— Foc ! foc ! strigă Olga şi se rezimă de perete ca să nu cadă.

Figura înaltă a pădurarului n'o 'mai observă de cât în contururi nehotărîte, căci fumul o coprinsese, aşa în cât de abia mai putea ţine ochii deschişi.

— Focul e pus ! răcni pădurarul şi trase repede pe Olga iar în odae.

„Vezi acum, strigă el sbuciumându-se de furie, vezi pe cine aï iubit ?

„Pe un mişel ! un criminal care dă foc caseï părintelui sĕu.

— Cum ? bănueşti pe Wilhelm ? Dar eŭ pot să'ţi jur că e nevinovat.

— Nu jura, fată, — nu ştii dacă peste un minut vei sta înaintea judecătoruluï suprem.

Trosnete şi pîrîituri grozave întrerupseră pe pădurar.

Treptele se prăbuşiseră.

Ultimul drum de scăpare era tăiat.

Fumul otrăvitor începea deja să umple odaia.

Din moment în moment el se îngroşa.

— Şi totuşi n'o să izbutească cu planu'ï infernal ! strigă Frederic, — voi încerca să ne mântuim pe amêndoï.

Cu aceste cuvinte se repezise la ferestră şi o deschise.

Dar cu un rîs nebun se dete îndărăt.

— Vrei să mai juri s'acum că iubitul ţi-e nevinovat ? strigă el spumând de mânie.

„Ia te uită colo... îl cunoşti ?

„A ! îşi zice că a triumfat acum, dar nu va fi aşa !

Wilhelm în adevĕr era înaintea caseï care ardea.

Un dor neînvins de a 'şi mai vedea iubita, d'a mai vorbi cu ea îl alungase din casa călăului.

Tocmai voise să se repeadă în casă ca să zmulgă din flacări pe Olga, când zări la fereastra odăii faţa descompusă de pasiune şi furie a tatălui sĕu.

Apoĭ acéstă față dispăru iar.

Peste câte-va momente însă pădurarul reapăru iar cu Olga în fereastră și arétă în jos spre Wilhelm care, cu un strigăt de furie și de desperare îșĭ zmulse arma de pe umĕr.

Dar deja amêndoĭ dispăruseră de la fereastră.

Pădurarul ridicase fata pe jumĕtate leșinată și se repezise cu ea spre ușă.

Olga, fără voință de-acum, se lăsă să fie dusă.

Eșĭ cu sarcina lui pe galeria de fier și prin fumul ce 'l înneca îșĭ făcu drum cu greŭ.

De mal multe orĭ era să cadă, istovit.

Dar iar îșĭ aduna puterile și pornia înainte

In sfîrșit ajunse la o fereastră care da din galerie în grădină.

Nu era timp de perdut.

Se strecură cu Olga prin fereastră și sări jos.

Simți că se rănise căzênd, dar nu bágă de seamă.

Se ridică repede cu Olga ca să se depărteze din preajma casei care ardea.

Deodată rĕsări din întunericul nopții o figură a cărei apariție îl făcu să tresară.

Era Wilhelm, fiul sĕŭ.

In ochiĭ tênĕruluĭ strălucia un foc nebun.

Ca o fiară sĕlbatecă se pregătea să sară.

Își ridică pușca și....

— Răpitorul fericirei mele, morĭ!.... strigă înfiorător.

Un foc străluci în întunericul nopții, o împușcătură rĕsună.

Apoĭ urmă un vaet dureros.

Pădurarul lăsase pe Olga, mâinile-ĭ se apăsară pe partea stângă ce i se umpluse de sânge.

Picioarele-ĭ slăbiră și cu un strigăt năbușit căzu jos.

In momentul următor Olga îngenuchiă lângă el și cu o batistă căută să'ĭ acopere rana

Wilhelm se uita fix cu o privire nebună la corpul care se sbătea pe jos.

— Ucigaș de tată! zise el întunecat.

Ca un ecoŭ rĕsună un glas țipător:

— Ucigaș de tată!—fii blestemat!

Era bĕtrâna Marta care fugise din casă și fusese martoră faptei criminale.

— Fugi! se rugă Olga și întinse mâinile rugătoare spre Wilhelm.

Dar Marta strigă:

— Sângele cere sânge, te voĭ denunța, ucigaș de tată!

— Fugi, iubite, fugi, repeta Olga îngrozită, aud oamenĭ venind.

— Adio! strigă Wilhelm, pentru tine vreaŭ să trăiesc, pentru tine vreaŭ să scap.

Strînse pe iubita sa în brațe.

Olga, suspinând amar, își ascunse capul în pieptul lui.

Atunci muribundul mai ridică o dată capul cu greutate și aruncă o privire stinsă spre cei doi amanți.

— Fiți... bles...temați... șuieră.

Un val de sânge îi năpădise gura.

Corpul îi mai tresări o dată, apoi căzu pe spate.

Era mort !

XI

Cămătarul și fiica lui

In una din stradele mai înguste și mai murdare ale Berlinului, care însă, ca prin ironie, poartă numele de strada Rozelor, locuia Jonas Bruck cămătarul.

Firește că Bruck nu mărturisia acéstă meserie a sa.

Lumea îl socotia drept un om care se retrăsese din afaceri și acum trăia din rente.

Dar spiritul de speculație al ovreiului nu'l lăsa în pace.

In loc să se odihnească bucurându-se de capitalul câștigat, el continua a face negoțuri de tot felul, așa că acum, când era rentier, poate făcea mai multe afaceri de cât înainte, când se numia negustor.

Ș'acum da împrumut pe zălogge ; dar nu ca mai nainte, pe ceasornice și paltoane, ci pe giuvaeruri prețioase, pe case și chiar pe moșii.

Casa în care locuia era o clădire îngustă cu două caturi.

Era poate cea mai rău îngrijită și nearanjată casă din tot Berlinul.

Niște trepte înguste întoarse duceau la etajul întâi.

In etajul al doilea însă nu se putea urca cine-va de cât prin o odae, și tocmai aceea era așa numita odae de lucru a lui Jonas Bruck.

Aici îl găsim într'o dup'amiază a unei zile de sâmbătă.

Cămătarul sta într'un jeț mare de piele, murdărită cu pete de grăsime și de uleiu.

In fața lui era Röschen, singurul copil al bătrânului.

Tocmai era ocupată cu scoaterea unei bucățele de zahăr pentru tatăl ei, care avea înaintea sa o ceașcă de cafea.

Röschen Bruck era cel mai splendid exemplar de orientală tênără, în floarea frumuseței.

Abia era de 18 ani. Dar formele ei posedau deja acea rotunjime ce caracterisează frumusețile de la miază-zi.

Părul ei negru ca abanosul și strălucitor, culoarea feței ca alabastrul cel mai curat, roșeața buzelor, toate făceau din această fată o frumusețe nespusă.

Jonas Bruck se odihnea, căci era sâmbătă și în acea zi nu *lucra* nici o dată, afară numai dacă nu era vr'un ghești gras de tot.

Cămătarul își citea gazeta, sorbindu și cu voluptate cafeaua.

Şi cu cât se cufunda mai mult în citire, cu atât faţa i se întuneca.

In cele din urmă puse gazeta de o parte, îşi luă jos ochelarii şi murmură necăjit:

— Aşa'l trebue dacă nu ascultă de sfaturile oamenilor cu esperienţă şi umblă de capul lui.

Röschen se uită îngrijată la tatăl ei.

— Vorbeşti de dênsul, tată? îngână ea, de sigur este iar ceva despre dênsul în gazetă.

„Dar eu garantez pentru dênsul, tată, crede-mă că Baruch e nevinovat.

— Ce vorbeşti de Baruch! strigă Jonas Bruck supărat.

„Baruch era fiul fratelui meu şi l'am iubit foarte, voiam să'l iau în prăvălie la mine, aveam planuri mari cu dênsul.

„Dar Baruch a dispreţuit negoţul meu, s'a dus să'şi vîre nasul în cărţi d'ale învĕţaţilor.

Röschen oftă.

Bruck se scărpină după ureche, lucru pe care 'l făcea tot-d'auna când voia să 'şi arate nemulţumirea pentru ceva.

Apoi urmă:

— Şi învĕţatului Baruch nu i-a mai plăcut numele lui cinstit ovreiesc, s'a botezat şi acum îl chiamă Barnov.

— A fost ambiţios, zise Röschen, nimic alt de cât ambiţios: a voit să facă carieră.

Ochii lui Jonas Bruck scânteiară.

Trânti ceaşca cu mânie şi strigă:

— Ambiţios, da, ambiţios! Ambiţia învêrteşte capul multor tineri.

„Ambiţia l'a aruncat în pierzare pe Baruch şi acum o să'l ducă la eşafod.

Röschen îngălbeni.

— Tată! strigă ea, ce zici?

„Baruch la eşafod?

„Nu se poate!

— Nu se poate! repetă bĕtrânul, să poţi să te împotriveşti tu?

„O să poţi să opreşti tu braţul amicului meu Krantz —un om de treabă ăsta —poţi tu să opreşti securea ca să nu...

Un ţipăt al fetei îl întrerupse.

— Tată, te rog, nu vorbi grozăvii! strigă ea.

„Nu, nu, nu cred că a ajuns lucrul până'aci.

„Adevĕrat că Baruch a fost acuzat de omor, dar eu cred că e nevinovat.

— Dacă e nevinovat, va putea să dea dovezi, dar se pare că nu poate, căci iată citesc în gazete că bănuielile sporesc în potriva lui.

Bĕtrînul se ridică şi începu să se plimbe şchiopătând în sus şi în jos prin odae.

— Nu ştiu, zise încet, nu ştiu cum se poate face ca cine-va să omoare un om; vrei să ai un profit de câte-va sute de taleri, bine, asta poţi s'o faci cu vr'un ghişeft, nu e nevoe să verşi sânge pentru asta.

Monologul început de evreu fu întrerupt de o dată.

Un servitor bĕtrân intră.

Era singurul pe care îl avea.

Îi zicea Laîb.

Acest servitor, un bătrân liniştit şi cam mărginit, era omul cel mai potrivit pentru a servi pe un individ ca Jonas Bruck.

Lui nu'i păsa nicĭ odată de nimic. Îş făcea serviciul ş'atât.

— E o damă, anunţă servitorul, care vrea să vorbească cu dumneata, d-nule Bruck.

— Acu, în zi de sâmbătă?

„Dar ştii că eŭ nu fac gheşefturĭ în ziua asta!

— I-am spus, dar n'a vrut să plece.

— Bine dar, o să viŭ, zise Jonas Bruck.

Servitorul eşi.

Jonas Bruck îl urmă.

In odaia vecină, un fel de vistierie, ocupată jumĕtate de case de fier, aştepta dama anunţată de Laib.

Se oprise cu modestie lângă uşă.

Era o figură imposantă, distinsă.

Dar nu mai era tînără.

De şi faţa-i păstra încă urme de frumuseţe, părul'i era deja presărat cu fire albe.

Imbrăcămintea acestei dame era bogată şi de gust.

Purta o haină neagră de mătase şi pe de-asupra o jachetă de catifea cu samur.

Mâinile-i erau ascunse într'un manşon mic şi drăgălaş.

Jonas Bruck salută cu respect.

In acelaş timp făcu un semn servitorului care eşi numai decât.

— D nă, începu cămătarul, ai bunătatea d'a lua loc colea pe sofa.

Dama şezu.

— Cu ce pot să vĕ servesc?.. urmă Jonas Bruck, şi ochi'i străluciau prevĕzĕnd un bun gheşeft.

Străina scoase o cutie de piele din manşon şi răspunse:

— Mi s'a spus, d-le Bruck, că eşti bucuros d'a cumpĕra briliante saŭ de a da împrumut pe juvaericale preţioase.

— Răŭ vi s'a spus, d-nă, o întrerupse Jonas Bruck cu neîncredere.

„Nu mai fac afacerĭ d'astea.

„Dacă mi se mai întâmplă să împrumut pe obiecte de valoare o fac numai pentru ca să viŭ într'ajutor vre-unuĭ prieten.

— A! va să zică m'am ostenit de geaba,—zise femeia desamăgită.

„Cu toate astea mi se spusese cu siguranţă.

— De, multe se spun, d-nă.

„Dar în sfîrşit, să vedem, de ce e vorba?

Intinse mâna, luă cutia de piele din mâna străinei şi o deschise.

Cu cât mai mult privia cuprinsul acestei cutiĭ, mâinile 'i tremurau tot mai tare.

Era în adevĕr ceva minunat.

Un colan de briliante de o strălucire

și bogăție incomparabilă îi strălucea privirilor.

Jonas Bruck trebuia să mărturisească că în adevĕr un mai vĕzuse briliante atât de prețioase.

— Și vrei să vinzi giuvaericalele astea? întrebă el silindu-se să 'și păstreze tot sângele rece.

— Sunt nevoită, din nefericire, răspunse străina.

„Te rog, așa dar, dacă ești dispus să cumperi colanul, să'mi faci o ofertă.

— Dar cum aș putea eŭ să fac o ofertă, fără să știŭ cu cine am afaceă?

„D-nă, sunt oameni reĭ în lume.... mulți oameni reĭ ... și de,—când cumperi un lucru pe care'l plătești cu bani buni, trebue să știi dacă nu cum-va ieĭ un lucru de furat.

Femeia roși.

— Domnul meŭ, ce crezi?

Jonas Bruck dete din umeri.

— Cine vrea să facă afaceri nu trebuie să fie sentimental, zise el.

„Aș da chiar și 4000 de mărci pe briliantele astea, dar mai întâi ar trebui să știŭ cu cine am afaceă.

— A, și eŭ socoteam să iaŭ pe ele cel puțin zece mii, esclamă străina.

„Colanul a fost cumpĕrat la Paris acu câți-va ani cu 28 de mii de franci,

— Ei, lucrurĭ vechi și lucrurĭ noi nu se potrivesc, răspunse Bruck cu răcélă.

„Să zicem 4500 de mărci, dar pe viața mea dacă daŭ o centimă mai mult.

— Dar eŭ am nevoie neapărată de 10,000! esclamă femeia desperată.

„Un proces important este în joc, și aș pierde sume enorme, dacă n'aș putea să'l renoiesc cu acești bani.

— Va să zică nu vrei să primești 4000 de mărci?

— Aĭ zis 4500, domnule Bruck.

— Am zis 4500? Ei, dacă am zis, fie...

„Acum însă puteți să'mi spuneți numele d-v?

Străina întinse cămătarului o cartă de vizită.

Sub o coroană, era tipărit numele:

Lady Cristinia Nelson

Vicomtesse of Gorkshire

— O cartă de vizită, Lady, nu este o legitimație, zise Bruck.

— Regret că nu pot să vĕ daŭ mai multe dovezĭ, zise Lady cu mândrie, și se ridică.

„Vĕ rog să'mi înapoiați colanul de briliante.

Dar Jonas Bruck se repezi cu grabă spre una din casele de fier strigând;

— Cred, cred, Lady Nelson, cum aș putea să'mi permit să mĕ îndoesc de cuvêntul unei dame atât de distinse?

„Iată, opresc colanul și'ți plătesc, iată, 4500 de mărci în bancnote solide prusiane.

„Ne-am învoit!

Numĕră banii pe masă.

Apoi adause:

— Dacă onorabila Lady va mai avea când-va nevoe de o sumă mai mare, Jonas Bruck e gata să'i stea într'ajutor tot-d'auna, în schimbul vre-unei giuvaericale.

Lady nu răspunse.

Făcu semn din cap, luă banii şi plecă

Cămătarul sări imediat în sus şi trecu în odaia de alături.

— Laib, repede, aleargă, strigă el, urmăreşte pe dama asta care a ieşit acum d'aicĭ, vezĭ unde şade şi ce vei mai putea afla despre dênsa.

Laib, obicinuit cu astfel de ordine, plecă numaĭ de cât.

Cămătarul se mai întoarse o dată să 'şĭ pască ochiĭ la frumuseţea giuvaericalelor.

Trăgând cu ochiul închise în cele din urmă cutia.

Făcuse un gheşeft bun.

Vesel, se întoarse lângă fiică-sa.

— Tată, îĭ zise fata, vino să ne plimbăm niţel.

„Vezĭ ce timp frumos e afară...

„Aerul curat o să ne facă bine.

Cu frăgezime copilărească mângâiă părul tatălui eĭ, repetând:

— Vino, tătucule, vino!

Dar bătrânul dete din cap.

— Ce mi-e mie aerul, răspunse, ce mi e mie soarele: aer şi soare n'aŭ óre toţi oamenii?

„Cel mai zdrenţos din ei are aer şi soare.

„Eŭ nu pot să mĕ bucur de cât de ceea ce am eŭ singur, singur de tot.

Mângâia cu degetele obrajiĭ feteĭ.

Apoi urmă cu o veselie neobicinuită la dênsul:

— Cunosc ceva ce e mai frumos de cât soarele, ce are mai multă strălucire de cât el şi mĕ încălzeşte mai bine.

„Nu e azĭ sâmbătă?.. singura zi în care şi Jonas Bruck se gândeşte la petrecere.

„Du te de te plimbă, copila mea, dacă asta'ţĭ face plăcere.

„Eŭ mĕ cobor în pivniţă şi mĕ joc cu favoriţiĭ inimeĭ mele.

Fata cămătarului oftă.

Cunoştea patima blestemată a tatălui eĭ.

Ştia că numaĭ vederea aurului era în stare să'ĭ înveselească inima.

Jonas Bruck îşĭ aprinsese o lampă mică.

Din buzunarul hainei scoase o cheie ruginită şi coborî încet treptele carĭ duceaŭ în pivniţele caseĭ.

Se opri înaintea uneĭ uşĭ micĭ de fier.

Faţa'ĭ strălucia deja de o bucurie cerească, când puse cheia în broască şi o întoarse de treĭ orĭ.

Un mire care 'şĭ duce acasă mireasa în seara nunteĭ, nu poate să pară mai fericit.

Un mâncăcios nu poate să aştepte cu

mai multă voluptate plăcerile unei mese bogate, de cât avarul acesta care se strecura singur, pe ascuns, la comorile lui.

— Vin, drăguții mei, vin, zicea el rîzând în sine.

„De-o săptămână întreagă nu ne-am văzut. Un timp lung pentru dorințele sufletului meu.

Pipăi peretele și apăsă asupra unui resort secret ce se afla tocmai în apropierea ușii.

Ușa se învîrti în țîțîni cu un zgomot surd.

Jonas Bruck intră.

Închise ușa după dînsul.

Se afla într'o pivniță lungă și joasă, fără aer și fără lumină.

Un om mai înalt de cât Jonas Bruck abia ar fi putut sta într'însa.

Un aer greŭ mucigăit, umplea întreaga pivniță și năbușia pe om.

Dar cămătarului părea că nu 'l pasă.

Repede se îndreptă înainte cu lampa în mână.

Ajunse până la un scăunaș mic, cu pernă.

In jurul acestui scăunaș era butoiașe, săculețe, pungi, cutii, lăzi mici, una peste alta.

Jonas Bruck se așeză pe scaun, puse lampa alături și începu să deschidă cu mâinile tremurătoare un 1 din săculețele de alături.

Aur strălucitor ieși la iveală.

Cu voluptate își înfundă degetele printre piesele de aur.

In acelaș timp, cu privirile par'că voia să înghită toată acea bogăție.

De o dată vĕrsă tot conținutul săculețului înaintea sea.

Și, ca și când n'ar fi avut nici un moment de pierdut, se repezi la celelalte săculețe, pungi și cutii.

Pe rînd, vĕrsă grămadă conținutul tuturor.

Un morman de aur se ridica din ce în ce mai mare.

In curînd Jonas Bruck se găsi în mijlocul comorilor sale.

— Ce voluptate!

In nebunia'i de avar, par'că fie-care bucată de aur i se părea a personifica o ființă dorită.

Prinse în brațe grămada de metal nobil, cu dragostea cu care altul și-ar strînge la piept iubita.

Săruta cu buzele'i descolorate monezile de aur, și le da nume de dragoste.

— Dumnezeŭ mi-e martor, zise Jonas Bruck, că nu mĕ voi mai despărți de voi!...

„Vĕ voi înmulți tot mai mult până când veți da de tavanul pivniței, până când veți umplea tot locul acesta cu strălucirea voastră iubită și până când mĕ voi putea scălda în voi și valurile voastre iubite îmi vor ajunge până peste cap, cum s'a izbit mare a Roșie peste capetele oamenilor lui Faraon!

Un fel de fanatism cuprinsese pe bătrân.

Aurul îi ajungea până la genuchi şi aceasta îl umplea de o veselie atât de mare, atât de nemărginită, în cât, în cele din urmă, obosit de emoţiune, căzu pé grămada de aur.

Pe când zăcea aşa, nebunul care 'şi făcuse un idol din metalul rece şi care mai de grabă s'ar fi prăpădit în lipsă şi mizerie de cât să fi dat din mâini acel aur, pe când Jonas Bruck se întindea astfel, cu ochii închişi pe jumătate, într'o visare voluptoasă, nu observa că doi ochi vicleni îl observaŭ necurmat prin două mici găuri făcute în unul din pereţii pivniţei.

Aceşti ochi nu străluciaŭ mai puţin de cât ai lui, când priviaŭ comoara strînsă la un loc.

Şi când muzica pieselor ce se isbiaŭ unele de altele răsuna sub bolta pivniţei, un oftat de dorinţă nespusă răsuna şi dindărătul acelui perete.

Când în cele din urmă cămătarul se cufundă într'un somn adânc, când un sforăit anunţă că ochii pânditorii se închiseră, se întêmpiă ceva care ar fi înebunit pe Jonas Bruck, dacă s'ar fi întêmplat sub ochii lui.

Incet, încet, o parte a peretului de la pivniţă se desfăcea.

Cărămidă după cărămidă dispărea de partea cealaltă.

O mână nevăzută le deplasa.

In sfîrşit se făcu o gaură destul de mare pentru că un copil să poată trece printr'ênsa.

Câte-va minute trecură.

Apoi se văzu un cap de om ivindu-se prin spărtură.

Acest cap avea nişte păr ţepos, cărunt şi o figură slabă, cenuşie.

Doi ochi verzui străluciaŭ din această faţă ca doi ochi de şarpe.

Păreaŭ că voiesc să fascineze pe cămătarul care dormia.

Astfel e privirea şarpelui boa care înfricoşează numai cu ochii şi nimiceşte puterea grozavului tigru, înainte de a 'l cuprinde cu corpu 'I colzos şi de a 'l strivi.

După cap urmă un corp slab şi mic ca de pitic.

Era în adevĕr piticul pe care l'am cunoscut mai întâi la „Iepurele alb" în calitate de spion poliţienesc.

El se introducea în vistreria lui Jonas Bruck pé o cale atât de ciudată.

Piticul rĕmase un moment pe burtă şi ochii i se aţintiră asupra cămătarului.

In acelaş timp îusă privirile i se îndreptaŭ pline de lăcomie şi asupra comoarei de aur răspândite pe jos

— In sfîrşit l'am prins, îşi zise piticul.

„In sfîrşit mi-a căzut în cursă.

„De un an te pândesc, Jonas Bruck; cu unghiile mi-am făcut drum până la tine...

„Zile întregi am zăcut îndărătul acelui zid aşteptând să te coborî în pivniţă.

„Acum dormi, — bine; n'o să te mai deştepţi!

Piticul deslegă de la brîu o funie puternică şi o aşeză lângă dênsul pe jos.

Era lungă şi avea un laţ la capĕt.

Semĕna cu acel *lasso* cu care mexicanii prind caii sĕlbatici pe câmpii.

Aceiaşi armă ucigaşă o foloseşte şi secta misterioasă a Tugilor din India, carî par a se fi conjurat pentru stîrpirea europenilor dintre dênşii.

Piticul se apropiă tîrîndu-se de Jonas Bruck.

Trăgea laţul după dênsul.

Ochii îi străluciaŭ cu înfiorare.

Pofta de ucidere era exprimată într'ênşii.

Când nu mai fu depărtat de cât de vr'o 5 paşi de cămătar, se opri.

Îl păndi câte-va momente.

Jonas Bruck dormia adênc.

Sforăia.

— Dar de ce să'l omor? zise piticul încet.

„N'ar fi mai bine să'i iaŭ banii, şi să'l las să trăiască?

„Sângele aduce nenorocire, sângele păteză aurul.

Se gândi cât-va timp.

Îşi muşca buzele până la sênge.

Apoi zise cu o hotărîre sălbatică:

— Nu, nu, trebue să moară, căci morţii nu vorbesc.

„Dacă rĕmâne în viaţă, nu se va odihni nici un moment din viaţa lui până nu'şi va regăsi banii.

„Prima bănuială i se va îndrepta fireşte asupra caseî vecine şi decî asupra mea...

„Dar dacă îl omor şi'l îngrop aci unde îl zace grămadă aurul, nu mai este nici un om pe lume care să cunoască secretul acestei pivniţe, care să'i deschidă uşa de fier.

„Şi atunci toate vor fi ale mele!

„Voi moşteni pe omul sugrumat de mine.

Cu iuţeala fulgerului se aruncă jos şi se apropie, tîrîndu-se, de prada sa.

Din greşală răsturnă un morman de aur..

Se făcu un zgomot zîngănitor.

Jonas Bruck se deşteptă pe jumĕtate.

Imediat piticul se dete îndărăt, se lipi de perete şi rĕmase nemişcat acolo.

Dar când observă că cămătarul obosit căzu iar pe grămada de aur, începu să 'şi urmărească iar planul.

De astă dată porni mai repede.

După câte-va momente se găsia iar lângă bĕtrân.

Mâinile i se ridicaŭ încet, ţinênd laţul....

Momentele lui Jonas Bruck eraŭ numĕrate.

In acest moment bĕtrânul tresări.

De sigur că vr'un vis rĕŭ începuse să 'l chinuiască.

Işĭ duse mâinile la ochĭ, ridică capul şi se deşteptă.

Abia observă piticul că planul luĭ era încă o dată dejucat, cu o dibăcie de pisică sări îndărăt şi dispăru pe deschizătura făcută în zid.

Dacă Jonas Bruck n'ar fi fost încă zăpăcit de somn, ar fi trebuit să vadă mica figură neagră strecurându-se afară din pivniţă.

Dar bĕtrânul îşĭ freca ochĭ somnoroşĭ.

Apoĭ întinzând mâinile rĕsturnă şi lampa.

Flacăra pâlpâi o dată şi se stinse.

Întuneric adênc se făcu în pimniţă.

Numaĭ aurul strălucia.

Într'aceea, dincolo de zid, piticul ajunsese agăriat rĕŭ, sângerând.

Dar nicĭ o exclamaţie de durere nu'ĭ ieşise din piept.

Dispăru tot atât de fără zgomot cum venise.

În momentul *următor* cărămizile eraŭ puse la loc.

Spărtura nu se maĭ cunoştea.

Dar Jonas Bruck tresărise şi întinse-se urechia.

Zgomotul făcut de pitic închizând spărtura îĭ atrăsese atenţia.

— Ce ĭ asta? oftă el îndreptându-se cu greutate prin întuneric spre uşă, n'a fost aceasta respiraţia unuĭ om?

„Doamne, nu cum-va e cine-va care maĭ cunoaşte secretul meŭ şi poate să'mĭ fure comoarele de aur?

Tremura inima în pieptul bĕtrânuluĭ la acĕstă presupunere grozavă.

Iĭ tremuraŭ şi genuchiĭ, când vârî cheia în broasca şi puse în mişcare resortul secret.

. . . . . .

Pe când Jonas Bruck dormia pe grămada *comorilor* sale, fiica sa se plimba în sus şi în jos prin odae.

Se apropiă de fereastră şi se uită în stradă.

Dar atenţia nu'ĭ era atrasă de zgomotul ce domnia acolo.

Pe dinaintea ochilor eĭ treceaŭ icóne din trecut, din timpul fericit al primuluĭ amor.

Căcĭ fata cămătaruluĭ iubia.

Iubia pe bărbatul care acum, acuzat de omor, zăcea în închisoare.

Baruch, saŭ cum se numia acum Barnov, vĕrul eĭ, îĭ cucerise inima pe când sta în casa luĭ Jonas Bruck.

Atuncĭ era poezie în casa veche, moroasă, scăldată în lăcomie şi zgârcenie.

Pe când bĕtrânul îşĭ vedea de afacerile sale, adesea murdare, saŭ făcea câte o vizită favoriţilor sĕĭ din pivniţă, fiica luĭ se lipea ca o floare de pieptul iubitului sĕŭ care, cu elocinţa iubirĭĭ îĭ vorbia de bucuriile şi frumuseţile lumiĭ

Röschen îl stringea în braţe cu dragoste şi esclama :

— Du-mĕ de aicĭ, fericirea, viaţa mea ; vreaŭ să fiŭ a ta ; dar să fugim din casa asta unde soarele nu pĕtrunde şi unde nicĭ odată nu va rĕsări pentru mine primăvara de aur a vieţiĭ.

Şi ceĭ doĭ înamoraţi făceaŭ planurĭ carĭ le promitea un viitor trandafiriŭ.

Dar ce sunt speranţele pe carĭ şi le face omul ?

Prea adesea le distruge mâna grea a sórţiĭ.

Şi în viaţa fetei cămătarului isbise fulgerul deziluziei.

Baruch părăsi casa unchiului seŭ şi Röschen nu mai auzi despre dĕnsul.

Cu tóte astea fata credea cu tărie în nevinovăţia iubitului, chiar din primul moment când auzise despre crima grozavă de care era acuzat.

— Dar—îşi zicea ea tremurând—nu tot-d'auna nevinovăţia se poate dovedi !

„Adesea oamenĭ nevinovaţĭ aŭ stat anĭ întregĭ în închisoare.

„Ba uneorĭ s'a întêmplat că câte un nevinovat a fost executat, căcĭ judecătorul cel maĭ drept se poate înşela.

Acestea eraŭ gîndurile carĭ treceaŭ acum prin mintea fetiĭ.

Ochiĭ-ĭ negri strălucitorĭ se umpleaŭ de lacrămĭ.

Deodată cine-va bătu la uşa odăiei vecine.

Fata se grăbi să deschidă.

Dar în momentul următor ea se dete îndărăt speriată.

O figură ciudată se ivise pe prag.

Era îmbrăcat sărăcăcios.

Faţa-ĭ veştedă, pĕru'ĭ sur scurt tăiat, ca niştе ţepe pe cap, făceaŭ o impresie neplăcută.

Acéstă impresie era sporită prin faptul că omul avea un ochiŭ de sticlă atât de rĕŭ făcut în cât imediat se observa.

Chiorul sĕ uită sfios prin prejur.

— Cine eştĭ ? întrebă fata, şi ce cauţĭ aicĭ ?

— Cine sunt ? rĕspunse strĕinul. Mĕ numesc Magistrul. Cel puţin aşa'mĭ zic prieteniĭ, adaose el rîzênd.

— Şi pe cine cauţĭ aci ?

— Pe d-ta te caut, frumoasă d-ră, rĕspunse chiorul frecându-şĭ mâinile osoase.

„Ţĭ aduc o scrisoare de la cine-va care te iubeşte.

Röschen îngălbeni.

Oare acest om nesuferit nu'ĭ aducea vr'o veste de la Baruch al eĭ ?

Dumnezeule, în ce societate trebuia să se găsească acum sĕrmanul !

— Să'ţĭ dau dar scrisoarea, d-ră, urmă Magistrul.

„E cine-va p'aci ?

— Nimenĭ, dar de ce întrebĭ.

„Dă'mĭ scrisoarea.

— Nu te grăbi aşa, nu e nevoe să te grăbeştĭ. Şi de altfel, oamenĭ carĭ vin

ca mine, din închisoare, n'aŭ obiceiul să poarte scrisorile prin buzunare, ca să le poată găsi poliția la cea mai mică percheziție.

Zicênd acestea, Magistrul se așezase p'un scaun de lângă ușă și începuse să 'și scoată o cizmă.

Röschen se dete îndărăt intimidată.

Bănuiă că acest trimis al lui Barnov trebuia să fie vr'un criminal primejdios.

Magistrul desfăcu cu băgare de seamă niște șurupuri de la călcâiul cizmei.

In curênd scoase dintr'ênsul o bucată de hârtie.

— Iată, mica mea d-ră, zise Magistrul rînjind.

„Și acum te rog să'mi dai și răsplata.

„Or-ce muncă trebue răsplătită și zĕŭ, trebue să te gândești că nu e lucru de nimic să scoți din închisoare și să aduci până aci o scrisoare particulară.

— Așteaptă un moment zise Röschen și se depărtă în odaia vecină.

Dintr'un portmoneŭ scoase trei piese mari de argint.

Se întoarse cu ele și le întinse Magistrului.

— Iți mulțumesc, copilă dragă, zise chiorul, și nu uita să mĕ înviți la nuntă, afară numai dacă Barnov nu va face cunoștință cu mireasa cu buza subțire de oțel.

„Adio, la revedere.

Rîzând ieșp din casă.

Röschen desfăcu hârtia și citi :

„Iubita, adorata mea Röschen !

„Dacă astăzi îți scriŭ, după atâta timp de tăcere, ca un nenorocit, dacă numele meŭ e dezonorat, impovărat de o bănuială grozavă, ah! nu te întoarce de la mine, ci adu'ți aminte de ceasurile fericite carĭ le-am trăit odinioară împreună în vremurĭ mai bune.

„Iubito !

„După zile furtunoase în care adesea m'am ciătinat, și după cum recunosc cu căință, poate am și greșit, chipul tĕŭ mi se ivește iar înaintea sufletului.

„Cu dorință arzĕtoare mĕ gândesc la tine, acumpă copilă, și în vis mĕ reintorc cu gîndul la acel timp delicios în care brațele noastre se înlănțuiaŭ și'simțiam inima ta bătênd lângă a mea și buzele noastre se împreunaŭ în sărutărĭ delicioase.

„Ah, aici în închisoarea mea strîmtă, în care nu mĕ chinuește nimic altceva, mĕ întreb :

„Oare singurele bucurii ale vieței să fie trecute pe vecie pentru mine ?

„N'o să te mai strîng nicĭ odată la piept ?

„N'o să fiĭ nicĭ odată așa cum visam odinioară amêndoĭ, a mea, numai a mea ?...

„Röschen, sunt acuzat de omor.

„Dar jur pe d-zeŭ și pe iubirea mea că sunt nevinovat.

„Nu este sânge pe mâinile mele. Nu sunt ucigaș.

„Și cu toate astea n'o să pot isbuti să'mi dovedesc nevinovăția înaintea judecătorilor mei.

„Nu știu cum și de ce; dar se pare că o putere nevăzută ar vrea să mă nimicească.

„Zilnic se adună noi dovezi în potriva mea.

„De aceea nici nu mai voi să aștept sfîrșitul procesului care nu poate fi în nici un caz favorabil pentru mine.

„Voi găsi mijloacele ca să ajung în o altă celulă din care scăparea să 'mi fie mai lesne de cât de aci; dar pentru aceasta am nevoe de bani, precum și de un prim adăpost sigur, dacă voi reuși să scap.

„La cine să mă adresez dacă nu la tine, iubită fată, a cărei cerească bunătate o cunosc atât de bine.

„Un nenorocit te conjură.

„Scapă'l, scapă'l!

„Se va fi rugat în zadar?“

Scrisoarea, scrisă cu creionul, nu purta nici o iscălitură.

Barnov se temuse de sigur ca nu cumva Magistrul să fi abuzat de scrisoare, dacă o iscălia.

Lacrămi mari umplură ochii fetei cămătarului.

Ascunse scrisoarea la sînu'i palpitând și esclamă:

— Nu, nu te-ai rugat în zadar!

„Te voi scăpa și voi fi a ta... numai a ta....

La acest gînd închise ochii, se aruncă pe o sofa și se cufundă în visuri de iubire feciorească.

XII

În vizuina viețiului

— Surioară, esclamă nebuna stând lângă muta întinsă de vie în coșciug și nitându-se la fața-i palidă,—vino, surioară, să jucăm,—n'auzi ce muzică frumoasă?—vino, vino!

Fata inspectorului de poliție, a cărei minte fusese zguduită de esperimentul criminal al contelui, rîdea sălbatic și sărea în jurul catafalcului cântând un cântec monoton.

Dnodată însă se păru că o altă închipuire i se arăta ochilor rătăciți.

Se plecă spre florăresă care tot zăcea în catalepsie și începu să strige:

— Cartea,—unde e cartea, registrul? Pentru dumnezeu, tată, dă'mi cartea or te sugrum!

Și degetele-i cuprinseră gâtul fetei din coșciug.

— Mori! strigă strângând-o cât putea; mori că m'ai nenorocit.

Din ce în ce degetele-i se înfundau în carnea gâtului sărmanei mute.

Acésta n'avea de cât un gînd:

— Slavă domnului că se sfîrşeşte!

„O să mĕ omoare şi o să scap de acest chin îngrozitor!

Deja începea să 'şĭ piarză cunoştinţa Ochiĭ muteĭ începeaŭ să şi iasă din orbite.

Gura'ĭ întredeschisă respira greŭ.

Şi cu toate astea nebuna strîngea, strîngea mereŭ şi tot maĭ tare.

— Adio, sĕrmanul meŭ copil, îşĭ zise muta.

„Doamne, tu părintele orfanilor, aĭ milă de el!

Dar în acelaş moment în care credea că o să leşine şi din leşin să treacă la moartă, simţi din potrivă, par'că sîngele începea să circule maĭ vioĭ prin vine.

Membrele'ĭ începeaŭ să'şĭ piardă rigiditatea, inima'ĭ începea să bată din ce în ce maĭ puternic.

Prin tot corpul i se răspândia un simţ de căldură, de putere.

Soña încercă să deschidă ochiĭ şi izbuti.

Nebuna mântuise viaţa florăreseĭ mute, pe când sĕrmana eĭ minte rătăcită credea să o omoare.

Strînsoarea pusese în mişcare sîngele Soñeĭ şi toate membrele acesteia începură iar să lucreze regulat.

Când florăreasa simţi că puterile îĭ reveneaŭ, se îndreptă în cosciug şi încercă să'şĭ mişte organele.

Iarăşĭ era stăpână pe corpul eĭ.

Cât putu maĭ în grabă, sări din cosciug şi se îndreptă spre eşire.

Dar când ajunse deja la uşă, când începu deja să respire cu voluptate aerul răcoritor al nopţiĭ, acest strigăt îl ajunse la ureche:

— Surioară, surioară dragă!

Soña se întoarse.

In mijlocul camereĭ mortuare sta nebuna şi întindea mâinile spre dânsa.

Faţa eĭ simpatică era luminată ciudat de flacăra lămpeĭ.

Şi iarăşĭ zicea:

— Surioară, vino, să jucăm, să ne veselim.

O milă adîncă umplu inima muteĭ.

Işĭ zise:

— Să las oare p'această nenorocită aci în acest loc de groază, singură, pe ea căreia de altfel am să'ĭ mulţumesc că m'a deşteptat din acel somn grozav de moarte?

„Nu, nu pot.

„Trebue s'o iaŭ cu mine şi să împart cu ea fericire şi nefericire.

Se apropiă de Hedwiga, o cuprinse cu un braţ şi o trase după sine.

Nebuna o urmă, fără voinţă, ca şi un copil.

Amêndouĕ fetele trecură pe lângă morminte.

Aproape lipite una de alta se strecuraŭ printre cruci.

Lugubru răsuna prin noapte cântecul

pe care nebuna îl cânta cu o voce curată, meladioasă:

„Vino, drăguță, să jucăm,
Și de plăceri să ne îmbătăm,
Să ne scăldăm în dulci iubiri,
Acolo unde's trandafiri
Și unde'l luna plină!“

Un fior trecu prin corpul muteĭ.

Acest cântec care vorbia de fericire și de dragoste răsuna ca o amară ironie în acel loc de tristețe și de durere.

— Uite, uite, surioară, șopti de o dată nebuna, uite colo mortul ăla cum fuge pe morminte... Aidem, să fugim de aicĭ... ia te uită... cum își desface brațele osoase ca să mĕ cuprindă... respirația lui e rece... uite... uite... ah .. acu l'am simțit... m'a atins ca o bucată de ghiață...

Hedwiga se cutremură.

O spaimă de moarte i se întipărise pe față.

— Aidem d'aci de grabă! îșĭ zise și Sofia, orĭ înebunesc și eŭ!

Luna spărsese norĭĭ și răspândia o lumină magică asupra cimitirului.

In acest moment, când începu să se lumineze în jurul eĭ, nebuna tresări și se opri în loc.

Cu o expresie de groază nespusă arĕtă spre o piatră monumentală pe lângă care chiar treceaŭ.

— Aci, aci, șopti ea, e el, sunt pierdută!

Sofia se uită într'acolo.

Imediat tresări și dĕnsa și un sunet nearticulat îĭ scăpă de pe buze.

Indărătul pietreĭ se ridica încet o figură neagră.

Cu ochĭ ciudațĭ acest om fixa pe cele două fete.

De o dată el strigă cu vocea tremurătoare:

— Dar ce e asta? Morțiĭ aŭ început să iasă din morminte.

„Doamne, ține-mĕ în paza ta sfântă!

Și cu pĕrul zburlit omul întoarse spatele și o rupse la fugă.

In curênd dispăru în casa mortuară din care ieșiseră cele două fete.

Era cioclul.

Curiozitatea d'a afla ce voia contele noaptea cu cadavrul, îl îndemnase să se ascundă în cimitir.

In locul conteluĭ, îĭ ieșiseră naînte cele două fete dintre carĭ una o vĕzuse cu puțin maĭ naînte în coșciug.

Cu picăturĭ marĭ și recĭ de sudoare pe frunte ajunse în camera mortuară și, zăpăcit, puse mâna pe capacul coșciugului și'l închise în grabă ca să steargă orĭ-ce urmă a abaterei sale de la datorie.

Sofia ajunse neîmpiedicată până în stradă, cu însoțitoarea-i nenorocită.

Suburbia era liniștită și tăcută.

Casele, cele maĭ multe, eraŭ cufundate într'un adênc întuneric.

Numaĭ icĭ și colo se zăria pe la câte un geam o lumină slabă.

— Ce să fac? asta era acum întrebarea pe care şi-o punea muta cu grózá.

Unde să găsească un adăpost pentru noaptea aceea?

La ce uşă să bată, fără temerea d'a fi respinsă?

Fără o ţintă anumită, începu să rătăcească pe stradă.

Hedwiga începu a se obosi.

Capul îi cădea pe piept şi se lăsa tîrîtă mai mult în neştire de însoţitoarea ei.

— Să ne odihnim un moment, îşi zise Sofia, şi apoi să ne urmăm drumul.

„Doar se va găsi în Berlin o casă care să adăpostească pe două nenorocite rémase pe stradă.

„Doar ne va veni cine-va într'ajutor vĕzêndu-ne.

Cu acest gând, intră cu Hedwiga sub poarta unei case, înaintea căreia se aflaŭ câte-va trepte.

Făcu semn Hedwigei să şează şi ea, care de asemenea ne mai putând de oboseală, se aşezá lângă dênsa.

Abia se simţi Hedwiga aşezată, închise ochii şi era să doarmă.

— Nu trebue s'o las să doarmă, îşi zise florăreasa mută, poate să îngheţe de frig.

Şi de şi o durea inima de dênsa, o deşteptă.

— De s'ar face o dată ziuă, aceasta era singurul gând care mai stăpânia acum pe muta, atunci toate ar fi bune; m'aş întoarce iar acasă, aş regăsi pe bunul meŭ prietin Stubernauch şi aş fi cel puţin sub un acoperiş bun.

Un gând îi trecu de o dată prin minte.

N'ar putea oare să caute o trăsură şi să'şi dea adresa birjarului.

Dar în momentul următor părăsi acest plan.

N'avea nici un gologan în buzunar, şi trăsura trebuia plătită.

Dar iarăşi, cine ştie? poate însoţitoarea ei avea ceva gologani la dênsa.

Era o posibilitate, cel puţin.

Sofia se ridică şi începu să caute prin buzunarele Hedwigei care într'aceea iar adormise.

Nimic!

Buzunarele eraŭ goale!

Sofia era să renunţe, deznădăjduită, la alte căutări, când mâinile ei descoperiră un buzunar mic secret la sînul nebunei.

Căută şi'aici.

Ce bucurie!

Buzunarul conţinea un mic pachetel de bancnote.

Contele Marco le pusese în buzunarul nenorocitei, ca să nu se găsească cu totul lipsită de mijloace când avea să se deştepte.

Sofia strînse cu veselie bancnotele în mână.

Acum toate eraŭ bune; peste un ceas puteaŭ fi scăpate, ascunse.

— Iată hoața, domnule sergent! strigă de o dată o voce aspră.

Doi bărbați săriră în acelaș timp de după un stâlp și prinseră pe Sofia de brațe.

— Va să zică e o femee, zise unul dintre bărbați, după a căruĭ udiformă se vedea că era un sergent.

„Va să zică așa se esplică multele furturi comise asupra oamenilor carĭ dorm pe stradă!

„Drace! d. comisar se va mira când i-o voĭ aduce.

Sofia rămase cu ochiĭ holbațĭ la sergent.

Ce era asta?

De ce o acuzaŭ acești oamenĭ?

Nu știa bine ce era dar observa că i se imputa o vină urîtă.

Și nu putea să rostească nicĭ o vorbă ca să se esplice, să se justifice!

Era mută.

— Nicĭ nu tăgăduește, zise sergentul resucindu'și mustața.

— Cum s'ar putea? zise cel-l'alt, nu am prins'o oare în flagrant delict? nu am vĕzut amĕndoĭ cum a scos banii din buzunarul femeeĭ acestea care doarme?

— Da, am vĕzut, zĕŭ, cred c'am făcut o arestare norocoasă.

— Eŭ o să duc hoața la secție, d-ta rĕmâĭ aicĭ cu cea l'altă femee. Poate d. comisar va voi să vie la fața locului și o să dea ordin ce să se facă cu asta.

Cu aceste din urmă vorbe sergentul luă de braț pe Sofia și căută s'o tîrască

Dar muta se desfăcu de dênsul cu puterea desperăriĭ și căzu în genuchĭ naintea lui.

Pe când lacrămile i se rostogoliaŭ și roiŭ pe față, încerca să esplice funcționarului că era mută și că nu făcuse nimic rĕŭ.

— Comedie! zise sergentul.

„Se preface mută, ca și când eŭ aș fi un sergent de ierĭ de alaltăierĭ și n'aș cunoaște toate șiretlicurile hoților.

Smuci cu brutalitate pe tînĕra femeie și o împinse înainte fără a'ĭ păsa de suspinele'ĭ dureroase.

Intr'aceea celalt funcționar polițienesc se plimba în sus și în jos pe dinaintea Hedwigeĭ.

— Bună poamă o fi și asta, nu 'ĭ vorbă, murmură el.

„Pare că a venit de la vr'un bal unde se va fi îmbătat.

„Baniĭ pe carĭ ĭi avea, știm noĭ cum se câștigă.

„De, cum se câștigă așa se și pierd baniĭ de ăștia.

Nebuna n'auzia nicĭ o vorbă din cele rostite de funcționar.

Nicĭ nu dormia.

Cu viclenia proprie nebunilor înțelesese că era supraveghiată și se pregătea să fugă fără veste.

Din întêmplare, funcționarul întoarse un moment spatele Hedwigeĭ.

Abia aceasta vĕzu că nu mai era ob-

servată, ca o pisică se ridică și începu să se strecoare pe lângă case.

In două minute ajunse la un colț de stradă și dispăru.

Sărind și cântând porni acum nenorocita fată și rătăci prin mai multe strade până ce simți iar obosită.

Urmând unui instinct firesc se opri în fața unei căscioare îndărătul ferestrelor căreia se zăria o lumină slabă

Nebuna începu să bată în una din ferestre.

In curînd ușa se deschise și o femee bătrână și grasă apăru la gém.

— Ce însemnează asta? întrebă ea supărată.

„La ora asta nu știți că mama Karkoș are obiceiu să se odihnească?

Nebuna rise.

Apoi se apropiă și începu să bată tactul cu mâna zicênd:

„Iubite, dă'mi o sărutare
Și zi'mi că mă iubești,
La pieptul tău mă strînge tare,
Să'ți spun ce drag îmi ești."

— Ești o fată veselă, dragă, văd, zise mama Karkoș măsurând pe Hedwiga din creștet până'n tălpi, — și frumușică pari a fi.

„El, așteaptă un moment, îți deschid îndată.

Peste câte-va minute eși în stradă, luă brațul nebunei și o duse în casă.

— Intră, drăguță, zise deschizênd ușa odăii sale.

„La mama Karkos totdauna se găsesc oameni veseli.

Duse pe fiica inspectorului de poliție prin mai multe camere mobilate simplu, în care nu se găsia nimeni și deschise ușa unei camere vecine.

Era o sală mică destul de cu îngrijire mobilată.

Pe niște canapele înșirate de-alungul pereților stau vr'o zece, două-spre-zece fete în vîrstă de la 18 până la vr'o 28 de ani.

Lângă ele ședeau bărbați cari, judecând de la îmbrăcămintea lor, nu aparțineau chiar claselor mai cu dare de mână.

— Toate astea sunt verișoarele mele, zise mama Karkoș Hedwigei arătându'i fetele a căror îmbrăcăminte și purtare erau din cele mai provocătoare.

Intr'un colț al sălei era un mic pian.

Un omuleț palid sta înaintea lui și cânta într'una melodii cunoscute de operete.

Pe dinaintea canapelelor erau mesciorare pline cu sticle și pahare.

— Atențiune! esclama mama Karkoș când ajunse cu Hedwiga în mijlocul sălei.

„Am primit vizita unei noi verișoare foarte drăguțe.

Un ris furtunos urmă după aceste vorbe.

Toți cei de față se ridicară și se grămădiră în jurul Hedwigei.

Nebuna se uita sfioasă acum în jurul ei și răspundea la întrebările ce i se adresaŭ numaĭ cu zîmbete idioate.

— Mamă Karkoș, zise unul din bărbații de față luând-o de-o parte, ce e pestișorul ăsta pe care l'aĭ prins în laț?

— Nu e frumușică? întrebă bătrâna. Nu'ți place, d-le doctor?

Omul căruia femeia îl zise doctor, dar care era destul de sărăcăcios îmbrăcat, dete din umeri.

— Frumoasă e, nu zic, dar bagĭ de seamă că e nebună?

Acéstă comunicare nu păru a surprinde de loc pe mama Karkoș.

— Ei, dacă e nebună, atât maĭ bine, zise rîzînd cu cinism, atât maĭ bine!

— Ia uite ce face acum, esclamă doctorul.

Nebuna se apropiase încet de pian.

Omul care cânta îĭ făcu loc.

Hedwiga puse degetele pe clapele pianului și scoase câte-va acorduri puternice.

Îndată, o sonată minunată de Beethoven răsună prin sală.

Toți rămaseră ascultând.

— Bravo! bravo! esclamă doctorul, asta maĭ zic și eŭ că e muzică.

O durere nespusă răsuna din cântecul pe care 'l cânta nebuna, ca o chemare dureroasă de ajutor.

Deodată cântecul se întrerupse cu un ton disarmonios.

Capul nenorocitei fete căzu pe clape și niște suspine convulsive începură să 'i zguduie corpul fecioresc.

Toți o priviaŭ acum cu milă.

Mama Karkoș aduse un pahar de vin și'l oferi nebuneĭ.

Acésta'l luă și'l deșertă dintr'o sorbitură.

Îndata fu cuprinsă iar de veselia de maĭ nainte.

Degetele'ĭ începură să 'nbiască iar clapele și un vals vesel electriză pe cei de față.

— Ce bine se poate juca pe melodia asta! esclamă mama Karkoș.

Și bătrâna începu să joace după tactul muziceĭ, ridicându 'și rochia până la glezne.

Îndată porniră în joc și alte perechi.

Se începu cu un danț în toată regula, vesel, nebunesc aproape.

Obrajii fetelor ardeaŭ, ochiĭ le scînteiaŭ, pieptorile le săltaŭ, din când în când scoteaŭ esclamațiĭ de plăcere.

Doctorul luase o sticlă cu vin și un pahar și se învârtia în mijlocul salonului.

Toți cântaŭ valsul și din moment în moment creștea animația în salonul de primire al mameĭ Karkoș.

In cele din urmă dănțuitoarele obosiră cu totul.

— Destul, începură să șoptească pe rînd și una câte una căděa obosită pe pernele canapelelor.

Nebuna se ridică de la pian și fugi într'un colț al sălei.

Aci se așeză pe un scaun și în curînd adormi.

— Doarme, murmură mama Karkoș, o voi culca.

„Nu voi lăsa-o curînd de aci.

„Va veni de sigur lume s'o vadă, s'o audă cântând și....

Bătrâna zîmbi diavolește.

— Voi face un ghește minunat, adaose ea în gînd.

Un servitor veni să'i dea de veste că cine-va voia să'i vorbească.

Doamna Karkoș trecu neobservată în camera vecină.

Dar un strigăt de groază îi răsunnă pe buze când văzu pe omul îmbrăcat în zdrențe care venise să'i vorbească.

Era Magistrul.

Din singurul ochiŭ ce avea el arunca priviri impertinente spre mama Karkoș.

— Tu! esclamă aceasta. Tu aici, la mine!

— Cum vezi, răspunsă criminalul cu glas batjocoritor.

„De ce n'aș veni oare să 'mi văd soția?...

— Dar făgăduiseși să nu mai calci pragul casei mele.

„Ți-am dat și 500 de mărci pentru această făgăduială.

Magistrul făcu un gest disprețuitor.

— Ce sunt 500 de mărci! zise el. Crezi oare că cu atâta ai scăpat pe vecie de mine?

Mama Karkoș îi aruncă o privire furioasă.

— Iar e cântecul cel vechiŭ, strigă, iar vii să ceri bani?

— Dar ce crezi că viu să'ți admir frumusețea?

„Da, vreaŭ bani, bani mulți.

— Dar n'am nici un gologan în casă.

— Ah! ce spui?

„Lasă că știŭ eŭ că'ți merge bine și că n'o să sărăcești pentru câte-va sute de mărci ce vei da soțiorului tĕŭ.

Mama Karcoș tremura de furie.

Dar nu putea să se espună să provoace un scandal.

— Și chiar de aș avea bani, zise ea cu glasul coborît, nu ți-aș da nici un gologan, căci ești nesăturat.

— Ba o să dai, să vezi că o să dai. Căci de nu...

Mama Karkoș se ridică țanțoșă.

— Ei, dacă nu, ce poți să'mi faci?

— De, multe...

„De pildă aș putea atrage atenția poliției asupra acestei așa numite *sala de dans* pe care o ții.

Bătrâna îngălbeni sub sulimanul gros de pe față.

Dar nu voi să'și trădeze frica ce o cuprinsese.

— Fă ce vrei, zise ea silindu-se să zîmbească, dar de poliție nu prea vorbi

aşa uşor, căci mai de grabă aş putea eŭ să'ĭ povestesc ceva lucrurĭ importante despre d-ta.

Se apropie de Magistrul şi'l privi cu ochĭ veninoşĭ.

— Nu mi-e frică de tine, urmă ea din ce în ce mai violentă, pe mine n'o să mĕ amuţeşti ca pe bărbatul meŭ cel dintâiŭ, căci n'o să fiŭ nicĭ o dată aşa de proastă să iaŭ, ca dênsul, doctorii din mâna ta.

— Femeie! strigă Magistrul, vreĭ să 'mĭ încarcĭ mie în spinare şi asta? Dar nu tu m'aĭ îndemnat? Nu tu aĭ făcut din mine, care eram un onest profesor de gimnaziŭ, un criminal de rînd?

„Tu m'aĭ îndemnat la cea dintâĭ crimă, ca şi la celel'alte următoare, întâĭ să te iaŭ, apoĭ să'ţĭ aduc banĭ, şi iar banĭ!

„Tu eştĭ de vină dacă am căzut mai jos şi tot mai jos pe scara crimeĭ şi a mizerieĭ.

Chiorul strîngea pumniĭ.

Vorbele îĭ eşiaŭ şuerătoare din gâtlej...

O furie nebună îl cuprinsese.

Mama Karkoş făcu câţĭ-va paşĭ îndărăt.

Or-ce zicea dênsa, tot îĭ era frică de acest om pe care'l ştia capabil de or-ce

— Cât vreĭ, dar? întrebă ea cu glasul stins.

—Atâta ca să pot pleca din Europa asta mizerabilă şi să trec în America.

„O mie de mărcĭ, nicĭ mai mult nicĭ mai puţin.

— Şi în adevĕr aĭ pleca în America dacă ţi-aş da acestă sumă?

— Jur.

„Vreaŭ să'mĭ încerc norocul acolo; sunt atâţĭ oamenĭ carĭ s'aŭ îmbogăţit în Amarica!

Femeea Magistrului stete pe gândurĭ câte-va momente.

Apoĭ rĕspunse:

— Bine. Fie şi de astă dată. Dar întoarce-te peste un ceas; până atunci oaspeţiĭ meĭ vor pleca.

„Voĭ lăsa uşa deschisă.

„Pe mine mĕ găseştĭ sus, în odaia de dormit; banii o să ţi-i ţin la dispoziţie.

Chiorul dete din cap.

— Voĭ veni, zise el scurt, şi se uită fix în ochiĭ femeeĭ.

„Aşteaptă-mĕ dar!

Plecă.

Mama Karkoş se uită cu o expresie grozavă de ură în urma luĭ.

— Ce crezĭ, ticălosule, că o să mĕ maĭ prinzĭ în cursă? Lasă, ticălosule, de astă dată o să te prind eŭ pe tine!

XIII

Secretul călăŭluĭ

In casa călăŭluĭ domnia tăcere de câte-va zile.

Nu mai rĕsuna nicĭ un rîs vesel, nicĭ o vorbă rostită mai tare.

Cel din casă nu vorbiaŭ între dĕnşiĭ de cât atunci cănd era neapărat de lipsă.

Krantz era cel mai tăcut.

El nu'şĭ părăsia odaia aproape nicĭ odată şi dese orĭ îl auziaŭ plimbându-se prin odaia sa.

Mâncarea îĭ era adusă prin micul cocoşat, apoĭ şi acesta avea ordinul de a pune mâncarea înaintea uşeĭ şi a se depărta numaĭ de cât.

Când farfuriile eraŭ luate, se vedea că mâncările n'aŭ fost atinse.

Peste toată noaptea ardea luminare în odaia călăului.

Lumina slabă rĕsbătea până pe uliţă şi trecĕtoriĭ carĭ cunoşteaŭ pe locatarul caseĭ, ajungênd în preajma fereştriĭ îşĭ iuţiaŭ paşiĭ şi murmuraŭ:

— Are cismele grele, trebue să justifice pe cine-va.

Şi într'adevĕr era aşa.

Cu treĭ zile înainte Krantz primise o comunicare de la procuror că ucigaşul Conrad e condamnat la moarte prin secure.

Conrad comisese o crimă oribilă.

Mizerabilul îşĭ omorîse nevasta şi copiĭ, sĕ vede că îĭ supĕraŭ şi el avea de gînd să se însoare cu alta.

Astfel a vrut să ajungă la fericire prin omorîrea nevesteĭ şi copiilor, faţă de carĭ nu'şĭ împlinea nicĭ odată datoria de bĕrbat şi de tată.

Într'o noapte se furişă în odăiţa nevesteĭ sale şi comise omorul în toată liniştea.

Nefericiţiĭ aŭ fost găsiţĭ spânzuraţi de către soţul şi tatăl lor.

Era grozavă agitaţia în Berlin.

Gazetele aduceaŭ coloane întregĭ de informaţiuni, şi nu se vorbia altceva de cât de ucigaş şi fapta lui.

Şi când Conrad a fost dus înaintea juraţilor, când stăruia cu tot felul de jurăminte pentru nevinovaţia sa, poporul care aflase probele crimeĭ, cerea unanim să fie condamnat, şi sentinţa judecătorilor fu:

„Vinovat!"

Conrad a fost condamnat la moarte.

Dar el singur nu credea că o să fie dus pe eşafod.

Mizerabilul nu 'şĭ putea închipui că sângele cere sânge şi că omorul de nevastă şi copiĭ nu se poate ispăşi de cât pe eşafod.

Conrad spera în graţia împĕratului.

El credea că monarcul va îndulci şi de astă dată sentinţa judecătorilor.

Împĕratul ceru ministrului de justiţie ca să 'l raporteze întregul caz şi să 'l probeze prin acte.

După ce ministrul termină, împĕratul clătină din cap şi murmură:

— Mĕ doare că trebue să daŭ pe mâna călăului pe unul din supuşiĭ meĭ. Dar datoria mea este să stirpesc ne-

ghina, ca să nu producă sémenţă şi să 'mi strice sémănătura.

Monarcul iscăli sentinţa.

Câte-va zile după aceasta, Krantz primi o scrisoare de la procuror unde i se spunea că la şase ceasuri se va esecuta ucigaşul Conrad în curtea temniţei din Moabid.

La ştirea aceasta călăul fu prins de friguri, ce le avea tot-d'auna înainte de esecuţie.

El deveni timid şi tăcut.

Şedea toată ziua cu cartea în mână şi citea.

Nici chiar nevasta nu'l putea vedea.

Faţa lui esprima o durere imensă.

Se vedea că un chin grozav îl muncia.

Zilele erau cum erau, dar nopţile erau teribile.

Când înopta şi se făcea linişte pe pământ, atunci nu era pe lume om mai nefericit ca călăul din Berlin.

Somnul îl înconjura şi n'avea nicăeri odihnă.

Astfel se plimba mereu în noaptea dinaintea esecuţiei, fără odihnă, cu ochii în pământ şi cu sudori pe frunte.

Douăsprezece ceasuri sunară în turnul de la Spandau.

Era miezul nopţii.

Şase ceasuri întregi mai avea să se chinuiască.

O turburare grozavă îl cuprinse.

El deschise geamul spre a respira aer proaspăt dar în curînd îl închise din nou, îi era frig.

De o dată rămase ca înlemnit şi se uită pe perete.

— Ce vrei, ţ̧băbă bătrână, de ce 'ţi ridici braţul contra mea? Vrei să mi anunţi moartea!

„Bunicului meu i aĭ adus nefericire, tot aşa şi tatălui meu, şi dacă prorocirea ta se împlineşte, mĕ nenorocesti şi pe mine!

Nefericitul ainura ca un nebun.

Pe perete nu se vedea de cât umbra lui...

Krantz se puse pe un scaun şi îşi lăsă capul pe piept.

— Şi tot chinul acesta înaintea fiecărei esecuţii, să văeta el.

Apoi urmă:

— Nici chiar condamnatul nu poate să fie mai nenorocit de cât mine.

El sări în sus şi strigă cu un glas sfîşietor:

— Oameni, vreau să vĕz oameni în jurul meu.

Ca aprins de furie deschise uşa şi se repezi pe scară în jos

In odaia de locuit dete de Maria care stetea de vorbă cu ajutorul lui, cu Reinhard.

El intră pe neaşteptate.

Nevasta lui şi ajutorul se aflau chiar în întreţinere foarte amicală.

Ei se speriară la venirea lui.

Călăul însă nu observă nimic.

O mână de mort ieşia din cosciug...

El era prea ocupat pentru ca să bage de seamă intimitatea ce exista între nevasta-sa şi ajutorul.

Cel puţin aşa credea Maria.

Krantz stete câte-va momente tăcut uitându-se în pământ.

El zise apoĭ :

— Vĕ rog să veniţi în odaia mea, să vorbim niţel.

„Voĭ ştiţi cât îmĭ este grozavă noaptea înainte de esecuţiune

— Bucuros, rĕspunse Maria.

Apoĭ adăogă :

— Reinchard, să ieĭ lampa; noĭ mergem în odaia sa.

Apoĭ întorcêndu-se către Krantz :

— Noĭ o să fim cu tine şi sper că o să te liniştesti.

— Sper şi eŭ, rĕspunse călăul.

— Dar unde e Ralph ? întrebă el în urmă.

— E la patul copilului, rĕspunse ajutorul, să'l chem ?

— Chiamă'l.

„Să vie şi el şi să aducă şi copilul... Apropierea copilului nevinovat imĭ va face bine.

Reinchard părăsi odaia.

Călăul se apropiă de nevasta sa şi o luă de mână.

— Te-aĭ speriat, Maria, adineaurĭ când am intrat, şi e curios că te aflu prea deseorĭ singură cu Reinchard.

— Ce vreĭ să zicĭ prin asta ? întrebă încet Maria.

Călăul se uită in ochiĭ eĭ.

— Ce vream să zic ? eĭ, am vrut să spun că eŭ te iubesc azĭ tot aşa ca în zina când te-am condus la altar, că miaş considera viaţa pierdută dacă aş afla că tu mĕ iubeşti maĭ puţin, şi că aş omorî pe acela care ar încerca să mi te înstrăineze.

Nevasta călăului se zgudui

Ea ştia că el se ţine de jurămintele sale, şi maĭ ales un jurământ esprimat în noaptea aceea îĭ era sfânt.

Peste puţin locuitoriĭ se aflaŭ în odaia călăului la masă.

Dar toţi păreaŭ a fi jenaţi.

Fie-care era prea mult ocupat cu gândurile sale.

Cocoşatul se retrase cu scaunul sĕŭ în umbră.

El ţinea în braţe pe copilaşul ce dormia.

— Ce va fi simţind bietul condamnat, Conrad, întrebă Reinchard, când şi nouĕ ne este atât de groază ? Ce socoţi, meştere, ce gânduri pot să aibă condamnaţiĭ în cea din urmă noapte ?

Krantz dete din umerĭ.

— E greŭ să'ţĭ spun, rĕspunse eĭ, cel maĭ mulţi dintre condamnaţi petrec noaptea aceasta în tîmpire şi nesimţire faţă cu tot ce li se întâmplă Alţiĭ plâng, spun la fie care moment că sunt nevinovaţi, se roagă de slujbaşi să nu'ĭ omóre. *Cel maĭ puţinĭ se prepară ciastit la drumul ce aŭ să facă.*

— Dar d-ta, meştere, de ce eştĭ totd'auna atât de agitat înainte de esecuţie ? D ta nu eştĭ responsabil de ceea ce facĭ.

— Eĭ, nu asta mĕ neliniştește, rĕspunse călăul, eŭ execut ceea ce aŭ h

târît judecătorii și ce a aprobat împăratul.

„Și nu e nici o rușine să esecuți poruncile unor astfel de bărbați. E altceva ce mă face nebun în ajunul esecuției.

„Poate veți zimbi dacă veți afla ce. Veți zice că nu e adevărat, dar faptele vorbesc. Și din nefericire trebue să mă plec și eu naintea lor.

Oamenii se strînseră în jurul călăului.

Maria, Reinchard și cocoșatul priviau cu nerăbdare la călău.

Acesta urmă :

— După cât știți bunicul meu era călău în Altenburg Din leagăn nu i a fost destinat să fie călău, dar întîmplarea a voit așa. El învățase aiurea, și cutreerase lumea ca ajutor. In Breslau ajunsese la un meșter vestit. Acolo prin iscusința și dibăcia sa se făcu iubit de meșterul său. Bunicul meu dormia în aceiași odaie cu un alt ajutor, care pururea era tăcut și urît.

„Și meșterul își arăta deseorî nemulțumirea cu el, îl dojenia, îl amenința că'l congediază, dar ce e mai curios, tot n'o făcea.

„Meșterul avea o copilă, frumoasă și bălae, pe aceasta o iubea bunicul meu.

„Dar și celalt tovarăș iubea pe copilă și o supăra deseorî cu propuneri necinstite.

„Bunicul meu îl trase la rĕspundere, și amĕndoi se făcură vrăjmași.

„Intr'o noapte bunicul meu fu deșteptat de un zgomot ciudat.

„Un horcăit îl ajunse la urechi.

„El se ridică somnoros din pat și vĕzu că o figură se furișă în odae.

„Asta nu putea fi altcine-va de cât meșterul.

„Bunicul meu se sculă și aprinse o luminare.

„El făcu o descoperire oribilă.

„Tovarășul lui zăcea în pat cu gâtul tăiat, sângele țîșnea din rană și trupul întreg se contracta în convulsiuni de moarte.

„El pricepu numai decât că și dĕnsul e în primejdie.

„Omorul s'ar atribui lui, care trăia în vrăjmășie cu tovarășul lui.

„Și el știa bine că meșterul a fost.

„Dar cine va crede că meșterul cinstit e ucigaș ?

„Nu era timp de a se gândi.

„Bunicul meu își luă calabalicul și fugi cu noaptea în cap din oraș

— Eu n'aș fi făcut așa, zise Reinchard, eu aș fi stăruit în nevinovăția mea ...

„Un omor trebue să fie probat.

— Mai ales un omor prin otrăvire zise cocoșatul cu intonație ciudată.

Reinchard se cutremură.

Stîrpitura aceasta l'a pândit.

El știa despre taina lui.

El, atunci trebue înlăturat din drum

— Spune înainte, zise Maria soţului său, fost a prigonit bunicul tău?

— Din oraş în oraş, din sat în sat, orî unde ajungea nemâncat şi sdrenţuit nu vedea de cât afişe mari cari promiteau resplată bună pentru prinderea lui. Nu'i mai rămânea decât să fugă în pădurî şi să se hrănească cu rădăcini. Astfel ajunse în Altenburg.

„Deseorî îi trecu prin cap să se omoare, dar totdauna îl reţinu ideea că trebuia să se desvinoveţiască înaintea lumii.

„Intr'o zi ajunse la o casă situată tocmai la eşirea unei pădurî.

„Deasupra uşei acestei case moşul meu văzu o roată şi o sabie.

„Află astfel că locuinţa era a unui călău.

„Işi luă curaj şi bătu la uşă.

„Călăul îl primi cu ospitalitate, ascultă istorisirea întâmplărilor moşului meu şi se încrezu în nevinovăţia lui.

„Peste câte-va luni moşul meu luă pe fata călăului şi adoptă şi el această profesie.

„El a avut mâna cea mai sigură dintre toţi călaii şi era chiemat în toate părţile ca să sevârşească execuţii.

„Intr'una din zile fu chemat la Breslau ca să execute pe un mare criminal.

„Când moşul meu intră în închisóre, află că omul al cărui sânge avea să 'l verse, era un fost cetăţean stimat din Breslau.

„El era preţuit ca cel mai bun giuvaergiü din tot oraşul şi poate din ţară: dar o împrejurare ciudată nimise în timpul din urmă pe muşterii sei.

„De câteorî se cumpăra de la giuvaergiü câte ceva mai de preţ, cumpărătorul era găsit a doua zi sugrumat şi prădat.

„Aceste omoruri misterioase iritară pe populaţie foarte mult, mai ales că poliţia nu putea cu nicî un preţ să pună mâna pe făptuitori.

„Intr'o zi însă, aşa se povesti moşului meu, fiica meşterului giuvaergiü se prezintă înaintea judecătoriei şi acuză plângênd, pe propriul ei tată de toate acele omoruri îngrozitoare.

„La început lumea credea că fata era nebună. căcî de când iubitul ei, o calfă a tatălui ei. dispăruse într'o zi, din cauză că era bănuit el ca făptuitor al crimelor, fata căzuse într'o adâncă deprimare.

„Dar dovezile aduse de fata erau atât de convingătoare, în cât poliţia trebuia să le creadă.

„Se întinse giuvaergiului o cursă şi se dovedi că fata nu spusese de cât adevărul.

„Moşul meu ascultase istovia asta tremurând.

„Putea dar să i se dovedească nevinovăţia, căcî nu se putea îndoi că ucigaşul pe care avea să 'l execute nu era altul de cât fostul său meşter.

„Imediat se duse la celula prisonierului și se convinse că era așa cum bănuise.

„Ucigașul era frînt cu desăvîrșire moralicește; nu fu greu să i se stoarcă o mărturisire complectă.

„Da, ucisese atunci pe calfa sa, de oare-ce acesta știa despre crimele lui grozave, și amenințase să'l trădeze, dacă nu'l dădea pe fiica sa de nevastă.

„Moșul meŭ îl tîrî pe eșafod și, înainte de a'l tăia capul, trebui să'l frîngă trupul pe roată.

„Grozav îi fu, chiar și călăului, momentul în care oasele fostului sĕŭ meșter se frînseră sub roată.

„— Omoară-mĕ, omoară-mĕ! se ruga nenorocitul

„Moșului meŭ i se făcu milă.

„Pe cînd cu o mînă continua a învîrti încet roata, cu cealaltă strînse gîtul condamnatului și'l sugrumă.

Krantz tăcu cîte-va minute și se uită gînditor în aer

Apoĭ urmă cu vocea coborîtă:

— Dar și pentru moșul' meŭ veni ziua fatală în care el, care n'avea să'și facă nicĭ o imputare, se poticni.

„I se poruncise să execute o țigancă condamnată pentru otrăvire.

„Bĕtrâna Bugdalla locuia în apropierea unuĭ sat lîngă Altenburg și avea reputația de a prepara bĕuturĭ de dragoste și medicamente minunate.

„Avea o fiică și ar fi dorit foarte o'o mărite cu un țĕran tînĕr și bogat.

„Oacheșa Șașa era o fată de o frumusețe rară.

„Se șoptia în sat că un țĕran bogat avea întâlnirĭ secrete cu ea în pădure.

„Țĕranul ăsta era însurat de doĭ anĭ și soția sa era bună și vrednică.

„Deodată însă sĕrmana femeie se îmbolnăvi și în aceiași zi muri.

„Lucrul era suspect.

„Tribunalul ordonă să se facă autopsia cadavrului și se descoperi că nenorocita femeĭ fusese otrăvită cu arsenic.

„Țĕranul mărturisi că dăduse nevestei sale o doctorie pe care o avea de la bĕtrâna Bugdalla țiganca.

„Bĕtrâna și țĕranul fură arestațĭ.

„Acesta din urmă nu putu fi dovedit că nu fusese de bună credință.

„Dar țiganca fu condamnată la mórte de și jura cu încăpățînare că era nevinovată.

„In noaptea din ajunul execuțieĭ bĕtrâneĭ Bugdalla, moșul meŭ făcu ceva ce'ĭ fusese străin pân'atunci.

„Bĕu în societatea maĭ multor funcționarĭ de la judecătorie, până ce se făcu noapte târziŭ

„Pe cînd sta încă la vin, veni vorba despre dibăcia luĭ și moșul meŭ propuse un rĕmășag, or cât de mare, că avea să taie capul bĕtrâneĭ cu o singură lovitură și cu ochiĭ legațĭ.

„Suma rĕmășagului fu zece galbenĭ,

atât cât primia moşul meŭ pentru fie-care esecuţie.

Era o dimineaţă veselă de vară când bĕtrâna Bugdalla fu dusă înaintea porţiĭ cetăţiĭ unde era ridicat eşafodul.

„— Mor nevinovată ! strigă ţiganca cu ochiĭ scânteietorĭ.

„Blestemată să fie mâna care mĕ va ucide !

„Moşul meŭ nu băgă în seamă esclamaţia eĭ.

„In momentul următor o apăsă pe buturugă şi calfele apucară capul bĕtrâneĭ.

Repede, moşul meŭ îşi legă ochiĭ cu o basma neagră, aşa că nu mai putea vedea de loc.

Ridică securea şi...

De o dată Krantz sări în sus cu o exclamaţie de groază.

Faţa îĭ îngălbeni.

Fără a putea rosti o vorbă arĕtă o cutie neagră atârnată pe perete.

— N'aţi auzit ? strigă el. E semnul cel vechiŭ, semnul cunoscut.

„Securea, n'auziţi cum se ciocneşte de lemnul cutieĭ ?

„Anunţă că în curînd iar va vĕrsa sânge.

Maria şi cele două calfe ale călăului rĕmaseră cu ochiĭ holbaţi.

Auziseră şi eĭ ciocnirile.

Ce putere nevĕzută era care da de veste că în curînd o viaţă omenească avea să se stingă sub ascuţişul securel ?

Krantz respiră adânc.

Apoĭ dete din cap gânditor.

— Ar rîde un necredincios, zise el încet, dacă i-am povesti despre această ciocnire misterioasă, şi cu toate acestea ea n'a lipsit până azĭ în niciŭ o noapte premergătoare uneĭ execuţiĭ.

Cât-va timp domni tăcere în odaie.

In sfârşit călăul reluă firul întrerupt al povestireĭ,

— Moşul meŭ isbi cu securea.

„Se aşteptă ca, după lovitură să urmeze, ca de obicel, o tăcere mormântală.

„Dar în momentul următor un urlet de durere îĭ isbi urechia.

Smulse basmaua de la ochĭ şi vĕzu că Bugdalla se svârcolia, vie încă, în sângele eĭ.

„Securea căzuse mai în jos de locul fixat, în care trebuia să lovească.

„Ea tăiase umĕrul ţigăncii, dar nu atinsese părţi mai nobile.

O furtună de murmure indignate se ridică în potriva moşuluĭ meŭ.

„Unii luaŭ chiar pietre de jos şi aruncaŭ într'ênsul.

„— Jos cu călăul ! strigaŭ miĭ de voci. Băteţi'l cu pietre, spânzuraţi'l !

„El însă sta, ca o statuă de bronz, sprijinit pe secure şi se uita cu priviri ameninţătoare la mulţimea indignată.

„Atuncĭ ţiganca se ridică de jos, întinse braţele eĭ veştede şi osoase spre moşul meŭ şi strigă :

„— Blestemat, de treĭ orĭ blestemat

să fii, călău ticălos, blestemat să fie sângele şi blestemată să fie carnea ta.

„Fie-care urmaş al tĕŭ să devină şi el ce eşti tu: un ucigaş!

„Sânge să păteze mâinile voastre şi ale neamului tĕŭ întreg!

„Blestemat, de trei orĭ blestemat!

— Sângele tĕŭ'mĭ va păta mânile! strigă moşul meŭ ca eşit din fire şi în momentul următor apucă pe bĕtrână, o aruncă pe buturugă şi cu o lovitură îĭ despărţi capul de trunchiŭ.

Grozav se zgâiaŭ la dênsul ochiĭ esecutatei.

Moşul meŭ se întoarse acasă pe cărărĭ ascunse.

Nu zise nicĭ o vorbă.

Se închise în pod.

Peste câte-va ceasurĭ, aĭ sĕĭ, vĕzênd că nu se mai întoarce, sparseră uşa podului şi'l găsiră spânzurat!

— Blestemul ţigancei însă, zise Krantz cu vocea solemnă, până acum s'a împlinit în familia noastră.

„Nicĭ eŭ nu voĭ scăpa de soarta mea.

„Nu de mult profeţia grozavă s'a împlinit cu unul din fraţiĭ meĭ.

„S'a sinucis aruncându-se de pe un acoperiş.

„Nu ştiŭ ce sfîrşit grozav mĕ aşteptă, dar presimţirĭ rele mĕ copriud adesea.

Călăul lăsă să'ĭ cadă capul pe masă.

Secretul familieĭ sale îl îngrozia reamintindu-şi-l.

Când ridică iar capul nu mai era în odae decât ghebosul.

Maria şi Reinhard eşiseră.

Soţia călăului dusese iar copilul să 'l culce.

Micul ghebos se apropiase de cămin şi 'şĭ încălzia mâinile.

— E timpul, meştere, zise. Trebue să plecăm îndată.

— Ţi-e de grabă să vezĭ sânge? zise Krantz încreţind fruntea.

Ralph se strîmbă şi dete din cap.

— Toate la timpul lor, zise el cu răceală. De ce să nu mĕ bucur meştere, că ni se dă de lucru?

„Pentru noĭ e indiferent dacă se taie o vită saŭ un om.

— Ţie poate, răspunse călăul întunecat; tu poate te bucuri de sânge.

„Dar îţĭ spun că nu sufĕr să vĕd pe cine va neomenos.

„De aceea bagă de seamă, Ralph, şi mai ales să nu te vĕd că chinueştĭ pe osândit că va fi vaĭ de tine.

— Să'l chinuesc? cum?

— Crezĭ că n'am observat că aĭ obiceiul, după ce aşezĭ capul osânditului pe buturugă, să'ĭ daĭ o lovitură cu mâna peste gât?

„Nemerocitul crede că e securea şi se zgudue tot.

„Bagă de seamă, Ralph, să nu mai vĕd aşa ceva.

Micul ghebos murmură câte-va vorbe neînţelese.

Dar Krantz urmă mânios:

— Nu murmura, să nu te pun la loc cu câte-va palme, stîrpitură!

Micul ghebos îl aruncă acu o privire veninoasă.

— Pleacă acum, urmă Krantz tot mânios

„Prinde caii, e vreme să plecăm.

Ralph eşi.

Dar înaintea uşii se opri şi ridică pumnul

— Stîrpitură mi-ai zis, şuieră printre dinţi.

„Lasă că o să'mi plăteşti tu asta!

„Aşteaptă, calăule din Berlin!

„Nu numai cu ochii legaţi poate cine va lovi; mâna poate să tremure şi din alte pricini.

„Va să zică eu sunt o stîrpitură.

„O să 'mi plăteşti scump această insultă!

Se *repezi pe trepte* şi dispăru în grajd.

Peste câte-va minute calul călăului era prins de trăsurică.

Călăul îşi aruncase mantaua pe umere şi'şi apăsase pe ochi o pălărie largă.

Ridică încet cutia în care se afla săcurea şi o ascunse sub manta.

Înainte d'a eşi din casă, se apropiă de fereastră şi se uită afară la cerul înstelat, smăltat cu milioane de luminî.

Îşi împreună mâinile şi buzele-i începură să se mişte.

Se ruga.

— Tatăl nostru care eştî în ceruri, iartă-ne nouă greşelile noastre precum şi noi iertăm greşeliloi noştri, amin.

— Amin, mai repetă o dată cu voce înaltă, puternică.

Rugăciunea îl întărise.

Cu paşi sigurî ieşî din odae.

Când trecu pragul, Rinchard îî ieşi înainte din odaia-i de jos.

Ajutorul călăului şchiopăta şi faţa 'i esprima o mare durere.

— Nu eştî încă gata, Reinchard? A sosit timpul.

— Meştere, mă tem că azî voi fi silit să te las să plecî singur.

„Închipueşte'ţi, tocmai când adineaurî săriam treptele în *jos*, am căzut şi mi-am scrîntit piciorul.

„Nu pot nicî să umblu.

— Bine dar, o să iaŭ numai pe Ralph; calfele celelalte mă aşteaptă la Berlin.

— Scuză-mă, meştere.

„Cu mare bucurie m'aş fi dus, dar blestematul ăsta de picior mă doare ca şi când mi l'aş fi frînt.

Un ris piţigăiat răsună îndărătul lui Reinchard.

Se întoarse şi privirile-i furioase întâlniră pe micul ghebos care se uita batjocoritor la el.

— La revedere, Mario, zise călăul soţiei sale care l'aştepta în uşă.

„Roagă-te pentru mine cât timp voi lipsi şi să'mi prepari băutura reparatóre.

Pe când mĕ voĭ întoarce ca s'o găsesc gata.

Se urcă în trăsurică.

Ghebosul dete bicĭ calului şi trăsurica porni.

Repede, tot maĭ repede sbura trăsurica pe drum înainte.

Astfel se apropia moartea unuĭ om repede şi sigur.

XIV

Pe eşafod

In curtea închisorĭĭ de la Moabid, cu tot întunericul nopţiĭ de iarnă, era o mişcare vie.

Figurĭ negre se strecurau în dreapta şi în stânga.

Din când în când se auziau lovitur surde de ciocan.

Cuvinte şoptite sburau din gură în gură.

In liniştе, dar cu activitate, se făceau pregătirile pentru sângeroasa dramă ce avea să se joace în zorĭ de zi.

Se ridica eşafodul pentru uciga şul de soţie şi copiĭ Conrad.

Un om mic de stat, care conducea această tristă lucrare, tocmaĭ bătea cuiul cel din urmă.

Apoĭ lăsă ciocanul şi se întoarse spre unul din lucrătorĭ.

— Zĕŭ, zise el am făcut tot-d'auna cu mare tristeţe acest lucru, gândindumĕ că daŭ mână de ajutor la moartea unuĭ om, dar astăzĭ lucrez cu inimă uşoară.

„Ce diavol în chip de om poate să fie acela care'şĭ ucide soţia şi copiiĭ?

„La Iad cu dênsul, căcĭ acolo îĭ este locul.

Lucrătorul dete din umerĭ.

— Eştĭ convins, meştere, zise el, că acest Conrad e adevĕratul uciga ş?

„El zice că e nevinovat.

— Aş ! asta o zic toţĭ criminaliĭ. O să vezĭ că îndată ce va da cu ochiĭ de eşafod, va mărturisi.

— A sosit Krantz? întrebă cel-l'alt.

In acest moment se deschise o poartă ce da în curte.

O femeee tînără, învelită într'un ş l de lână ieşi.

Era palidă, se vedea că nu dormise.

Paşiĭ cu carĭ se apropiase de oamenii carĭ ridicaseră eşafodul erau nesiguri.

Se uită cu spaimă prin prejur.

Când dete cu ochiĭ de eşafod un ŭor puternic o zgudui.

— Iartă mĕ, domnule, se adresă ea cu voce înceată conducătorului lucrărilor, poate am greşit drumul, eŭ sunt.... vreaŭ să...

Şeful lucrătorilor se apropie cu milă de dênsa.

— Spune numaĭ, ce voieştĭ? zise şeful şi cum aĭ intrat aci?

Drept răspuns, femeea scoase o hârtie

din şalul în care era învelită şi o întinse şefului fără să zică o vorbă.

— Al bilet de trecere, zise acesta după ce aruncă ochii pe hârtie, hm, asta, se înţelege, e altceva. Procurorul a făcut aci o notă specială, să vedem.

„A, da, să te lase să aştepţi în odaia de conferinţe, până va veni procurorul.

„Bine, vino cu mine.

Îi făcu semn să'l urmeze.

Trecând, şopti lucrătorului:

— E amanta lui Conrad pe care a sedus'o şi a înşelat'o.

— Ah! sărmana servitoare; toţi o comptimesc; păcat de ea.

Şeful dispăru cu tînăra femee care 'l urmă cu ochii în pământ.

O duse pe nişte trepte înguste de piatră şi printr'un coridor lung într'o odae abia luminată.

Aci o puse să şază şi să aştepte până vine procurorul.

Nenorocita căzu pe un scaun.

— Ţine-ţi firea, îi zise şeful lucrătorilor; în curênd se vor sfârşi toate.

— Se vor sfârşi! zise nenorocita. A! ce mă voi face eŭ? sunt pătată pentru toată viaţa!

— Nu crede asta, copila mea! zise şeful cu milă..

„Lumea uită repede şi iesne

— Dar nu pot să uit eŭ!

„Din pricina mea s'aŭ întâmplat omoruri, s'a vĕrsat sânge pentru mine!

„Ah! voi avea totdauna înaintea ochilor spectacolul îngrozitor!

— Nu bănuiaĭ de loc că Conrad era însurat?

— Nu, nu'mi spusese. Dacă ştiam îl respingeam cu dispreţ.

Îşi ascunse faţa în mâini. Corpul i se sguduia de suspine.

Şeful ieşi încet din odae.

Or ce mângâiere era aci de prisos.

Ucigaşul nimicise şi'acéstă viaţă.

Şeful trecu încet prin coridor, care era luminat foarte puţin d'o lampă.

In faţa unei uşi de fier, înaintea căreia staŭ mulţi oameni se opri şi el.

Era celula în care se găsia ucigaşul.

— Doarme? întrebă şeful pe ceilalţi funcţionarĭ.

— Nu, răspunse unul din eĭ, este cu preotul.

— Nici el nu va isbuti să 'l facă să mărturiséscă, zise un altul.

„Ceea ce n'a putut dobândi judecătorul de instrucţie cu întrebările lui nu va scoate nici altul din el.

— Nu zice asta, întrerupse în acest moment convorbirea un om înalt şi spătos care sosia tocmai în acest moment şi care nu era altul de cât călăul din Berlin.

„Adese am vĕzut, urmă el dând mâna cu toţi, că vorba blândă a preotului a făcut pe cei mai încăpăţinaţi criminali să mărturisească.

„În faţa judecăţii criminalul tot mai

are o speranță, să scape, tăgăduind, dar în ajunul morții sale, când știe că i-a bătut ceasul, în fața preotului vede și el că orî ce minciună e zadarnică.

Se auzi o ușoară bătaia la ușă înăuntru.

Șeful lucrătorilor, care în acelaș timp era și unul din principalii funcționarî ai închisorii, intră numai de cât în celula ucigașului.

Era o odae spațiósă.

Afară de un pat, mobileru-i se compunea de o masă și două scaune.

In momentul acela Conrad sta la masă și scria cu zel.

Preotul, un om tînĕr încă dar de o înfățișare respectabilă, era în mijlocul celulei.

Funcționarul se uită la dênsul întrebător:

— Are vr'o dorință condamnatul? întrebă el șoptind.

— Scrie o petiție de grațiare către împĕratul.

„Cere să i se amâne executarea și să se facă încă o dată instrucția afacerii.

— Cererea de grațiare i s'a respins o dată.

Preotul dete din umerî.

— Nenorocitul voește, rĕspunse el, să se prezinte încă o dată monarhului o cerere de grațiare

„Tot mai speră,—speră în fața morții.

— In fața morții! strigă Conrad care auzise aceste vorbe.

Sări în sus și luă petiția de grațiare pe care tocmai o isprăvise.

Fața-i era cenușie; ochii, în fundul capului îi străluciau ciudat.

— Nu se poate, urmă nervos, ar comite un asasinat!

„N'o să mĕ ducă la tăere ca p'o viță, căci doar sunt nevinovat, cu totul nevinovat.

Făcea spume.

Fața îi era grozav de descompusă.

Urmă, cu sălbăticia unui om a cărui desperare n'avea margini:

— Uite cererea de grațiare către împĕratul, trebue să o duceți repede.

„Timpul trece, peste două ceasuri rĕspunsul poate să sosească.

„Ia-o, te rog, domnule, ia-o și trimite o, te rog, te conjur, scapă-mĕ, mă ghiftuește-mĕ!

Funcționarul o luă și zise:

— Am să o dau procurorului, îndată ce va sosi.

„Numai el poate să hotărască dacă trebue să se trimeață saŭ nu petiția majestății sale.

Funcționarul eși din celulă.

Conrad rĕmase cu ochii după dênsul.

Știa bine că prin acea ușă dispăruse ultima speranță de care se agățase.

Mâna preotului i se lăsă încet pe umĕr.

— Gândește-te la dumnezeŭ și la mila lui cerească, zise el cu o voce adîncă și convinsă.

„De ce te agăți cu atâta desperare de această esistență pământească, dacă poți să te arăți înaintea judecătorului celui mai înalt din lume, liniștit, zicându'i :

„Doamne, nu sunt vinovat.

Un oftat adânc ieși din pieptul osînditului.

Strângea pumnii în cât unghiile îi intrau în carne și sângele țîșnea.

Preotul observă bine efectul vorbelor sale și urmă :

— Nu crede însă, fiule, că poți să te arăți înaintea lui dumnezeu cu o minciună pe buze.

„Pe un judecător pământesc poți să'l înșeli, dar în fața celui de sus inima 'ți ă ca o carte deschisă.

tr „El îți va citi vina, vorbă de vorbă, a. de și mila lui dumnezeu este pentru toate ființele, acela care în cele din urmă îi vine cu o minciună pe buze, e osândit în fața lui.

Cu un țipăt grozav, Conrad căzu în genuchi la picioarele preotului.

Cuprins de o spaimă de moarte, împresură genuchii preotului și zise plângând :

— Nu vreau să mor, nu, nu, mi e groază de mormânt, vreau să trăiesc, măcar de-aș ști că toată viața n'o să ies din închisoare.

— Nenorocitule ! strigă preotul, va să zică nu te gândești de cât la existența ta lumească !

„ Te înspăimnânți când te vezi pe marginea gropii, dar nevasta și copiii ai putut să ți'i omori cu sânge rece !

— Am zis oare aceasta ? Am mărturisit oare că i am omorît ? Nu, nu ! sunt nevinovat !

— Ce grozăvie ! murmură preotul, va muri cu o minciună pe buze !

„Așa dar nu mai ai să'mi spui nimic ?

— Scapă-mă, nu mă lăsa să mor !

Preotul se îndreptă cu pași hotărîți spre ușă.

— La revedere, fiule, zise el.

— Vrei să mă lași singur ? strigă Conrad tremurând.

— Ne vom revedea.

Ușa se deschise și se închise iar.

Ucigașul rămase singur.

Istovit de puteri căzu pe pat și rămase așa câte-va minute

Apoi ridică capul încet.

Ca cuprins de o idee fixă, se uită spre fereastra cu gratii.

Mișca buzele ca și cum și-ar fi vorbit lui însuși.

Apoi se ridică și aruncă o privire repede spre ușă.

Cu o sărituă ca de pisică se repezi sus pe masă.

Cu puterea nebună a ultimei desperări care nu mai avea nimic omenesc într'ênsa începu să zgudue gratiile de fier.

Incerca, nebunul, să le zmulgă din zid ..

In furia sa, prinse fierul cu dinții și'l strîngea deznădăjduit.

Sângele îi umpluse mâinile, sudoarea îl curgea pe frunte.

Ochii-i eșiți din orbite păreau scăldați în sânge.

Dar drugil de fier nu se clătinau nici d'un milimetru.

Când Conrad se convinse de zădărnicia încercări'or sale, îl cuprinse o slăbiciune grozavă.

Alunecă jos de pe masă și rămase pe jos, cu privirile țintite cu spaimă spre ușă...

In fie-care moment se temea că vor veni să'l ducă.

Grozavă era frica de moarte ce'l cuprinsese.

Se vedea întins în coșciug, cu ochii întorși, cu gura deschisă, mare.

Acu se închidea coșciugul.

Intuneric, întuneric adânc îl împresura

Nu mai avea aer, nu mai putea respira.

Coșciugul se lăsa în mormêntul umed, mucigăit.

O dîlmă se ridica peste dênsul și el rămânea în întunericul nopții mormêntului, pradă putreziciunei și viermilor

Viermii începeau să se pună la banchet pe corpul lui, intrau în ochi, în urechi, prin pĕr.

In curênd scheletu'l rămânea singur, alb și gol.

Cu un țipăt grozav, condamnatul sări în sus.

Câte-va minute îl cuprinsese un fel de vis.

Acele icoane grozave trecură rînd pe rînd vii înaintea ochilor minții sale turburate.

Duse mâna la frunte.

Mâinile-i erau ca ghiața.

Incercă să se ridice de jos.

Nu mai putea.

Iar i se închiseră ochii.

Câte-va momente mintea i se cufundă în întunericul uitării.

Atunci ușa se deschise încet.

Ralph, calfa gheboasă a călăului, intră însoțit de doi funcționari.

— Doarme, zise rînjind micul ghebos.

„Să'l deșteptăm.

Era o plăcere sălbatecă pentru ghebos să vază suferind pe osândiți.

Il scutură.

Conrad sări în sus speriat.

— Ce vreți? zise condamnatul cu vocea răgușită.

„Ce aveți cu mine?... Sunt nevinovat.

Ghebosul. fără să zică o vorbă, puse un scaun în mijlocul celulei și făcu semn osânditului să șază.

Conrad nu se mișcă din loc.

— Nu face mofturi, zise Ralph, aici nu'ți facem nimic.

— Dar ce vreți cu mine?

— Procurorul te aşteaptă, trebuia să facĭ dar niţică toaletă, se rînji cocoşatul.

— Aşteaptă — toaleta — cea din urmă, — şopti condamnatul şi şovăind să lăsă pe un scaun.

In momentul următor Ralph plecă capul condamnatului înainte, scoase nişte foarfece micĭ şi tăiă perul de pe ceafă.

Conrad se cutremură la fie-care atingere a foarfecelor, şi după ce Ralph isprăvi cu tunsul, condamnatul nu se mai putu ridica de pe scaun.

Ingrijitorii îl ridicară în picioare, dar trebuiaŭ să-l rezime, căcĭ picioarele lui eraŭ prea slabe.

— Nu vreĭ să ieĭ ceva? îl întrebă unul dintre slujbaşĭ.

Nu se auzi niciun răspuns.

— Un pahar de vin.

Condamnatul dete din cap

— Vin, şopti el, vin!

Inte se aduse o sticlă cu vin şi un pahar şi Conrad înghiţi două pahare de vin roşu. Când ceru încă unul, sosi un trimes care anunţă că procurorul cere pe Conrad să-l fie condus numaĭ de cât.

Convoiul lugubru se puse în mişcare.

In coridoare mai ardeaŭ lămpile de şi se vedea afară de zarea dimineţeĭ.

Cocoşatul mergea alăturĭ cu condamnatul, şi nu putea răbda să nu-l adreseze iclĭ colea câte un cuvênt.

— Curaj, curaj, n'aĭ să perzĭ de cât un singur cap, secura vindecă tot; şi nimenĭ nu s'a plâns că Krantz l-ar fi făcut rĕŭ

Condamnatul părea însă că nu simte cum îl năcăjeşte cocoşatul.

El privia în pământ, paşiĭ luĭ eraŭ şovăitorĭ, obrazul luĭ palid şi apatic.

De o dată se deschise o uşă înaintea lor.

Convoiul intră înăuntru.

Intr'un unghiŭ al odăiĭ se aflaŭ judecătoriĭ.

Hainele lor negre şi lungĭ făceaŭ ca aspectul să devie solemn dar tot atât de desolator şi lugubru.

In mijlocul judecătorilor se afla un bărbat înalt care ţinea în mână o hârtie scrisă.

Acesta era procurorul, —hârtia era condamnaţia la moarte.

Când ucigaşul se află înaintea judecătorilor sĕĭ, procurorul aruncă o privire scrutătoare asupra figureĭ sale zdrobitoare.

— Conrad, începu el cu glas rĕsunător—vreĭ ca să facĭ acum o mărturisire completă despre fărădelegile tale înainte de a te ispăşi cu moartea.

Ucigaşul se îndreptă în sus pe cât putu.

— Eŭ, eŭ n'am de mărturisit nimic... sunt nevinovat.

— Ţi aĭ mai îndulci păcatul, i zise încă o dată procurorul.

Apoĭ adăogă:

— Singurul lucru bun ce aĭ mai pu-

tea face este să-ţi mărturiseşti crima.

— Nu e voe să mĕ executaţi, strigă Conrad, împăratul nu dă voe, eŭ i-am adresat o altă cerere de graţiare.

— Majestatea sa n'a făcut uz de dreptul graţierei şi a dat curs liber justiţiei. Intr'un sfert de ceas ai să stai înaintea judecătorului suprem. Prinde dar inimă şi mărturiseşte.

— Nu, nu, de o mie de orĭ nu.

O mână moale se puse pe umĕrul condamnatului şi un glas năbuşit de lacrămĭ strigă :

— Nenorocitule, nu ieşi din lumea aceasta cu minciuna pe buze. Eŭ, pe care tu aĭ nefericit, te conjur spune adevĕrul.

Conrad se sgudui când îl atinse amanta sa.

El aruncă o privire smerită asupra eĭ.

— *Eĭ*, ce vreĭ aicĭ ? întrebă el.

— Vreaŭ să te însoţesc pe drumul cel din urmă, zise copila.

Apoĭ erupse în lacrămĭ.

In urmă adăogă :

— Eŭ încă am sperat să duc o viaţă fericită cu tine, de ce să te părăsesc acum ?

Două lacrimĭ marĭ se iviră în ochiĭ condamnatului şi se lăsară pe obrajĭ în jos

— Du-te, bolborosi el, du-te, nu mĕ supăra.

— Mĕ duc, rĕspunse nefericita, mĕ duc dar unde mĕ duc asta n'o ştie eĭ.

Procurorul i făcu semn.

Ea se dete deoparte.

— Eĭ, zise procurorul adresându-se condamnatului, dacă şi faţă cu aceasta biată fiinţă, rĕmâĭ tăcut şi îndărătnic, să vedem poate o să pricepĭ grozăvenia poziţiei d-tale, dacă te veĭ afla de faţă cu omul destinat să-ţĭ taie firul vieţiĭ.— Călăule înainte !

Semicercul judecătorilor se tăiă.

In golul produs astfel apĕru Krantz care se uita cu privirĭ întunecoase spre condamnat.

Conrad se sgudui când îşĭ vĕzu călăul.

Apoĭ se dete îndărăt cu fior şi începu a bolborosi cu greŭ ;

— Mĕ duceţĭ la estrem, numaĭ ca să mărturisesc, totul este o jucărie, o comedie, dar eŭ nu crez, nu e voe să mĕ condamne, cererea de graţiare, cererea de graţiare !

— Să mergem, zise în glas surd procurorul şi părăsi cel d'întâiŭ odaia.

După el urmaŭ judecătoriĭ cu capetele în pămînt.

Patru paznicĭ luară pe condamnat şi îl târîră cu blândeţe afară.

Popa însoţi pe condamnat pe drumul sĕŭ din urmă.

El era tot lângă dênsul, mâinele îl erau împreunate şi buzele lui şoptea rugăciunĭ.

In urma condamnatului venea călăul cu ajutorii lui.

Obrazul călăului era serios şi reoglindea întreaga grozăvenie a acestui moment.

După câte-va minute convoiul ajunse în curtea închisoarei.

Indată ce Conrad îşi puse piciorul peste prag se auzi sunetul clopoţelului de mórte.

Părea că plânge căderea unui om şi prevesteşte pe cel din viaţă.

— Să nu păcătuiţi ca să nu fiţi condamnaţi.

Când Conrad auzi sunetul clopoţelului se uită în sus.

Degetele lui se strânseră convulsiv.

El începu a striga:

— Ah, clopoţelul de moarte, sunt pierdut.

Mai făcu câţi-va paşi apoi se opri înaintea unei mese unde şedea procurorul cu secretarul său.

De cea laltă parte a curţii se afla un mare număr de spectatori, cari aŭ izbutit să capete bilete de intrare.

Intre aceştia se aflaŭ mai mulţi deputaţi, poliţişti, scriitori şi alte persóne de frunte care vreaŭ o nouă sguduitură pentru nervii lor.

Tot acolo era şi contele Marco, învăluit în mantaua sa şi aştepta începerea esecuţiunei.

— Al venit şi d-ta, d-le conte, se auzi un glas la spatele lui.

Era contele Arthur Fernau care il abordase.

— Eŭ nu lipsesc de la nici o esecuţiune, răspunse contele Marco, fiind că sper că vom găsi pe un om care o să meargă cu curaj la moarte.

„Până acum însă n'am avut noroc.

Conrad încă pare a fi cuprins de o frică teribilă.

— Tăcere, procurorul citeşte sentinţa.

Procurorul ceteа documentul cu glas tare; prin aceasta Conrad fu transpus călăului.

După ce termină, condamnatul strigă:

— Ce, vreaŭ să mĕ omoară?

— O să fii esecutat fiind că al vĕrsat sânge, răspunse procurorul cu glas rece.

Apoi se adresă călăului care'şi pusese deja mâna pe umerii condamnatului:

— Domnule călăŭ Krantz, îţi transpun prin aceasta pe condamnatul, ca să esecutezi asupra lui pedeapsa de moarte prin secure ce legea i-a dictat.

Călăul aruncă o privire fugitivă pe document apoi prinse sdravĕn pe Conrad de braţ şi il trase cu sine.

Condamnatul nu mai putea merge pe picioare.

El a fost tîrît pe eşafod.

Obrazul lui cenuşiŭ se făcuse ca o mască de ciară.

Părul lui negru până aci, înălbise peste noapte.

Conrad fu ridicat pe scările ce duc la eşafod.

Ajutorii călăului îi sfăşiară cămaşa dinainte, la gât, şi deteră în jos hainele la umeri.

Condamnatul făcu o încordare violentă şi voi să scape.

Lovia în jurul său.

Dar fu prins viguros şi aruncat pe scăndură, capul lui fu prins într'o scufie de piele, ast-fel în cât gâtul rămase gol pentru a fi lovit cu securea.

Trupul lui fu legat în pripă cu strénguri ţeapăne aşa fel în cât nu era capabil de nici un fel de mişcare.

Toate acestea abia durară câte-va secunde.

Krantz se apropiă apoi de o mescióră cernită, şi deschise cutia ce conţinea securea.

Când era să scoată această armă ucigaşă, un bilet mic alb căzu înaintea lui, pe care înte descifră vorbele acestea :

— Călăule, pe când te întorci acasă nu-ţi mai găseşti nevasta.— Eşti trădat, păzeşte-te.

Sîngele i se urcă în cap.

El vedea scris de o mână străină aceea ce de mult gemea în inima lui.

Un zăbranic i se lăsă pe ochi.

El apucă mecaniceşte securea, o prinse tare de mănuchiŭ şi ca un înnatic se apropie de buştean.

— A fugit, şopti el, a fugit nevasta mea.

Cu astfel de gânduri în cap şi cu astfel de nor pe ochi el prinse securea cu amêndouĕ mâinile şi o ridică în sus gata de a izbi.

El simţi că mâinile lui tremură, că picioarele lui şovaiaŭ, că trupul contractat ce zăcea la picioare i se părea numai o grămadă neagră, în care nu mai putea deosebi locul unde să lovească.

Doritor de rĕzbunare şi îngrijat se uita cocoşatul la el.

Un ţipĕt răguşit ieşi deodată din buzele lui Conrad ; în momentul următor securea văjii prin vĕzduh, o lovitură surdă se auzi şi capul condamnatului era despărţit de trunchiŭ.

O rază de sânge ţîşni şi umplu hainele călăului şi a ajutorilor.

Krantz se plecă spre a prinde capul de pĕr şi a-l ridica în sus. Cu groază se întoarseră spectatorii de această priveliştе.

— Justiţia e satisfăcută, zise cu solemnitate procurorilor.

In vreme ce corpul şi capul justificatului fu pus într'un coşcing negru, plin cu praf de ferĕstrĕŭ, într'un colţ al curţii ztetea o fată nenorocită şi se ruga pentru mântuirea sufletească a omului ce a aruncat-o în ruşine şi mizerie.

XV

Robi albi

Casa pădurarului era încă tot în flăcări.

Faţa pădurarului mort era luminată d'e lucire sinistră.

Ca o fiară alungată de vênători se repezise Wilhelm în pădure.

In curînd ei dispăru din ochii Olghii.

— La revedere! acesta îi fu ultimul cuvênt înainte de a pleca.

Bătrâna Marta însă dete din cap cu furie.

O ură teribilă o cuprinsese privind la fata îngenuchiată lângă cadavru.

— Nu spera să'l mai revezi! Ai adus nenorocirea în casa părintească a pădurarului şi mortul scăldat aci în sânge va mărturisi în potriva ta.

Olga se ridică.

Era palidă.

Cu buzele tremurătoare esclamă:

— D-zeŭ mi-e martor, că nu am nici o vină; dar nu vreaŭ să mai staŭ aci; mă duc, săracă, mai săracă de cât am venit.

In acest moment şoviaŭ nişte pompieri din satul vecin cu pompele.

In curênd aceste începură să funcţioneze.

Cadavrul pădurarului fu pus pe o targă.

Bătrâna Marta rămase lângă dênsul.

Olga se uita desnădăjduită la marea de flăcări.

Voia numai să aştepte până se stingea focul, apoi să plece.

Viitorul întunecos o aştepta.

Peste două ceasuri pompierii isbutiră în sfârşit să stingă focul.

Numai ici şi colo răsăriaŭ scînteĭ din grămada de ruine.

Olga intră în casă şi avu norocul a'şi găsi în odaia eĭ, unde flacările nu pătrunseră, mantaua şi şalul eĭ.

Se învălĭ bine şi plecă.

— Cerşetoare am venit în această casă, şopti ea cu durere, cerşetoare mă duc!...

„Nu iaŭ cu mine decât amintirea lui, a iubitului, pe care d-zeŭ să 'l păziască în drumu'ĭ primejdios.

Se mai uită încă odată îndărăt la casa în care petrecuse mai multe ceasuri fericite.

Apoĭ, cu lacrămile în ochĭ porni mai departe.

De o dată un urlet teribil îĭ isbi urechea.

Urletul venia din camera casei, unde de asemenea focul nu pătrunse.

Olga cunoscu numai decât glasul câinelui de vînatoare al lui Wilhelm.

— Waldmann, sărmanul, zise ea, a rămas închis în camară.

Şi se întoarse să'l dea drumul.

Paternicul câine când dete cu ochii

de Olga o privi pare-că cu recunoştinţă.

— Şi tu l'ai iubit, zise ea mângâindu'l şi cuprinzênd cu braţele capul câinelui.

„O să'l regăseşti oare, sărmane Waldmann, căci sărmanul tĕŭ stăpân a plecat şi nu poate să rĕmâe pe loc; trebuie să se ducă mai departe, tot mai departe, căci blestemul omorului de tată nu 'l lasă să se odihnească.

„Unde e stăpânul tĕŭ, Waldmann, unde e stăpânul tĕŭ?

Câinele se nelinişti deodată, începu să latre puternic şi cu o săritură se repezi afară.

— O să'l regăseşti, esclamă Olga suspinând, dar eŭ, când o să'l revĕd?

Căzu pe un scaun şi se lăsă câte-va minute în prada durerii.

Apoi îşi şterse lacrămile şi'şi zise:

— Curaj!

„D-zeŭ n'a lăsat încă pe nimenĭ care a crezut într'ênsul.

Şi cu această rugăciune ce 'şi făcea singură nenorocita, prinse iar puterĭ şi încredere.

Se simţia mângâiată şi ochiĭ îi străluciaŭ mai limpezĭ şi mai plinĭ de speranţă.

In cameră se găsiaŭ de-ale mâncărĭ de tot felul.

Olga îşi aduse aminte că va avea nevoe de mâncare în drumul eĭ, care nu ştia unde era s'o ducă.

Luă o pâine mare neagră şi o bucată de slănină, le învĕlĭ într'o pânză curată şi plecă iar.

Cu capul plecat trecu prin curte. Dar când ajunse la poartă, auzi că cine va o striga pe nume.

Se întoarse.

Era bĕtrâna Marta.

Ingrijitoarea ieşise din casă ţinênd în mână o pungă.

— Vreĭ să plecĭ, copila mea, zise ea cu blândeţe; bine dar, du-te cu dumnezeŭ.

„Am fost cam aspră şi nedreaptă cu d-ta adinioară; durerea m'a făcut rea; iartă-mĕ.

Olga îi întinse mâna şi'ĭ zise cu blândeţe:

— N'am nimic de iertat, Marto, adio şi te gândeşte cu bine şi cu iubire la mine.

Marta dete din cap ne mai zicênd nimic.

Ochiĭ-ĭ eraŭ umezĭ.

Apăsă punga în mâna feteĭ şi zise:

— Iată, copila mea, câţi-va talerĭ din economiile mele.

„Nu, nu'ĭ refuza, o să aĭ nevoe de dênşiĭ.

Olga n'avu timp să se mai gândească să primiască saŭ nu.

Bĕtrîna se întorsese în casă şi tênĕra fată rĕmase singură pe prag.

Dimineaţa se lumina din ce în ce.

Olga îşi zicea:

— La Berlin, acolo trebue să mĕ duc. acolo este muncă pentru toţi; toţi pot să'şi câştige viaţa cu silinţă şi muncă.

Îi fusese frică întâĭ că era să fie nevoită să facă acest drum pe jos.

Dar acum avea bani şi putea să ia trenul.

Numaĭ până la staţia cea maĭ apropiată trebuia să se ducă pe jos prin pădure.

Mergênd, îşi făcu planul pentru viitor şi hotărî să intre unde-va în serviciŭ la Berlin.

Ea învăţase de toate în casa tatălui ei adoptiv. Nu putea să fie greŭ pentru dênsa să găsească vr'un serviciŭ în vr'o casă bună.

Apoĭ iar se gândi la Wilhelm.

Poate avea să izbutească să fugă în America şi să'şi întemeieze acolo o existenţă modestă.

Poate, se gândia Olga, într'o zi avea să'i scrie şi să'l zică:

— Vino la mine, iubito, să împărtăşeşti casa şi masa cu mine.

Şi atunci ea avea să piece cu cel dintâiŭ vapor peste ocean, să zboare în braţele lui.

Din aceste visurĭ, Olga fu deşteptată de o spaimă grozavă.

Două braţe o apucaseră de o dată de la spate.

Întoarse capul şi ochiĭ ei deteră cu groază de faţa diavolească a lui Frantz

Ca un şacal o pîndise şi se luase după dênsa prin pădure, ca să o prindă acolo unde strigătul eĭ de ajutor n'avea să fie auzit de nimenĭ.

— Mi a sosit ceasul din urmă, îşi zise Olga.

— Te-am prins! strigă el, ha, ha! aĭ căzut în cursă şi nu'mĭ veĭ maĭ scăpa.

Înainte ca Olga să fi putut scoate o vorbă de rugare, ticălosul o aruncă jos şi îngenunchiă lângă dênsa cu ochiĭ strălucind de un foc diavolesc.

O groază nespusă cuprinse inima fetei.

Bănuia că ceva grozav avea să se întêmple.

— Ajutor! ajutor! strigă ea.

Strigătele răsunaŭ departe în pădure.

Dar un mic pumnal strălucitor pe care ticălosul îl scoase repede, o făcu să amuţiască.

— Taci, femee, orĭ îţi înfig pumnalul în piept.

— Omoară-mĕ, omoară-mĕ, se ruga Olga încet, nu'mĭ prelungi chinul.

— Să te omor, trădătoare?

„Nu, prea lesne mi-aĭ scăpa.

„Te voĭ duce înapoĭ în casa în care tu aĭ dus nenorocirea şi acolo 'ţĭ veĭ primi pedeapsa.

Se repezi la ea şi o legă cu curele de piele.

În zadar se apăra fata.

După ce o legă, se uită la ea iarăşi cu priviri lacome.

Fata tremura la această privire care nu prevestea nimic bun.

— Ştiĭ, începu Frantz cu vocea sugrumată, îţi aduc-ĭ aminte că ţi-am spus odinioară că mult te iubesc?

„Ştiĭ ce mi-aĭ răspuns?

„Aĭ rîs, femee mizerabilă, mi-aĭ întors spatele.

„Atunci mi-am jurat că totuşĭ veĭ fi a mea şi mi am ţinut jurămîntul.

Olga închise ochiĭ cu groază.

Nu mai putea să suporte acea privire desfrînată ţintită asupra eĭ.

— Suntem singurĭ, urmă Frantz iritat şi pasionat.

„Nimenĭ nu ne aude, nimenĭ nu ne vede.

„Vino, iubito, sărută-mĕ.

Buzele-ĭ atingeaŭ gura fetei.

Olga întoarse capul cu scârbă.

Dar banditul o cuprindea acum în braţe şi o strîngea din ce în ce mai mult.

Olga era aproape să leşine.

Deja era să dispereze şi să renunţe la orĭ-ce împotrivire zadarnică.

Atunci deodată se desfăcu tufişul din apropiere şi o figură neagră se repezi asupra luĭ Frantz.

În momentul următor banditul sbură la o parte.

Un câine mare, negru, îşi implântă dinţiĭ în umerii banditului.

Era Waldmann.

El scăpase pe Olga în ultimul moment.

Lasaĭ se svircolia ţipând la pământ. Waldmann nu'l lăsa.

I-ar fi de sigur stîşiat gâtlejul cu dinţiĭ şi l'ar fi omorît, dacă Olga nu l'ar fi chemat la dênsa.

Inima-ĭ nobilă nu voia moartea persecutorului sĕŭ.

Faţa acestuia era plină de sânge.

— Vino, Waldmann, strigă Olga, nu ne vom mai despărţi.

„Mi aĭ scăpat mai mult de cât viaţa; îţi voĭ rămâne în vecĭ mulţumitoare

Ca şi când câinele ar fi înţeles vorbele feteĭ, sări vesel în jurul eĭ şi îl lingea mâinile ca şi când ar fi voit să o asigure despre iubirea sa.

Olga, liberată de legăturĭ, plecă neîmpedicată la staţia căiĭ ferate.

Cu cel mai apropiat tren ea luă drumul Berlinului.

Când Olga se coborî la gară în capitală şi se vĕzu înaintea acestuĭ impozant edificiŭ, singură cu Waldmann, se întrebă:

— Incotro acum?

Nehotărîtă, rămase câte-va momente naintea gărĭĭ.

Orĭ-cine putea vedea că era străină în Berlin şi nu ştia încotroŭ s'apuce.

O damă bine îmbrăcată, cu faţa prietenoasă, se apropiă de ea şi'l adresă întrebarea:

— Aĭ venit la Berlin de sigur ca să caută un loc, d-ră?

— In adevĕr; dar nu ştiŭ încotroŭ să iaŭ.

Femeia străină făcu o faţă tristă

— Sărmană copilă, atât de tînără şi singură pe lume!

„Bagă de seamă; eştĭ frumoasă şi Berlinul e plin de ispite.

„Sunt mulţĭ oameni răi carĭ atrag fete tinere în cursă.

— Viaţa m'a făcut coaptă la minte, doamnă, răspunse Olga.

„Nu mĕ încred în oamenĭ înainte de a'ĭ cunoaşte bine.

— Prea bine facĭ, zise străina.

„Văd acum că o să 'ţĭ atingĭ scopul în Berlin.

„Şi ca să vezĭ cât interes sincer am pentru d-ta, sunt gata să te duc într'un loc unde ţĭ se va procura imediat un serviciŭ bun.

„Aĭ auzit vre-odată de biroul de informaţiĭ al d-lui Bindermann?

— Nu.

Străina urmă:

— O! d. Bindermann e un om fórte cum se cade.

„A ajutat multe fete să ajungă în situaţiĭ frumoase.

„Închipueşte'ţĭ, nu de mult am dus la el o nepoată, o sărmană *orfană* care trebue să 'şĭ câştige singură pâinea de toate zilele.

„Din nefericire eŭ nu pot s'o ţin.

„Eŭ sunt văduvă de un funcţionar şi trăesc din o pensie foarte modestă.

„Şi vezĭ, d. Bindermann a procurat un loc escelent nepoatei mele. E în casă bună, are lucru uşor şi câştigă mult.

„Are să umple câte-va pahare cu bere, să aducă câte-va sticle cu vin, şi alt nimic.

„Pentru asta primeşte cinci taleri pe sĕptămână, mâncare şi bĕutură.

— Asta este prea mult chiar pentru un lucru atât de uşor, strigă Olga mirată, mie mi ar fi ruşine să primesc o sumă atât de mare pentru un lucru aşa de nimic.

— Prostuţă! zise rîzênd străina, primeşte cine-va ce poate.

„Dar vino să te duc la d. Binderman.

Conduse pe Olga printr'o multime de strade pline de lume.

In sfârşit se opri înaintea unei case d'o aparenţă elegantă.

Conduse pe Olga într'un fel de prăvălie plină de oameni şi zise;

— Aicĭ suntem la d. Bindermann.

Străina părea foarte bine cunoscută aicĭ, căcĭ nu trecu mult şi patronul însuşi veni s'o salute respectuos.

D. Bindermann era un om mic, slăbuţ, şi vicĭu, chel, şi cu nasul coroit.

Necunoscuta îl luă d'o parte şi şopti câte-va minute cu dênsul.

D. Bindermann se apropie în sfîrşit de Olga şi o întrebă:

— Vreĭ să munceştĭ foarte puţin şi să câştigĭ foarte mult, drăguţă?

— Nu, asta n'o vreaŭ, răspunse Olga cu mândrie fermă; vreaŭ să lucrez după

puterile mele pentru o remunerație potrivită.

— Așa! strigă Bindermann, și'și mușcă buzele.

Apoi luă pe însoțitoarea fetei de o parte.

— Trebue să fim cu băgare de seamă, m'itiția nu e atât de naivă cum crezi.

— Dar am pescuit'o la gară, și nu are pe nimeni în lume.

— Ei, o să vedem ce e de făcut. In tot cazul o angajez.

„Pentru osteneala d-tale, să trecî diseară la casă.

Străina păru foarte mult mulțumită de aceste vorbe.

Se apropie de Olga și'i zise:

— Șezî numai, drăguță, se va găsi ceva potrivit pentru d-ta; dar câinele cu care aî venit, trebue să'l dai sau să'l vinzî cui-va.

„Cine o să ia în serviciu o fată care ține un câine?

— Nu pot să mă despart de el, răspunse Olga, și cine mă va lua în serviciu, trebue să ia și câinele.

„Waldmann nu e un trêntor, poate fi și el de vr'un folos la ceva.

— Să sperăm dar că va fi cu putință și aceasta, răspunse femeia

„Acum însă trebue să plec.

„Adio, copila mea, să dea d-zeu să'ți meargă bine.

Strinse mâna Olgiî.

Dar de o dată se rêsgândi și zise:

— Ah! d zeule, era să uit cu totul! Am să fac niște cumpărărî micî și am uitat banii acasă.

„N'aî fi așa de bună să mă ajuțî să ies din încurcătura asta și să'mî împrumuți până mâine cinci mărcî?

— *Bucuros, doamnă*, rêspunse Olga bucurându-se din suflet că putea să facă un serviciu femeeî care se interesase de dênsa.

Scoase punga și'î dete cinci mărcî.

Străina se depărtă, după ce dete mîî de asigurărî Olghi că n'avea să doarmă liniștită nicî să se poată odihni până când se știa datoare.

După ce străina ieși din biroû și Olga rêmase singură la d. Bindermann, o femee îmbrăcată elegant se apropiă repede de fată.

— Am vêzut că aî dat niște parale acelei femeî, copila mea, zise ea uitându-se la Olga cu priviri *bine-voitoare*, îî eraî datoare?

— Nu, d-nă, dar am fost atât de fericită să'î pot veni într'ajutor cu un mic împrumut; îșî uitase punga acasă.

— Așa?

„Și unde aî întâlnit p'acea femee?

Olga îî povesti în scurte cuvinte ceea ce cititorii noștri știû deja, despre întâlnirea el cu strêina.

După ce termină, dama se uită la ea cu milă și zise:

— Sêrmană copilă, cred că aî făcut o rea experiență.

„Fără îndoială ai căzut în ghiarele unei înșelătoare.

„Din nenorocire nu pot să te iau în casă la mine, de oare-ce sunt mulțumită cu întreg serviciul meu.

„Totuși îmi placi.

„Dacă vre-odată vei avea nevoe de ajutor, să știi să mă găsești.

„Eu sunt lady Christinia Nelson, pe această cartă mi-e adresa.

Cu aceste vorbe întinse fetei mirate o carte de visită pe care Olga o luă mulțumind.

In acelaș moment veni și d. Bindermann și când văzu pe lady începu numai de cât cu închinăciuni și complimente nesfîrșite.

— Ei, cum stăm, d-le Bindermann ? întrebă lady, neputându-se opri de a zîmbi la închinăciunile omulețului.

„Mi-ai găsit servitorul de care am nevoe ?

— Cu mare greutate am isbutit, zise Bindermann.

„Un servitor elegant, doamnă, care totdauna s'a mișcat în cercurile cele mai înalte.

„Omul așteaptă în cabinetul meu particular.

„Imi dați voe să vă rog să mă însoțiți până acolo, milady ?

Lady aruncă o privire prietenoasă spre Olga, apoi urmă pe domnul Bindermann.

Când intrară în cabinetul acestuia, se ridică un om înalt și svelt, îmbrăcat într'o livrea cu fir.

Era un om blond și foarte îngrijit din partea toaletei.

Purta o barbă lungă roșiatecă.

Infățișarea-i părea a fi în contrazicere cu livreaua în care era îmbrăcat.

— Acesta e monsieur Lafleur, zise Bindermann, și cred, milady, că este omul pe care'l căutați.

— Ești francez ? întrebă lady Nelson.

— Da, d-nă, răspunse servitorul cu pronunțare curată germană, dar am fost crescut de copil în Germania.

— Unde ești acum în serviciu ?

— La contele Marco, d-nă.

— Și ai fi dispus să primești acum a intra în serviciul unui domn bolnav ?

„Vei avea mult de lucru și greu.

— Voi fi bucuros dacă voi putea să contribuesc cât de puțin la alinarea suferințelor sale, răspunse servitorilor.

— Bine dar.

„A vorbit d. Bindermann cu d-ta despre leafă ?

— Mi-a vorbit despre toate, d-nă, și ne am învoit.

— Atunci dar vino numai de cât cu mine.

„Te voi prezinta imediat lordului și de la el atârnă dacă vei fi angajat sau nu.

Servitorul se plecă.

La un semn al ladyi, o urmă.

Amêndoi plecară.

Când monsieur Lafleur trecea prin birou, rămase deodată încremenit.

Privirile-i căzuseră asupra Olghii.

Şopti :

— Olga—ea e !

In acelaş timp lady se întoarse şi esclamă nerăbdătoare :

— Ei, vino o dată, monsieur Lafleur !

Servitorul îşi urmă drumul ca şi când nu s'ar fi întâmplat nimic.

Inaintea celei aştepta trăsura ladii.

Aceasta se urcă şi după ce se aşeză şi Lafleur lângă vizitiu, trăsura porni.

Olga se uită cu băgare de semă prin prejur.

Afară de ea erau vr'o douăzeci de femei cari de asemenea speraŭ să dobândească un loc de la d. Bindermann.

Unele din aceste femei erau îmbrăcate cu o eleganţă căutată ; obrajii le erau sulemeniţi.

Atitudinea le era obraznică.

Olga nu putea să ştie ce fete erau acestea.

Ea nu ştia că afară de servicii prin case particulare, d. Bindermann procura şi locuri de chelneriţe.

O fată plină, frumoasă, cu părul tufos se apropiă de Olga şi începu o convorbire cu dênsa.

— Ei, mititico, unde ai servit până acum ?

„Ai fost într'un loc bun ?

„Erau bacşişuri bune şi domnii complezanţi ?

Olga nu răspunse. Chelneriţa urmă rizând :

— Eŭ am fost până acum la „Templul zeilor". Ştii, berăria aia, care ziua-noaptea e deschisă ; am şi câştigat parale frumoase.

Lovi cu mâna o traistă mică de piele pe care o purta deoparte.

— Şi totuşi n'am rămas acolo.

„Birtaşul, un bătrân greţos îşi puse în gând să'mi facă curte. Sunt roabele lui, nu chelneriţe, îţi jur !

Olga se înfioră.

Ceea ce auzia îi da o idee grozavă despre viaţa din acel oraş mare.

Dar înainte d'a putea răspunde ceva, d. Bindermann se apropiă iar de dênsa, urmat de o damă grasă.

— Ai noroc, zise Olghii.

„Iată d-na Karkoş, saŭ mama Karkoş, cum îi zic toţi, care caută o fată credincioasă.

„Te-am recomandat.

Olga se ridicase şi salutase pe femeia care se numia mama Karkoş

Aceasta esamină pe fată din creştet până'n tălpi şi părea a fi mulţumită de esaminare.

Mama Karkoş era palidă şi părea suferindă.

Dar un suliman gros îi acoperea obrajii.

— Vrei să vii la mine, copila mea? întrebă mama Karkoș.

„O să'ți fie bine la mine. Vei fi ca o persoană de încredere.

„Eu sunt acu bătrână și am de gând să renunț la ori ce ocupație.

„Aș dori mai ales să am pe cine-va, ca d-ta, care să doarmă lângă mine, căci de cât-va timp sunt cuprinsă d'o neliniște ciudată când sunt singură. Vino dar; despre partea lefei, ne vom învoi noi.

Bătrâna vorbia cu atâta prietenie, în cât Olga primi oferta.

Se angajă la mama Karkoș și părăsi cu dânsa biuroul.

Când se despărți de Bindermann și se pregăti de plecare, nu observă privirile batjocoritoare ale celorlalte fete.

— Se duce la mama Karkoș, șoptiau între dânsele, acolo o să i se deschiză ochii în scurtă vreme.

„Haha, la mama Karkoș e chef și veselie!

Când mama Karkoș ajunse în stradă cu Olga, deodată se cutremură și se dete îndărăt, palidă ca moartea.

— Uite'l! esclamă tremurând, cu ochii țintă spre un om slab, îmbrăcat în zdrențe, pretutindeni mă urmărește și nu mă va lăsa până nu mă va omorî.

Omul slab se apropiă încet de ea.

Era Magistrul.

Cu o țigară între dinți, esamină cu o privire batjocoritoare pe fosta sa nevastă.

— La revedere, îi zise aspru și în acelaș timp atât de încet în cât numai bătrâna îl auzi.

Apoi trecu pe lângă ea și continuă a arunca fumuri din țigară.

— Repede, să plecăm d'aci! esclamă mama Karkoș și trase după ea pe Olga uimită.

XVI

Otrăvitoarea

Vom duce acum pe cititor în casa ladii Nelson, care era situată pe una din stradele cele mai principale ale Berlinului.

De un an deja locuia familia engleză în o casă împresurată de o frumoasă grădină; dar nimenî din vecinî n'avea informațiî mai precise despre ea.

Poarta caseî singuratice și tăcute nu se deschidea de cât când lady pleca unde-va, saŭ când factorul postal venia să dea portarului, un irlandez roșu, scrisorile și gazetele lordului.

Astfel, nicî un străin nu intra în casă, familia engleză nu primia nicî o vizită.

Furnisoriî chiar nu eraŭ primiți în casă de cât în vestibul, de unde li se lua în primire marfurile și provisiunile.

Servitoriî, de origină engleză, și carî afară de portarul sus pomenit mai eraŭ

o camerieră şi o bucătăreasă, carĭ nu ştiaŭ nicĭ o vorbă nemţeşte şi păreaŭ tot atât de închise ca şi stăpânĭĭ lor.

Nu prindeaŭ vorbă cu servitorĭĭ de prin casele vecine.

Astfel curioşiĭ trebuiseră să renunţe la orĭ-ce speranţă de a afla ceva mai intim despre referinţele familieĭ engleze.

In această casă misterioasă se angajase Lafleur, camerierul blond, pe care'l recomandase Bindermann ladĭ Nelson.

Lafleur era destinat esclusiv serviciuluĭ lordului Nelson, un om paralitic, amuţit în urma unuĭ atac de apoplexie.

Cu toate astea, lordul nu era de cât de vr'o patruzecĭ şi cĭţĭ-va de anĭ, şi constituţia luĭ părea destul de robustă.

Când lady presintă pe Lafleur bolnavuluĭ, acesta 'l examină cu privirĭ neîncrezătoare.

Părea că nu aude vorbele soţieĭ sale care 'ĭ zicea :

— Iubite Charles, ţi-am procurat un servitor în care poţĭ să aĭ încredere, care va fi mereŭ lângă tine şi de sigur îţĭ va fi de cea mai mare uşurare posibilă. —Nu-ĭ aşa, monsieur Lafleur, că-mĭ făgădueştĭ aceasta ?

Camerierul bălan se înclină şi asigură că va face tot ce-ĭ va sta prin putinţă ca să dobândească mulţumirea stăpânilor sĕĭ.

Şi părea că voia să se ţină de cuvênt.

Cu un zel şi o prevedere carĭ sunt o raritate la servitorĭĭ plătiţĭ, se îngrijia de bolnav.

Ĭĭ citia din ochĭ toate dorinţele.

Monsieur Lafleur îşĭ dădea evident toate silinţele ca să devină indispensabil pe lângă lordul, pentru ca să 'ĭ dobândească încrederea.

Aceasta însă nu era tocmaĭ aşa uşor.

Bolnavul, care cât e ziua rĕmânea singur în odae, şi chiar când era întrebat dacă voia să primească vizita soţieĭ sale, refuza din cap cu energie, se vedea că era plin de neîncredere faţă de toţĭ carĭ îl împresuraŭ.

Fiind-că nu putea să vorbiască, scria tot ce voia să zică cu creionul p'o bucată de hârtie pe care o da luĭ Lafleur.

Era foarte mulţumit vĕzênd că acesta înţelegea perfect englezeşte.

Lordul era purtat într'un jeţ pe rotile ; afară din casă însă nu se ducea nicĭ odată

Singura-ĭ distracţie era să citească.

Avea o bibliotecă întreagă şi foarte aleasă.

Raporturile dintre ceĭ doĭ soţĭ eraŭ foarte ciudate.

Pe când Lady îşĭ dădea mereŭ toate silinţele să dobândească dragostea şi îngrijirea şi întreba în chip aproape bătător la ochĭ de des despre sănătatea şi dorinţele luĭ, lordul, îndată ce soţia sa se afla la dênsul, se posomora şi maĭ mult ca de obiceĭŭ.

Nicĭ în Lafleur nu părea a avea încredere.

Ba părea chiar a-l trata cu o bănuială pe care nicĭ nu încerca s'o ascundă.

Astfel într'o seară pe când camerierul, la cererea lui, îĭ pregătea o băutură caldă, bolnavul scrise pe o bucată de hârtie :

„Bea d ta mai întâĭ din tot ce'mĭ daĭ să beaŭ."

— Se teme să nu fie otrăvit ! îşĭ zise Lafleur ; dar din partea cuĭ se poate teme ?

„Trebue să observăm bine toate.

„In casa asta pare a se ascunde secrete interesante.

Cu acest gînd camerierul lordului se urcă în odaia lui.

Era o cameră foarte bine şi comod mobilată.

Lafleur aprinse lampa, îşĭ încuiă uşa cu băgare de seamă, apoĭ lăsă perdelele şi se încredinţă bine că nimenĭ de nicăerĭ nu putea să'l pândească.

După aceste pregătirĭ se apropiă de masă pe care era o mică oglindă.

Se aşeză naiutea eĭ.

Cât-va timp se privi zîmbind, apoĭ îşĭ zise :

— Să punem acum, pentru o jumătate de ceas, de-o parte pe domnul Lafleur.

Cu aceste vorbe îşĭ scoase pĕrul blond şi frezat, care nu era altceva de cât o perucă, precum şi barba roşie şi lungă.

Camerierul dispăru şi de sub trăsurile-ĭ falşe apăru contele Marco.

Ce motive avea primejdiosul aventurier să pătrundă în secretele englezului ?...

Ce scopurĭ urmăria acolo ?

Ce îl îndemnase să se apropie de lordul Nelson ?

Îl îndemnase registrul secret al poliţieĭ.

Această carte preţioasă era şi acum la dênsul.

Deschise un cufĕr cu o cheie secretă şi dintr'uo săltar ascuns scoase cartea preţioasă.

O deschise cu grabă.

Pe una din paginele cărţiĭ era scris cu litere marĭ titlul :

Străinĭ suspecţi

In această parte a cărţiĭ contele Marco răsfoi până la litera N.

Aci citi :

„Nelson, lord şi lady, aŭ dispărut fără veste din Londra, după ce singurul copil al lordului, pe care el îl avea din o primă căsătorie, fetiţa de şapte anĭ Ellen muri fără veste şi în împrejurări suspecte ; dovezĭ de o moarte violentă nu s'aŭ putut însă aduce.

„Lordul este din una din cele maĭ

bogate familiĭ ale Engliterei, dar prin un testament ciudat a pierdut o moştenire de mai multe milioane ce i s'ar fi cuvenit.

„Curînd după moartea fiicei sale a fost lovit de apoplexie şi şi-a pierdut graiul.

„Despre lady s'aŭ adunat informaţiile următoare.

„Este o germană, fiica unuĭ oficer care a intrat mai tărziŭ în serviciul Rusieĭ şi a fost omorît la Sevastopol de un obuz...

„A fost soţia ministruluĭ unuĭ prinţişor german; a fugit însă de la bărbatul eĭ cu un amant, al cărui nume nu s'a putut afla.

„În ce chip a devenit soţia lorduluĭ, nu se ştie.

„Referinţele familieĭ engleze sunt foarte regulate, dar în privinţa banilor nu staŭ tocmaĭ strălucit.

„Servitorĭ are: un portar şi două servitoare.

„Ambasadorul englez s'a rugat, în numele familieĭ influente a lorduluĭ, să supraveghieze pe lady, de oare-ce se bănueşte că are de gând să cureţe de pe lume pe lordul care'ĭ stă în cale."

— Ea este! strigă contele Marco după ce sfîrşi de citit.

Sări în sus şi începu să se plimbe în sus şi în jos prin odae.

— E Cristinia, iubita tinereţelor mele, pe care o credeam moartă.

Se opri şi privi câte-va momente în tăcere în pământ.

— Nu maĭ simt nimic pentru dînsa ce să semene a dragoste.

„Cred că inima mi-e moartă pentru acest sentiment.

„Ear ea ar fi tovarăşa pe care tocmaĭ o caut.

„E hotărîtă, şireată şi, ca şi mine, nu cunoaşte nicĭ o piedică, atunci când e vorba de a ajunge un scop mare

„Nu în zadar m'am vîrît ca servitor în casa asta.

„Ştiŭ că nu maĭ e departe momentul în care o catastrofă se va întîmpla aicĭ.

„Lordul stă în cale soţieĭ sale, registrul secret al poliţieĭ are dreptate.

„Şi el se teme de ea să nu'l otrăvească.

„O să deschid ochiĭ în patru şi o să prind pe lady în momentul în care va voi să comită crima.

„Atunci, va fi a mea, va fi instrumentul, păpuşa mea!

După ce scóse aceste vorbe cu o iritaţie surdă, se grăbi a'şĭ compune iarăş masca.

Prefăcut iar în camerierul Lafleur şi după ce'şĭ ascunse iar bine cartea, se întoarse în odaia bolnavuluĭ.

Eraŭ 11 ore.

Lordul ceru să fie pus în pat

Lafleur îĭ pregăti patul cu îngrijire şi 'l aşeză într'ênsul.

Pe când îl aranja pernele și plapoma, se auzi o bătae ușoară la ușă.

Lady intră.

Imbrăcase un capot de dantele răpitor; părea și acum foarte frumoasă.

— Cum îi merge bolnavului? întrebă ea încet, sunt foarte îngrijată de dênsul astăzi, căci acum câte-va zile doctorul mi-a spus că a început să'i meargă spre rĕŭ.

Falșul camerier își îndreptă privirile spre ochiĭ frumoaseĭ femeĭ.

Și dânsa îl fixa, cu ochiĭ negri, umbriți de gene lungi.

Era ceva esaminator, ceva pânditor în privirile ei.

Par'că voia să întrebe:

— Oare ești tu omul pe care te cred?

Lady se apropiă de patul soțului eĭ.

O tremurătură zgudui corpul bolnav al lordului când frumoasa femee se plecă asupra luĭ și'l întrebă cu o voce blândă:

— Sper că te simți ceva mai bine astăzi, nu'ĭ așa?

O expresie de ură se ivi în ochiĭ bolnavului.

Părea că pentru dênsul interesarea gingașă a ladyĭ nu era de cât prefăcătorie josnică.

— Noapte bună, urmă ea, somn ușor, și dacă aĭ vr'o dorință, știĭ că n'aĭ de cât să tragi de cordonul acesta pentru ca să viŭ.

Se plecă și mai mult și sărută fruntea arzătoare a bolnavului.

Când se întoarse, lordul șterse cu o batistă locul pe care'l atinseseră buzele ladyĭ.

— Veĭ veghia lângă dênsul la noapte? întrebă Lady afară pe camerier.

— Vrea să mĕ descoase, își zise contele Marco, dar nu va izbuti.

— In zilele din urmă n'am mai dormit în camerile domnuluĭ, milady, rĕspunse el cu supunere, căci am rĕul obiceĭ de a vorbi în somn și asta ar putea să turbure somnul bolnavului.

„In loc de a veghia, mi-am luat obiceiul de a veni de treĭ orĭ pe noapte, fără zgomot, ca să vĕd pe lordul.

— Bine, prea bine.

„Și cam pe la ce ceas aĭ obiceiul să viĭ?

— La douĕsprezece, la treĭ și la șase, rĕspunse presupusul camerier.

— Dar nu staĭ pentru multă vreme? întrebă lady.

— Nu; mĕ încredințez numaĭ că bolnavul n'are nevoie de mine și plec imediat.

— Ești un servitor bun, Lafleur, și sunt mulțumită cu d-ta.

— Sunt prea fericit d'această laudă, milady, și sper că și pe viitor voĭ ști să vĕ păstrez mulțumirea și încrederea.

In ochiĭ frumoaseĭ femeĭ se ivi iar o privire ciudată.

— Increderea, zise ea cu o intonare deosebită, de, o să vedem. Increderea se dobândește prin fapte meritoase. Aĭ fi în

stare să sevêrşeştI pentru mine o astfel de faptă?

— Aş face tot ce mi-aţI cere, lady, chiar şi o crimă.

Femeea frumoasă se cutremură.

— O crimă, răspunse ea zîmbind, de ce nu? Ear pentru azI, noapte bună, Lafleur, şi fiI cu băgare de seamă.

— Aşa voI fi milady, răspunse camerierul ascunzêndu'şI zîmbet ironic printr'o adîncă închinăc ..

Lady plecă şi contele Marco se întoarse iar în odaia bolnavuluI.

Lordul făcu un semn camerieruluI să se apropie de pat.

Când Lafleur fu aproape, bolnavul luă creionul şi scrise cu mâna tremurătoare pe o bucată de hârtie:

„— StaI cu mine la noapte, aI milă de un nenorocit bolnav."

Camerierul citi hârtia şi o ascunse apoI cu îngrijire în buzunarul vesteI.

Un astfel de document din mâna bolnavuluI putea să'I fie de folos.

— Nu te teme de nimic, milord, zise el uitându-se cu o expresie de fidelitate la dênsul, voI rămânea aicI, de altfel de cine aveţI să vĕ temeţI?

Bolnavul se gândi câte-va momente. Părea că se luptă cu o hotărîre grea. Apoi luă creionul şi scrise.

„— De nevastă-mea."

— Cum, de milady? strigă Lafleur uimit.

„Dar ce poate să aibă cu d-voastră milady?

Un suspin adênc ieşi din pieptul lorduluI Nelson."

Privirile luI se îndreptară spre faţa camerieruluI ca şi când ar fi voit să'I citească cele maI ascunse gândirI.

Apoi mâna luI obosită apucă iar condeiul.

Hârtia pe care o dete camerieruluI acum cuprindea aceste vorbe:

„Trebue să se întêmple; trebue să'mI „încredinţez cuI-va secretul, care să poa„tă mărturisi în contra acesteI femeI mi„zerabile. Nevastă-mea vrea să mĕ otră„vească, cum a otrăvit şi pe copila mea, „pe d Icea mea Ellen. Mĕ face să sufer „peste măsură, dar dumnezeŭ o va pe„depsi."

— Ce grozave descoperirI, milord, zise camerierul, dar fiI liniştit, am să te păzesc.

Bolnavul se uită cu recunoştinţă la camerier.

In acelaş timp el îşI lăsă capul pe perinI şi închise ochiI.

Doria să doarmă.

Lafleur se retrase într'un colţ al odăeI.

Se aşeză într'un fotoliŭ şi aşteptă.

In curînd respiraţia bolnavuluI deve-

ni din ce în ce mai adêncă şi mai rară.

Adormise.

Odaia de dormit era luminată de o lampă mică.

Lafleur se apropiă de masa pe care era acésta lampă şi la lumina eĭ slabă mai citi odată rîndurile pe carĭ i le scrisese bolnavul.

Erau pentru el nişte documente importante în contra femeeĭ pe care doria s'o supună voinţeĭ sale.

Erau acuzărĭ de cât carĭ mai nimicitoare nu se puteau găsi.

Puse hârtiile iar în buzunar, îşĭ sprijini capul de cot şi se adênci în gîndurĭ.

In ce chip cîudat îl apropiase iar sórta de acesa care odinioară îl fusese mai scumpă de cât orce!

Din registrul poliţieĭ, pe care din întêmplare îl răsfoise încă o dată trebuise să afle că Christina nu era moartă; că atunci când fuseseră, el şi ea, descoperiţĭ pe vaporul care era să plece la America, ea nu se înecase arnncându-se în valurĭ, ci că acum era nevasta unuĭ lord englez.

Atunci se hotărise să intre cum-va în casa el şi să'ĭ descopere secretele.

Din întêmplare află, printr'unul din spioniĭ sĕĭ, că lady Nelson însărcinase pe Bindermann să'ĭ caute un camerier.

Imediat contele Marco se înfăţişase în biroul d-luĭ Bindermann sub masca luĭ Lafleur.

Şi acum, când Marco îşĭ reamintea cum a vĕzut pe Christina la Bindermann, cum şi-a zis că trebuia să fie ea, cum a urmat'o apoĭ acasă, îşĭ aduse aminte de Olga, pe care o recunoscuse în trécăt, de Olga, pentru care avea o órecare simpatie prietenească, care prin urmare reuşise a scăpa de urmăririle copoilor.

Trebuia să afle unde era, voia s'o revadă.

Aducêndu'şĭ aminte de Olga se simţia mişcat.

Avusese oare dreptate Franz, atunci când zisese că această fată îl fermecase?

— Nu, nu, îşĭ zicea, nu mai pot să iubesc; m'aş nenoroci pe mine şi aş nenoroci-o şi pe ea.

Sări de o dată în sus, se strecură spre uşa odăeĭ de dormit şi ascultă cu atenţiune.

Nişte paşĭ uşorĭ se auziau prin coridor.

In momentul următor Marco se strecură încet prin odae şi se ascunse îndărătul unuĭ paravan mare chinezesc care era la căpătâiul patuluĭ bolnavuluĭ.

Nu se înşelase. Ea venia.

Incet de tot se deschise uşa camereĭ de dormit şi o figură omenească se strecură înăuntru.

Era lady.

Intr'o mână ţinea un sfeşnic de argint, în care ardea o lumînare.

Mâna cealaltă o ţinea strînsă, ca şi când ar fi ascuns ceva într'ênsa.

Stinse lumînarea şi cu ochiĭ îndreptaţĭ spre bărbatul eĭ se apropia tot maĭ mult şi maĭ mult.

Contele Marco putea să vadă tot ce se întîmpla, printr'o crăpătură a paravanului.

Lady era acum lângă pat.

O mare iritaţie i se vedea pe faţă.

Ochiĭ îĭ scânteiaŭ şi pieptul îĭ palpita furtunos.

Bolnavul era întins, cu gura întredeschisă, aşa că dinţiĭ i se zăriaŭ.

Lady ridică mâna pe care o ţinea închisă.

Marco văzu că avea într'ênsa un mic flaconaş.

— Otravă, şopti eĭ, vrea să'l omoare.

Or cât de încet rostise aceste vorbe, zgomotul lor ajunse la urechia frumoaseĭ femeĭ.

Se opri un moment şi ascultă.

Tăcerea era adêncă.

Cu băgare de seamă scoase dopul de la sticluţă şi o ţinu d'asupra gureĭ bolnavului.

Ineă o dată păru a se răsgândi.

Un fulger diavolesc străluci în ochiĭ eĭ.

Apoĭ plecă sticluţa.

Câte-va picăturĭ din lichidul gălbuĭ ce conţinea căzură în gura întredeschisă a lordului.

In acest moment Marco ieşi neobservat de după paravan.

Se apropia încet, încet de tot.

Cristina se plecă asupra bărbatuluĭ eĭ şi'l observă cu ochiĭ strălucind ca de frigurĭ.

Abia lunecară picăturile galbene pe gâtul bolnavului, şi corpul luĭ se zguduĭ ca de un curent electric.

Incă o dată deschise ochiĭ marĭ aţindindu'ĭ cu expresia urеĭ de moarte spre otrăvitoare.

Apoĭ duse nervos mâna la inimă şi privirea îĭ deveni sticloasă.

— Moare, moare! şopti lady triumfătoare.

Muribundul sughiţă de două treĭ orĭ, apoĭ oftă lung.

Ochiĭ i se închiseră.

Ucigaşa îĭ pipăĭ inima.

Nu maĭ bătea.

— E mort, şopti ea de astă dată întunecată.

— E ucis, răsună de o dată o voce îndărătul eĭ.

Cu un ţipăt de spaimă se întoarse femeea.

Genuchiĭ i se încovoiară de frică şi căzu pe dênşiĭ.

— Otrăvitoare! strigă contele Marco. Aĭ stins o viaţă omenească; e o crimă pe care trebue s'o plăteştĭ.

Palidă ca moartea, femeia criminală privia cu o spaimă nespusă spre omul care era naintea eĭ ameninţător ca un judecător aspru.

— D-ta eşti, Lafleur, şopti ea, şi aĭ vĕzut, aĭ fost martor.

— Am vĕzut că s'a comis aci un omor şi'mĭ cunosc datoria.

Şi făcu o mişcare ca şi când ar fi voit să plece.

Dar lady se apropiă în genunchĭ de dênsul şi'ĭ prinse mâna.

— Rĕmâĭ, Lafleur, zise ea tremurând, şi ascultă ce am să'ţĭ spun.

— Vorbeşte, zise el întunecat, te ascult.

Sări în sus.

O rază de speranţă îĭ lumină faţa.

Se credea scăpată, dacă el se arăta gata s'o asculte.

Fără a'ĭ lăsa mâna se apropie de el aşa că respiraţia îĭ atingea faţa.

— De ce vreĭ să plecĭ, nebun ce eştĭ, şopti ea cu o voce dulce, şi să mĕ trimiţĭ la eşafod cu mărturisirea -ta.

„Întîmplarea te-a făcut martor unei fapte care, îţĭ jur, era o necesitate pentru o femee care legată de un bărbat bolnav, paralitic, se topia în dorinţa'ĭ de viaţă şi iubire.

„Aide, nu fiĭ nebun, ci te foloseşte de favorul soarteĭ.

„Sunt în mâinile tale, pot să te fac fericit, şi bogat...

„Or-ce 'mĭ veĭ cere, îţĭ voĭ da.

„Aide, spune un cuvênt, unul singur, şi ne-am învoit.

Contele Marco nu rĕspunse.

Rece, cu o linişte ghiţoasă, se uita la dênsa.

Lady clătina din cap cu nerăbdare.

— Dacă nu vreĭ să vorbeştĭ, voĭ vorbi eŭ, zise ea iritată.

„Voiŭ să fiŭ a ta, cu totul, fără nicĭ o rezervă şi cu nicĭ o condiţie.

Îl cuprinse cu braţele desvelite şi îşi apropie faţa de a lui.

— Vezĭ ce fericire te aşteaptă, urmă ea cu patimă.

„Lady Nelson, femeia mândră, îţĭ spune că te iubeşte, că vrea să fie a ta, că vrea să ţi se supună ca o sclavă şi că'şĭ pune la picioarele tale onoarea femeiască, frumuseţea, bogăţia, tot ce are, tot...

„Şi vorbeşte odată, omule, spune, ce pouncesţĭ să fac?

Îl cuprinse tot mai tare şi el simţi chiar o sărutare arzêndu'ĭ buzele.

Atunci se desfăcu cu forţa din braţele eĭ.

— Lady, zise el liniştit, ce ar zice lumea când te ar vedea aşa cu un servitor al d tale?

Ea se dete îndărăt uimită.

— Această rĕcĕlă ca de ghiaţă e grozavă, esclamă.

— Şi mai grozavă e acea figură a mortuluĭ care se sgiieşte din pat la d-ta.

— Cine e mort e mort, zise lady, lasă să fie fericiţĭ cei vii.

— Crezĭ în adevĕr că morţii nu se mai întorc? întrebă atunci el.

„Ei bine, o să 'ți dovedesc contrariul!

Cu o singură mișcare'și smulse peruca și barba falșă.

Un țipăt, grozav ca și când ar fi resunat din gâtlejul unei nebune, întretăie tăcerea nopții.

Ca și pentru a se apăra întinse mâinile spre contele Marco și câte-va minute otrăvitoarea nu putu să scoată nici o vorbă.

— Baronul Colmar! esclamă tremurând.

„Tu ești în adevăr?

— Eŭ sunt, răspunse Marco întunecat, și e o datorie grozavă pentru mine să demasc ca pe o ucigașă pe aceea pe care am iubit-o odinioară.

— Eŭ ucigașă? răspunse ea cu o siguranță meșteșugită.

„Vrei să mă acuzi?

„Dar n'ai nici o dovadă!

„Tot așa de bine ai putea fi omoritorul tu, care te-ai strecurat în casa asta sub o mască falșă.

„Un camerier care'și omoară stăpânu nu e un lucru tocmai așa rar.

— Te înșeli, răspunse el zîmbind; am dovezi.

„Iată-le!

Scoase cele trei bucăți de hârtie pe carî contele i le dăduse cu puține ceasurî înainte d'a muri.

Le întinse ladyi, dar fără a le lăsa din mână și observând-o bine.

— Vorbele mortului vor mărturisi în potriva ta, zise cu un triumf îndrăcit.

— Vrei să mă dai pe mâna călăului?...

— Nu.

„Vreaŭ să'ți promit că voi tăcea și te voi ajuta să ștergi urmele faptei tale.

Cristina respiră.

— Și ce condiții îmi propui?

— O să ți le spun mai târziŭ.

„Deocamdată povestește-mi cum ai ajuns soția acestui om, și cum ai trăit de când nu ne-am vĕzut?

— Să 'ți fac așa dar o mărturisire, răspunse Cristina,—bine, fie, n'o să 'ți ascund nimic, căci ce este mai rĕŭ știi deja.

„Mai întâi însă te rog să ascunzi fața mortului cu o basma.

„Mi s'ar părea că acei ochi sticloși ar fi mereŭ țintiți asupra mea.

Contele Marco acoperi fața lordului cu o basma.

Lady Nelson se așezâ atunci pe o canapea și începu:

— Când am fost descoperiți la Hamburg în momentul în care eram să fugim pe vaporul acela la America, și când eŭ, nevasta ministrului Grimm, am fost dovedită ca adulteră și hoață, îmi propusesem să mĕ sinucid mai de grabă de cât să mai daŭ ochi cu bărbatul meŭ.

„Intr'un moment în care eram neobservată, mĕ arancai în apă.

„Valurile se închiseseră deasupra capului meŭ.

„Auziam un murmur monoton împrejur.

„Ichisei ochiĭ, — credeam că moartea vine.

„Leşinasem.

„Dar când deschisei ochiĭ, mĕ vĕzuĭ într'o luntre condusă de un domn elegant şi distins.

„Afară de dênsul şi de mine nu se afla nimenĭ pe luntre.

„Când mĕ vĕzu că deschid ochiĭ, necunoscutul păru a se bucura peste mĕsură.

„Nu mĕ întrebase ce mĕ îndemnase să mĕ arunc în valurile Elbeĭ.

„Imĭ povesti că se plimba cu luntrea pe apă, când deodată observase un corp plutind de jumĕtate, ridicându-se şi cufundându se iar.

„Se apropiase atunci şi mĕ pescuise pe mine.

„Iĭ mulţumiĭ, dar cu lacrămile în ochĭ îi spusei că poate ar fi făcut mai bine să mĕ lase să mĕ înec.

„El însă mĕ mângâiă şi mĕ întrebă cu blândeţe ce păţisem.

„Ce'mĭ rĕmânea de cât să 'I spun o poveste?

„I-am spus că eram nevasta unuĭ om distins, dar sărăcit prin speculaţiĭ nenorocite care, în cele din urmă, ca să scape de creditorĭ, voise să fugă cu mine în America.

„In momentul plecărĭĭ însă, el fusese arestat ca falit fraudulos; atunci scoase un revolver din buzunar şi 'şĭ sburase creerĭĭ.

„Când îl vĕzusem mort, desperată, sărisem în apă.

„Mântuitorul meŭ mĕ crezu.

„Imĭ oferi ajutorul luĭ şi mĕ rugă să'Ĭ permit să nu mĕ părăsească.

„Peste câte-va lunĭ eram soţia luĭ, soţia lordului Charles Nelson.

„Lordul era din una din familiile cele maĭ distinse şi maĭ bogate din Englitera.

„Numaĭ moşiile lor sunt întinse cât o provincie întreagă.

„Dar bărbatul meŭ nu dispunea de loc d'aceste moşiĭ.

„Şeful familieĭ era bunica lordului, o bĕtrână aspră, care cu toţĭ cei opt-zecĭ de anĭ aĭ sĕĭ, stăpânea pe toţĭ membriĭ familieĭ şi administra comorile ei întinse.

„Murind ea, averea trebuia să rĕmână Elleneĭ, singurul copil pe care lordul îl avea din o căsătorie scurtă, dar nenorocită.

„Pe mine bĕtrâna mĕ ura şi 'mĭ zicea aventurieră care s'a vârît pe furiş în familie.

„Juraĭ să'mĭ rĕsbun.

„Intr'o sĕră, când nevoită de o vijelie ce o apucase pe drum, intră în vila noastră, şi, ca să se încălzească, îmĭ ceru un pahar de ceaĭ, i-l deteĭ.

„Peste treĭ cĕasurĭ era moartă.

— Va să zică iar otravă întrerupse contele Marco.

— Nu știu, răspunse lady nepăsătóre, destul că o piedică fusese înlăturată din cale.

„Fata bărbatului meŭ era acum moștenitoare a mulțime de milioane.

„Dar nici aceasta nu putea să mĕ mulțuméscă.

„Noĭ ne bucurăm de cametele capitaluluĭ; acesta însă n'avea să fie al fetei: când avea să se mărite? Ș'atunci noĭ cu ce rĕmâneam?

„Ellen trebuia înlăturată.

„Începu să devină bolnăvicioasă.

„Medicul caseĭ nu putea să descopere cauza boaleĭ.

„Lordul iubia pe Ellen.

„Ziua și noaptea sta la patul eĭ și o îngrija.

„Nu puteam să'mĭ maĭ continuŭ atunci planul.

„Trebuiaŭ să daŭ o lovitură în alt chip.

„Într'o sĕră, pe când lordul sta iar lângă patul fiiceĭ sale, mĕ duseĭ la el și 'I detei o sticluță.

„— Tocmaĭ adineaorĭ a fost doctorul la mine, îĭ spuseĭ, și mi-a adus o doctorie nouă pentru bolnăvioara noastră.

„Dă-i-o, căci numaĭ de la tine ia doctorie, drăguța.

„Lordul luă sticluța, turnă cuprinseul eĭ într'o lingură și o dete fetiței.

„Peste câte-va minute Ellem muri în spasmurĭ grozave.

„Lordul se uita la dênsa ca un nebun. Deodată strigă ca zguduit de o bănuială grozavă!

„— Astea sunt simptome de otrăvire, mi-am ucis copila!

„Căzu pe spate fără cunoștință.

„Il lovise apoplexia.

„Când se deșteptă, își perduse graiul.

„Isbutiĭ să 'l fac să creadă că numaĭ printr'o greșală ajunsese otrava în sticluță în locul doctorieĭ.

„Eŭ însă trebuiĭ să fac o descoperire grozavă.

„Omorîsem pe Ellen pentru ca averea să revină tatâluĭ eĭ, bărbatul meŭ.

„Dar ieși acum la iveală că testamentul avea un codicil în care sĕ spunea:

„In cazul când Ellen va muri înainte d'e ajunge majoră și lord Nelson ar avea de nevastă tot pe acea aventurieră germană—așa'mĭ zicea bĕtrâna—întréga avere să rĕmână linieĭ laterale a familieĭ“

„Eram să înebunesc când am aflat aceasta.

„Făcusem douĕ omoruri în zadar.

„Fie c'a fost o urmare a acesteĭ deziluziĭ, fie conștiința că viața alăturĭ de un om paralizat nu maĭ putea să 'mĭ ofere nimic, începuĭ să urăsc pe lordul și

'mi propusei să scap de dênsul cu orî-ce preț.

„De care-ce aceasta nu se putea face în Engliteră fără să bată la ochi, îl adusei cu forța în Germania, cu ajutorul câtor-va servitorî devotațî mie.

„Aci mi am pus planul în lucrare.

„Lordul e mort, sunt liberă!

Se ridică cu ochiî scînteietorî, cu pieptul palpitând, în fața contelui.

— Liberă, —zise acesta, —nu tocmaî. Uiță că de acum ești un instrument în mâinile mele, un instrument de care mĕ voî folosi dupĕ cum voî crede de cuviință.

— Așa e, zise ea umilită, sunt în mâinile tale.

— Asta să ți-o zicî totdauna, zise el întorcêndu-se să plece, și nu uita că rĕsbunarea mea poate să fie grozavă.

„Ea te poate duce la eșafod sub securea călăului.

XVII

Diavolî

De două sĕptĕmânî Olga era în casa mameî Karkoș.

Cu groază observase ea curênd că se găsia într'o speluncă a viținului.

Mama Karkoș se purta ce e drept prietenește cu ea și nu o silea să ia parte la petrecerile de noapte ce se aranjaŭ în casa eî.

Ba bĕtrâna se silea într'un chip evident să câștige încrederea Olghiî.

Cu toate astea fata doria să scape din acea casă ticăloasă.

Se gîndise chiar să plece pe ascuns într'una din zile.

Singurul motiv care o îndemna să amâne acest plan era simpatia ce prinsese pentru Hedwiga.

Nebuna ducea în casa mameî Karkoș o viață grozavă.

Ziua sta de obicеî într'o magazie mare unde fusese instalată.

Corpul eî înfloritor, cu toată nebunia mințiî, era acoperit cu sdrențe.

Nutrimentul ce i se da era prost și puțin și mama Karkoș o trata cu asprime, ba chiar cu brutalitate, pentru că sĕrmana fată era cuprinsă adesea d'o încăpățînare nebiruită, refuzând a împlini poruncile bĕtrâneî.

Atuncî nu putea fi înduplecată nicî cu bătăl nicî cu alte pedepse.

Cu groază asistase Olga deja a doua zi după intrarea eî în acea casă la o așa scenă.

Mama Karkoș porunci se Hedwigeî să se îmbrace ca de sărbătoare pentru acea seară, căcî nebuna trebuia să se arate și ea la *balurile* bĕtrâneî, pentru ca să veselească pe cei de față cântând din pian.

De astă dată însă Hedwiga rĕmase nemișcată într'un colț al magazieî în ca-

re locuia și retuză să îmbrace haine ce'l oferia bătrâna.

Mama Karkoș aștepta cât-va timp, apoĭ luă un biciŭ de piele și se repezi la sĕrmana nebună.

Olga era de față.

Tremura de mila sĕrmaneĭ fete.

— Eĭ, maĭ repede ! strigă mama Karkoș, îmbracă-te, nu face prostii.

Un zîmbet dureros fu tot rĕspunsul Hedwigeĭ.

— Ĭucăpățînat'o ! strigă mama Karkoș, am să te învĕț să mĕ asculțĭ.

„Dă jos zdrențele alea și îmbracă haina de bal !

Hedwiga tot nu se mișca.

Femeia brutală, cu mâinile tremurînd de furie, rupse atunci hainele nebuneĭ așa în cât pieptul îĭ rĕmĕsese acoperit numaĭ de cămașă.

— Acum îmbracă-te, orĭ te bat până la sânge ! Femee nevrednică, pe care de altfel te hrănesc de geaba și care fără mine s'ar fi prăpădit în noroiul stradeĭ.

— Aĭ milă, strigă Olga și se uită rugătoare la mama Karkoș.

„Ea nu știe ce face. De sigur te-ar asculta dacă ar înțelege.

— Nu, nu, urmă bătrâna furioasă, nebunii sunt viclenĭ și trebue bătuțĭ ca să 'ĭ poțĭ stăpâni.

Biciul șuieră prin aer și căzu pe umerĭĭ albĭ aĭ fetei.

Nenorocita fiică a inspectoruluĭ de poliție nu trăda prin nicĭ un semn durerea usturătoare ce trebuia să o simtă.

Privea nepăsătoare.

Apoĭ începu să'și despletiască pĕrul.

Această liniște a nebuneĭ desperă cu totul pe mama Karkoș.

Începu să 'izbească cu furie pe sĕrmana nebună, astfel că în curând urmele biciului pe spetele și umerĭĭ eĭ erau fără numĕr.

Olga, în cele din urmă, nu maĭ putu suporta acel spectacol.

Prinse mâna bĕtrâneĭ.

— Vreĭ s'o omorĭ, nenorocita ? zise ea cu lacrămile în ochĭ.

„Fie'țĭ milă de dênsa ! Să nu se întêmple un omor în casa asta.

Aceste din urmă cuvinte avură un efect trăsnitor asupra bĕtrâneĭ.

Brațul în care ridica biciul, îĭ căzu ; fața eĭ luă o expresie de groază și șopti tremurînd :

— Să nu se întêmple un omor în casa asta.

„Nu, să nu se întêmple.

Plecă, tot tremurând, din magazie.

Mergând, se uita bănuitoare prin prejur ca și când la fie-care colț ar fi bănuit că se ascunsese un tâlhar.

Se coborî încet pe treptele înguste.

Când pașiĭ nu i se maĭ auziau și cele două fete rĕmaserĕ singure, Olga se grăbi la nebună și să'ĭ aline ranele cu apă rece.

Espresia feţei nebunei se schimbă de o dată.

Cu privirĭ de recunoştinţă se uĭta la îngrijitoarea eĭ.

Aceasta o mângâia pe pĕrul blond şi mătăsos, zicêndu'ĭ :

— Sĕrmană copilă nenorocită ; de acu n'o să maĭ fiĭ aşa singură şi părăsită.

„Dacă voĭ izbuti să scap din această casă grozavă, n'o să te las aci ci o să te iaŭ cu mine, o să te îngrijesc eŭ !

Cuprinse în braţe pe nebuna şi o sărută.

De o dată lăcrămile năpădirĭ ochiĭ nenorociteĭ Hedwiga.

Plângând, îşĭ ascunse faţa în mâinĭ

Olga se temea să nu se întoarcă mama Karkoş şi să nu înceapă iar cu maltratările.

De aceea întinse haina nebuneĭ şi'ĭ zise :

— Imbracă-te şi vino cu mine jos, sĕrmană copilă.

Nebuna ascultă imediat.

Cât putu maĭ repede, îşĭ schimbă haina.

— Ce frumoasă e aşa, îşĭ zicea Olga. Boala, lipsa şi maltratările n'aŭ fost în stare să-ĭ atace frumuseţea.

„Cine poate să fie nenorocita ?

„Maĭ are oare părinţĭ carĭ s'o caute cu disperare ?

Din acea sĕră o prietenie intimă se stabili între cele doŭă fete pe care sórta le adunase în casa mameĭ Karkoş.

Olga obţinuse permisia să doarmă cu nebuna în magazie.

Incepu atunceĭ s'o îngrijască dênsa bine.

Bĕtrâna nu protestă în contra acesteĭ prieteniĭ, căcĭ acum, sub influenţa Olgheĭ nabuna se arĕta supusă şi ascultătoare.

Şi aceasta era de mult câştig pentru mizerabila femee, căcĭ frumuseţea nebuneĭ şi jocu-ĭ admirabil la pian, atrăgea o mulţime de lume la „baluri“.

Olga nu intrase până atunceĭ în saloanele în carĭ se daŭ balurile mameĭ Karkoş.

Bĕtrâna nicĭ nu'ĭ zisese să se arate şi dênsa.

Intr'o seară însă, când mama Karkoş îmbrăca o haina de mătase neagră, se întoarse spre Olga cu rugăciunea :

— Rĕmâi azĭ tot lângă mine, copila mea, mi se pare ca şi când ar fi să mi se întêmple ceva astă seară, şi me simt maĭ liniştită când eştĭ tu lângă mine.

Olga trebui să se învoiască.

Imbrăcă o haină simplă şi însoţi pe mama Karkoş în sala în care se aduna lumea.

Ceea ce vĕzu acolo o scîrbi.

Cu mare necaz aştepta momentul să se întoarcă lângă Hedwiga în magazie.

Dar nicĭ acea dorinţă n'avea să'ĭ fie încuviinţată în acea zi.

După ce oaspeţiĭ plecară, mama Karkoş încuie toate uşile.

Apoĭ chiemă pe Olga şi'ĭ zise :

— Staĭ astă noapte lângă mine; par'că am plumb în picioare, şi mĕ tem singură.

Acéstă femeie atât de crudă cu alţiĭ, tremura la gândul că putea să i se facă şi eĭ vr'un rĕŭ.

Se urcă cu Olga în odaia eĭ din etagiul întâĭ şi începu să se desbrace.

Olga se aruncă îmbrăcată pe o sofa şi închise imediat ochiĭ.

Era obosită, încordată.

Mama Karkoş însă n'o lăsă să doarmă.

Bĕtrâna se svĕrcolia în pat şi de mai multe orĭ i se păruse Olghiĭ că aude oftări adâncĭ.

De o dată mama Karkoş sări din pat şi strigă speriată :

— Aprinde luminarea !

Olga se grăbi s'o aprindă.

La lumina eĭ mică, vĕzu pe stăpânăsa în genuchĭ în fundul patului, cu plapăma trasă până la bărbie, cu ochiĭ holbaţĭ spre un colţ al odăiĭ.

Era par'că statua spaimeĭ nebune.

— Ce aĭ ? întrebă fata.

„Să'ţĭ aduc un pahar cu apă ?

— Nu, nu, îngână bĕtrâna cu buzele tremurătoare, mi-e bine, bine de tot. Dar vino, dă'mĭ mâna.

Olga se duse la ea.

Se cutremură însĕ atingênd mâna bĕtrâneĭ, căcĭ era acoperită d'o sudoare rece.

— Crezĭ oare, copila mea, începu bĕtrîna cu un adevĕrat glas din mormênt, crezĭ că morţiĭ pot ieşi din morminte ? Crezĭ că eĭ îşĭ rĕzbună împotriva acelora carĭ le-aŭ făcut ceva rĕŭ în viaţă ?

— Rĕsbunarea e a mea, zice d-zeŭ, rĕspunse Olga; numaĭ eĭ poate să pedepsească.

— D-zeŭ poate să pedepsească, repetă femeia cu faţa tot spăimêntată ; dar' se zice că eĭ şi iartă.

— Da, iartă, rĕspunse fata, dar sunt păcate pe carĭ nicĭ mila luĭ d-zeŭ nu le poate ierta.

— Asasinatul ! esclamă bĕtrâna. Aşa e că asasinatul e unul din aceste păcate ?

— Ochiŭ pentru ochiŭ, dinte pentru dinte, aşa spune în sfânta scriptură.

Mama Karkoş nu rĕspunse.

Se uita pierdută în vênt.

Deodată sări în sus şi începu să se îmbrace.

Işi luă o fustă şi încălţă niştе pantofĭ.

— Mĕ duc jos în odaia mea, am să scriŭ o scrisoare importantă, zise abia maĭ putênd vorbi.

„Rĕmâĭ aicĭ, şi orĭ-ce veĭ auzi în noaptea asta, nu te mişca din loc, căcĭ tu eştĭ prea tînĕră ca să morĭ.

„Insă dacă nu mĕ voĭ întoarce până dimineaţă, să mĕ cauţĭ jos în odae.

— N'ar fi maĭ bine să rĕmân cu dumneata ? întrebă Olga.

„S'ar putea să ţi se întêmple ceva ?

— Nu, nu, lasă-mĕ. Ochiŭ pentru ochiŭ, dinte pentru dinte.

„Adio!

Mama Karkoș luase lumînarea de pe masă și plecase.

Fața-i era grozav de palidă.

Privirile-i priviaŭ în toate colțurile și totuși nu se da îndărăt.

Într'un colț al odăi era un biuroŭ de modă veche.

Se așeză la el și începu să scrie.

Cum sta plecată deasupra hârtiei, picăturĭ marĭ de sudoare 'ĭ căderaŭ de pe frunte.

Mama Karkoș își scria ultima voință.

In puține vorbe, ea era această:

„Ochiŭ pentru ochiŭ, dinte pentru dinte!

„Cine omoară, va fi și el omorît la rîndu-i.

„Știŭ că el,—al cărui nume nu vreaŭ să'l scriŭ aci,—mĕ va omorî.

„Se poate întêmpla mâine, se poate azĭ, se poate în momentul următor.

„De aceea dispun că economiile mele, carĭ pot să se urce la ţifra de două sute de miĭ de mărcĭ în hârtiĭ de valoare sigure aflate în biuroul meŭ, să rĕmână fetei Olga care se află acum în serviciu meŭ..

„Ea să fie moștenitoarea mea și să dea d-zeŭ că aceștĭ banĭ să'ĭ aducă mai mult bine decât n'aŭ adus mie."

Mama Karkoș iscăli.

Apoĭ apăsă pe o pată de cerneală de pe biuroŭ.

Imediat se deschise un sertar secret.

Era plin de hârtiĭ de valoare.

Bătrâna puse și testamentul peste ele și închise sertarul secret la loc, așa că nicĭ o urmă din el nu se mai cunoștea.

— Mâine o să'ĭ comunic secretul săltarului, își zise mama Karkoș, ca să'și poată lua moștenirea.

De o dată sări în sus.

— Ce'ĭ asta? strigă ea.

Se opri ca împietrită de frică, necutezând să priviască îndărăt.

Un zgomot suspect îĭ izbise urechia.

Saŭ poate era numaĭ o înșelare a fantazieĭ sale iritate?

Nu, nu, zgomotul se repeta.

Simția că cine va se apropia pe furiș de dĕnsa, ca o fiară sĕlbatică.

Acum simția la ceafă o respirație arzătoare

Prinse puțin curaj și'și întoarse fața pe jumĕtate.

O exclamație de groază îĭ ieși din gâtlej și căzu îndărăt pe scaun.

Era magistrul.

— Sunt aci, șopti el cu o ironie drăcească.

— Te-am așteptat, rĕspunse mama Karkoș fostului eĭ bărbat cu glasul stins.

— M'aĭ așteptat? Eĭ bine, dar mi-ai pregătit suma pe care ți am cerut'o?

— Suma... banii... da, ți'ĭ daŭ.

Cu mâinile tremurătoare scoase dintr'un săltar al mesei mai multe bancnote și banĭ de argint.

— Iată, i-ai; zise ea numărându'i pe bineu.

— Şi într'adevĕr îţi închipueştĭ că o să scapĭ de mine ca de un cerşetor, zise batjocoritor Magistrul, drace, nicĭ nu ştiam ce femee bogată am !

Mama Karkoş se cutremură.

Tâlharul vĕzuse când deschisese sertarul secret.

Ştia că are banĭ mulţĭ !

— Şi mai repede, zise el dând din picior cu nerĕbdare.

„Scoate comorile alea să le împărţim.

„Vezĭ că nu vreaŭ să te jefuesc, ci vreaŭ parte dreaptă.

— Dar n'aĭ nicĭ un drept, căcĭ ce am câştigat am câştigat singură, rĕspunse mama Karhoş, n'aĭ să cerĭ nicĭ o parte.

— Femeie nu mĕ irita, sunt hotărît să merg până în pânzele albe.

— Ştiŭ că o să mĕ asasinezĭ, rĕspunse bĕtrâna.

Chiorul îşĭ arĕtă dinţiĭ negri.

— Ce cuminte eştĭ ! rĕspunse el cu linişte ca de ghiaţă.

„Fireşte că n'aĭ de cât să alegĭ :

„Or scoţĭ banĭĭ la lumină, or te omor.

— Omoară-mĕ, căcĭ banĭĭ nu ţi'ĭ daŭ să mĕ taĭ în bucăţi.

— Aşa ?

„Vom vadea.

Magistrul se repezi la dênsa.

O luptă scurtă se iscă.

De amêndouĕ părţile furia tăcută era egală.

Peste câte-va minute criminalul îşĭ birui victima.

O trînti la pământ şi'ĭ prinse gâtul cu degetele lungĭ şi slabe.

— Cum aĭ ascuns banĭĭ ?

„Spune'mĭ secretul sertaruluĭ, or te sugrum.

Mama Karkoş abia putea să respire.

Să vorbiască nu maĭ putea, dar din cap refuza cu energie.

Magistrul fu apucat de o furie terĭbilă.

Lovi cu capul bĕtrâneĭ de maĭ multe orĭ de pământ şi o lovi cu picioarele.

Făcênd acestea, zicea mereŭ :

— Imĭ trebuiesc banĭ, îmĭ trebuiesc banĭ !

„Cĭ vorbeşte o dată ! .. Ce ?... nu vreĭ ?... te omor !...

„Banĭ !

In furie începuse acum să urle de sine şi să strige tare.

Când vĕzu că femeia nu maĭ rĕspunde se uită în toate părţile.

Apoĭ scoase de sub manta un cuţit în formă de pumnal.

— Trebue s'o omor, zise, alt-fel mĕ trădează.

In acest moment mama Karkoş îşĭ revenise în simţirĭ.

Incercă să se ridice de jos, dar capul îĭ căzu iar la pământ.

Vĕzuse cuţitul strălucind în aer.

In acelaş timp simţi o rĕceală ca de ghiaţă la inimă.

Cuțitul omoritorului îl pătrunsese în piept și-i atinsese inima.

Un șiroi de sânge isbucni din rană.

Corpul femeei căzu pe spate.

Grozav îi răsună pe buze vorba:

— Ucisă!

Magistrul se aruncase lângă dênsa și începuse a-i scotoci prin buzunare.

Victima espiră.

Căutările asasinului însă fură zadarnice.

Nici chei, nici bani, nu era nimic în buzunarele asasinatei.

— M'a tras pe știoară!... șopti el furios.

Dar în acelaș moment sări în sus speriat.

Ochii-i se îndreptară spre ușă.

Crima-i avusese un martor.

Pe prag sta un om înfășurat într'o manta, un om înalt și impunător.

Era contele Marco.

— Nu te mișca! esclamă el, sau te dau numai decât pe mâinile poliției.

Ochiul Magistrului scotea fulgere de mânie.

Dar străinul sta neclintit ca o statue de piatră.

— Cine ești? îl întrebă contele Marco.

Criminalul luă o atitudine plecată.

— Un nenorocit, d-le; această femee, —arătă spre moartă,—m'a înșelat cu nevrednicie. Pe când eu eram silit să călătoresc prin străinătate, ea trăia cu alți oameni.

„Am ucis-o din gelozie!

— Minți! esclamă omul nemișcat din prag.

„Te cunosc mai bine de cât crezi, Magistre, și știu că ești unul din criminalii cei mai primejdioși din Berlin.

„Până acum ai scăpat totdauna cu pedepse mici, căci ai fost destul de șiret să te folosești totdauna de instrumente în comiterea crimelor.

„Acum însă te-a prins poliția așa cum doria.

Arătă amenințător spre cadavru și urmă:

— Ce ai făcut aci, e un omor, banditule, pentru care te vei urca pe eșafod.

Magistrul când văzu că era cunoscut de acel străin, plecă capul ca și zdrobit.

Simțea că avea în fața-i pe unul mai puternic de cât dênsul și care lesne îl putea nimici.

De aceea găsi cu cale să schimbe glasul.

— Domnule, nu știu cine ești, zise, dar de ce vrei să mă dai pe mâna călăului?

— Nu vreau să fac aceasta dacă 'mi făgăduești că mă vei servi cu credință. Poate voi avea vr'odată nevoie de tine; atunci, fără să stai pe gânduri vei trebui să vii la chiemarea mea.

— Și în ce chip îmi vei da de veste? întrebă Magistrul.

Contele Marco se apropiă de el și scoase un inel din deget.

Era o verigă simplă.

Un dublu *M* era gravat înăuntru.

Contele Marco îl arătă ucigaşului.

— Când va veni cine-va la tine cu acest inel, îi zise, p'acela să 'l urmezi or unde te va duce; iar dacă nu te vei supune, să ştii că eştĭ perdut.

— Primesc târgul, zise Magistrul ţrinţind.

Apoĭ se apropiă de birouŭ şi strînse banii de pe el.

— Să nu zic c'am lucrat chiar de geaba, zise rîzênd cu cinism.

Contele Marco era singur cu cadavrul.

Nu aruncă nicĭ o privire spre el.

Ochiĭ 'I umblaŭ prin alte părţi.

Nu venise el aci pentru mama Karkoş.

Pe *Olga voia s'o* vază.

Aflase de la Bindermann unde era fata şi numaĭ de cât îşĭ pusese în gând să o caute.

De aceea venise la balul mameĭ Karkoş...

Sosise prea târziŭ.

Uşa caseĭ înaĭ o găsise deschisă.

Intrase pe un coridor secret.

De o dată atenţia îĭ fu atrasă de convorbirea urmată între Magistru şi victima sa.

Intră în camera din care auzia viind acele vorbe şi nimeri tocmaĭ în momentul în care ucigaşul îşĭ săvêrşia crima.

Ar fi putut să împiedice săvêrşirea el, firea luĭ diavolească cerea ca să prindă pe Magistrul cu o crimă, ca să'l aibă apoĭ în ghiare.

După ce se convinse că Olga nu era în acele odăĭ, ieşi şi se urcă la etagiul de-asupra.

Când ajunse sus, tocmaĭ se deschise o uşă şi Olga eşi pe coridor.

Când ea văzu pe contele, scoase o esclamaţie uşoară.

Nu recunoscu pe Contele de aur.

Nicĭ nu putea să'l recunoască, deórece nu'l văzuse în casa falşificatorilor de banĭ decât cu o mască pe faţă.

Dar contele, văzênd-o, esclamă:

— Ea e!

La auzul acesteĭ voci, Olga fu mişcată într'un chip ciudat.

— Unde am maĭ auzit acest glas?... se întreba.

„Doamne, oare să fie el?

Şi chipul mascat al Conteluĭ de aur i se ivi în minte.

Conteluĭ Marco însă fata i se părea maĭ frumoasă şi maĭ drăguţă de cât orĭ când.

Ca *fulgerul îĭ trecu prin* minte gîndul:

— Trebue să fie a ta!

„O veĭ lua cu tine, fie cu puterea fie cu binele.

— Dară, zise salutând-o, tocmaĭ adidineaurĭ s'a comis în această casă o crimă; viŭ să'ţĭ daŭ de veste.

— O crimă! esclamă Olga.

„Pentru dumnezeŭ, s'a întêmplat ceva mameĭ Karkoş!

— E asasinată! răspunse străinul.

Fata'şĭ ascunse faţa'n mâni.

— Asasinată! şopti ea îngrozită.

Străinul dete din umeri.

— Ei, lasă, zise, poate că ucigaşul n'a făcut de cât un act de justiţie;—nu cred să fie om care să plângă moartea acestei bătrâne.

— Era rea, răspunse Olga, totuşi mĕ doare c'a trebuit să se sfîrşască aşa.

— Această milă nobilă'ţi onorează sufletul, zise necunoscutul.

„Intêmplarea poate face în tot momentul ca poliţia să calce acéstă casă. Se va găsi atunci cadavrul asasinatei şi bănuiala de participare la omor va cădea asupra tuturor persoanelor carî se vor găsi în acéstă casă.

„De aceea ascultă'mi sfatul, încrede-te în mine şi vino să plecăm d'aci.

— Nu te cunosc, zise Olga, dar cu toate astea vĕd şi eŭ că nu mai pot să rĕmân în casa asta.

— Atunci vino cu mine, zise contele şi se apropiă de fată.

Când privirile li se întâlniră, Olga se dete îndărăt.

Acum îşi aducea bine aminte că aceşti ochi adênci, această privire îndrăzneaţă nu putea fi de cât a contelui de aur...

Aşa dar era în puterea lui!

Căzuse iar în mâinile bandei grozave care voia cu ori-ce preţ să scape de dênsa.

Lipsită de or-ce voinţă, lăsă pe contele să'i ia mâna şi s'o tragă cu blândeţe spre dênsul.

— Vino cu mine, fată, şopti el, ce te mai gândeşti? Vrei să cazi în mâinile poliţiei care în tot momentul poate intra în casa asta?

O tîrî după dênsul.

— Mĕ duc la moarte, îşi zise Olga.

Şi cu toate astea nu se putea împotrivi acelui om.

De o dată contele îi lăsă braţul.

Cu o expresie de groază, care de altfel era străină feţei acestui om, se opri privind fix la o arĕtare care pare că 'i ieşise ca din pământ.

Ca o statuă de marmură, nemişcată, sta nebuna pe una din trepte şi se uita cu ochii holbaţi la conte.

Acestuia părul i se zburli în cap.

— E o închipuire, strigă el întinzênd mâinile ca pentru a se apăra.

„Nu poţi să fii fiinţă vie, eşti o stafie, un strigoi ieşit din iad.

Olga se cutremură.

Ce legătură misterioasă putea să fie între Hedwiga şi străinul acesta, care nu putea fi altul de cât contele de aur, puternicul şef al bandei misterioase.

— Să fugim din casa asta! strigă contele Marco şi încercă să facă un pas înainte.

Dar nebuna întinse mâinile spre el şi începu să ţipe:

— Cartea... cartea... tată... tată!..

Teribil răsunaŭ aceste vorbe prin casa pustie.

Iar când contele Marco, ca şi persecutat de furiĭ, voi să treacă nainte pe lângă nebună, aceasta îl apucă cu o putere de fier şi nu'l lăsă.

Atunci privirile contelui se fixară asupra ochilor nebunei.

Cu o voce sonoră, poruncitoare, îĭ zise:

— Dormi, dormi!

Efectul acestor vorbe fu nimitor.

Mâinile Hedwigei se lăsară în jos.

Sărmana fată căzu grămadă.

Olga se grăbi s'o ridice şi ascunse faţa în sînul ei.

Contele Marco, fără a se mai uita îndărăt, se repezi pe trepte în jos.

In curînd zgomotul paşilor săi se pierdu în depărtare.

Nebuna se reculese cu greŭ.

Olga se simţi fericită când o văzu deschizînd ochiĭ şi şoptind câte-va vorbe.

— Şi acum să plecăm d'aci, esclamă Olga.

Mai mult tîrîtă de dînsa de cât de bună voie, nebuna plecă pe trepte în jos.

Fără o vorbă se strecurară cele doŭă fete prin curte.

Deja Olga pusese mâna pe clanţă, când un lătrat îĭ ajunse la ureche.

— Waldmann, esclamă ea, eram cât p'aci să'l uit.

Se grăbi îndărăt.

Dar Waldmann îĭ eşia deja în cale sărind vesel.

Olga mai aruncă o privire spre uşă îndărătul căreia zăcea cadavrul bătrînei Karkoş.

Apoi plecară cu toţiĭ.

In casa în care cu câte va ceasurĭ mai nainte domnia o veselie sgomotoasă, acu nu mai zăcea decât corpul fără viaţă al stăpânei.

Din rana-i grozavă, sângele forma un şiroiŭ până la uşă.

XVIII

Hienele cimitirului

Era o zi veselă de iarnă, când lordul Nelson fu dus şi îngropat în cimitirul St. George.

Arareorĭ s'a văzut pe stradele Berlinului o îngropăciune mai pompoasă.

Era par'că văduva ar fi vrut să arate cât de mult plângea moartea bărbatului ei.

Indărătul carului funebru tras de şase cal şi care ducea un coşciug pompos acoperit cu florĭ, urma un şir lung de echipagĭ.

Chiar şi ambasadorul englez ţinuse să asiste la înmormêntare.

Indărătul convoiului era şi Lafleur camerierul răposatului.

Era cu capul plecat.

Părea ca şi el jelește adênc pe stăpânul sĕŭ.

Cu cât trecea prin mai multe strade convoiul funerar, cu atât se sporia numĕrul curioşilor.

Inaintea porţilor cimitirului însă convoiu se opri.

Un alt car funerar tocmaĭ intra pe porţile înalte şi aurite.

De şi acest car era modest, totuşĭ pomposul car al lordului trebui să aştepte să treacă cel ce venise întâiŭ.

Moartea egalizează pe oamenĭ.

Camerierul Lafleur, privind la puţinele persoane carĭ urmaŭ carul sărăcăcios, îngălbeni deodată şi încreţi sprincenele.

Observase îndărătul carului an bĕtrân gârbovit, cu privirile stinse, care urma mecaniceşte carul.

Lafleur cunoştea p'acest om.

El îşĭ putea închipui d'asemenĭ pe cine ducea bĕtrânul la groapă, — de oare-ce bărbatul gârbovit, cu privirea rătăcită, nu era nimenĭ altul de cât inspectorul de poliţie, Scharf, tatăl nenorocitei Hedwiga.

Iar în coşciugul pe care acuma ciocliĭ îl ridicaŭ din carul funebru, zăcea o femee palidă, care de-acu isprăvise cu tóte durerile şi desamăgirile lumeĭ.

Când a închis ochiĭ, cu treĭ zile în urmă, medicul a zis :

— A murit de inimă rea.

Şi aşa era.

Nevasta inspectorului de poliţie Scharf n'a maĭ putut trăi după dispariţia singureĭ şi iubiteĭ sale fiicĕ.

Când posibilitatea d'a regăsi pe Hedwiga părăse stinsă cu desăvêrşire, începu să fie bolnăvicioasă.

Fără ca să fi avut o boală apreciabilă, se stingea de pe picioare.

Nu se plângea niciodată.

Nicĭ numele Hedwigeĭ nu 'ĭ eşea nicĭ odată de pe buze.

Era din ce în ce maĭ slabă.

In cele din urmă nu se maĭ putu ridica din pat.

Dar când simţi că i se apropia césul din urmă, strînsese la piept capul cărunt al bărbatului eĭ şi'ĭ şoptise :

— Hedwiga n'a murit.

„O voce interioară îmĭ spune în acest moment că ea trăeşte, respiră, te chiamă. Du-te, du-te de'ţi caută copila.

Apoĭ căzuse pe perinĭ.

Murise.

— Du-te, du te şi'ţi caută copila, şoptia acum printre lacrămĭ inspectorul poliţienesc pe când sta în faţa mormêntuluĭ deschis al nevesteĭ sale.

Iar în interiorul sĕŭ făcu acest jurămênt :

— Voĭ căuta pe Hedwiga chiar de ar trebui să treacă anĭ până s'o găsesc.

„Suflet fericit al iubiteĭ mele soţiĭ, dă'ţi din cerurĭ binecuvêntarea asupra cercetărilor mele, fă-mĕ să o regăsesc.

— Amin! zise o voce puternică bărbatească.

— Du-te de'ţi ispăşeşte păcatul.

Inspectorul de poliţie se întoarse. In faţa lui sta călăul Krantz. Vrednicul bărbat nu voise să lipsească la înmormêntarea soţiei inspectorului poliţienesc.

Il era milă pentru nenorocita

Sosise de la Spandau cam târziu şi venise drept la cimitir.

— Krantz, prietine, strigă inspectorul şi strînse mâna călăului, îţi mulţumesc că vii să mă mângâi în durerea mea adîncă.

— Da, am să te mângâiu, şi să'ţi ajut, zise călăul zîmbind.

„Vreau să'ţi ajut, dacă primeşti, ca să'ţi regăseşti copila.

„Ştiu că eu cunosc toate căile şi cărările din Berlin, şi pentru că fiica d-tale a fost fără îndoială victima unei crime, tocmai eu sunt omul potrivit ca s'o găsească.

Foarte mişcat se uită Scharf la călău.

— Tot mai sunt oameni buni, zise el cu vocea cam nesigură; călăul din Berlin este unul din aceştia, şi de şi mâinile îi sunt pătate de sânge. inima şi gândul îi sunt curate.

— Aşa sunt, şi cu ajutorul lui d zeu aşa vor rămânea.

„Dar şi eu, d-le inspector, am grijile mele grele.

„Mă tem că şi pe mine mă ameninţă o pierdere care mă va isbi greu.

— Vorbeşte, iubite amice, zise inspectorul compătimitor, poate voi fi în stare să'ţi stau într'ajutor.

Krantz dete din cap.

— Nu, nu, răspunse el întunecat, nici eu nu pot să'mi ajut de şi văd nenorocirea viind, încet şi inevitabil.

Privi cu tristeţe în vânt şi adaose tot mai întunecat:

— Nevastă-mea... mă tem că mi-e necredincioasă, şi o iubesc atât de mult!

— E trist lucru, observă inspectorul, căci iubirea femeei nu se mai poate înlocui.

„Aceasta o simt şi eu în acest moment.

„Dar ia vezi ce se întâmplă colo, la cealaltă groapă, în care tocmai s'a lăsat un mort?

De la groapa lordului Nelson veniau strigăte de mânie carî răsunau prin tot cimitirul.

Public imens se adunase prin prejur şi o mişcare puternică stăpânia massele.

Tocmai voiseră să lase cosciugul în groapă.

Plângând şi frângându-şi mâinile, soţia mortului îl striga un ultim adio.

Durerea îl părea atât de mare în cât unii se temeau să n'o vază sărind în groapă.

Camerierul Lafleur se apropiase de ea şi'l şoptia la urechi vorbe de mângâiere.

Femeea căzu atunci în genuchi pe marginea gropei şi lăsă să cadă trei bulgări de pământ pe capacul cosciugului.

In acest moment un om, elegant îmbrăcat, îşi făcu loc prin mulţime şi nu se opri de cât pe marginea mormântului.

— Opriţi-vă! strigă el cu un accent ciudat, care 'l trăda numai de cât că

era englez, nu permit să se îngroape mortul!

„Eŭ sunt fratele lordului Nelson!

Un strigăt de desperare răsună de pe buzele lady!.

Se dete îndărăt şi ar fi căzut la pământ dacă Lafleur n'ar fi susţinut'o cu braţele lui puternice.

— Curaj, îi şopti camerierul la urechie, încă nu e nimic pierdut.

Cu priviri duşmănoase măsură lordul, fratele răposatului, pe cumnata sa.

Ridică mâna spre dênsa şi zise:

— Aici, în faţa acestui mormênt, ridic acuzarea că frate-meŭ n'a murit de moarte naturală.

Un murmur încet trecu prin rîndurile mulţimei.

Camerierul Lafleur ridică vocea:

— Depărtaţi p'acest om, liniştea mortului trebue să fie sfântă.

— Să plece d'aci englezul! strigară câte-va glasuri din public, poate în ţara lui e obiceiul să se certe oamenii la mormêntul altuia, aci liniştea mortului e sfântă!

Un comisar de poliţie se apropiă de englez şi'l invită, cu politeţe dar cu hotărîre, ca nu mai turbure înmormêntarea.

Obrajii englezului se înflăcărară de furie.

— Şi eu să las o crimă nepedepsită? esclamă unu ochii strălucitori; acesta nu poate fi obiceiŭ în nici o ţară!

— Aveţi dovezi că s'a comis o crimă? întrebă comisarul.

— Dovezi? esclamă englezul iritat, să se facă autopsia cadavrului şi se vor găsi dovezile.

Şi englezul, fratele lordului Nelson, se înfuria tot mai mult.

— Te opresc să ridici acuzări în acest chip, zise funcţionarul cu asprime; dacă aĭ vr'o bănuială, fă o denunţare la parchet, aceasta e aci singura cale admisibilă.

— Bine dar, răspunse lordul întorcêndu se, voi face paşii necesari.

„Sêrmanul meŭ frate nu va rămânea nerăsbunat.

Plecă.

Lady îl urmă cu priviri triumfătoare.

Înmormêntarea lordului se sêvêrşi cu bine.

În curînd şi publicul începu să se depărteze.

Peste câte-va minute cimitirul era deja gol de oameni.

Numaĭ inspectorul poliţienesc şi Krantz rămaseră.

Se plimbaŭ printre morminte vorbind în şoapte.

Din când în când citeaŭ inscripţiile de pe pietrile funerare.

Înaintea unui monument pompos se opriră.

Cu litere aurite erau aci săpate vorbele:

Aci zace
MARIETTA GRIMALDI
zisă şi „Regina Aerului“
în veci nenitată

— Acésta e nenorocita fată care a căzut victima unei crime ; nici ea nu e încă rĕsbunată.

— Ce, nu s'a mai găsit Ferdinand bălanul ? întrebă Krantz.

— A dispărut fără de urmă, rĕspunse Scharf.

„Din acea sĕră în care am fost atacaţi la „Iepurele alb“, păr'că a dispărut din lume.

„Dacă durerea mea personală nu m'ar fi absorbit cu totul, poate l'aş fi găsit ; dar aşa....

Inspectorul şi călăul ajunseseră şi ei la porţile cimitirului.

Ieşiră şi o luară pe şosea spre oraş

Deodată călăul se opri şi privi cu atenţie într'un loc, un şanţ.

— Pare-că este un trup acolo, şopti el inspectorului, un trup omenesc.

Scharf se uită şi el.

— Da, vĕd, rĕspunse, pare a fi un om suspect, care se sileşte să stea nemişcat.

„Nu vezi cum îşi ascunde faţa ?

„Să vedem....

— Uite 'l acu ; sare şi fuge prin şanţ.

„Să mĕ spânzure dacă nu este el.

— Cine, el ?

— Magistrul.

„Trebuie să 'l cunoşti şi d-ta, d-le inspector.

„Îl zice şi Chiorul.

— Crezi într'adevĕr că e el ? întrebă inspectorul privind cu atenţiune în urma fugarului.

„Ştiu că este iar bănuit d'o crimă ? şi-a ucis nevasta.

„Cel puţin aşa se crede.

— A, da, pe ticăloasa aia, femeia Karkoş ; am citit în gazete. Ei, ăsta n'o să'mi scape.

— Aşa cred şi eu, rĕspunse inspectorul, acest criminal nu poate să nu'şi sfîrşească viaţa pe eşafod, căci are prea multe crime pe conştiinţă.

„Dar să mergem mai repede, se face noapte şi nu e prea sigur drumul pe aici.

Călăul zîmbi.

— Nu uita, d-le inspector, zise el, că eşti cu călăul din Berlin.

„Aş vrea să vĕd pe criminalul care ar cuteza să ridice mâna în potriva noastră.

Scharf zîmbi şi el.

Dar faţa sa luă numai decît espresiunea obicinuită de tristeţă.

Cu toate astea grăbiră pasul şi ajunseră în suburbie, de unde luară o trăsură.

Noaptea se lăsă asupra cimitirului în care se săvârșiseră cele două înmormântări.

În acelaș timp începu să ningă.

Mormintele fură acoperite în curînd cu giulgiuri albe.

Din mica locuință a paznicului lucea în curte lumina albă a unei lampe mici.

Bătrânul Cristof Balder, care de mai bine de 40 de ani îngropa aci morții, era un om mic, curat îmbrăcat și cu înfățișarea prietenoasă.

Ședea în odaia sa, comod mobilată și citia o gazetă ilustrată, pe când nepoata sa Elsa, o fetiță plăcută, de vr'o 17 ani, era ocupată în bucătărie.

Ușa care ducea din odae în bucătărie era deschisă.

Unchiul și nepoata puteau să schimbe mereu vorbe.

Dar de la o vreme conversația încetă.

Capul paznicului căzuse pe masă.

Adormise.

Elsa părea a fi așteptat acest moment.

Se apropiă în vîrful degetelor de fotoliul în care se odihnea Cristof Balder și se convinse încă o dată că somnul bătrânului era adânc.

— Dormi, tătucule, dormi... șopti fata, pe când cu mâna îi mângâia părul cărunt.

„Elsa ta are secrete ; dar numai secrete de caritate.

Sărută ușor părul argintiu al bătrânului.

Apoi se grăbi cu pași ușori afară din odaie.

În bucătărie sta gata pe cuptor un coșuleț.

Fata îl luă și eși cu el din casă, umblând cu precauțiune.

Trecu prin curte și intră fără frică în cimitir.

Elsa era curagioasă.

De mică obicinuită a trăi alături cu morții, ea rîdea de toate povestirile grozave ce se spuneau despre cimitire.

El nu'i păsa de era zi sau noapte când trecea printre morminte.

Era de o potrivă de liniștită.

Acum ajunse într'o parte a cimitirului, în care mulți bărbați chiar îndrăzneți și neînfricați n'ar fi călcat la acea oră.

Era colțul sinucigașilor.

De-alungul zidului erau două șiruri de morminte fără nici un monument.

Numai câte o cruce de lemn arăta locul în care era îngropat fie-care.

Nici unul din cei ce putrezeau aci nu murise de moarte naturală.

Sau glonțul, sau funia, sau otrava le pusese capăt vieței.

Erau sinucigași.

Când Elsa trecu pe lângă colțul lor, se opri și scoase un strigăt care nu putea fi auzit de la mare depărtare.

Imediat un asemenea semnal îi răspunse.

Elsa făcu câţi-va paşi înainte cu îndrăzneală.

In faţa unei cripte se opri.

Din această criptă ieşi un om.

Era tînĕr.

Faţa lui trăda suferinţe nespuse.

O barbă plină îl împresura bărbia, o barbă neîngrijită.

Ochii întunecaţi îi străluciaŭ ca de frigurĭ.

Sprîncenele îi eraŭ încruntate.

— Eŭ sunt, omule, zise Elsa, nu te teme, îţi aduc hrană.

Locuitorul criptei întinse mâinile tremurătoare spre fată.

— D zeŭ să te bine-cuvinteze, copilă bună şi iubită, zise el cu o voce mişcată.

„Eştĭ îngerul misericordiei!

„Dacă n'aĭ fi d ta, aş fi lăsat pradă desperărĭi.

— Nu'mĭ vorbi astfel, se rugă Elsa. Eştĭ nenorocit, eştĭ urmărit şi eŭ sunt încredinţată că eştĭ nevinovat.

Nenorocitul dete din cap.

— Nu, nu, zise el, nu sunt nevinovat, dar o nenorocită înlănţuire de fapte m'a făcut să comit o crimă îngrozitoare. Am ..

— Nu, nu, nu 'mĭ povesti nimic, esclamă nepoata groparului cu gest rugător.

„O întîmplare te-a adus în acest cimitir.

„O întêmplare a făcut să te vĕd, înghețat şi flămând, ascuns îndărătul unuĭ mormînt.

„Mila m'a cuprins şi maĭ mult când mi-aĭ spus că n'aĭ nicĭ casă nicĭ pe nimenĭ în lume.

Ochiĭ fetei se umplură de lacrămĭ.

In inima eĭ se deşteptase însă un sentiment şi maĭ puternic care o făcea să îngrijască de soarta nenorocitului.

— Cum aş putea să'ţĭ mulţumesc de tot ceea ce mi-aĭ făcut? zise tînĕrul luând mâna Elseĭ.

„Dar cât timp va trăi Wilhelm Frederic, recunoştinţa nu se va stinge în inima lui.

Dar în acelaş moment în care nenorocitul îşĭ rosti numele se cutremură.

Elsa îngălbenise şi cu un ţipăt de grôză îşĭ scoase mâinile dintr'ale lui.

— Wilhelm Frederic, şopti, d ta eştĭ aşa dar.. eştĭ omorîtorul acuzat de a fi omorît pe tatăl sĕŭ.

— Da, eŭ sunt, rĕspunse tînĕrul şi se unită întunecat înaintea sa

„Lasă-mĕ să pier ca un ticălos căcĭ, ucigaşul de tată e cel maĭ ticălos dintre oameni şi cerul dacă iartă vre-o crimă, pe aceea a uciderĭi de tată n'o iartă nicĭ odată!

Işi ascunse faţa în mâinile slăbite şi se întoarse cu un oftat adênc.

Atuncĭ simţi că o mână delicată îi atinse capul descoperit şi o voce dulce zicêndu-i:

— Nu despera, sĕrmane om nenoro-

cit ; eşti urmărit ca o fiară sălbatecă ; dar şi tu vei găsi odihnă ; mila domnului nu te-a părăsit încă cu totul.

— Nu, esclamă Frederic, nu m'a părăsit, căci mi-a permis să te găsesc pe tine.

„Dar crede-mă, dragă copilă, această viaţă nu mai poate ţinea aşa.

„De când am comis acea faptă groazavă într'un moment de nebunie, trăiesc ca şi alungat de furii.

„Mereu cu frica d'a fi prins de poliţie, mă feresc de toţi oamenii şi locuesc în această criptă rece şi floroasă.

„Ori-ce pas se apropiă de mine, mă îngrozeşte, îmi îngheaţă sângele în vine, căci îmi zic :

„— Vin să mă prindă !

„In loc de haine port pe trupul meu numai zdrenţe ; frigul mă chinueşte şi insectele nu mă lasă să mă odihnesc.

„Sunt un mort viu, un om care s'a îngropat singur.

Fără putere căzu pe un mormânt.

Elsa ata lângă el şi nu'l putea mângâia.

In cele din urmă el îşi mai veni în fire şi zise.

— Trebue să ieî ceva, iată aci ţi-am adus coşuleţul ; mănâncă să nu se răcească.

Scoase din coş o oală de pământ din care eşia un miros plăcut şi puternic

Frederic gustă în tăcere din supa caldă şi din carnea gustoasă.

Apoî Elsa îl dete o pâine şi o sticlă cu rachiu, zicându-i că poate veni o zi în care ea să fie împiedicată de a 'i aduce de mâncare, şi atunci să nu sufere.

— Pentru d-ta, zise Frederic, de sigur e primejdios să vii, de acea nu trebue să mai abuzez de ospitalitatea d-tale.

„Mulţumită mâncărilor întăritoare pe carî mi le aduci zilnic, simt că puterile îmi sporesc şi acum trebue să mă gândesc să plec d'aci.

— Cum ? vrei să pleci ?... zise Elsa mâhnită.

— Doreşti în adevăr să rămân ? răspunse Frederic.

Fata tăcu câte-va minute.

O luptă mare părea că se petrece într'ênsa.

Apoî şopti :

— Nu, nu doresc, căci dacă veî rămânea tot o să te găsească, şi aceasta mă va durea mai mult de cât ca să te ştiu departe.

— Şi tu, înger în chip de fată, zise nenorocitul foarte mişcat, tu trebuie să fii fericită.

„Veî găsi un bărbat bun şi cinstit şi în iubirea lui veî găsi răsplata pe care o meriţi.

„Eu însă, urmă cu iritaţie, voî încerca să mă strecor până la Hamburg; poate voî reuşi să fug la America; acolo voiu să duc o viaţă de muncă grea şi cinstită, sa să'mi fac o viaţă nouă, departe

de aceia cărora îmi dădusem aci inima, dar pe carî îi voĭ iubi până la sfârșitul vieței mele.

Privirile lui esprimaŭ o dorință nespusă.

Părea că uitase că Elsa era lângă dênsul.

Impreună mâinile și 'și lăsă pe ele fruntea arzętoare, esclamând:

— Ah, Olga, iubită copilă, pe tine te voiŭ iubi, chiar de ar fi să sângerez sub săcurea călăului.

Elsa plecă capul cu tristeță.

Cu voce lină zise:

— La revedere, dar pe mâine.

Și plecă.

Va să zică el iubia pe alta.

— Cu atât e mai vrednic de compătimit, își zise ea, și cu atât mai mult merită mila mea.

„El e omul cel mai nenorocit de pe saprafața pământului.

Cuvintele din urmă le rostise cu jumętate voce.

Abia le sfîrșise, și sări în sus cu un țipăt de spaimă.

Pe drumul lung care trecea în mijlocul cimitirului o figură neagră se strecurase la câțiva pași de ea.

Un moment vězuse și fața acestui om misterios.

O singură privire îl fusese de ajuns ca să recunoască că era de sigur un om rĕŭ.

Un ochiŭ îi strălucia ca o bucată de fosfor, pe când celalt îl era fix, nemișcat și sticlos.

Ca o căprioară speriată, Elsa fugi printre morminte.

Un fior îi străbătuse corpul fecioresc.

Nu cuteza să se uite îndărăt.

Nu respiră decât când ajunse la casa moșului ei.

Bĕtrânul tot dormia cu capul pe masă.

Peste vr'un sfert de ceas se deșteptă.

De și Elsa își zicea că datoria era'să spună moșului ei că vězuse o figură suspectă în cimitir, cu toate astea nu îndrăsni să vorbească.

Se temea că moșul ei să nu cerceteze prin cripte și să nu dea de Frederic.

Pentru dênsul nu vorbi.

Dar când se culcă și adormi, visuri urîte veniră să'i turbure somnul.

Vedea pe protejatul ei amenințat de primejdiĭ, împresurat de spioni.

In vis, ea rostia numele necunoscutului al cărui înger păzitor era ea.

Apariția suspectă ce'i eșise în calea Elseĭ, nu era o părere.

Era un om în carne și oase.

Era slab, lung, îmbrăcat în zdrențe.

Pentru noi este o cunoștință.

Era magistrul.

Criminalul rĕmase mai mult timp locului, pândind să vază dacă neposta groparului nu'l observase.

Când se făcu iar liniște adêncă, se tîrî până la mormêntul Mariettei Grimaldi *regina aerului*.

Aci se opri.

Vr'un sfert de ceas rămase nemişcat, frecându-şi degetele îngheţate.

— Drace, mult mă lasă s'aştept, murmură el.

Ochii îi căutaŭ să pătrundă prin întunericul nopţii.

— Saŭ poate s'a lăsat de idee? urmă el.

„Dar asta n'o pot crede; prea i-am descris lucrurile în chip atrăgător.

„Imi zmulg părul de necaz, urmă furios, că nu pot să fac gheşeftul singur!

„Dar nu pot, n'am destulă putere să ridic piatra singur.

Magistrul îşi muşcă buzele.

Lăcomia de aur ce'l stăpânia îl făcea să urască din tot sufletul p'acela de al cărui ajutor avea nevoe şi cu care prin urmare trebuia să împartă.

Un şuerat uşor îl vesti că tovarăşul lui venia.

Acesta, care nu era altul de cât Ferdinand bălanul, se arătă.

Cei doi tâlhari îşi strînseră mâna în tăcere.

— Al adus tot ce trebue? întrebă chiorul şoptind.

Ferdinand bălanul scoase o legătură de sub haină şi o arătă.

— Felinar, pilă, ciocan, toate sunt aci, zise el, precum şi ceva băutură caldă, că'l al draculul de frig.

— Ce'ţi pasă de frig, când e gheşeftul bun, zise Magistrul, prostule, nici prin gând nu'ţi trece pe ce bogăţie ai să pui mâna, mulţumită mie.

Ferdinand bălanul îşi răsuci mustaţa şi întrebă:

— Va să zică crezi că o să facem treabă bună?

— Ce mai întrebi?

„Diamante, în preţ de mii de mărci!

„Vom face o pescuire ca mai rar.

Ferdinand bălanul se scărpină după ureche.

— Mie, unuia, zise el, îmi plac mai bine banii peşin de cât diamantele.

„Cu diamantele, ba te înşală ovreiul, ba te prind albaştrii.

— Jonas Bruck e un om de înţelegere, răspunse Magistrul.

„De multe ori am avut afaceri şi nu am să mă plâng.

„Acum însă la lucru.

„Vom putea lucra neturburaţi, căci groparul e bătrân şi nu se deranjează de sigur pe frigul ăsta.

Ferdinand bălanul îşi puse legătura jos o deschise şi scoase un drug de fier puternic.

Il dete Magistrului să'l ţină, pe când el aprindea o lampă surdă.

După ce aprinse o ridică, şi amêndoi tâlharii privirâ monumentul.

— Trebue să spargem grilajul, şopti chiorul şi porni cu drugul de fier înainte.

Dar Ferdinand îl opri.

— Nu te pricepi tu la asta, Magistre, zise el.

„Nu trebue să spargem grilajul, căci s'ar observa chiar mâine furtul.

„Uite cum se face

Scoase o legătură de chei false şi începu să le încerce la broasca grilajului.

Peste un sfert de ceas de încercare uşa cedă.

— Acum vine greutatea cea mai mare, zise Magistru.

Ferdinand bălanul părea şi el foarte încurcat în faţa monumentului de marmură.

— Aici ni s'a înfundat, zise el scărpinându-se după urechie, zău, chiorule, încep să cred că eşti un dobitoc şi m'ai adus la cai verzi pe pereţi; cum crezi să poată cine-va sparge cine-va marmura asta?

— Tu eşti dobitoc, iubitule, zise chiorul, dacă 'ţi închipueşti c'am venit aci fără să fiu sigur de afacere.

„Ţine felinarul şi te uită acum ce o să'ţi arăt

Căută cu atenţie o vină a marmorei.

O găsi în sfârşit şi arătă complicelui său că ea nu era în realitate de cât o crăpătură fină care părea a fi făcută cu intenţie acolo.

— Aci să'ţi apeşi dalta, şopti chiorul, şi să ajung sub securea lui Krantz dacă această piatră nu se poate mişca din loc.

Ferdinand bălanul făcu cum îi zisese tovarăşul său şi sudoarea îi curgea în picături mari pe frunte.

— Nu merge, zise, nu pot s'o mişc.

— Trebuie să meargă, răspunse Magistrul mânios.

„Mai opinteşte-te nitel.

„E cu neputinţă să mă fi înşelat, această piatră trebue să se poată mişca cum-va din loc.

Incepură să lucreze amândoi cu cea mai mare încordare.

Ochiul chiorului strălucia d'o lăcomie sălbatecă.

Deodată scoase un strigăt de mulţumire.

Piatra se mişcase puţin din loc.

Incă o sforţare şi căzu în interiorul groapei.

Această parte a plăcei de marmoră forma un fel de uşă care se deschidea înăuntru în acest chip misterios.

Deschizătura făcută era destul de mare ca să poată intra un om.

— N'ai uitat cum-va scara? întrebă chiorul.

In loc de răspuns, Ferdinand scoase o scară de funie, o destăcu, o prinse de un capăt şi lăsă pe celalt în groapă.

Apoi îşi luă instrumentele tâlhăreşti şi se coborî în groapă.

Magistrul îl urmă.

Un aier teribil de greu îl isbi în faţă.

Tâlharii se deteră îndărăt. Acel aier îl înăbuşia.

— Inainte ! şopti Magistrul, şi chiar d'ar fi să ne înecăm, ceea ce vom găsi colo ne va despăgubi.

Ferdinand bălanul se dete îndărăt în spăimântat.

— Mi-e groază, Magistre, zise tremurând; mai de grabă aş ucide zece ómeni vii decât să jefuesc un mort !

— Prostule ! zbieră Chioru ! ! mórţi sunt cei mai inofensivi din lume.

„Jos şi la lucru, repede !

Impinse odată pe Ferdinand în cât acesta căzu lângă coşcing cu o înjurătură teribilă.

Magistrul se ţinea cu o mână de scara de funie, pe când în cealaltă ţinea felinarul şi lumina scena înfiorătoare.

Ferdinand se ridică acum şi începu să spargă coşcingul în care se adăpostia cadavrul nenorocitei artiste.

— Mi se urcă pĕrul în vîrful capului, şopti banditul.

„Trebue să închid ochii ca să nu dau de chipul moărtei.

Magistrul rîse batjocoritor.

— Fricosule ! murmură el.

„Ce, crezi poate în poveşti d'alea prosteşti ?

„Când eşii mort, poate să te lovéscă ori-cine cu piciorul fără să te poţi mişca.

Ferdinand bălanul lăsă drugul de fier şi se uită înholbat la tovarăşul sĕu.

— In poveşti nu cred, zise el uitându se fricos prin prejur, dar ce è adevĕrat, e adevĕrat, Magistre, şi tatălui meŭ i s'a întâmplat ceva de te iaŭ fiorii când te gândeştĭ numai.

— Aşa ? zise Magistrul ironic, vre-o istorie de stafii, de sigur ?

— Nu. nu, rĕspunse cellalt respirând cu grabă ca un om cuprins de spaimă mare. s'a întâmplat în adevĕr aşa cum a povestit tata.

„L'aĭ cunoscut pe tata, Magistre ?

— Da, am fost cu el în *pension* (închisoare.)

„Era condamnat pentru falşificare de poliţe.

— Aşa, zise Ferdinand bălanul.

„Dar înainte pe când era cinstit, era în serviciul unuĭ conte tînĕr.

„Intr'una din zile stăpânul sĕŭ dobândi moştenirea unuĭ castel dărăpănat, nelocuit de veacurĭ.

„Numaĭ un intendent bĕtrân ca lumea locuia în o aripă a castelului.

„Tînĕrul conte, plăcêndu'ĭ împrejurimile de p'acolo, hotărî să facă reparaţia castelului.

„Aduse vr'o 12 zidari.

„Bĕtrânul intendent când auzi de planul contelui, dete din cap cu tristeţe dar nu zise nimic.

„Zidarii se puseră pe lucru.

„Seara se culcară.

„Unul din zidarĭ, cel mai tînĕr din toţi, avu aşa o idee romantică, ca tinerii şi zise :

„— Băeți, eŭ mĕ culc la noapte în turnul castelului.

„Tovarășii sĕĭ îl sfătuiră să întrebe pe intendent.

„Dar tînĕrul le zise noapte bună și plecă să se culce.

„A doua zi dimineață nu se mai coborî.

„Intendentul întrebă de dĕnsul.

„Când auzi că se dusese să se culce în turn, îngălbeni ca un mort și începu să'și frîngă mîinile.

„Cu genuchiĭ tremurători se urcă sus.

„Zidarii după dĕnsul.

„Deschise ușa turnului.

„In mijlocul sălii, tînĕrul zăcea mort.

„Cu lăcrămi în ochi povesti bĕtrânul că toți câți se culcaseră până atunci în acel turn, fuseseră găsiți morți a doua zi.

„Nici o dată însă nu se putuse descoperi secretul acelor morți misterioase.

— Întîmplare, nimic de cât întîmplare, zise Magistrul.

Dar Ferdinand bălanul îl făcu semn să tacă și urmă :

— Alți doi zidari și aŭ zis tot ca tine și aŭ vrut să se încredințeze.

„Noaptea se strecurară împreună în turn.

„A doua zi fură găsiți amîndoi morți.

„Erau îmbrățișați, într un colț și cadavrele lor, ca și a tovarășului lor în dimineața trecută, esprimau o groază nespusă.

„Din întîmplare, stăpânul tatălui meŭ, tînĕrul conte, veni peste câte-va zile cu mai mulți prietini la castel.

„Ascultă zîmbind istorisirea cu întîmplarea celor trei zidari și dete din umerĭ.

„Unul din prietinii sĕĭ, un tînĕr ofițer, voi să pună capĕt superstițieĭ, cum zicea, și, înarmat cu un revolver, se culcă seara în turn.

„A doua zi s'a găsit și el...

— Mort? întrebă Magistrul.

Ferdinand făcu din cap: da.

Părea îngrozit el însuși de povestirea sa.

Cu priviri spăimîntate se uita jur împrejur în groapă.

— Atunci, urmă el, chiar tînĕrul conte se decise să dea de urma misterului.

„Îl rugară, îl conjurară cu toții să renunțe la un plan atât de nebunesc.

„Bĕtrânul intendent îi căzu în genuchi.

„Dar contele rĕmase neclintit.

„Își făcu toate pregătirile cu mare îngrijire .

„Așeză un clopoțel în sufragerie, așa ca să poată fi tras din turn.

„La cel dintâi semnal, prietenii sĕĭ trebuiaŭ să'i sară într'ajutor.

„Sosi noaptea.

„Prietenii contelui staŭ în jurul unei mese mari în sufragerie.

„Nici unul nu zicea nici o vorbă.

„Clopoţelul nu se mişca.

„Trecuse miezul nopţii, era aproape de unul.

„Atunci, deodată, clopoţelul începu a se agita cu o furie nebună.

„Prietinii contelui săriră de o dată şi se repeziră cu toţii în sus.

„Tata, care ţinea mult la tînărul conte, fu cel dintâiu sus.

„Deschise uşa.

„Contele sta înaintea lui, cu şnurul clopoţelului în mână.

„Faţa 'i era palidă, părul alb ca zăpada.

„— L'am văzut, atâta putu să şoptiască.

„Apoi căzu la pământ ca trăsnit. Era mort.

O tăcere adâncă domnia în groapă.

Chiar şi Magistrul devenise gânditor.

Felinarul îi tremura în mână.

Clătinând capul în dreapta şi în stânga, întrebă :

— Pe cine crezi că a văzut tânărul conte ?

— Nu ştiu, zise bălanul scurt, şi nimeni de sigur în lume n'o să afle.

„Dar trebue să ies din această grópă, căci altfel o să nebunesc.

— Sparge coşciugul, şopti Chiorul : este cinci minute s'a sfîrşit tot.

Ferdinand bălanul puse dalta, împinse odată cu putere.

Capacul coşciugului sări.

In acelaş moment tâlharul sări îndărăt îngrozit.

Magistrul însă scoase o esclamaţie de bucurie.

O mână de mort eşia din coşciug.

Această mână era plină de inele scumpe.

— Vezi aceste pietre ? şopti Magistrul cuprins iar de lăcomie.

„Fie-care din ele reprezintă o avere.

Ca fulgerul se repezi de pe scară jos şi îngenunchiă înaintea cosciugului.

In mâna lui străluci un briceag

— Ce vrei să faci ? întrebă Ferdinand din ce în ce mai stăpânit de groază.

Ochiul verde al Magistrului se fixă cu o expresie de nespusă poftă de pradă asupra feţei tovarăşului său.

— Ce mai întrebi ? zise el, nu trebue să luăm inelile astea ? şi dacă nu le putem trage de pe degete, le luăm cu degete cu tot.

In acelaş moment el atinse mâna cu cuţitul.

Dar cu o împinsătură teribilă fu aruncat în celalt capăt al groapei.

Ferdinand bălanul îl împinsese.

— Nu vreau acest sacrilegiu, zise el mânios

„Bagă de seamă Magistre, şi fă ce ţi-oi spune acum.

Chiorul îşi stăpâni furia, căci era slab ca un şoarece pe lângă Ferdinand.

Acesta luă cu totul jos capacul cosciugului.

Moarta era acum cu totul descoperită.

Marietta Grimaldi şi moartă era frumoasă.

Faţa îi luase numai acea coloritatea ca de ceară, a morţilor de curînd.

Dar corpul el frumos era încă întreg.

Chiar şi oribilii criminalî rămaseră câte-va momente în admirare naintea nenorocitei artiste.

Ferdinand bălanul se întoarse cu capul plecat.

El fusese acela care 'şi închiriase mâna criminală pentru ca să taie funia trapezului şi să arunce astfel în braţele morţii pe nenorocita fată.

Ucigaşul sta lângă cadavrul victimei sale.

Şi acum avea să'şi încoroneze crima, să jefuiască şi cadavrul aceleia pe care o ucisese.

Cu lăcomie sălbatică se aruncase Magistrul iar asupra cadavrului.

Cu mâinile tremurătoare încerca acum să'i smulgă colanul de la gât.

Il luă.

Apoi scoase inelele de pe degetele moartei.

Ascunse prada în buzunarul hainei şi se grăbi apoi să iasă din grópă pe scara de funie.

— Oh! esclamă tovarăşul său, mai încet!

„Mai întâiu să împărţim, scumpule Magistre.

— Afară, afară, şopti Chiorul grăbit; trebue să ne grăbim acu să ajungem la loc sigur.

Se sui ca o pisică pe scară şi sări afară din groapă.

— Dar să punem cel puţin acoperişul pe coşciug, zise bălanul.

Cu mare greutate 'l ridică şi încercă să'l pună în starea în care'l găsise.

Deodată i se păru că aude un oiat eşind dintr'ênsul.

Scăpă şi capac şi tot şi sări inte spre scară.

Dar în grabă şi în întuneric nu o găsi.

Părul i se zburlia în cap.

Chemă pe Magistrul, mai întâiu încet, apoi mai tare.

Şi pipăia, căuta mereu, dar în zadar.

Atunci începu să urle izbind cu pumnii în pereţii groapei.

Dar nimenî nu'l respunse de afară.

Era singur, singur cu moarta.

Aerul năbuşitor îl apăsa pieptul cu o greutate de plumb.

Nu mai simţia acum recoreala nopţii de iarnă.

Un fior de groază îi trecu prin tot corpul.

Tabla de marmură trebuia să fie deci închisă la loc.

Era îngropat, îngropat de viu.

Şi lângă dênsul, la câţ va paşi, era cadavrul artistei pe care el o asasinase.

Dinţii începură să'i clănţănească în gură.

Ca un nebun încerca mereŭ să se agațe în sus până la tabla de marmură.

In zadar!

Soarta'i era hotărîtă.

Magistrul îl închisese în groapă ca să nu fie silit să împartă cu el.

Era condamnat la moarte.

Și la ce moarte!

Criminalul scoase un țipăt înfiorător și, desperat, își ascunse fața'n mâini.

Avea să moară dar, încetul cu încetul, de foame și de spaimă, în acea groapă.

Chinuri grozave, nespuse 'l așteptaŭ să'l sfâșie'n ghiare.

Nebunia îl amenința, hidoasă, rînjită.

Criminalul tremura din toate mem brele.

Își frîngea mânile, își smulgea părul.

Apoi căzu în genuchi.

Pentru prima oară în viața lui sălbatică și pustie, îi eși de pe buze o rugăcinne:

— Doamne, ascultă-mă... scapă-mă.. mântuește-mă!

De trei ori răsună acéstă chemare desperată în groapa înfundată.

Apoi se făcu o tăcere adîncă.

XIX

Inimi credincioase

Pe drumul de țară care duce de la Spandau la casa calăului, trăsurica lui Ionas Bruck trecea în trapul calului mânat de credinciosul servitor al cămătarului, Laib.

In trăsură era bătrânul Ionas Bruck și fica sa Röschen.

Bătrânul era trist.

Și fata era cam posomorîtă.

Ionas Bruck întrerupse întâiă tăcerea:

— N'ai vorbit nici o vorbă cât a ținut drumul, zise.

„Stai lângă mine ca o floare veștejită.

„Și eŭ sunt nemângâiat că trebue să mă despart de tine cine știe pentru câte luni!

— Lasă că vor veni vremuri mai bune, tată, zise Röschen. Ai auzit ce a zis doctorul; lucrul principal este schimbarea de aer.

Jonas Bruck dete din umeri.

— Schimbarea de aer, zise el ușor îi este doctorului să zică: schimbarea de aer! Dar ceea ce se întâmplă în inima unui tată când trebue să'și lase copilul la oameni străini, la asta nu se gândește scriitorul de recete!

Vizitiul Laib crezu să facă și el o observare:

— Doctorii, zise el, d-zeŭ să te păzească de ei!

Dar Jonas Bruck nu era dispus să discute cu Laib asupra acestei teme.

Își mângâiă barba sură și zise.

— Noroc cel puțin că pot să te încredințez unui om vrednic care se va în-

griji bine de tine şi te va ocroti, de şi e călău şi varsă mult sânge.

„Dar cum a zis doctorul că ai nevoe de aier de la ţară, mi-am zis şi eu : O s'o duc la Krantz, şi apoi pot să dorm liniştit, ştiind'o sub un acoperiş sigur.

— Şi eu m'am învoit numai de cât, zise Röshen. Mărturiseşte însă că o altă fată s'ar fi temut să intre în o aşa casă.

Bătrânul zîmbi.

— Röschen a mea e o fată cuminte, zise el.

„E ascultătoare şi nu vrea să facă întristare bătrânului ei tată.

„De aceea o să'şi scoată ea din cap p'acel om de nimic de Barnck care şi-a schimbat numele, de'şi zice Barnov şi care acum e în puşcărie, iar peste opt zile va fi dus înaintea juraţilor să răspundă de o crimă de omor.

Röschen se cutremură.

O amăraciune nespusă i se ivi în jurul buzelor.

Dar îşi făcu silă şi răspunse :

— Lasă, tată, timpul vindecă toate rănile.

Trăsurica se opri înaintea casei călăului.

Krantz eşi naintea oaspeţilor săi şi le ajută să se coboare.

Din acéstă zi, fata cămătarului rămase în casa călăului.

Cu mare dibăcie femeiască ştiu să câştige toată încrederea şi prietenia acestuia.

Röschen observase că raporturile între călăul şi soţia sa erau cam reci.

Ea ştiu să devină confidenta călăului.

Krantz îi spusese într'o zi, pe când se plimbau prin pădure, ce gânduri îl munciau.

Femeia lui, bănuiă dênsul, iubea pe altul !

— Şi acest altul e calfa d tale, Reinchard, şopti fata nitându-se drept în ochii călăului.

Acesta se opri uimit.

— De unde ştii asta, fată ?

— Nu e greu de ghicit.

— Va să zică nici nu se mai sfiesc de oamenî ! zise Krantz scrîşnind din dinţi şi strîngênd pumnii.

Roşaţa furiei îi ieşise 'n faţă, aşa că fetei începu să 'i pară rău că 'l atinsese rana ce'l durea.

— Dar vai de dênşii ! urmă călăul ; cum voi avea dovezi despre necredinţa lor, amêndoi trebue să moară !

— Pentru d-zeu, fii mai cu sânge rece, zise fata.

„Nu poţi să potoleşti lucrurile alungând de la casa d-tale pe calfa necredincioasă ?

— Ce folos să'l gonesc ? răspunse Krantz dureros.

„Ea tot s'ar gândi mereu la dênsul şi l'ar dori.

„Nu, nu e calea asta cea dreaptă.

„Trebue să'l surprind pe amêndoi ca să mĕ încredinţez, şi atunci să fac ce trebue să facă or-ce bărbat înşelat.

— Îi voi observa pe amêndoi, pentru d-ta, căci de mine nu se tem, dar în schimb trebue să'mĭ împlineşti o dorinţă. Vrei?

— Bucuros.

„Spune numaĭ ce doreşti şi se va face.

— N'am asistat încă la nicĭ un proces, urmă faţa, şi aş dori să vĕd judecându-se vr'un criminal mare.

— Să te duc la un proces vrei?

„Din nenorocire aceasta n'o pot face de oare-ce eŭ nu asist la procese carĭ se pot termina cu condamnărĭ la moarte.

„Cu toate astea dorinţa ţi se va împlini.

„In curênd se va judeca un proces mare de omor, procesul lui Barnov, un tênĕr drăguţ, frumuşel, e acuzat c'a asasinat o femee bĕtrână.

— Şi va fi condamnat? întrebă Röschen cu un interes palpitând.

— Nu prea îl staŭ bine acţiile, răspunse Krantz.

„Dar, dacă doreşti, am să'ţĭ procur o cartă de intrare ca să asiştĭ la proces, şi pentru ca să nu fie bătător la ochĭ, că d ta, o damă singură, cerĭ intrare la un astfel de proces, te sfătuiesc să te îmbracĭ în haine bărbăteştĭ.

— Admirabilă idee! strigă Röschen.

„Voĭ îmbrăca haine bărbăteştĭ, mai ales că poate fi şi tata la proces şi n'aş vrea să mĕ recunoască.

In ziua următoare se începu procesul la juraţĭ.

De săptĕmânĭ de zile tot oraşul aştepta cu încordare începerea acestuĭ proces.

Sala era plină de lume.

Până şi pe treptele sălеĭ şi în curte se înghesuia mulţimea.

In primul rînd al băncilor destinate publicului se aşezase un englez blond.

Lângă el părea a şedea un camerier al sĕŭ.

Aceştĭ engleji însă nu eraŭ altĭi decât contele Marco şi birtaşul de la „Iepurele Alb“.

Voiaŭ să asiste la condamnarea lui Barnov, căruia'ĭ întinseseră cu atâta dibăcie cursa.

Se părea în adevĕr că planul lor diavolesc avea să reuşiască până la sfârşit.

Afacerea sta rĕŭ pentru acusat.

Nu se putea dovedi să fi avut la el lucrurĭ carĭ să fi aparţinut asasinatuleĭ, dar o mulţime de martorĭ dovediaŭ în contra lui, spunênd că l'aŭ vĕzut în acea casă în timpul în care se presupunea a fi comis omorul.

Martoriĭ eraŭ în cea mare parte cumpĕraţĭ de birtaşul de la „Iepurele alb“.

Eraŭ învĕţaţĭ bine ce şi cum să spună.

Locuinţa asasinateĭ fusese în o casă mare din Alea Francfortului.

D-na Nessler, aşa se numia asasinata,

era o femee de vr'o 60 de ani, care avea un mic capital depus la un bancher.

In ziua întâiŭ a fie-cărei luni'şi ridica procentele.

Trecea de sgârcită, n'avea prieteni şi nu era de loc iubită prin vecinătate.

Chiria şi furnisorii îi plătia cu cea mai mare regularitate la zi întâiŭ a fie-cărei luni.

Intr'una din zile nu sosi ca de obicei cu banii.

Proprietarul trimise o servitoare să vază, poate era bolnavă.

Servitoarea se întoarse peste câte va minute îngrozită şi povesti că în zadar bătuse la uşa d nei Nessler.

Nu'i răspunsese nimeni.

In acelaş timp observase ceva grozav....

Pe sub uşă eşia în coridor o dungă de sânge închegat.

Proprietarul se urcă sus şi constată că toate cele spuse de servitoarea erau adevărate.

Chemă poliţia.

Uşa fu spartă.

Femeia zăcea, în mijlocul unei bălţi de sânge, ucisă.

Multă vreme toate căutările după ucigaş fură zadarnice.

Poliţia lucra cu o activitate febrilă.

Dar nici o urmă nu venea să descopere cine putea fi asasinul.

Intr'una din zile însă procurorul primi o scrisoare în care se denunţa Barnov.

Se făcu o perchiziţie în casa aceatuia şi el fu supus la o pază riguroasă din partea poliţiei.

La perchiziţie se găsi la el o batistă plină de sânge.

Mai dovedindu-se că Barnov era un oaspe al apeluncei de tâlhari „La Iepurele alb", fu arestat.

Cercetarea se făcu cu cea mai mare energie.

Incetul cu încetul poliţia reuşi a scóte câţi-va martori cari mărtărisiaŭ în contra lui Barnov.

Doi zidari cari lucraŭ în timpul comiterei crimei, la niste reparaţii în casă, veniră să mărturiséscă că în dimineaţa zilei în care se presupunea a fi comis crima, aŭ văzut pe Barnov coborînd scările de la bătrâna asasinată.

De câte ori îl întreba judecătorul de instrucţie, răspundea cu lacrămile în ochi:

— Sunt nevinovat; o putere necunoscută mă urmăreşte.

„Dacă voi fi condamnat justiţia va comite o crimă.

Dar tot mai mult se strîngea reţeaua dovezilor în jurul nenorocitului.

Tot mai mult se grămădiaŭ mărturisirile apăsătoare în contra lui

Birtaşul de la „Iepurile alb", care, după cum ştim, voia să răpună capul lui Barnov, se îngrijia cu o viclenie diavo-

leasca ca să 'l socoată procurorul vinovat.

Această convingere dete acuzatorului public o elocință extraordinară când fu chemat să'și susțină acuzarea naintea juraților.

Cum tremura inima fetei cămătarului când trebui să audă cum iubitul ei era acuzat de omor tâlhăresc și cum și în public pătrundea din ce în ce opinia :

„Acuzatul este vinovat ; sentința juraților va fi o condamnare.

— Domnilor juraţi, așa își sfârșia procurorul cuvêntarea, cred că nu mai aveți să staţi la îndoială ce bilă să puneți în urnă, bila vie ii sau a morții.

„S'ar putea obiecta că dovezile pentru vină nu sunt numeroase, nici destul de apăsătoare

„Dar, domnii mei, credeți-mă, de și eŭ sunt aci acuzator public, totuși nu mai puțin de cât pe d-voastră mă preocupă gândul că justiția să nu'și păteze haina ei albă cu nici o greșală fatală.

„Iusă, fiind-că eŭ însu'mi sunt convins de vinovăția acuzatului, pe temeiul probelor aduse : batista plină de sânge găsită în casa lui, mărturisirea sub jurământ ale celor doi zidari, viața dezordonată ce ducea acuzatul, toate astea mă fac ca din toată convingerea să vĕ strig:

„Condamnaţi pe acuzat, căci aceluia care a vĕrsat sânge, trebue să i se verse sângele.“

O mișcare adêncă se produse în public.

Vorbele procurorului izbiseră puternic.

Barnov părea perdut.

El singur se ridicase, ca și cuprins de friguri, de pe banca acuzaților.

Fața lui destul de frumoasă, încadrată cu buzele negre, era palidă ca moartea.

Părea că voia să vorbiască

Dar căzu fără putere îndărăt pe bancă.

Se resemna și dênsul !

Atunci se ridică apărătorul sĕŭ.

Era un om mic, cu mustața neagră, groasă.

Ochii lui verzi, strălucian cu viclenie de dindărătul ochelarilor.

Cu o elocință neobicinuită și cu mult spirit căută să combată aserțiunile procurorului.

Afirmă că dovezile aduse în potriva lui Barnov erau foarte slabe, că întreaga acuzare nu se rezima pe nimic, de cât pe acrisori anonime și șoapte misterioase, prea lesne crezute de autorități.

Către sfîrșitul discursului sĕŭ, avocatul vorbi cu atâta elocință, în cât publicul începea a fi favorabil acuzatului.

Când aplauzele resunară după o frază frumoasă a apărătorului, se auziră din o parte a saiei cuvintele :

— Nu e vinovat, nu e ucigaș !

Toți ochii se îndreptară spre colțul de unde veniseră aceste vorbe.

Era un tênĕr brun, cu trăsurile fețeĭ femeiești.

Sărise de pe bancă şi cu ochii scânteietori se uită la acuzatul care de asemenea examina cu uimire faţa tînărului.

— E nevinovat, începu să şoptiască, şi publicul trebuie să'l achite.

— Drace, şopti camerierul englez stăpânului său, a început să se întoarcă foaia.

Contele Marco răspunse şoptind :

— Juraţii totuşi îl vor condamna ; martorii noştri n'au lucrat de geaba.

Preşedintele trase clopoţelul.

Invită publicul să se liniştească, ameninţând cu deşertarea sălei.

Juraţii se retraseră.

Trecu o jumătate de cés.

Fie-care se întreba :

— Cum o să fie sentinţa ?

— O să'l achite ?

— O să'l osândească ?

In sfîrşit juraţii se întoarseră în sală

Primul jurat anunţă cu glas sărbătoresc sentinţa :

— „Vinovat !“

Aşa hotărîseră juraţii.

O tăcere adîncă urmă după citirea sentinţei.

Acuzatul se ridică.

Genuchii îi tremurau

Cu ochii scăldaţi în lacrimi, cu buzele tremurânde, strigă :

— Jur că sunt nevinovat !

Apoi îl luară şi'l duseră.

Trecînd prin coridor, tînărul care strigase în sală că acuzatul e nevinovat, se apropiă de el.

Când acesta îl văzu, începu să tremure tare.

Şopti de două ori numele :

— Röschen, Röschen !

Paznicii cari îl înconjurau se uitară împrejur miraţi.

Unul din ei se adresă tînărului :

— La o parte ! ce cauţi aici ?

Tînărul împreună mâinile rugător. Cu lacrimile în ochi zise :

— Sunt o rudă a nenorocitului codamnat şi aş dori să'l mai vorbesc o dată înainte de a'l duce la eşafod.

— Trebue să ceri permisie de la judecător, răspunse un paznic.

Condamnatul fu tîrît mai departe.

Dar în ochii lui Barnov era acum o lucire de speranţă.

Când uşa se închise după dînsul, el nu căzu sub greutatea condamnarei, ci esclamă, aprópe cu veselie :

— Acu am văzut o, acu vreau, trebue să trăesc !

O jumătate de oră trecu, apoi se deschise iar uşa celulei sale.

Intră apărătorul său cu Röschen căreia hainele bărbăteşti îi şedeau de minune.

— Acest tînăr m'a rugat să'l procur permisia de a'ţi vorbi ; i-am dobândit această permisie şi am îngrijit ca să nu fiţi turburaţi.

„Are voie să rămână cu d ta cinci minute.

„In acest timp poţi să'i spui ultimele d-tale voinţe.

Apărătorul dete mâna condamnatului şi urmă:

— Nu te vĕd vinovat, Barnov; dar totuşi ar fi mai bine dacă n'aĭ spera, ci aĭ cânta să te împaci cu soarta.

Ieşi din chilie.

Barnov şi Röschen rămaseră singuri.

— E oare nu vis?... şopti condamnatul.

„Tu eştĭ, iubită, în aceste haine bărbăteşti?

Curagioasa fată se aruncă la pieptu bărbatului pe care'l iubia.

Cu pasiune strînse condamnatul în braţe pe tinĕra fată.

Sărutări nenumĕrate schimbară, fără să poată rosti nici unul nici o vorbă în primul moment.

Deodată însă Röschen se desfăcu din braţele iubitului.

— Timpul trece, zise, şi mai avem multe de hotărît.

„Spune, ce pot face pentru scăparea ta?

— Cutezi să te mai gîndeşti la scăpare? rĕspunse condamnatul abătut.

„Cum aş putea să scap din această închisoare, păzită de sute de ochi?

„Ferestrele sunt cu gratiĭ, sentinele păzesc în toate părţile, cu arma la umĕr...

„M'ar împuşca ,îndată ce nu m'aş opri la cel dintâi *staĭ*!

— Dar nici nu e vorba să scapi cu putere, şopti Röschen uitându-se bănuitoare spre uşă.

„Cu vicleşugul e vorba să scapĭ.

„Ascultă'mĭ planul.

Se apropiă cât putu maĭ mult de dĕnsul şi începu să'ĭ şoptiască în ureche ce plănuise pentru scăparea lui.

In ochĭ îĭ strălucia curajul şi hotărîrea.

Pieptul îĭ palpita pătimaş.

Barnov, vĕzĕnd'o atât de frumoasă, îşĭ zicea că şi cele mai nebuneştĭ mijloace trebuia să le încerce ca să scape şi să trăiască cu dĕnsa şi pentru dĕnsa.

După ce Röschen termină, el îĭ strânse mâna şi zise încet:

— Da, o să încerc.

„Aĭ dreptate.

„Mai nainte de toate trebue să ies cum-va din închisoarea asta, din care scăparea e imposibilă.

„Voĭ face cum mĕ sfătueştĭ, şi sper că sunt destul de bun actor ca să'mĭ joc bine rolul.

— Adio dar, iubitul inimeĭ mele, şopti fata cămătărului şi'ĭ cuprinse gâtul cu braţele.

Incă o sărutare lungă şi dulce.

Uşa se deschise fără zgomot şi un paznic apăru pe prag.

Cu priviri bănuitoare se uita cum tînĕrul sta în braţele condamnatului.

— Bre, bre! strigă el, da tare vĕ mai iubiţi.

Barnov tremura la gândul că poate se va observa travestirea iubitei sale.

Röschen însă îşi redobândi repede sângele rece.

Zise neînfricată :

— E vorba de o despărţire pe veci, domnul meŭ ; ştiŭ că n'o să mai vĕd pe lumea asta pe vĕrul meŭ.

Lacrămi i se iviră în ochi.

Durerea îl era adevĕrată.

Bănuiala funcţionarului dispăru.

In dimineaţa zilei următoare, când se aduse dejunul prizonierului, acesta fu găsit şezând într'un colţ al celulei, cu ochii ficşi în tavan.

Când voiră să'l vorbească, sări în sus rîzând ca un nebun şi strigă :

— Eŭ sunt Sultanul, îngenuchiaţi !

Se chemă medicul închisorii.

Acesta începu să'l descoase, să'l întrebe în toate chipurile.

— Numĕră, îi zise el.

Barnov începu, cu limba împiedicată :

— 1, 2. 3, 4—27, 27, 27.

— Destul, zise doctorul cu asprime, prea vorbeşti încet.

„De ce nu vorbeşti mai tare ?

Barnov rĕmase un moment cu ochii holbaţi.

Apoi rise cu vicleniе nebunească şi zise :

— Ca să mĕ audă mai bine...

Medicul dete din umeri.

Or se preface cu o măestrie ne mai auzită, or în adevĕr frica de moarte i-a luat minţile.

Zise să i se aducă o lumânare şi'i examină ochii.

N'ajunse la nici un rezultat.

Peste câte va ore, Barnov era înaintea unuĭ colegiŭ de doctori, cari îl cercetaŭ cu deamănuntul.

Părerile lor eraŭ diferite.

Unii ziceaŭ că se preface, alţii că e nebun cu adevĕrat.

Discuţia ţinu mai multe ceasuri.

In cele din urmă se luă hotărîrea ca Barnov să fie supus unei observaţii fórte amănunţite.

In acest scop trebuiaŭ să'l trimeaţă într'un institut de nebuni, al doctorului Robin din Berlin.

Doctorul Robin era un doctor rece aspru, energic.

Institutul lui era plin de bolnavi, mai ales incurabili.

Aceia însă, cari cunoşteaŭ mai de aproape institutul doctorului Robin, povesteaŭ lucruri ciudate despre el.

Se zicea că sĕrmanii nebuni eraŭ trataţi cu cruzime de paznici.

Totuşi doctorul Robin trecea d'o autoritate în specialitatea lui şi adesea era consultat chiar de colegii sĕi.

La câte-va zile după condamnarea sa, Barnov fu dus în o trăsură cu gratii la institutul de nebuni al doctorului Robin.

Doctorul îl esamină imediat.

Peste vr'un ceas, el chemă un paznic şi'i zise cu asprime :

— Bolnavul va fi dus în camera de fier, păzit cu băgare de seamă ziua şi noaptea.

„Dacă s'ar întêmpla să fie rĕŭ, să se ia măsurĭ imediate.

„Eŭ îl voĭ vizita zilnic.

XX

Din iad în raiŭ

Intr'una din stradele cele maĭ neprietenoase ale părţĭ de miază-noapte din Berlin, este o clădire mare cu turnurĭ care la prima vedere face impresia unei cetăţuĭ.

Sură şi veche pe din afară, înăuntrul el acéstă clădire e locuită de mizeria şi decăderea omenească.

Este institutul cel maĭ de plâns din lume—e aşa zisa „Casa lucrătorilor din Berlin".

Aci află adăpost toate acele elemente pe carĭ ura de muncă şi viţiul le-a nenorocit până într'atâta în cât nu maĭ sunt în stare să'şĭ câştige bucăţica de pâne.

Aceştĭ nenorociţĭ s'ar prăpădi în noroiul oraşuluĭ, dacă autorităţile nu i ar aduna şi nu i-ar sili să muncéscă.

„Casa lucrătorilor" are două aripĭ.

Una este pentru bărbaţĭ, alta pentru femeĭ.

Zilnic se opriaŭ înaintea porţilor caseĭ câte-va trăsurĭ verzuĭ, ca niște cuşte, pline cu oameni d'ăştia, maĭ reĭ de' cât fiarele.

Să asistăm la una din scenele carĭ se petrec zilnic în acéstă casă,

Era şase ore de dimineaţă.

Prizonierii s'aŭ sculat.

In aripa femeiască, prizonierele sunt conduse de paznicĭ în sufragerie.

In colţul acesteĭ camere era o căldare mare de cositor.

Intr'ênsa e supa de dimineaţă.

Prizonierele trec pe rînd şi primesc partea lor de supă.

Peste zece minute, dejunul trebuia să se sfârşească.

Apoĭ un clopoţel dă semnalul că lucrul trebue să înceapă.

Sălile de lucru sunt marĭ şi luminoase.

Pe lângă pereţĭ sunt băncĭ înguste pe carĭ prizonierele se aşezaŭ.

Lucrarea cea maĭ comună la care sunt supuse este împletirea de rogojină.

Dar sunt şi alte lucrărĭ carĭ se săvêrşesc aci.

„In special se face spălătorie într'o sală anume

In dimineaţa în care intrăm începuse lucrul în sala rogojinelor.

Mâinile se mişcaŭ cu repeziciune în toate rândurile.

Ingrijitoarele nu conteneaŭ d'a îndem-

na cu vorbe aspre pe cele carî păreaŭ a slăbi.

— Ei, muto, la ce te gândeştî iar? strigă una din îngrijitoare către o fată care, într'un colţ, se pierduse cu privirî de tristeţe în vênt.

— Ce, visezî treză? Ia vezi'ţî de lucru, orî luăm alte măsurî!

Fata tresări speriată.

Drept răspuns întinse mâinile spre îngrijitoare.

Eraŭ pline de sânge, tăiate de paiele rogojinei.

— Ei, dacă aî mâinî aşa delicate, de ce nu te-aî ferit s'ajungî aicî! strigă cu brutalitate îngrijitoarea.

„Dar ca să furî banî din buzunarele altora, aî mână destul de dăstoinică.

Koşaţa ruşinei acoperi faţa prisonierei lacrămî îî izbucnirâ din ochî.

— Ia lasă-te, nu te mai preface, urmă îngrijitoarea, ce crezî că dacă eştî mută ţi-e permis mai mult de cât al tora?

„Nu urîa că'ţî daŭ una peste bot să vezî stele verzî.

Celelalte prisoniere se uitaŭ cam încruntate la îngrijitoare.

Orî-cât eraŭ de decăzute, totuşî simţiaŭ milă pentru sărmana mută.

Mai ales „Căţeaua“, cum îî ziceaŭ uneia din prisoniere prinsese dragoste de mută.

Era o femee puternică, cu trăsurî destul de frumoase, dar mai mult bărbăteştî decât femeeştî.

Florăreasa mută—căcî ea era—găsise din primul moment în „Căţeaua“ o protectoare.

De când florăreasa fusese arestată în acea sără fatală de poliţie, bănuită c'ar fi furat banîî femeeî pe care o însoţia, începuse pentru dênsa o viaţă de marî încercărî.

Poliţia încercase în tóte chipurile să facă pe mută să'şî mărturiséscă vina.

Ea însă, cu gesturî rugătóre repeta mereŭ că nu greşise nimic.

Răspunse la întrebările despre numele, starea şi locuinţă eî, în scris.

Se trimise acasă la vechea locuinţă a Sofieî şi se întrebă lăcătuşul Iohann Stubenrauch, căcî muta se rugase în scris să se întrebe acest om despre ea.

Dar lăcătuşul se mutase din acea casă şi nu ştia nimenî să spună unde.

Înaintea judecăţii muta nu putea fi trimisă, de oare-ce nu eraŭ dovezî palpabile despre vina eî.

Atunci poliţia hotărî să trimeată pe Sofia la Casa lucrătorilor.

Aci ajunse dar sărmana, între femeî nemernice, vrednice de dispreţ saŭ de milă!

La început fu primită cu mare duşmănie.

În primele zile se petrecu în despărţământul femeesc al Casei lucrătorilor o scenă care era cât p'aci să cóste viaţa sărmanei mute.

Câte-va femeĭ scoseseră vorba că nu e mută, numaĭ se preface.

Se învoiră deci maĭ multe s'o facă, cu orĭ-ce preţ, să vorbească.

Tocmaĭ când Sofia se pregătia să se culce, fu împresurată de o dată de maĭ multe femeĭ, şi apucată strîns.

Una din ele se rĕsti la ea.

— Acu, muto, să vorbeştĭ, orĭ îţĭ scotem limba din gură.

Sofia, firesce, nu putu rĕspunde.

Femeia care părea a fi capul acestei conspiraţiĭ, o urîtă slabă şi stricată de vĕrsat, îĭ dete o lovitură în ceafă încât biata mută căzu pe pat şi se prinse, înspăimêntată, cu braţele de saltea.

Femeile tăbărîră atunci asupra eĭ.

O bătură, o sgâriară, o pişcară.

Atunci „Căţeana“ sări furioasă şi împrăştiă femeile turbate.

Din acel moment Sofia deveni protejata eĭ.

Nimenĭ nu maĭ cuteza s'o supere.

Ba, încetul cu încetul, muta, prin purtarea eĭ blândă şi bună, câştigă chiar simpatia şi celorlalte.

De aceea acel murmur ce se ridicase când îngrijitoarea încercase s'o trateze cu prea crudă asprime.

Ingrijitoarea nu maĭ zise nimic.

„Căţeana“ însă îşĭ puse ceva în gând într'acel moment.

Era păcat ca sĕrmana Sofia să maĭ rĕmână în acel iad.

Nu era acesta un loc pentru ea.

Dar, pentru ca să 'şĭ execute planul, trebuia să aştepte până seara.

Când înoptă, când lucrul terminase şi acum trebuia să se pregătiască de culcare, Căţeana făcu semn muteĭ şi amêndouĕ ieşiră afară.

Sofia fu condusă de mână prin nişte coridoare încurcate pe carĭ nu le cunoştea.

Deodată ajunseră la o uşă.

Fără niciĭ e greutate Căţeana o deschise.

Un curent proaspĕt le isbi.

Numaĭ atunciĭ Căţeana întrerupse tăcerea.

— Iată, zise, p'aiciĭ poţĭ să ieşĭ, să te ducĭ din această casă mizerabilă.

„Pe drumul acesta înainte mergênd nu rischezĭ să daĭ de sergenţĭ.

„Drumul ăsta nu duce la Berlin, ci la Schönhausen.

„Veĭ găsi de sigur o inimă miloasă; este la Schönhausen un preot, părintele Ioan, un sfînt care a făcut mult bine în viaţa luĭ.

„El te va sfătui şi pe tine ce să faciĭ.

„Eŭ rĕmân aci.

„Adio.

„Pe mine prea curênd m'ar prinde iar, şi'apoĭ eŭ sunt obicinuită cu viaţa asta.

„Adio.

Căţeana era mişcată.

Sĕrmana Sofia ar fi vrut să 'ĭ mulţu-

mească, dar nu putea de cât să'i strîngă mâna cu căldură.

In sfîrşit se despărţiră.

— Ţine drumul tot drept, mai zise Căţeana.

„Schönhausen nu e departe.

„Ş'acum să mă întorc, să nu dau naştere la vr'o bănuială.

„Tu poţi să fii sigură.

„Chiar de te-ar urmări, te-ar urmări pe drumul spre Berlin.

„Nimeni nu şi-ar putea închipui c'ai plecat p'aici.

Erau acum vr'o două ceasuri de când Sofia mergea.

Nu prea avea conştiinţă de timp.

Bucuria d'a fi scăpat din acea temniţă urîtă, se amesteca cu grija de viitor.

Intunericul sărel o intimidea de asemenea.

Acu însă zăria deja în depărtare lumini.

Prin întuneric părea zăria un turn negru.

Trebuia să fie biserica din Schönhausen.

Deodată tresări.

In şanţ se mişcase ceva.

Un om? un om rău?

Sofia rămase un moment nehotărîtă locului.

Sîngele i se îngheţă de o dată în vine când omul se ridică din şanţ.

Necunoscutul voi să facă un pas ca să fugă, apoi sări pe drum şi 'l căzu înainte.

— Nu mă trăda, nu mă trăda! murmură el cu privirea rătăcită.

Omul avea un aspect sălbatic.

Părul-i şi barba-i încâlcită par'că nu văzuseră piepteni din vremuri uitate.

Hainele-i erau noroioase şi rupte.

Dar ceea ce era mai grozav la el, era espresia ochilor, e espresie de nebun, de om suferind de mania persecuţiei.

— Nu mă trăda, repeta mereu, nu mă trăda, şi întindea mâinile rugătoare spre fată.

Sofia, cu instinctul ei admirabil, ghici numai de cât că are face cu un nenorocit.

Ii întinse mâna să 'l ajute să se ridice.

Dar nenorocitul rămase prosternat.

— Da, începu el acum, sunt un mare criminal, da, am comis o crimă grozavă, cea mai grozavă din toate; dar o ispăşesc amar; toate furiile mă urmăresc de atunci.

„Nu, nu trăda...

„Lasă-mă să fug.

„Lasă-mă să mă duc la America, acolo o să încep o viaţă nouă.

Sofia îi întinse încă o dată mâna.

Ere un criminal fugit, de sigur.

Buna fată totuşi nu-i putea refuza mila el.

Cu un gest elocuent ea 'l ajută să se ridice, arătându-i turnul bisericei.

— Da, da, înţeleg, zise Wilhelm, căci cititorii de sigur l'aŭ cunoscut deja.

„Biserică... d-zeŭ !...

„Acolo trebuie să'mĭ caut refugiul, acolo e scăparea, da !

„Aidem acolo !

Nenorocitul porni înainte.

Sofia după dênsul.

Ajunşi înaintea casei preotului, văzură lumină înăuntru.

Bătrânul preot sta la masă şi citea într'o carte de rugăciune.

Inaintea luĭ eraŭ şi o pereche de călimări.

Sofia, timidă la început, apoi ceva mai tare, bătu în geam.

Preotul se ridică liniştit.

Era, se vede, obicinuit să fie chemat la or-ce oră.

Deschise fereastra.

— Ce vreţi, fiiĭ meĭ ? întrebă el.

Sofia, cu o nespusă elocinţă în ochi, îi arătă cu un gest pe Wilhelm care sta cu capul plecat.

— Intraţi, copiiĭ meĭ, mai zise bătrânul Ionas.

Inchise fereastra şi deschise uşa.

Cei doi călători intrară.

— Şi acum, zise preotul, spuneţi ce vĕ aduce la mine.

Sofia, văzând că Wilhelm Frederic tremura fără să poată răsşunde, se repezi la călimări. luă condeiul şi scrise pe o bucată de hârtie :

„Un nenorocit, a cărui conştiinţă e apăsată de o crimă, vine să ceară mângâierea religieĭ şi sfat părintesc."

— Dar tu, copila mea ? întrebă preotul nimit.

— „Sunt mută.

„Sunt nenorocită, mai scrise Sofia.

„Fără adăpost rătăciam şi eŭ, când am dat peste acest nenorocit !"

Preotul se întoarse spre Wilhelm.

— Urmează-mĕ dar, fiul meŭ, îi zise el, adună'ţi toată conştiinţa şi pregăteşte-te să vorbeşti prin mine cu d-zeŭ.

Zicând acestea, trecu în odaia vecină, urmat de Wilhelm abătut.

Spovedania ţinu vr'un ceas.

Sofia auzia din când în când câte un hohot de plâns al nenorocitului.

In sfârşit uşa se deschise iar şi putu intra şi dênsa.

Preotul sta în picioare lângă uşă, cu o carte în mâna dreaptă iar cu cea stângă ridicată spre cer.

Inaintea luĭ, Wilhelm, cu mâinile întinse ca pentru rugăciune, părea acum schimbat la faţă.

O resemnare senină se citea pe ea.

— Du-te de'ți ispășește păcatul, îi mai zise odată preotul.

Atunci Wilhelm se ridică.

In tăcere, fără a mai vărsa o lacrimă, sărută cartea sfîntă și mâna preotului.

Apoi se întoarse spre Sofia și'i întinse mâna.

— Fii bine-cuvêntată în veci, îi zise el.

„Tu mi-ai făcut cel dintâi bine de când am comis crima grozavă pe care acum mă duc s'o ispășesc, dându-mă în mâna dreptății.

„Tu mi-ai arătat calea cea adevărată a mântuirei.

„Tu m'ai scăpat de furiile grozave care altfel m'ar fi persecutat toată viața.

Strânse repede mâna Sofiei și dispăru.

— D-zeŭ să te poarte în căile sale, zise preotul în urma lui.

„Cât pentru tine, fiica mea, urmă el, adresându-se Sofiei, dacă n'ai un adăpost acesta să'ți servească, până când d-zeŭ va dispune altfel.

Sofia căzu în genuchi.

Apoi luă mâna preotului și'și lipi buzele de ea.

XXI

Falșificatorii

Contele Marco aștepta pe cine-va, plimbându-se în sus și în jos prin odaie.

Acel cine-va tocmai sosia, era lady Nelson.

— A, bine că vii!... esclamă contele vĕzênd-o.

„Iată a treia zi de când te aștept, dragă.

Lady dete din umeri și căzu într'un fotoliŭ.

— Ei, am ceva ce lucru, zise cu nepăsare.

Dar o privire a contelui, jumătate ironică jumătate aspră, aruncată spre ea, o făcu să tacă.

— Uiți, zise Marco cu rĕceală, că ești în mâinile mele?

„Dacă vrei ca peste un ceas mândra văduvă a lordului Nelson să fie arestată ca otrăvitoare, atunci fă cum vrei d-ta și nu cum vreaŭ eŭ.

Frumoasa vĕduvă îngălbeni.

— Așa dar sunt sclava ta? 'strigă ea cu furie.

— Zi sclavă saŭ cum vrei, răspunse Marco rîzênd, dar te rog ca în viitor să asculți cu mai multă punctualitate de ordinele mele.

„Acum stai și ascultă ce am să'ți spun.

Se așeză în fața ei și urmă:

— Aș vrea să descopĕr secretul unui bărbat care bănuesc că este foarte ascuns și prevĕzător.

„Mai întâiŭ aș dori să am siguranță asupra următoarele două puncte:

„Intâiŭ, dacă acest bărbat vorbește

saŭ a vorbit deja cul-va despre ce i s'a întêmplat într'o noapte oare-care;

„Al doilea, în ce legătură sta această întêmplare cu un mic băaţeş care se găseşte de câte-va luni în casa acestui om, deşi acest copil nu e fiul luĭ.

„La aceste două întrebări aş dori să am rĕspuns

„Şi de oare-ce ştiŭ că nimenĭ maĭ mult ca d-ta n'are dibăcia ds a afla secretele altora, de aceea mĕ adresez d-tale.

— Eştĭ politicos, rĕspunse lady; de alt-fel în adevĕr nu e lucru greŭ ceea ce'mĭ cerĭ.

„E tînĕr acel bărbat?

— Este în floarea bărbăţieĭ, un om sdravăn.

„Mulţĭ îl găsesc chiar frumos.

— Atunci trebue să fie şi deşert, observă lady, şi în acest caz îmĭ va fi foarte uşor să'l fac să vorbească.

„Imĭ daĭ însă timp de patru săptĕmânĭ.

— Iţĭ dau chiar patru, dacă trebuie.

„Să nu crezĭ că e aşa uşor.

„Când o să auzĭ de cine e vorba, mĕ tem că o să cam staĭ la îndoială.

— Ba chiar de-ar fi duhul cel rĕŭ, rĕspunse rîzênd Cristina, de mine nu scapă.

— Eĭ dar să'ţĭ spun, zise contele, şi se ridică.

„Omul de care'ţĭ vorbesc e călăul din Berlin!

— Călăul din Berlin! esclamă lady cam mişcată.

Contelo rîse.

— S'ar părea, urmă el, că nu ţĭ-ar fi tocmaĭ pe plac aventura, scumpa mea; el, linişteşte-te, câtă vreme nu voiŭ descoperi eŭ nimic din secretele d-tale, călăul n'o să'ţĭ fie de nicĭ o primejdie, dimpotrivă, sper că d-ta o să 'l fiĭ luĭ primejdioasă.

— E iubitor de femeĭ? întrebă lady.

— Care bărbat nu este? rĕspunse contele Marco.

— Eŭ cunosc pe unul, Marco.

— Pe cine?

— Pe tine.

Lady prinse cu mâinile umerĭĭ contelui şi se uită cu ochĭ pătimaşĭ la el.

— Ah! cât eştĭ de rece şi nesimţitor, urmă dênsa.

„Nu te maĭ gândeştĭ la timpul fericit când iubirea ne ţinea uniţĭ?

— Vremurile trec, rĕspunse Marco, ce să maĭ vorbim de trecut?

„De altfel e o fericire că nu te-am luat de nevastă.

— De ce?

„Am fi fost fericiţĭ...

— Da, afară numaĭ dacă nu m'aş găsi acum acolo unde zace lordul Nelson.

Lady nu rĕspunse nimic.

Işĭ muşcă buzele până la sânge.

După un moment de tăcere zise:

— Nu maĭ aĭ să'mĭ spuĭ nimic?

— Nimic.

— Atunci plec.

— Numai să nu mĕ uiţi.

— Fii sigur.

— Adio.

— Adio.

Lady plecă.

Ascuns după perdea, contele aşteptă până vĕzu trăsura fostei sale amante depărtându-se.

— Oare să fi rĕmas în adevĕr într'un colţ al inimei sale vr'un rest de dragoste pentru mine? se întrebă contele.

„Aş! îşi rĕspunse tot el, şi chiar de ar fi aşa, cine ar putea iubi o otrăvitoare? Mai ales unul care e el însuşi, un diavol, poate să iubiască de cât cel mult un înger.

Se depărtă de la fereastră.

Luă o manta largă de pe o canapea şi se învelì într'ênsa.

Eşi d'acasă pe jos şi se îndreptă spre gară.

Cu cel mai apropiat tren plecă la Westend.

Sosind aci, găsi o trăsură aşteptându'l la o depărtare de vr'o 5 minute de gară.

Contele Marco dispăru în această trăsură închisă.

Caiì porniră în galop.

Peste o jumĕtate de ceas trăsura se opri în faţa unei case în formă de vilă.

Era aceiaşi în care călăul trebuise să săvârşiască esecuţia misterioasă.

Era ascunzătoarea falşificatorilor.

Contele Marco se coborì din trăsură şi se apropiă de uşă.

Nu sună.

Căută cu băgare de sémă un nasture ascuns or-cărei privirì neiniţiate şi 'l apăsă.

Imediat şi fără cel mai mic zgomot uşa se deschise.

Contele intră.

Cu aceiaşi promptitudine uşa se închise în urma lui.

Contele Marco se urcă pe trepte.

In acelaş timp scóse de sub manta o mască neagră şi'şi acoperi faţa.

La etajul întâiù se opri.

Aci intră într'o odae bine mobilată, cu covoare pe jos, cu tablouri pe pereţi.

Bĕtrânul Bertram se afla acolo.

El primi cu o adâncă închinăciune pe omul cu masca, al cărui nume şi poziţie era secret şi pentru el.

Contele 'şi aruncă mantaua şi întinse mâna bĕtrânului.

— Eşti supĕrat, Bertram, eşti mâhnit, îl zise.

Bĕtrânul oftă.

— Ştiù pentru ce, adaose Contele de aur.

— Nu pot uita fata, rĕspunse bĕtrânul şi'şi şterse ochiì.

„Olga era fericirea vieţeì mele şi deşi nu era copilul meù, totuşi par'că cu ea am perdut carnea şi sângele meù propriù.

— Dar n'ai perdut-o încă, rĕspunse omul cu masca.

„Nu pierde speranța, poți s'o regăsești.

Bĕtrânul Bertram dete din cap cu tristeță.

— Nu, nu, să nu ne înșelăm, rĕspunse cu vocea tremurătoare.

„Franz nu se va odihni până nu va pune mâna pe ea.

„Ticălosul vrea rĕsbunare, de óre-ce i-a respins dragostea.

— Știŭ, știŭ, zise contele Marco întunecat.

Sub mască, ochiĭ îĭ scînteiaŭ.

— Să se păzească însă Franz, p'un ticălos noĭ nu'l putem suferi în mijlocul nostru... și dacă se va dovedi....

El isprăvi cu un gest scurt.

— Acum, întrebă bĕtrânul, vreĭ să te coborĭ în laborator ?

Omul cu masca făcu semn că da.

— E gata tot pentru serbare ?

— Gata, rĕspunse Bertram.

— Să mergem dar.

Se așeză p'un jeț.

Bĕtrânul luă și el un scaun, îl apropiă de al contelui și se așeză lângă dênsul.

Contele Marco apucă atunci un șnur care atârna de sus și trase de el.

Imediat scaunele se lăsară în jos și nu se opriră până într'o încăpere subterană, unde eraŭ laboratoriile.

De-asupra lor tavanul se închise la loc....

Laboratorul era luminat ca ziua de o lumină extraordinar de vie.

Pretutindenĭ domnia o activitate febrilă.

Mai întâĭ contele intră într'o cameră de lucru în care se topia într'o căldare mare aur curat.

In această căldare se aruncaŭ tot felul de obiecte de aur provenite evident din furturĭ.

Banda de falșificatorĭ avea agenți în toate părțile lumiĭ și cumpĕra tot felul de obiecte furate.

In jurul căldărieĭ de aur staŭ mai mulți oameni bărboși carĭ îngrijaŭ de foc....

— Gata !... strigă de o dată unul din eĭ.

In acel moment un altul desfăcu un șurub,

Metalul prețios începu să țîșnească într'un cilindru de metal în care deja se aflaŭ alte metaluri topite, mai puțin prețioase.

In acelaș moment în care aurul începu să curgă într'ênsul, acest cilindru începu a se învârti cu iuțeală.

Din mai multe părți, niște raze de apă rece începură să răcească cilindrul.

Peste vr'o jumătate de ceas contele Marco porunci să se aesfacă cilindrul.

Se scoase dintr'ênsul un drug mare strălucitor.

Era aurul falș din care în sala vecină se băteau sute de piese de aur într'un minut, la părere bune, dar în realitate puțin prețioase.

De aci piesele erau duse în altă sală, unde erau lustruite frumos.

Apoi se împachetau în lăzi mari de lemn și după ce se închideau, contele Marco le pecetluia cu un inel al lui.

O tăcere adâncă domnia pretutindeni în laboratoriile falșificatorilor.

Acești oameni cari nu știau să'și câștige viața pe cale onestă, lucrau aci cu un zel vrednic de cauze mai bune.

Dar pe fețele tutora era imprimată lăcomia, dorința bolnăvicioasă de a câștiga mult cu muncă puțină.

Supușii contelui Marco nu erau din lumea criminală berlineză; erau mai ales lucrători de cei ispitiți de câștigul gras al falșificăreĭ.

Pe când contele Marco trecea prin săli, își ținea masca bine lipită de obraji și se uita mereu să vază dacă vreunul din lucrătorii săĭ nu'l pândia.

Erau opriți toți lucrătorii de a privi în ochii șefului.

Contele Marco pretindea supunere órbă

Nu suferia contrazicere.

Dar, ce e drept, se pricepea să domineze oamenii.

Astăzi însă observa că supunerea veche se cam clătina.

Oamenii cam murmurau și se uitau urît la el.

Mai întâi credea că se înșală.

Dar cu cât sta mai mult în laborator, cu atât se convingea că o putere necunoscută trebuise să unelteasscă în potriva lui și să 'l înegrească la membrii asociațieĭ.

Contele Marco hotărî să țage de seamă.

De mai multă vreme observase că era pe cale d'a se forma o partidă nouă în sînul falșificatorilor.

De sigur tot mâna lui Frantz trebuise să fie la mijloc.

Contele Marco pipăi instinctiv buzunarul în care 'și purta pistoalele.

Părea ferm hotărît să facă să se aleagă la un ciel chiar în acea noapte.

Intră cu pași hotăriți în camera *tesaurului*—așa se numia sala în care se adunau obiectele de aur furate, al căror paznic șef era Frantz.

Afară de Franz se mai găsia un bătrân de 80 de ani care umbla gârbovit de povară anilor săĭ.

Bătrânul, cu fața sbârcită și împresurată d'o barbă rară și ascuțită, se numia David „Cercetătorul", și slujba lui era să prețuiască obiectele de aur, — meserie la care se pricepea foarte bine.

David se ridică văzând pe omul cu mască.

Cu ochii rîzători, strigă:

— Bine că vii, conte de aur, tocmai aveam o ceartă vie cu ăsta—arătă spre Frantz—să hotărești tu care din noi doi are dreptate.

O tusă rea îl opri să vorbească mai departe.

Căzu îndărăt pe scaunul său.

— David e bătrân, zise Frantz, nu mai face pentru slujba lui.

„Ascultă, Conte de aur, de ce e vorba.

— Vorbește tu, David, zise contele Marco.

„Te știu cinstit și de treabă și sunt sigur că nu de geaba te ai iritat așa de tare.

— Da, da, zise David tot tușind și mângâindu-și barba.

„Știi, Conte de aur, că sunt bun cunoscut cu metalul nobil; chiar tu mi-ai încredințat slujba pe care o ocup, și ai știut ce faci....

— Îți cunosc talentele, David, răspunse contele.

„Urmează.

— Adineauri îmi aduce Frantz două pahare de aur, furate chiar de el dintr'o biserică, pentru asociația noastră....

— Da, am furat două pahare de aur din biserică de la Schönhausen, Conte de aur.

„Două pahare foarte prețioase.

— Așa zice el, întrerupse David.

„Dar eu zic că nu sunt de preț.

Bătrânul sări în sus și dintr'un dulap scoase două pahare de o frumusețe rară.

Le puse pe masă înaintea Contelui de aur.

— Și crezi, zise acesta că nu sunt de aur?

— Îmi pun capul că nu sunt de cât imitație foarte dibace.

Frantz isbucni într'un hohot de ris.

— Ce spun eu! esclamă el.

„A slăbit și vederea și mintea bătrânului.

„Aceste pahare sunt aduse de mine, și atâta trebue să fie de ajuns pentru ca ori cine să știe că sunt cu adevărat de aur.

David se ridică.

Ochii-i fără strălucire se opriră plini de ură asupra lui Frantz.

Întinse unghiile spre dênsul ca și când ar fi vrut să'l sfâșie.

Apoi zise:

— Tocmai fiind-că sunt aduse de tine paharele, n'am încredere în ele.

„Conte de aur, ridic o acuzare în contra acestui om.

„A abuzat de slujba pe care i-ai dat'o! A încercat să ne aducă obiecte despre care știa că nu sunt de preț, numai ca să'și sporească partea!

— Cutezi! strigă Frantz voind să se repeadă asupra bătrânului.

Dar omul cu masca se puse în fața lui și privindu'l cu o privire pătrunzătoare, strigă:

— Îndărăt, banditule! a sunat și ceasul tău.

„Mărturisirea acestui bătrân îmi în-

tăreşte bănuiala pe care o am de mult în potriva ta.

„Observasem eŭ că fabricatele noastre nu mai sunt bune ca mai de mult, imitaţia nu mai este perfectă.

„A început lumea a şopti de piese false.

„Suntem în primejdie de a fi descoperiţi, şi vinovatul eşti tu!

— Eŭ! strigă banditul.

— Da, tu! repetă contele de aur cu o voce tunătoare.

„Nu mai cuteza să faci un pas, or te împuşc ca pe un câine turbat.

Contele scoase un revolver şi'l îndreptă spre Frantz.

— Mă ameninţi! strigă banditul furios.

„Vom vedea ce vor zice aceasta celalţi membri ai asociaţiei!

Deschise uşa şi strigă cât putu mai tare:

— Veniţi tovarăşi!

„A sosit momentul să ne scăpăm de acest om care ne suge şi ne înşală!

— Abia răsună acest strigăt, şi din toate părţile începură să sosiască falşificatorii

In câte-va minute, încăperea în care se afla *tesaurul*, fu plină de oameni bărboşi, ameninţători

Numai David şi bătrânul Bertram se lipiră de conte.

Murmurul creştea în rîndul celorl'alţi

Contele Marco vedea prea bine că nu putea prevedea cum era să iasă cearta.

— Ce căutaţi aici? se resti omul cu masca la falşificatori.

„Cine v'a dat voie să părăsiţi lucrul?

„De când vă este obiceiul să vă arătaţi nechemaţi naintea mea?

— Chemaţi, nechemaţi, răspunse unul din oameni, am venit pentru că aĭ ameninţat pe unul dintr'ai noştri cu revolverul.

„Ce, vreĭ să ai stăpânire pe viaţa şi moartea noastră?

— N'am să mă apăr înaintea voastră zise Contele de aur cu mândrie.

„Vă invit pe toţi să vă întoarceţi la locurile voastre.

„Ştiţi că eŭ sunt care stau de pază zi şi noapte pentru voi, că eŭ v'am apărat până acum de n'aţi fost prinşi, că numai eŭ pot pune în circulaţie piesele pe carĭ le faceţi.

— Dar tocmaĭ tu te şi îmbogăţeştĭ, esclamă Frantz.

„Noi, cum ştiţi cu toţi, fraţilor, trebue să ne mulţumim cu nimica tóta

— Are dreptate, esclamară mai multe voci

„Omul cu masca are tot câştigul şi noi toată primejdia.

— Aşa e! strigă Frantz.

„Cine mai vrea să fie sclavul acestui om?

„N'avem nevoie de el, putem trăi şi fără dênsul.

— Nu, nu, n'avem nevoe de el! esclamă mulţimea falşificatorilor.

O sută de pumni se ridicară ameninţători. Vedea că era rĕŭ pentru dênsul dacă nu lua o hotărîre repede şi energică.

— Va să zică refuzaţi să mai ascultaţi de mine? întrebă el cu vocea tremurătoare de iritaţie.

— Nu suntem supuşii tĕi, rĕspunse unul din oamenĭ, cel mai vênjos şi mai bărbos din toţi.

„Bot de Leŭ", aşa îi ziceaŭ tovarăşii sĕi...

Omul cu masca se uita cu atenţiune la dênsul.

— Imi pare rĕŭ, Bot de Leŭ, îi zise el, că tocmai tu te rĕsvrĕteşti pe faţă în potriva mea, tu, despre fidelitatea cărnia aş fi jurat.

Bot de Leŭ dete din umerĭ.

— N'aş fi crezut, conte de aur, zise, să ajungă vr'o dată lucrurile până aci, dar ni s'a şoptit să fim cu băgare de seamă.

„Tu nu eştĭ sincer cu noĭ, te ascunzi sub o mască, pe când noĭ toţi suntem cu feţele descoperite.

„Dacă aĭ fi cu adevĕrat unul de-aĭ noştri...

— Sunt şi pot s'o dovedesc or-când.

— Atunci scoate'ţi masca, şi arată-ne şi tu faţa ta!

Această propunere căzu ca o scânteie într'un poloboc cu praf de puşcă.

Sute de voci strigară de o dată:

— Jos masca!

— Să'ţi vedem faţa!

— Să vedem cine eştĭ!

— Jos masca!

— Credeţi oare că voĭ face aceasta de silă? strigă atunci contele Marco mai tare de cât toţi.

„Să'mi iaŭ masca şi să mĕ încred în voĭ tocmai acum când vĕ arătaţi cât sunteţi de nestatorniciĭ?

— Nu!

„Veniţi, dacă cutezaţi, să'mi smulgeţi voĭ masca de pe obraz.

„Cel dintâi însă care mĕ va atinge, e fiul morţii.

In ambele luĭ mâinĭ strălucia câte un revolver.

In momentul următor avea să curgă sânge.

Cu un ţipăt răguşit se aruncă Frantz asupra contelui de aur.

Dar mai nainte să fi putut ajunge la omul cu masca, un om i se aruncă în drum.

In momentul următor însă, acest om căzu la pământ cu un ţipăt afişietor.

Era David, preţuitorul.

Bĕtrânul voise să apere viaţa contelui şi o jertfise pe a luĭ.

Stiletul luĭ Frantz îl străbătuse în piept.

Un şiroĭ de sânge isbucni din rana mortală.

Bĕtrânul se zgudui în convulsiunile morţiĭ, pe când falşificatoriĭ se dădeau îndărăt îngroziţi.

— Vedeţi ce-aţi făcut, strigă contele de aur cu o voce tunătoare.

„Cel mai bĕtrân din asociaţia noastră, un om care nu v'a făcut de cât bine tutora, a fost ucis!

Pe când contele rostia aceste vorbe, Bertram se plecase asupra muribundului şi'l ridica în braţe.

David privia cu sĕlbăticie de jur împrejur.

Ochiĭ-i începeau deja a deveni sticloşi.

O respiraţie grea şi şuierătoare îi eşia din piept.

Cu toate astea se vedea că 'şi aduna puterile ca să rostească câte-va vorbe.

In sfîrşit, cu buzele tremurătoare putu să îngâne:

— Frantz v'a înşelat... pe toţi... aur falş... dumnezeŭ... în ceasul cel din... urmă....

O spumă roşietică îi veni pe buze.

Corpu-i se mai sgudui o dată ca d'un curent electric.

Apoi se întinse şi rĕmase nemişcat.

Era mort.

O tăcere adâncă urmă.

Oamenii, întunecaţi, se uitaŭ când la cadavru când la Frantz.

Acesta, fără veste, devenise foarte timid.

Contele Marco îşi zicea că sosise momentul de care trebuia să profite.

Scoase din buzunar nişte scrisori şi le întinse oamenilor.

— Citiţi aceste hârtiĭ, le zise, din ele veţi vedea ce 'mi denunţă spioniĭ meĭ veţi vedea ce aproape eraţi de pierzere.

„Din pricina lăcomieĭ nesăţioase a unuĭ ticălos, aurul nostru devenise mai rĕŭ, era cât p'aci să fim descoperiţi..

„Iată şi aceste potire de biserică, pe carĭ le-a adus Frantz zicând că sunt de aur şi pretinzând să i se scrie la parte.

„Ele însă nu sunt decât imitaţie fără preţ.

„Ce meritĕ omul care şi-a înşelat tovarăşiĭ şi i-a espus să fie prinşi?

— Moartea! murmurară toţi falşificatoriĭ.

— Da, trebue să moară, zise Bot de Leŭ....

„Dar mai întâiŭ vina-i trebuie să fie dovedită.

— Ei bine, rĕspunse omul cu masca, cunoaşteţi cu toţiĭ acea sticluţă care e pe masa luĭ David; ştiţi că cu ea se probează aurul la sigur.

„Dacă sub picăturile tincturei din acea sticluţă, metalul ia o culoare verzuie, nu e aur.

„Unul din voi să facă încercarea.

— Ascultaţi, tovarăşi, zise Frantz în-

cepênd să tremure; poate să fi fost înșelat și eŭ.

— Tacĭ! zise Bot de Leŭ; să vedem proba!

Luă el însuș sticluța și vĕrsă o picătură pe unul din potire.

Imediat culoarea metatului se prefăcu în verde.

— Mai tăgăduești și acum? tună Contele de aur.

Frantz nu rĕspunse.

Puse ochiĭ în pămênt.

— Sfîșiați'l în bucățĭ, trădătorul!... strigă Bot de Leŭ.

O furie nespusă cuprinse pe toțĭ falșificatorii.

Voiaŭ să se arunce asupra banditului să'l sfîșie.

De sigur s'ar fi sfîrșit cu el în acel moment, dacă n'ar fi păşit la mijloc Contele de aur.

— Lăsați'l, porunci el.

„Trebue să 'l stoarcem mărturisirea pentru ca să'l putem condamna.

Mulțimea iritată se opri.

Contele de aur se întoarse spre Franz.

— Mărturisești acum, ticălosule, îĭ zise, că de luni de zile aĭ lucrat numaĭ pe seama ta și ne-aĭ înșelat?

— Nu mărturisesc nimic, rĕspunse Frantz recăpĕtându'și toată obrăznicia în fața primejdieĭ.

„Nu mărturisesc nimic altceva, de cât că dacă e între noĭ un trădător, acela eștĭ tu, omule cu masca!

— Tăgăduești!... esclamă Contele de Aur.

„Lasă dar, că va vorbi de sigur sub tortură.

„Aduceți căldarea.

Peste câte-va minute niște oameni aduseră o căldare mare de fier.

Într'ênsa clocotia o massă neagră.

Frantz îngălbeni tot.

Era o tortură grezavă acea cu care era amenințat.

Massa neagră din căldare nu era altceva de cât plumb topit.

— Desveliți-i brațul! porunci contele de aur.

În momentul următor falșificatorii se repeziră și sfășiară haina condamnatului.

În zadar încerca Frantz să se apere.

Era învĕrtit ca o sfârleză d'acele brațe vênjoase.

— Mărturisești? îl mai întrebă o dată contele de aur.

Frantz nu rĕspunse.

Ochiĭ îĭ ieșiaŭ din orbite și dinții îĭ clănțănesă.

Un moment stete la îndoială ce să facă.

Atunci omul cu masca porunci:

— Începeți!

Bot de Leŭ prinse brațul stâng al trădătorului.

Îl ridică cu putere în aer și de o dată îl cufundă în plumbul topit.

Un urlet de durere ieşi din pieptul chinuitului.

Dar falşificatorii rămaseră nepăsători.

Când scoaseră braţul nenorocitului din cazan, era prefăcut în cărbune până la cot.

Plumbul formase un toc în jurul braţului.

Un miros greţos de carne arsă se răspândia prin odaie.

— Vrei să mărturiseşti acum? întrebă contele de aur.

Frantz însă nu putea să răspundă.

Îşi pierduse glasul.

Când Bot de Leu îl slăbi din mâini, ticăitosul căzu şi rămase nemişcat pe scânduri.

— Să'l lăsăm, mizerabilul, şi să ne începem serbarea.

Cu aceste cuvinte contele de aur ieşi din odaie.

Cei-lalţi îl urmară.

Numai doi oameni rămaseră să păzească pe condamnat.

In catul întâi al casei misterioase era o sală mare şi foarte luxoasă.

Pereţii ei erau acoperiţi cu tablouri minunate.

Din tavan atârna un candelabru strălucitor în care ardeau o sută de luminări.

Canapele moi erau pe lângă toţi pereţii.

Prin colţurile sălii erau mese bogate cari par'că se încovoiau sub greutatea mâncărilor şi băuturilor alese.

O orhestră invizibilă cânta melodii cele mai dulci, şi la ritmul acestor melodii dănţuiau prin sală femei frumoase şi îmbrăcate ca de sărbătoare, cele mai multe însă în fel de fel de costumuri de fantazie.

Când intrară falşificatorii, dănţuitoarele îi întâmpinară şi în curînd se începu un adevărat bal.

Muzica devenia din ce în ce mai rapede şi mai pasionată.

Veselia creştea, creştea mereu, şi curînd începură a se amesteca cu melodia muzicei şi zgomotul dopurilor ce săriau de la sticlele de şampanie.

Contele de aur sta într'un colţ sălei.

Cu braţele încrucişate pe piept, zâmbind, se uita la petrecerea falşificatorilor.

El nu lua parte la serbare.

Frumuseţea femeilor pe dânsul nu, putea să'l încânte.

Inima lui era rece, nesimţitoare, cu puţin aşa credea dânsul.

— Iară stai aci, îl şopti fără veste o voce, ca şi când ar fi de piatră, contede aur.

— A, tu eşti, frumoasă turcoaică, răspunse omul cu masca uitându-se cu băgare de seamă la frumoasa femeie ce lângă dânsul, a cărei faţă era acoperită de un văl des.

„Ce vrei cu mine?

— Aș vrea să'ți văd fața, conte de aur, răspunse turcoaica.

„Știi că noi femeile suntem curioase, și mai ales noi orientalele.

— Ești nu numai frumoasă, odaliscă drăguță, ești și șireată.

„Îmi cerî să'ți arăt fața; dar tu, care înfrumusețezi de trei săptămâni sărbătorile noastre cu prezența ta, de ce'ți ascunzi mereu fața?

„Înainte d'a cere să'mi vezî fața descoperă-o p'a d tale.

— F·meile din haremurî n'aŭ voie să'și descopere fața naintea străinilor, răspunse turcoaica.

„Totuși eŭ aș putea să facă escepție.

„Vin· cu mine în odaia vecină, acolo 'mi voiŭ lua vălul.

Contele de aur oferi cu galanterie brațul turcoaicei.

O conduse până în o sală vecină și se așeză cu dênsa la o masă mică.

— Să stăm puțin de vorbă, începu odalisca.

„Și să gustăm din această șampanie.

Contele de aur umplu două pahare cu vin și oferi unul turcoaicei.

— In sănătatea ta, zise aceasta ridicând în frumoasa ei mână albă paharul cu vin spumos.

„Să dea d·zeŭ să nu fii trădat de prietenî falșî.

Omul cu masca puse jos paharul pe care abia'l atinsese cu buzele.

— Cum să înțeleg aceste vorbe? întrebă el.

„Crezî oare că sunt împresurat de prietenî falșî?

— Rareorî are cine-va un prieten adevărat, zise odalisca.

„Chiar în acest moment, nu știi cu cine vorbeștî.

— Sper însă că voi afla în curênd, căci a sosit acum timpul în care aî promis, frumoasă orientală, să 'ți ridicî vălul.

— Numai de cât; așteaptă numai un moment.

Se așeză comod pe canapea.

Contele Marco admira în tăcere frumoasele forme ale acelei femeî.

Și cu cât le admira mai mult își zicea că nu-i erau străine.

Și glasul străinei par'că 'l mai auzise.

Dar unde?

In acest moment nu era în stare să răspundă la această întrebare.

— Știi, zise de o dată turcoaica, că femeile din Orient știŭ să spună viitorul din liniile palmei.

„Dă'mi mâna, Conte de Aur, și'ți voi spune ce 'ți ascunde trecutul și viitorul.

— Nu prea cred eŭ în lucrurî d'astea, răspunse contele.

„Dar dacă aceasta'ți face plăcere poftim!..

Ii întinse mâna.

Turcoaica se uită cât-va timp cu băgare de seamă la liniile palmei contelui.

— Ei, ce citești acolo? întrebă în sfîrșit acesta.

— O viață furtunoasă ai dus până astăzi, răspunse turcoaica.

„Ești de viță nobilă, ai o poziție înaltă în societate.

„O femee a intrat în viața ta și a făcut-o aventuroasă.

„Nu te ai ferit de nici un mijloc, ca să'ți ajungi scopul.

Turcoaica coborî aci glasul și apoi urmă:

— Ai vărsat chiar sânge când a fost de lipsă.

Mâna Contelui de aur tremura.

— Îți tremură mâna, Conte de aur, zise turcoaica și ochii 'i străluceau sub văl.

„Să tac, ori să urmez înainte?

— Urmează, răspunse omul cu masca.

Mâna femeei prinse cu putere pe a Contelui.

— Ai un talent ciudat, urmă turcoaica; privirea ta poate să paralizeze; sunt oameni pe cari îi adormi uitându-te numai la dênșii.

— Cine ești tu? esclamă omul cu masca și voi să-și scoată mâna dintr'a femeei.

Aceasta însă o ținu tare.

Se ridică de pe canapea și esclamă cu vocea iritată:

— Supuși creaturile omenești voi tale; faci parte din cea mai bună cietate a Berlinului și totuși ești duș nul ei cel mai primejdios...

„Odinioară, de mult, ai sedus fem unui om însemnat și ai nenorocit-o...

„Acu ești încă în culmea puterei t păzește-te, însă, conte Marco, căci ceasul tău o să bată.

— Jos vălul! strigă contele de s iritat.

„Cine ești și cum ai ajuns în ace casă?

Întinse mâinele ca să smulgă vălul t coaicei.

Aceasta însă îi lunecă din mâni dispăru din odae.

Contele Marco tremurând de mâ se repezi după dânsa.

Trebuia cu ori ce preț, să pună mâ pe aceea ființă care îi cunoștea secret și deci putea să-i fie primejdioasă.

Văzu cum turcoaica parcă sbura p sala de dans.

O urmări, dar grupuri de dănțuit îi tăiau mereu calea.

In cele din urmă o pierdu din oc

— Trebue s'o regăsesc, ori nu m sunt sigur, își zise contele Marco.

Serbarea ajunsese la punctul el mai culminant.

Degenerase într'o adevărată orgie.

Glumele și privirile ce se schimbau rău din ce în ce mai cutezătoare.

— Danțul falșificatorilor ! strigă deodată o voce.

Și imediat mai multe și tot mai multe începură să strige :

— Danțul falșificatorilor !

Perechile se așezară în două rînduri.

Muzica intonă un galop furios.

Un vîrtej sălbatec începu prin sală.

Femeile, rîzînd, țipînd de plăcere, sburau din brat în brat, și de câte ori se aflau în brațele altui dănțuitor trebuiau să'l sărute.

Din ce în ce mai sălbatec, din ce în ce mai iritat pornia danțul.

Deja femeile începeau să cadă obosite de tot pe brațele dănțuitorilor.

Atunci....

Deodată răsună un zgomot surd și imediat urmară pîrîituri puternice și trosnete ne mai pomenite.

O sguduitură teribilă răsturnă în sala de danț mese și candelabre.

O mare panică cuprinse pe toți.

Galben ca moartea, se întreba fiecare :

— Ce s'a întêmplat ?

Un fum negru pătrunse atunci de o dată prin ușile săleĭ.

Un miros de ars se răspândi peste tot....

— A crăpat cazanul ! esclamară mai mulți bărbați deodată.

— Trebue să ne coborîm jos, alt-fel tot e perdut ! zise contele de Aur.

„Urma i-mĕ !

Un mic grup de oameni mai curajoși se luă după el.

Cu cât se coborau mai mult, cu atâta fumul le venia mai înăbușitor în față.

Ruinele împiedicau calea în toate părțile.

Numai cu primejdia vieței puteau să înainteze.

— A fost o esplozie teribilă, zise Bot de Leu care mergea imediat după contele de aur.

„Ne-am prăpădit.

— Poate nu, răspunse cu răceală omul cu masca, ne-am prăpădit dacă nu vom stinge focul, căci dacă vor veni pompierii, se va descoperi tot secretul casei.

„Deci, înainte !

Mica trupă înainta mereu cu curaj.

Nu băgau de seamă la fum, la bîrne carĭ jîrîiau, la bucăți de zidurĭ ce cădeau.

Trebuia să ajungă până la sala în care fusese cazanul.

Bot de Leu fu cel dintâi care se apropiă de acest loc.

Abia aruncă o privire asupra cazanului făcut țăndărĭ, și strigă cu o furie drăcească :

— Cazanul a fost spart de mână de om !...

„Imĭ pun capul că e o drăcie a miselului de Frantz.

— Nu se poate, răspunse contele de

aur, ticălosul s'ar fi espus pe el însuşi la o moarte sigură.

— Iată'l şi cadavrul, anunţă în acel moment unul din oamenî.

Ridicară corpul ciopârţit de nu mai era de cunoscut.

D r, după o esaminare mai lungă se dovedi că corpul era al unuia din falşificatorii carî rămaseseră de pază lângă Frantz.

Cadavrul trădătorului fu căutat în zadar...

Nu se găsia nicăerî.

Il prefăcuse în praf cazanul în explozie, saŭ izbutise să scape ?

Contele de aur îşi punea în zadar această întrebare.

In tot cazul, ticălosul nu putea scăpa de cât printr'o minune.

Dar dacă această minune se întêmplase, atunci : ochiî în patru ! îşi zicea contele.

Frantz avea să'şi răzbune.

Existenţa, viaţa contelui Marco era atunci în joc.

XXII

In casa de nebunî

Doctorul Robin, şeful caseî de nebunî în care fusese dus Barnov, se plimba în sus şi în jos prin cabinetul seŭ elegant.

Era foarte iritat.

De o parte, lângă o fereastră sta r zemat un tînĕr.

Se vedea numai decât că era un o binecrescut.

In faţa iritaţieî directorului el îşi pă tra liniştea demnă.

— Sunt, ce e drept, inferiorul d-tal d-le director, cu tóte astea, zicea tênĕrul cu voce sonoră, cred că pot să ş daog în acest caz puţina mea esperienţ la ştiinţa vastă a d-tale.

Directorul caseî de nebunî se uită irc nic peste ochelariî de aur.

Cu degetele bătea în pieptul scrobi tare al cămăşiî.

— Iubite şi tinere coleg, zise cu intonare sarcastică, sentimentul umanităţiî pe care îl ai faţă cu acest bolnav te onorează.

El dovedeşte că ai o inimă nobilă ş un sentiment cald, pe carî ştiŭ să l preţuesc, ca om.

„Dar d-ta eştî abia de câte-va lunî î institutul meŭ ; de aceea eŭ, care ai o practică îndelungată aci, pot să'ţî spun că cu sistemul cruţăreî şi blândeţeî n'a jungî la nimic cu nebunii.

„Metodul meŭ urmăreşte cu desăvêrşire alte căî.

„Cred că aî observat că, la noî ac capriţiile nebunilor se reprimă cu asprimea, ba chiar cu pedeapsa, când e nevoie.

— Am observat, da, rĕspunse tênĕrul doctor.

Şi sprîncenile lui arcate se încruntară.

Dar urmă :

— Trebue însă să'ţi mărturisesc, d-le director, că după părerea mea îngrijitorii şi îngrijitoarele merg prea departe.

„Bătăile nici unui om sănătos nu pot să 'l facă bine, cu atât mai puţin unui bolnav.

— Frase, frase, iubite coleg, ţi le ert însă pentru că eşti tînăr.

„Ştiu că preţuesc ştiinţa şi zelul dumitale, ajutorul ce'mi dai.

„Insă, te rog, să rămâi d-ta cu părerile d-tale şi să nu discuţi cu mine, căci n'o să ne înţelegem nici odată.

„In ce priveşte bolnava de care vorbirăm adineauri, crede mă pe mine, care am multă experienţă : sărmana e incurabilă.

Tînărul doctor dete din cap.

Işi mângâia încet mustaţa-i blondă şi ochii 'i blânzi esprimau o compătimire caldă.

— Eu, zise, sunt cu totul de altă părere în ce priveşte pe Hedwiga.

„Cu toate observaţiile amănunţite ce am făcut, n'am observat la ea decât dovezi de lipsă de voinţă, cari mă fac să cred că aci avem afacere cu un fel de somnambulism.

„Tot ce face, face ca în vis.

„Nu găsesc în acest moment o esplicaţie pentru acéstă stare patologică, dar nu pot să cred nici de cum că această tînără fată ar putea să fie prada unei nebunii incurabile.

Iarăşi se ivi zîmbetul ironic pe buzele doctorului Robin.

— Te interesează mult această pacientă, d-le coleg, zise el luând o priză de tabac din tabacherea de aur, ei lasă, lasă, nu te mai roşi de ce nu ţi-ar plăcea adică şi d-tale o fată frumoasă, chiar şi nebună.

Tînărul doctor lăsă cu desăvârşire neobservată vorba frivolă a doctorului.

— Mă interesez de această bolnavă, zise el, chiar din momentul în care ne-a sosit în această casă într'un chip atât de ciudat.

„N'a fost oare aşa, ca şi când o voinţă superioară ar fi adus'o în această casă.

„Intr'o dimineaţă ne pomenim că cine-va sună la poartă.

„Portarul deschise.

„Pe prag apare o tînără fată, care imediat cade, obosită.

„Lângă ea, o altă fată de o frumuseţe rară, purtând pe faţă urme de suferinţe şi de lipsuri, întinde mâna rugătore şi zice :

„— Ai milă de noi, d le, un pahar de apă, o bucăţică de pâine, dar nu închide uşa naintea unei bolnave.

„Portarul nu ştia ce să facă.

„Regulamentul casei îl opria să primească cerşetori.

„In acest moment întêmplarea mĕ face să trec p'acolo.

„Ridic pe nenorocita, o duc în odaia de consultaţie şi mai întâiŭ ordon să se dea la amêndouĕ câte un bulion tare.

„Fetel leşinate i se toarnă bulionul pe gât; cealaltă îl soarbe cu o poftă care dovedia că de mult nu mai gustase ceva întăritor.

„După câte-va minute leşinata deschise ochiĭ, dar eraŭ sticloşi şi fără strălucire.

„Acum ştiam că am de a face cu o nebună care din întêmplare a ajuns în casa aceasta.

„In puţine cuvinte Olga îmĭ zugrăvi ce chinurĭ aŭ suferit aceste copile fără adăpost, cum aŭ rătăcit nemâncate pe stradele Berlinuluĭ, pe frig, lăsate în voia proletarilor.

„Această povestire ar fi mişcat şi o inimă de piatră, d-le director, şi eŭ m'am dus numaĭ de cât la ele, şi am intervenit ca bolnava şi tovarăşa eĭ să capete un adăpost.

— Ceea ce eŭ n'am refuzat, rĕspunse doctorul Robin, fiind-că nebuna mi-a părut un subiect la cea dintâĭ privire, un subiect interesant pentru studiile mele. Cât despre cealaltă, mi-ar fi plăcut să se facă îngrijitoare în institutul meŭ.

— Ea s'a făcut în scurt îngrijitoarea cea mai dibace, zise tînĕrul doctor.

„Olga e plină de blândeţe şi bunătate.

„Ea pare a fi făcută pentru a măgăia bolnaviĭ.

„Noĭ trebue să fim mulţumiţi că a găsit o asemenea îngrijitoare pentru institutul nostru.

— Ea e prea blândă, rĕspunse Robin dar să mĕ crezi, dragă Hillmar, că blândeţea îşi are capătul eĭ.

„Omul ajunge din ce în ce mai mult la convingerea că faţă cu insub-ordonaţele nebuneĭ nu servă nimic de cât bataia.

Hillmar avea un rĕspuns aspru pe buze pentru părerile tiranice ale superiorului sĕŭ.

Dar înainte de a zice ceva un zgomot de vocĭ îl izbi urechia.

Amêndoĭ începură să asculte.

— Dă, loveşte, strigă un glas răguşit, căcĭ altfel fuge în odaia directorului.

Apoĭ urmă o lovitură surdă de bici şi un ţipăt de durere umplu casa.

— Asta e Hedwiga, strigă Hillmar ochiĭ aprinşi, şi de sigur e maltrata

— Fiind-că probabil merită, zise rectorul.

Şi'l ţinu cu forţa când voi să fugă.

— Staĭ aci, stimabile, trebue să obicinueştĭ cu astfel de scene.

— Grozav, mormăi tînĕrul medic, vezĭ lucrurĭ de aceste şi să nu poţĭ juta.

In acelaş moment uşa se deschise pede şi *Hedwiga*, nefericita fiică a co

sarului polițienesc năvăli înăuntru tremurând de frică dinaintea îngrijitoarelor care o urmăriau.

Nenorocita fugi ca o caprioară prigonită și în mijlocul odăii se aruncă în genuchi.

Apoi țipă cu buze tremurătoare:

— Tată,—tată, ascultă-mă—copila ta —cartea—ține cartea—iute—iute—tată ajutor!

— Ei apoi aci să te mai îndoești că avem face cu o boală de creeri incurabilă, zise doctorul Robin către tînărul medic,—aceste halucinații nu sunt dovadă în deajuns?

— Aceasta probează că nenorocita a fost chinuită, răspunse Hillmar cu necaz.

— O fi fost pedepsită, fiind că n'o fi ascultat, răspunse rece Robin.

— Ea vrea să meargă cu tot prețul la sora Olga, zise o îngrijitoare bătrână și urîtă.

„Fiind că n'am lăsat-o să iasă din odae, a început a turba și a se abate.

— Ce, se abate?... întrebă doctorul Robin.

„Atunci trebue să întrebuințăm alt fel de mijloace, ia să încercăm o dată cu apă rece.

La acéstă hotărîre a directorului obrajii îngrijitoarelor se umplură de bucurie răutăcioasă.

Femeile aceste aveau plăcere a chinui pe bietele bolnave.

Ele se repeziră pe biata Hedwiga ce zăcea la pământ, o ridicară în sus și se încercară să o tîrască spre ușă.

— Stați, strigă deodată doctorul Hillmar și se sili să se oprească.

— Ce ai de gând să faci? d-le director? întrebă tînărul medic privind în obrazul lui Robin.

„Vrei să supui la tortură de apă ghițoasă pe această biată fată și speri că astfel o s'o curarisești.

— Sper, răspunse Robin rece.

Se întoarse cu spatele spre Hillmar și se puse la masă.

— Atunci te găsești în rătăcire, zise tînărul medic cu căldură.

— Domnule, cu ce glas îmi vorbești mie superiorul d-tale? întrebă doctorul Robin. Mi se pare că uiți că dacă unul din noi e în rătăcire, acela nu poate să fie de cât d-ta, cel mai tînăr și cel mai nepățit.

— Și stărueștI în porunca d-tale? întrebă Hillmar.

— Scoateți nebuna. Apa rece îi va face bine.

Ingrijitoarele nemiloase prinseră victima lor ce în zadar se apăra, cu brațele vênjoase.

O roșeață trecu peste obrazul lui Hillmar, el nu 'și mai putea stăpâni furia.

— N'o să sufer să fie chinuită nefericita, strigă el, eu garantez că nu e nebună.

Un semn al lui Robin fu însă de ajuns.

Femeile târâră cu sine pe Hedwiga care plângea încet şi abia îşi putea trage picioarele pe scări în sus.

— Aşteaptă canalie, o s'o plăteşti tu asta, mormăi una din femei.

„De când eşti tu cu prietena ta fudulă aici, de atunci nu mai avem nici un preţ.

„Dânsa e îngrijitoarea cea mai bună, ea să pricepe mai bine să curariseze bolnavii, ei acum o să vezi că şi noi ştim ceva.

Ajungând în etajul al doilea al edificiului deschise o uşă căptuşită cu fier şi smuciră pe nebună într'o odae întunecósă.

Una din femei aprinsese o lampă mică de gaz, la a cărei lumină albăstrue începură a smulge hainele de pe Hedwiga.

Când nenorocita nu mai rămase învelită de cât în hainele absolut necesare pentru acoperirea corpului, fu urcată pe un fel de piedestal înalt, într'o cuşcă de gratii din care nu se putea da jos fără ajutor.

— Bagă de seamă, nebună, că începe să plouă, strigă una din femei pe când cealaltă întorcea un resort de metal.

Din tavan începură să stropiască valuri de apă rece ca ghiaţa.

Nenorocita încerca în zadar să se apere de acest potop de ghiaţă şi să se ascundă.

Apa curgea, curgea...

Nenorocita nu mai putea nici respira.

In desperarea ei încerca în sus agă ţânduse de gratiile cuştei.

Femeile fără inimă rîdeau la acest spectacol dureros.

Când nebuna desperată se strînge prea mult de gratiile cuştei, în cât apa n'o atingea tocmai bine, ele o împingeau sub duş cu brutalitate.

Deja Hedwiga începea să leşine, dej începea a perde puterea de a se ţine d gratii.

Atunci se auzi o bătaie puternic la uşă.

O voce poruncitoare strigă:

— Deschideţi, orî sparg uşa.

Ingrijitoarele speriate deschiseră.

Doctorul Hillmar, urmat de Olg intră.

— Dumnezeule prea puternic, esclam Olga.

„Iată, nenorocita e leşinată.... poa chiar aă omorît-o!

— Nu, nu, trăeşte, zise Hillmar r pede.

„Dar era timpul suprem să venim.

La un semn al el, îngrijitoarele se d părtară.

Olga, cu ajutorul doctorului liberă Hedwiga din grozava-i închisoare.

Hillmar dete atunci ordine să fie du nenorocita imediat într'un pat cald.

Olga rămase lângă dênsa.

— Nişte friguri rele vor s'o apuc zise Hillmar.

„Voĭ veghia şi eŭ la noapte cu d-ta, soră Olga.

„Dacă nu vom isbuti să înăbuşim frigurile chiar de la început, nu maĭ rĕspund de nimic.

— Cum să 'ţĭ mulţumim? rĕspunse fata cu lacrămile în ochĭ; eştĭ atât de bun cu noĭ!...

„Fără d-ta, ne-am fi prăpădit în pragul acestei case.

— Nu vorbi aşa, zise Hillmar privind cu ochiĭ-i blânzĭ la dênsa.

„Ştiĭ că ceea ce am făcut eŭ, era numaĭ datoria mea de om...

„Ş'apoĭ...

„Sa ţĭ ascund óre, Olga, că din primul moment în care te am vĕzut, aĭ câştigat toată simpatia mea? Că...

„Dar destul despre acésta!

„Nu e acum timpul să vorbim d'acestea...

„Bolnava are nevoie de îngrijirile d-tale, iaŭ eŭ trebue să 'mĭ fac vizita de seară la bolnavĭ.

„Adio, soră Olga, la revedere maĭ târziŭ.

Plecă.

Olga se vită gânditoare în urma luĭ.

Doctorul Hillmar intră maĭ întâiŭ la nebunĭ.

Trecu prin o sală mică în care eraŭ înşirate vr'o zece paturĭ.

Un singur îngrijitor păzia.

Cu greŭ putea să ţină pe bolnavĭ în frîŭ.

Când intră doctorul Hillmar, unul din oamenĭ îĭ sări înainte, se uită cu ochiĭ marĭ la dênsul şi esclamă:

— Domnule doctor, am să fac reclamaţie.

— Da, iar? întrebă tînĕrul doctor nepăsător.

— Mĭ să trimit mereŭ scrisorĭ amenințătoare, urmă nebunul.

„Mĕ amenință că mĕ aruncă pe fereastră!

— Şi cine 'ţĭ trimite scrisorile astea?...

— Ştiŭ eŭ, rĕspunse nebunul cu privirĭ viclene.

„Dar nu vreaŭ să spun.

„Bate scrisorile cu cuie de stele şi aşa cad jos pe pământ şi intră pe fereastră aci.

— Atunci o să închidem bine ferestrele, rĕspunse doctorul cu bunătate.

— Tocmaĭ asta ziceam şi eŭ! strigă bolnavul.

„Am spus îngrijitorului d'o mie de orĭ să închidă bine fereastra, dar par'că e surd, n'aude!

Tînĕrul doctor căută din ochĭ pe îngrijitor, probabil ca să 'l dea un ordin.

Dar îngrijitorul era ocupat cu alt bolnav.

Acesta urla rostogolindu-se prin pat.

— Ajutor, ajutor!

Şi'şĭ sfîşia cămaşa pe dênsul.

— Ajutor, că ard!

„Nu vedeți c'a luat foc cămașa pe mine !

„Mĕ frig ! ajŭtor !

Gesticula cu furie și spuma din gură.

Ingrijitorul, cu mare greutate reuși să'l culce îndărăt pe perne.

— Omul ăsta care arde face prea multă gălăgie, esclamă un bolnav aparținênd, după aparență, unei clase sociale mai înalte.

El zăcea întins pe pat și fuma cu plăcere o havană.

— E o adevĕrată mizerie, urmă el, să fii silit să stai la un loc cu oamenii așa rĕŭ crescuți.

— Nu băga de seamă, d-nule baron, zise tînĕrul doctor îndreptându-se spre el. Știi că omul acela e bolnav și sufere foarte....

— Știŭ, știŭ, zise „baronul“ iritat „Dar știŭ ș'aceea că am poruncit de zece ori intendentului meŭ să-mi caute o locuință mai cum se cade...

„Ce va să zică asta ? ca rege al Romăniei, vin în vizită la împăratul Germaniei și sunt primit ca un simplu om de rênd.

„Dar am să însărcinez eŭ pe ministrul meŭ plenipotențiar să reclame.

„Am să...

Un țipăt îngrozitor întrerupse pe nenorocitul „rege al Romăniei“.

Omul care ardea sĕ ridicase de pe pat într'un moment în care fusese mai puțin observat și, mai nainte d'a-l putea împedica paznicul sărise în patul veci

In acesta era întins un om palid, nițtit.

Ochii-i fără lucire, ficși, priviaŭ n contenit spre un punct din tavan.

Nimic nu părea a trăi întrânsul, cât buzele.

Din când în când ele i se mișcau ne vos.

In sala nebunilor acesta era cunosc sub numele de „Mutul.“

El se afla deja de mai bine de un în institut, dar nimenĭ nu l'a auzit vr dată rostind vr'o vorbă.

Omul care ardea se aruncase asup mutului.

Cu degetele-i slabe îl apucase gâtu

Il sugruma cu toată puterea-i st gându-i :

— Tu mi-ai dat foc ! Tu mi-ai d foc !

Un alt nebun, într'un colț al săl acompania această scenă grozavă cu că tec de chitară, și cânta și din gură cântec popular.

Hillmar și îngrijitorul se aruncară n mai decât asupra omului care și înc puia că arde.

Cu mare greutate reușiră să-l smul de asupra mutului.

— O să cer de la direcție să-mi pe turbatul ăsta, zise îngrijitorul, s pună în cămașa de forță...

„M'am săturat să mĕ tot lupt cu vi asta.

— E un lunatic, șopti el.

— Ai răbdare cu sărmanul om, îl zise tînĕrul doctor ; am să-i prescriŭ o bĕutură liniștitoare.

„Sper că la noapte o să doarmă.

Scrise repede o ordonanță pe o fășie de hârtie.

Sună şi o dete unul servitor.

Farmacia era acolo jos.

Apoi Hillmar ieşi din aceea sală şi intră în o odaie de alăturĭ.

Aci era un singur bolnav.

Tocmai i se da, printr'o ţeavă, bulionul.

Nenorocitul îşĭ închipuia că nu trebuia să mănânce nimic.

Cu mare greutate îi desfăcseă dinţiĭ şi îi dau de mâncare.

De opt săptămâni deja bolnavul acesta trăia aşa.

Dr. Hillmar trecu pe lângă dânsul dând uşor din umerĭ.

Ştia că moartea nu mai putea întârzia mult să-l scape din chinurĭ.

Intră de aci intr'o celulă mică, abia luminată.

Un strigăt grozav îl întâmpină.

Pereţiĭ acestei celule eraŭ acoperiţĭ toţĭ cu perinĭ, de asemenĭ şi pe jos eraŭ tot perinĭ.

Nebunul care sta închis aci se repezia mereŭ cu capul de pereţĭ urlând îngrozitor.

— Astăzi e rĕŭ de tot beţivul, zise inspectorul care însoţise aci pe doctorul Hillmar.

— Este delirul beţiei în toată furia luĭ, rĕspunse doctorul Hillmar.

„Daţi-ĭ un păhărel de coniac; e prea obicinuit cu otrava pentru ca să se póta lipsi deodată cu totul de dênsa.

„Ce era nenorocitul ăsta înainte d'a ajunge aicĭ?

— Era un zidar dintre ceĭ de frunte, rĕspunse inspectoru.

„Se zice că într'o zi a căzut de p'un acoperiş şi de atunci a rĕmas cam sminţit la cap A început să bea cu furie, până a ajuns aci

Nenorocitul se aruncă în acest moment la pământ strigând cu vocea răguşită.

— Cloţanii, cloţanii! uite'i cum mĕ aleargă, mĕ muşcă cu dinţiĭ, mĕ sfîşie cu dinţiĭ!

„Ah! ce durerĭ, ce durerĭ grozave!

Doctorul Hillmar aruncă o privire miloasă spre nenorocitul condamnat să móră în chinurĭ atât de groaznice.

Apoi plecă mai departe.

Vizită toate despărţămintele nebunilor.

Pretutindenĭ aceiaşĭ icoană a nenorocireĭ omeneştĭ.

Pretutindenĭ minţĭ întunecate, privirĭ rătăcite saŭ zîmbete stupide pe gură.

Doctorul Hillmar trecu apoi pe niştе trepte într'o altă aripă a institutului.

Aci eraŭ nebunele.

Aproape aceleaşĭ scene grozave ca şi în despărţământul bărbaţilor umplură şi aci de milă inima generósă a tînĕrului doctor.

O mişcare vie se făcu printre femeĭ când intră doctorul.

Privirile multora se îndreptară, cu o duioşie bolnăvicioasă, spre dênsul.

O femee foarte frumoasă, cu bucle negre, sări țipând de bucurie spre dênsul

Inainte d'a se putea apăra tînĕrul doctor fu cuprins în brațe și strâns la pieptul nebunei.

— In sfârșit ai venit! strigă nenorocita.

„Trăești, iubitul meŭ.

„Nu te a înghițit marea!

„Mâine ne cununăm!

„Ah! cum te-am dorit!..

„Vino! vino! toate sunt gata.

Buzele ei căutaŭ cu dor buzele tînĕrului doctor.

Acesta însă se desfăcu cu blândețe din brațele nebunei.

Soarta sfărâmase viața tînără a acestei nenorocite.

Era fata unui funcționar înalt de stat și iubise pe un tînĕr pictor foarte talentat.

Tînĕrul pictor devenise celebru de o dată printr'un tabloŭ admirabil.

Acest tabloŭ se numia „Ofelia murind".

Pentru personagiul principal al tabloului, Ofelia, stătuse model chiar tînĕra iubită a pictorului.

In luna Mai trebuia să fie cununia tinerei perechi.

Atunci mirele primi din New-York o invitare să facă un tabloŭ mare în vila unui milionar.

Pentru acestă lucrare era să fie remunerat cu o sumă care reprezinta o avere întreagă.

Pictorul primi oferta.

Remunerația ce i se oferia reprezint pentru el și pentru viitoarea I soție viață fără grijĭ, dedicată numaĭ iubir și artei

Dar sĕrmanul tînĕr nu se mai în toarse.

Vaporul cu care plecase se cufund zdrobit de niște stâncĭ.

Tînĕrul pictor se înecă în Ocean.

Când află tînĕra fată acéstă știre, nóp tea nebuneĭ îĭ cuprinse simțurile.

In curînd porțile institutului de n bunĭ se închiseră în urma eĭ

Dr. Hillmar încredință pe bolnavă u neĭ îngrijitoare și o recomandă protecți sale deosibite.

Dar îngrijitoarea dete din umerĭ zise.

— Cu asta n'o să se isprăviasc bine.

„Chiar sĕptĕmâna trecută a încerca să se spânzure cu un șal.

„Noroc că am putut-o desprinde timp.

Tînĕrul doctor făcu tóte recomanda țiile necesare, în scop, că tot-d'auna s se procure oare-care alinare suferințelo bolnavelor.

Apoĭ ieși din sală.

Se întoarse spre apartamentul sĕŭ.

Când trecu prin coridorul lung, foart slab luminat, auzi de odată niște voc șoptind la cel-alt capăt al coridorului.

I se păru că recunoaşte în una din voci pe aceea a doctorului Robin.

Nu voi să se întâlnească cu directorul după scena ce avusese cu el.

De aceea se ascunse după unul din stâlpii coridorului, ca să lase pe cei car veniau să trécă pe lângă dênsul.

Era în adevĕr doctorul Robin.

Vorbia cu un străin.

Se apropiau de stâlpul îndărătul căruia se ascunsese Hillmar.

Acesta auzi atunci cu uimire şi grózĕ convorbirea următoare:

— Pot dar să mĕ încred în d-ta doctore? zicea străinul.

Era un om înalt, bine făcut.

Faţa însă nu i se putea vedea

Purta pălăria trasă pe ochi.

— Pot să mĕ bazez pe vorbele d-tale? mai repetă el.

— Nu mai e nevoie să ne facem încredinţĕri unul altuia, rĕspunse doctorul Robin încet

„Dacă persoana în chestie, pe care vrei s'o încredinţezi îngrijirilor mele, e în adevĕr nebună, nicăerĭ nu poate găsi un adĕpost mai potrivit ca la mine.

— Poate dar să trăiască aci fără ca să fie turburată de curioşi?

— Poate să trăiască, rĕspunse doctorul.

Şi cu o espresie ciudată în voce adaose:

— Poate să şi móră.

Cei doi oameni schimbară o privire.

Păreau a se fi înţeles,

— Dar nu e controlat institutul d-tale din când în când de autorităţi? întrebă străinul.

— Da, negreşit, rĕspunse doctorul, dar nu arătăm curioşilor de cât ceea ce vrem.

Apropia buzele de urechea străinului şi şopti:

— Am în casa mea nişte pivniţe sigure, în care intru numai eŭ şi o îngrijitoare care 'mi este fórte devotată.

„Bolnavii carĭ se găsesc acolo aŭ nevoie de supravegherea mea deosebită şi nu'ĭ scap nicĭ o dată din vedere.

„Chiar când ei mor, sunt înmormêntaţi pe ascuns.

De şi aceste vorbe fusesĕră rostite încet, Hillmar le auzise, de oare-ce doctorul Robin trecuse lângă stâlpul după care tînĕrul sta ascuns.

— Şi, zise străinul, în aceste pivniţe vrei să aşezi pe bolnava mea?

Doctorul afirmă.

— Şi ce'ţi voi fi dator pentru osteneala d-tale?

Hillmar auzi cu mirare că doctorul ceru o sumă foarte considerabilă.

Atâţia banĭ nu putea să ceară pentru îngrijirea unuĭ bolnav, dacă nu eraŭ la mijloc scopurĭ de altă natură.

După ce cei doĭ oamenĭ carĭ făceaŭ de sigur un târg îngrozitor, trecurĕ mai departe, tînĕrul doctor ieşi din ascunzătoare.

Aflase. din întêmplare, un secret îngrozitor.

Erau așa dar în această casă încăperi secrete, pe carî el nu le cunoscuse până atunci.

In aceste încăperi, fără aer, fără lumină, erau nenorociți nebuni, martirizați, torturați!

Tînĕrul se cutremură la acest gând.

In zadar se întreba:

— Ce să fac? se să fac?

Să facă o denunțare autorităților?

Aceasta nu putea să fie de vr'un mare folos.

Doctorul Robin putea să zădărnicească în tot momentul cercetările, transportându'și victimele în altă parte.

Hotărî dar să rĕmână în institut și să caute a descoperi secretele doctorului.

In acelaș timp își zicea că va căuta, de va putea, să fie de vr'un ajutor nenorocitelor victime.

Simția în acest moment că avea să împlinească o misiune sfântă și jură să nu se depărteze de la postul sĕu până nu va descoperi mișeliile doctorului Robin....

Cu această hotărîre intră în odaia unde era Hedwiga, îngrijită de Olga.

Era pe la 10 ore séra.

In institutul domnia o tăcere adîncă.

Numai din când în când acéstă tăcere era întreruptă de țipĕtul câte unui nebun.

Doctorul Hillmar deschise încet ușa.

Se strecură în tăcere în odae.

Olga însă îl simți numai decât.

Se întoarse.

— A căzut într'un somn liniștit a cum, șopti ea.

„De sigur la deșteptarea se va simți mai bine.

— Sper și eŭ, zise tînĕrul doctor.

„D-ta însă, soră Olga, ar trebui să t dai de asemenĕ la odihnă, căci și pentr d-ta somnul e necesar.

— Lasă-mĕ pe mine, rĕspunse fata eŭ mĕ simt destul de tare ca să veghe și'n noaptea asta la căpătâiul prietene mele.

— Ești o ființă bună și nobilă, sor Olga, șopti tînĕrul doctor luându-i mâi nile.

„Și soarta d-tale trebue să se schim be, căci d-ta meriți fericirea cea ma mare și mai curată de pe pământ.

Olga dete din cap cu durere.

— Nu mai pot crede în fericire, zi se ea.

„Viața m'a înșelat în toate speran țele....

— Increde-te în mine, se rugă Hill mar....

„Nicî odată n'ai întâlnit în calea du mitale un om care să'ți doriască cu ma multă sinceritate binele decât mine.

„Deschide'ți inima mie, povestește 'm viața d-tale și dă 'mi voe să fiŭ priete nul și sfătuitorul d-tale.

Olga arătă în tăcere spre bolnavă.

— Să nu turburăm liniştea Hedvigei, şopti dênsa.

Hillmar o luă iar de mână şi îi zise:

— Vino cu mine pe coridor, să ne plimbăm nițel.

„Acolo vom putea sta de vorbă fără să supărăm pe nimenĭ şi fără să fim supăraţi.

Olga stete un moment la îndoială.

Dar o simpatie mare o făcea şi pe dênsa să se încrédă în Hillmar.

Îl urmă dar.

Cei doi tinerĭ ieşiră din odaie.

Începură să se plimbe în sus şi-n jos pe coridor.

Olga începu să 'şĭ povestéscă cu tótă sinceritatea păţaniile.

Nu ascunse nimic noului el prieten...

Numaĭ despre falşificatorii de banĭ nu pomeni nimic.

Povesti întêmplările din casa pădurarului, iubirea el pentru Wilhelm, crima acestuia.

Pe când ea vorbia, tînĕrul doctor asculta posomorît.

Când Olga termină, el îĭ luă mâna şi îi zise cu vocea tremurătoare:

— Aşa dar aĭ gustat din durerile iubirel!

„Inima d-tale e de acum închisă amorului.

„Oh, aceasta mĕ doare, Olga, căci până adinioarĕ mĕ legănasem într'o dulce speranţă, într'un vis frumos.

„Dar destul despre asta.

— Nu, nu, vorbeşte, zise Olga rugătoare.

„Sunetul vocel d-tale îmĭ face bine, ca un balsam pe rănile inimeĭ.

„E atâta timp de când am fost lipsită de or-ce prieten.

„Vorbeşte mai departe.

In ochiĭ tînĕrului doctor străluci iar o rază de speranţă.

— Fie dar, Olga, esclamă el tremurând de emoţiune.

„Lasă-mĕ dar să 'ţĭ mărturisesc că te iubesc mai mult de cât îmĭ iubesc viaţa.

„Din primul moment în care întêmplarea te-a adus în acéstă casă, am început să simt pentru d-ta o adîncă simpatie.

„Lasă-mĕ să'ţĭ aduc eŭ fericirea care ţi-a lipsit atâta vreme.

„Lasă-mĕ să fiŭ eŭ protectorul d-tale, un tovarăş bun în lupta pentru viaţă....

„Fiĭ soţia mea, tovarăşa mea de viaţă, credincioasă şi iubită.

Cu ochiĭ umezĭ se uita Olga la Hillmar....

Pieptul el se ridica şi se lăsa, luptând contra unei emoţiunĭ covîrşitoare.

Mai multe minute nu putu şopti niciŭ o vorbă.

Nu putea să găsiască cuvintele în carĭ să'şĭ îmbrace rĕspunsul.

— Nu se poate, nu se poate, zise în sfârșit.

„De și inima mea ar vorbi pentru d-ta, amintirea acelui nenorocit ar sta mereu între noi.

„Chipul însângerat al ucigașului de tată s'ar opune la or-ce îmbrățișare a noastră.

„Ar fi stafia vieței noastre întregi.

Se rezemă de zidul coridorului.

Își ascunse fața în mâini și lăcrămile începură să'i curgă printre degete.

Hillmar era dezolat.

— Să renunț eu la tine? oftă dênsul.

„Să te las singură cum ai trăit până azi?

„Nu, nu se poate.

„Să sperăm că timpul ne va veni în ajutor.

„Timpul vindecă toate ranele.

„El va șterge și din amintirea ta acel chip însănoperat al ucigașului de tată.

„Făgăduiește-mi Olga că 'mi dai voie, peste un an, nu mai curênd, să te întreb iar:

„Vrei să fii a mea?

Olga voi să răspundă.

De odată însă rămase locului împietrită.

— Ce-i asta? esclamă.

O groază mare se întipări pe fața ei.

— Ce este? întrebă Hillmar îngrijat și el.

— Ce?

— In odaia bolnavei.

— Ei bine?

— Da, am auzit foarte lămurit: un scaun răsturnat.

— Bolnava se va fi sculat din pat?

— Saŭ cine-va a intrat în odaie.

Olga se repezi spre ușă.

O deschise.

De pe prag însă se dete îndărăt îngrozită.

Un țipăt de spaimă îi eși din piept.

Tinĕrul doctor se apropiă și el.

Și pe fața lui se întipări o spaimă mare.

Dar el nu'și perdu cumpĕtul.

Apucă brațul Olgăi și intră cu ea în odae.

— Tăcere, șopti el, nici o vorbă, ori sĕrmana Hedwiga e perdută.

Nebuna se sculase din pat, se strecurase la fereastră, o deschise și se urcase sus.

Acum sta acolo în fereastră și era o minune cum își ținea echilibrul.

In tot momentul era în primejdie să cadă în curte și să'și zdrobiască corpul de pietre.

Olga voi s'o strige pe nume.

Dar o privire a lui Hillmar o făcu să tacă la timp.

— Ar cădea de sigur acum, îi șopti el, dacă ai chema-o pe nume.

„Să fim cu bágare de seamă, pentru D-zeŭ!

In acest moment, nebuna se ridică în vêrful picioarelor.

Incepea să 'şi piece corpul.

Se vedea că se clătina.

Un ţipĕt de oroare ieşi din pieptul sĕrmanei Olga.

XXIII

Ingropat de viŭ

Patru-zecĭ şi opt de ceasurĭ trecuserĕ de când Ferdinand bălanul fusese închis în cripta Mariettei Grimaldi de tovarăşul sĕŭ de tâlhărie, Magistrul.

Patruzecĭ şi opt de ore de chinurĭ îndelungate şi grozave.

In zadar făcuse ticălosul toate încercările cele mai desperate şi mai nebuneştĭ să scape din închisoarea înfiorătoare.

Marmura rece îşi bătea joc de toate sforţările lui.

Cădea, obosit, istovit, la pământ.

Se încredinţă că era condamnat la o moarte grozavă de foame, nu numai conştiinţa că n'o să mai vadă cerul albastru şi soarele care îl chinuia.

Frica de cadavru îl umplea de o grŏză şi mai mare

Figura de ceară a moartei se sgâia la el.

El o vedea, de şi în criptă era un întuneric adênc.

O vedea mereŭ, orĭ încotro îşi întorcea privirile.

Ferdinand bălanul era unul din cei mai cutezătorĭ criminalĭ ai Berlinului.

Era puternic ca un urs şi avea reputaţia d'a nu se fi dat îndărăt niciodată, de la nicĭ o faptă orĭ-cât de îndrăzneaţă.

Unde era acum hotărîrea şi curagiul lui ?...

Unde'l eraŭ puterile ?

Foamea îl muncea rĕŭ.

Dar şi mai rĕŭ decât foamea, îl chinuia setea.

Durerĭ nesuferite îl aprinseserĕ şi tóte membrele-ĭ eraŭ grele ca plumbul, uscate, arzătoare.

Avusese o sticlă cu rachiŭ.

O deşertase ; dar în loc să-l stîmpere setea, rachiul i-o aprinsese şi mai tare.

Limba îl durea în gură de uscată ce era...

Gâtlejul i se strîngea.

Abia putea să respire.

Fantoma nebunieĭ se apropia încet.

Vedeniĭ teribile începură să-ĭ treacă pe dinaintea ochilor.

I se păru, fără veste, că cadavrul începea să se miște în coşciug.

Artista moartă se ridica în picioare şi se apropia încet de dênsul.

Braţele el veştede se întindeaŭ spre faţa lui.

Degetele de ghiaţă îl atingeaŭ.

Acum voia să'l strîngă de gât.

Criminalul voia să fugă, dar mâna de mort îl ţinea tare.

Şi tot mai tare îl strângea.

Sudori reci curgeau pe fruntea lui Ferdinand bălanul.

Perii i se urcau în vîrful capului și dinții îi clănțăneau în gură.

Dar nu putea să scape de cadavru.

Deodată sări în sus.

Vedenia dispăruse.

Nenorocitul se retrase într'un colț al criptei și se ghemui acolo.

Rămase așa mai multe ceasuri.

Incetul cu încetul pierdea conștiința poziției sale primejdioase.

O slăbiciune nespusă îl cuprindea.

Căzu într'un somn neliniștit

Când se deșteptă iar, mai trecuse o zi ș'o noapte.

Foamea îl cuprinsese acum cu o putere furioasă.

Să mănânce!

Acesta era acum singurul gînd care 'l stăpânea.

Să mănânce cu ori-ce preț!

Dar ce?

Un gând îi trecu prin minte, un gînd nebun și grozav.

Scârba îl cuprindea, ce e drept, la gândul care'l atrăgea acum spre cadavru cu o putere irezistibilă.

Dar își zicea că trebue să trăiască cu or ce preț, măcar încă câte-va ceasuri, căci o întêmplare putea să'l aducă scăpare.

Nenorocitul se tîrî până la coșciug, prinse mâna moartei și o ținu cât-va timp într'ale sale.

Rămase așa vr'un sfert de cés.

Nu putea să'și săvêrșiască grozava hotărîre.

Îi era groază.

Cu un țipăt de oroare aruncă departe de la el mâna moartei și'și întoarse fața.

Cuvinte fără șir începură să'i iasă din gură.

Injurături, rugăciuni, vorbe întrerupte...

Era mai mult nebunia decât cuminția care vorbia într'ênsul.

Deodată rămase cu ochii țintiți la un piron mare de fier înțepenit în fundul criptei.

Nenorocitul își smulse haina și vesta de pe trup și'și desfăcu cureaua.

Cu o repeziciune nebună făcu un nod la curea și și-o prinse de gât.

Apoi legă celalt capăt al curelei de piron.

Se mai înholbă o dată la cadavru și esclamă răgușit:

— Acu sunt și eŭ rece ca tine.

„Haha! uite că vin și eŭ, Regina aerului!

Se lăsă din picioare cu toată greutatea trupului.

Cureaua i se strînse în jurul gâtului.

Sîngele i se urcă la cap.

Un vîjăit ciudat începu să'i răsune în urechi.

Mișca mâinile și picioarele mașinali

ceşte, trăsurile feţe îi luară o espresie de groază, ochi'i eşiaŭ din orbite.

Deodată uşa de marmoră a criptei se deschise cu zgomot.

Se auziră voci afară.

Ca prin *vis* Ferdinand se vedea *scăpat*!...

Cu o sforţare grozavă căzu cu faţa la pământ.

Pironul de care era spânzurat se deprinsese.

In acest moment, una din vocile de afară, vocea contelui Fernau, zicea:

— Iţi mulţumesc, copila mea, că mi-aĭ ajutat să împodobesc mormêntul care mi-e atît de scump.

„Acum vreaŭ să depun o cunună şi pe coşciug.

„Te rog însă să nu mĕ însoţeştĭ în criptă.

„Apropierea unuĭ mort nu e pentru *temperamentu*l *d-tale* june.

— Nu, te rog, rĕspunse nepoata groparuluĭ, dă'mĭ voie să'ţĭ staŭ într'ajutor şi'aci.

„De ce mi-ar fi oare frică în apropierea sĕrmanuluĭ mort?

— Bine dar, dacă vreĭ, zise contele Fernau.

„Dar în chipul acesta rĕmân şi maĭ mult datornicul d-tale.

„Aĭ îngrijit de mormêntul Mariettei mele ca şi când i-aĭ fi soră bună.

„Sora ei!...

Contele suspină adênc.

O seriositate întunecată era întipărită pe faţa lui.

— Am făgăduit cu jurămênt Mariettei să'l caut sora.

„Dar toate căutările mele aŭ rĕmas zadarnice.

„Până azĭ n'am putut da nicĭ de cum de urma sĕrmaneĭ mute.

„Nu voĭ despera însă şi voĭ face şi în viitor totul ca să 'mĭ împlinesc jurămêntul.

„Acum vino...

Contele intră întâiŭ.

Nepoata groparuluĭ venia după el.

Amêndoĭ purtaŭ câte o cunună.

Dar de-abia facu contele câţĭ va paşĭ *în criptă, esclamă*:

— Ce e asta, ce-i aicĭ?

Şi sări îndărat.

Lovise cu piciorul corpul lui Ferdinand bălanul leşinat.

— S'a întêmplat ceva aicĭ, esclamă contele Fernau mirat şi foarte indignat.

„Cripta a fost deschisă de mânĭ sacrilege!

„Criminalĭ aŭ intrat aci!

— Dumnezeule atot puternic, esclamă şi Elsa şi se uită desnădăjduită prin prejur.

„Coşciugul e spart.

„Şi uite colo, un om mort.

„*Este de sigur corpul profanatoruluĭ.*

— Nu e mort! o întrerupse contele, nu vezĭ că se mişcă?

„A, mizerabilii, aŭ profanat mormêntal Marietteĭ.

„Aŭ urmărit până în pământ jertfa lor nevinovată !

„Dar o să'mĭ rĕsbun !

Şi strîngea pumniĭ cu furie.

— Ce să facem ? esclamă Elsa frângêndu'şĭ mânile.

— Alérgă repede la moşul d-tale, zise cu grăbire contele.

„Să-mĭ găséscă de unde-va niştе oamenĭ şi să'ĭ aducă aicĭ.

„Până atunci eŭ voiŭ păzi pe ăsta aicĭ.

„N'am, ce e drept, nicĭ o armă, dar nu'mĭ va scăpa.

Elsa alergă grăbită.

Nicĭ cinci minute nu trecură şi se întórse cu maĭ multĭ oamenĭ, între carĭ era şi bĕtrânul gropar.

Scoaseră corpul criminalului leşinat afară.

Abia se vĕzu câte va momente la aer lĭber, nenorocitul începu să rĕspire maĭ repede.

In curênd deschise şi ochiĭ.

Dar acestĭ ochĭ aveaŭ espresia nebunieĭ.

Contele adresă câte-va întrebărĭ criminalului.

Acesta însă nu rĕspunse decât zîmbind prostеşte.

Chiar şi când îl amenință cu poliția, fața-ĭ nu esprimă nicĭ o témă, ci tot acea nepăsare stupidă.

— Nu poate fi alt-fel, zise contele decât că acest mizerabil a fost închis i criptă de tovarăşiĭ sĕĭ şi spaima prin car a trecut i-a răpit minţile.

„N'aş vrea să dea svon în lume de pre întêmplarea asta

„Nu vom da de veste poliţieĭ ; voi urmări eŭ însuşĭ pe făptuitorĭ.

„Pe acesta 'l voĭ pune într'o casă d nebunĭ, unde va fi observat cu mare se veritate.

„Poate doctorul Robin va isbuti să ' vindece şi îl vom face apoĭ să mărturi séscă.

In aceiaşĭ zi chiar Ferdinand bălanu fu dus în institutul doctorului Robin.

Spargerea criptеĭ a avut urmărĭ rel şi pentru alt-cine-va.

Acesta fu bunicul Elseĭ, bĕtrânul gro par....

Administraţia cimitirului aflând despr întêmplare, îl dete afară.

De mult ea aştepta un pretext ca s scape de acel funcţionar care ajunsesc prea bĕtrân.

Sĕrmanul gropar nu putu suporta a-cĕstă lovitură a sorţi.

Zi şi noapte îl rodea mâhnirea şi ' slăbia puterile.

Trebuise să părăsească şi căsuţa din cimitir şi să se mute într'o casă sărăcă cioasă din Berlin.

Pensia abia 'ĭ ajungea să trăiască ci Elsa de p'o zi pe alta.

Nu mai trăi mult după nenorocirea ce 'l isbi astfel.

De și Elsa îl îngrijia din tótă inima, nu se mai însănătoși, până când într'o zi închise ochii.

Când Elsa se vĕzu in fața cadavrului, își puse întrebarea ce sĕ va face acum cu ea.

Neinsemnata moștenire ce 'I rĕmânea, de abia îl ajungea ca să trăiască, așa estrem de modest cum trăia dênsa de vreun an.

N'ar fi avut de cât să se adreseze contelui Fernau pentru ca să fie ajutorată.

Dar era prea mândră.

Ce-ar fi zis oare contele Fernau, ce-ar fi crezut despre dênsa când ar fi vĕzut-o cerșind ?

Trecură câte-va sĕptĕmâni.

Elsa nu isbuti să găsĕscă ceva potrivit pentru dênsa, ca să poată trăi muncind.

Pentru o muncă grea în vr'o fabrică, era prea gingașă, și afară de asta nici nu pricepea nici un fel de muncă de fabrică.

Bunicul ei îi dăduse o creștere bună, îngrijită.

Cânta la pian și ar fi putut da lecții începĕtorilor.

Dar fără recomandații, fără protecție, nu putea să dobândească nici un elev.

Situația se încurca.

Din zi în zi starea'I devenia mai neplăcută.

Sĕrmana fată, descurajată, plângea adesea.

Se simția atât de singură, atât de părăsită !

Pe lume nu se interesa nimeni de dênsa !

Intr'o dup'amiazĭ, începuse deja să se însereze, hotărî să facă un pas pe care nu'l cutezase până atunci.

Hotărî să caute un biurou de informații și să caute a dobândi prin un astfel de biurou, or ce slujbă, chiar de servitoare, în cazul cel mai rĕu !

I se recomandase biurou de informații al d-lui Bindermann.

Acolo'și îndreptă Elsa pașii.

Se prezintă patronului acestui vrednic institut, pe care'l cunoaștem deja.

Bindermann se uită clipind din ochi la frumòsa fată.

— *O fetiță* așa drăguță cum ești d-ta, —zise zîmbind cu cinism, —foarte ușor poate dobândi o slujbă bună.

„Tocmai am primit un comision să trimit în Olanda cinci fete tinere și frumoase cari pot intra imediat acolo în serviciu.

„Ei, mititico, ce zici, vrei să te duci la Olanda ?

Elsa se gândia.

Ce putea să piarză în cele din urmă, în patrie ?

Nu părăsia nimic aci.

In țară străină poate o aștepta norocul.

Ea nici nu putea să bănuiască ce erau acele angajamente în Olanda.

An de an Bindermann trimetea acolo fete destinate a fi angajate chelnerițe în birturi.

Iar dintre fetele cari se duceau acolo, puține se întorceau îndărăt, de rușine.

Elsa se învoi.

Făgădui să se înfățișeze a doua zi la Bindermann cu tóte lucrurile ei.

Avea să pornească de o dată cu alte fete.

Adâncită în gânduri, ea se întoarse spre casă.

Îi venia acum cam greu să 'și părăsească locul nașterei.

Mai că'i părea rău de făgăduiala dată lui Bindermann.

Un strigăt îi răsună de o dată în urechi.

In acelaș timp sute de alte strigăte răsunară.

Dar mai nainte că ea să fi putut da sama despre acel zgomot, fu trîntită la pământ și doi cai focoși trecură peste dênsa, fără s'o atingă însă cu copitele.

Elsa nu'și perdu conștiința.

— Iată'mi moartea, îi fulgeră gîndul prin creerî.

„Roatele o să mă sfărâme acum.

Dar vizitiul deja oprise caii cu mâna-i de fier.

Roatele se opriră chiar lângă corpul tinerei fete.

— Trăește! esclamară martorii acelei scene mișcătoare.

O sută de mâini se întinseră spre dênsa.

Cu grabă o liberară din poziția-i primejdioasă.

Când se întêmplase nenorocirea, se lăsase unul din geamurile trăsurei.

O femee frumósă, învêlită într'o blană bogată se arêtă.

— Ce s'a întêmplat? întrebă ea speriată.

I se spuse.

Când vêzu că fata era scăpată, îi făcu semn să se apropie.

Elsa veni lângă ea.

— Sper că nu ești rănită, sêrmană copilă, zise străina.

Și se uită cu uimire și admirare la fața nevinovată și curajoasă a Elsei.

— Nu, doamnă, dumnezeŭ m'a apărat.

— Ce ești, copila mea?

— Până deunăzile trăia bunicul meŭ și n'aveam nici o grijă.

„Acum însă de mai multe zile caut un loc și de-abia am găsit unul adineaorî.

— Ce loc?

— Un loc în Olanda.

— In Olanda ?

— Da ?

— Şi prin mijlocirea cui ai găsit acest loc ?

— Prin domnul Bindermann care ţine un biroŭ de informaţii.

— Aşa ?

„Ei bine, copila ea, n'o să te duc la Olanda.

„Poate e o întocmire a destinului c'ai ajuns sub roatele trăsurei mele.

„Vino mâne la vila mea: întreabă de vila doamnei Christina Nelson, toată lumea o cunoaşte.

„La revedere, copila mea.

Elsa salută şi se dete îndărăt.

Lady făcu semn vizitiului şi trăsura porni mai departe.

Când tênëra fată se vëzu iar în odăiţa-i modestă şi se gândi la faptele petrecute peste zi, îşi zise şi ea că providinţa se amestecase de sigur în sórta ei, ca s'o ferească de un pas care era nesocotit.

Cine ştie ce soartă ar fi aşteptat-o în Olanda ?

Poate îi era dat să fie încă fericită acasă, în patria ei !

Ori şi cum nu era prudent să se ducă singură într'o ţară străină.

Ş'apoi simţea o oare-care iubire pentru ţara ei natală.

XXIIII

Şarpele în rai

Calaul Krantz sta în odaia sa.

In faţa lui era ghebosul.

De pe rîsu-i ironic, întipărit pe faţă se putea vedea că iar îi reuşise vr'o drăcie.

Calaul era serios, ba chiar întunecat

Faţa-i bărbătească, îndrăsneaţă, era mai palidă ca de obiceiŭ.

Se vedea că tocmai avusese o convorbire agitată cu Ralph.

In fel de reînodare a acestei convorbiri, îi zicea ;

— Păzeşte-te, Ralph, să-mi spui vr'o minciună.

„Dacă în adevër mi-eşti prieten, nu-mi vorbi de cât despre lucrurî pe care le ştii sigur.

Micul ghebos îşi trecu mâna prin përul roşcat şi creţ.

— E un lucru care nu prea se plăteşte să-l faci, meştere, respunse el, aceasta de a deschide ochii unui bărbat îndrăgostit de nevastă-sa.

„Dar dacă însfârşit aşa vrei, aşa să fie ; eŭ nu ascund nimic din ce ştiŭ.

— Şi poţi să dovedeşti ce spui ? zise calaul încruntat.

— Să dovedesc ? murmură ghebosul cum ar putea cine-va să dovedească că o femeie iubeşte pe un altul ?

„Dar îl iubește, urmă zîmbind satanic, îl iubește pentru că e un băiat frumușel cu membre drepte.

Mâna călăului se apăsă greŭ pe umerii ghebosului.

— Și crezi că sunt înșelat? scrîșni din dinți Krantz.

— Înșelat? Asta n'ar fi tocmai lucrul cel mai rĕŭ.

„Omul nu moare de înșelare.

„Dar bagă de seamă și te păzește de Reinhard, căci e un om care nu glumește când își pune ceva în gând.

— Ce vrei să zici cu asta?

„Vorbește pe față cu mine!

— Pe față vorbesc:

„Vrea să te trimeață pe lumea cea-l-altă; și dacă vrei și mai pe față: vrea să te otrăvească.

Krantz se dete înapoi.

— E cu neputință ce spui, îngână dĕnsul.

„Ori ești un calomniator, ghebosule, ori vezi vedenii ziua namiază mare.

Ralph își frecă mânile.

Acéstă convorbire cu călăul îi făcea nespusă plăcere.

Putea să'și răsbune acum în potriva lui Krantz pentru înjuria ce'i făcuse numindu'l stîrpitură.

Stîrpitura era acum care chinuia pe uriaș și'l aducea cu încetul la desperare.

— Ceea ce spun pot să dovedesc, răspunse rînjind.

„D-ta singur, meștere, vei putea să te convingi.

„N'ai decât să încerci.

„Cu puțină șiretenie poți să prinzi pe otrăvitor asupra faptului.

— Acésta o voesc, esclamă călăul

— Dar dacă I umbla cu dĕnsul cu mănușĭ, de geaba, meștere, zise Ralph cu ironie, trebue să-l prinzi cu viguroșie.

— Bine, bine, ghebosule.

„Te-ai făcut datoria și mi ai dat de veste.

„Acum însă pleacă, lasă-mĕ singur și păstrează cea mai adâncă tăcere asupra convorbirei noastre.

Ralph dete din cap, apoi plecă; dar numai până la ușă.

Aci se opri și zise cu o milă prefăcută:

— Fă-mi plăcerea, meștere, și nu 'ți mai face gânduri rele de cele ce ți-am spus...

„Orce om poate să greșească; poate am greșit și eŭ.

— Pleacă, zise Krantz poruncitor.

Espresia feței, cu care însoți aceste vorbe era atât de energică, încât ghebosul se grăbi să dispară pe ușă.

— Nu face nimic, șopti el, plecând, am turnat otrava în sufletul lui, acu efectul nu poate să lipséscă.

„Da, căci gelozia e mai rea de cât otrava; câți bărbați și câte femei s'aŭ prăpădit de otrava asta!

Și ghebosul avea dreptate.

Ceea ce spusese el călăului aprinsese scînteia dormitîndă a geloziei şi făcuse dintr'ênca o flacără arzătoare.

Când rămase singur, căzu mimit pe un scaun şi oftă :

— Va să zică pênă aci am ajuns !...

„Nu mai sunt sigur nici în casa mea !

„Femeia mea, însă, Maria, despre ea aş putea să jur că nu ştie nimic despre planurile criminale ale acelui ticălos.

„Ea poate să-mi fie necredincioasă, căci aşa e femeea, schimbăcioasă ; dar să mă...

„A ! nu să poate !...

Îi era groază să şi rostească vorba de otrăvire.

Esclama mereu : numai vreau !

— Nu, nu, nu cred, nu pot să cred.

Mai multe minute se plimbă în sus şi în jos prin casă, adîncit în gânduri.

In cele din urmă păru a lua o hotărîre.

Eşi din odaie şi se coborî jos în partea unde sta Maria.

Insera.

Când văzu pe soţul său, tînăra femeie se ridică de pe scaunul pe care şedea, ca să aprindă o lampă.

Acu văzu Krantz că şi Reinhard era în odaie.

Calfa călăului sta lîngă cuptor.

Pe genuchi ţinea o puşcă cu două ţevi.

Krantz o cunoştea.

Era o armă pe care o întrebuinţa el uneori, când îl invitau pădurarii de prin apropiere la cête o vînătoare.

Reinhard tocmai curăţea puşca.

Incerca cocoşul, trăgaciul şi se uita la ţevi, dacă nu se strîmbaseră.

— Bagă de seamă, Reinhard, zise călăul, ca în glumă, poate să fie plină vreuna din ţevi, şi cum o ţii, poate să-mi repezi un glonţ prin inimă... şi asta ţi ar pricini mare părere de rău, nu-i aşa ?

Reinhard nu răspunse.

Se făcu că n'auzise bine întrebarea.

Urmă să cureţe puşca.

— Mi e frig, zise Krantz după câtva timp ; aş vrea să beau ceva cald.

„Reinhard, ştii unde e vinul meu cel roşu, du-te şi umple-mi un pahar mare.

— Da, meştere, răspunse Reinhard.

Aruncă o privire în delungă spre Maria.

Aceasta însă ţinea ochii plecaţi asupra unui lucru de mână cu care era ocupată.

Calfa călăului ieşi zorit din casă.

Krantz luă un scaun şi se aşeză lângă soţia sa.

— De ce lucrezi şi la lampă ? îi zise

„Lasă lucrul şi vino în braţele mele.

„De mult n'am mai stat de vorbă împreună...

Mângâia părul bălan al soţiei sale şi-i strânse capul la pept.

Fără a se apăra, dar şi fără semne de mulţămire, Maria se lăsă a fi mângâiată

Își puse lucrul la o parte.

Se uită cu liniște rece la bărbatul care o iubia din suflet.

— Știi Mario, zise iar călăul, am început să mă satur d'a fi un fel de spaimă a lumei.

„Imi vine de multe ori să mă retrag din slujbă și să trăiesc în retragere numai cu tine.

„Atunci n'am mai fi siliți s'avem străini în jurul nostru, ne-am concendia calfele.

Tînăra femee fu cuprinsă d'o ușoară tremurătură.

Călaul observă această mișcare. Ea îl spunea destul.

— Nu ți se pare că Reinchard întârzie cam mult? întrebă el.

— Poate n'a găsit vinul sau paharul, îl scusă Maria.

— Se poate, zise Krantz posomorit.

In acel moment ușa se deschise. Reinchard intră.

In mână ținea un pahar plin.

Indărătul lui se furișă în odaie micul ghebos.

Ralph ținea în brațe copilașul și 'l strîngea la sîn cu dragoste.

Reinchard se apropiă cu pași hotărîți de călău.

Îi întinse paharul. Mâna nu 'i tremura.

Nici o urmă de iritație nu se observa pe fața sau în mișcările lui.

— Să mă fi înșelat? se întrebă călăul.

„Să-l fi calomniat ghebosul?

Duse paharul încet la buze.

Reinchard îl urmăria toate mișcările

Când văzu că paharul atinge buzel călăului, el scoase un suspin adânc de u șurare.

Atunci Krantz luă repede paharul d la gură.

Prinse mâna soției sale.

— Bea tu întâiu, îi zise cu glas po runcitor; fa'mi plăcerea asta.

Reinchard se cutremură.

O schimbare grozavă i se observă p față.

Galben ca un mort, cu ochii mar deschiși se înholba la Maria.

Aceasta luase paharul fără să stea l îndoială.

Zîmbind, cam silită, îl ridică la gură zicând:

— In sănătatea ta, bărbate!

Voi să bea.

Dar în acel moment Reinchard se re pezi la dênsa, îi smulse paharul din mâ nă și'l avîrli departe.

— Otrăvitorule! îi strigă atunci că lăul cu o voce tunătoare.

Și cu sălbăticia unui tigru se arunc asupra rivalului său.

Acesta însă se încordă în vine și s apără la primul atac.

In momentul următor începu o lupt amarnică între cei doi bărbați

— Jos cu ticălosul! strigă Krantz înfuriat. In genuchi, adulterule, or te sugrum!

— Al înebunit, călăule, răspunse Reinchard împotrivindu se pe cât putea ca să nu fie trîntit jos.

„Am fost calomniat de sigur, mai zise el.

„E o neînțelegere la mijloc.

— Mai tăgăduești? strigă Krantz scrișnind din dinți.

„Va să zică nu ești numai ticălos, ești și laș, fricos!

Cu o sforțare mai tare trînti pe Reinchard la pământ.

Îi puse un genuchiŭ pe piept.

Această scenă, în care se da de față întreaga sălbăticie neînfrînată a unor furii pătimașe, avea doi privitori.

Acești privitori însă priveau scena cu sentimente deosibite.

Maria abia cuteza să priviască la lupta grozavă.

Tremura din tot trupul și'și apăsa mâinile pe sînul ce 'i palpita cu putere de spaimă.

Micul ghebos însă juca cu copilul în brațe, și se bucura de triumful intrigelor sale diavolești.

Călăul ridică pumnul.

Dacă în acel moment l'ar fi lăsat să cadă asupra capului adversarului său, aceasta ar fi fost un fiŭ al morții.

In ultimul moment se răsgândi.

Să'și încarce conștiința cu un omor? Să și pună în joc liniștea vieții, slujba și autoritatea sa pentru acel nemernic?

Nu, nu era vrednic d'atâta lucru.

Krantz se ridică.

Disprețuitor, împinse cu piciorul pe ticălosul ce zăcea jos și'i zise:

— Ridică-te, mișelule.

Reinchard, văzêndu se liber, sări în sus....

Rămase însă cu ochii plecați la pământ.

Aștepta resemnat să vază ce va face acum Krantz.

Acesta, fără să zică o vorbă, îl arătă ușa.

Reinchard nu se mișcă.

Atunci, înfuriat, călăul strigă cu vocea răgușita:

— Afară, banditule!

„Și dacă vrei să'ți dau un sfat de adio, să nu te mai arăți prin apropierea acestei case, dacă nu vrei să fii ucis ca un câne turbat.

Micul ghebos țipa de bucurie.

Ridica în sus copilașul și striga:

— Vezi, băete, așa pățesc oamenii cu membre drepte, cari sunt prea mândri!...

„Trebue să se simtă fericiți când pot scăpa cu membrele nestrîmbate.

Reinchard aruncă o privire de ură spre micul ghebos.

Știa că Ralph îl trădase.

Își jură în acest moment să'și răsbune amar asupra ghebosului.

Apoi plecă.

Nici o vorbă, nici o privire nu se mai schimbase între el şi Maria.

Se strecurase pe uşă ca un câne bătut.

Krantz nu'i permise să'şi ia nici o pălărie, nici o manta.

'Il alungă afară în noaptea ghieţoasă de iarnă.

Micul ghebos scuipă peste prag când Reinchard fu afară.

— Acum e rêndul femeei, îşi zise Krantz întunecat.

„A avut până acum un bărbat care o iubise şi se încrezuse într'ênsa.

„Acum să simtă că e soţia unui călău.

Când voi să se întoarcă în odae, un sunet de clopoţel de sănie îi isbi urechia.

Imediat se auziră bătăi puternice la poartă.

Călăul deschise.

Cu mare mirare văzu intrând două dame bogat îmbrăcate.

Cea mai mică din ele îşi ridică numai de cât vêlul.

Intinse cu prietenie mâna călăului.

— Röschen! strigă Krantz când recunoscu pe fiica lui Jonas Bruch, vii prea târziu astăzi, nici nu te mai aşteptam.

— Şi mai aduc pe cine-va cu mine, răspunse Röschen, o prietină bună a mea surprinsă de seară în Spandau.

„Am asigurat'o că va găsi la d-ta adăpost sigur peste noapte.

— Sper că nu vă veţi fi spre încodare, domnul meu, zise străina întorcându-se spre stăpânul casei.

„Voieşti să'mi dai adăpost pentru noapte?

— Casa mea e deschisă spre ospitalitate, răspunse Krantz, dar ştii, d-nă, de te găseşti?

— In casa călăului, răspunse străina zîmbind.

Şi ochii ei întunecaţi se îndreptară o espresie fescinatoare spre Krantz.

— Crezi oare, domnul meu, că şi împărtăşesc opinia poporului de rînd despre casa călăului şi că apropierea lui îngrozeşte?

„O nu, eu n'am astfel de superstiţii şi te rog, meştere Krantz, să'mi dai mâna.

Krantz apucă mâna albă şi moale străinei şi o strînse.

Conduse pe cele două dame în odaia lui, apoi se coborî la soţia sa să'i ordone să pregătiască o cină pentru cele cari sosiseră.

Când Röschen rămase singură cu străina, şi amêndouă aruncară mantalele fiica lui Jonas Bruck se întoarse spre însoţitoarea ei.

— Mi am împlinit făgăduiala, lady zise ea

„Eşti în casa călăului.

„Acum poţi să faci cunoştinţă cu acest om interesant.

— E în adevăr un om zdravăn şi fru

— Jos cu ticălosul! strigă furiat. In genunchi, adulterul gram!

— Al înebunit, călăule inchard împotrivindu-se să nu fie trîntit jos.

„Am fost calomn zise el.

„E o neînțeleg

— Mai tăgăd nind din dinți.

„Va să zi și las, fric

Cu o chard l

Ii

A

int

p

pot, ce e drept, să'mi închi-
ce fel ar putea să fie acele aven-
turi bizare.

„Dar să lăsăm aceasta.

„Mi-am împlinit făgăduiala, lady, și *acum trebue să ți-o reamintesc* p'a dumitale.

Frumoasa femee luă mâna tinerei fete.

— Ah! vorbești de aventura în care trebue să'ți stau într'ajutor?

„Te rog dar, esplică-te, căci până acum te-ai mulțumit numai cu aluzii.

„Mi se pare, ziceai că e vorba de li-

rarea unui om nevinovat care se află
at.
o întreprindere de acele cum îmi
contezi pe mine cu sigu-
ce, lady, răspunse fiica
pre un om pe care
ome, pentru ca să pună
rerea lui, l'aŭ închis într'o
nebuni, dar care e cu desăvîr-
în toate mințile, după cum te vei
putea încredința or-când.

Röschen era destul de șireată ca să nu spună ladii de cât ceea ce'i convenia.

Voia să se folosească de această femee vicleană, bogată și influentă, ca să scape pe Barnov din institutul de nebuni

Dar se feria să'i spună că era vorba de un condamnat la moarte.

Lady Nelson căutase cunoștința fetei în dată ce aflase că fiica lui Jonas Bruck vizita adesea casa călăului.

Prin Roschen voia să se apropie de călău, căci misiunea pe care i-o încredințase contele Marco, trebuia împlinită.

Acum frumoasa intrigantă se afla acolo unde voia să fie.

Făcuse cunoștință cu călăul.

Era în casa lui.

De acum i se părea încru ușor să afle ceea ce voia să știe Marco.

237

Privirile i se opriră asupra unei oglinzi de pe perete.

Se văzu frumoasă, fermecătoare.

Puterea frumuseţei, îşi zicea ea, avea să biruiască toate.

Se îndreptă mândră şi îndoit de frumoasă.

In acest moment călăul se întoarse.

Privirile îi căzură asupra femeei impozante care părea a nu'l fi observat.

Rămase uimit.

Trebuia să recunoască că nu văzuse nici o dată o femee mai frumoasă.

Lady observă ce impresie făcuse asupra lui Krantz.

Ştia acum că putea să'l afle secretele.

Se coborîră la masă.

In decursul cinei, lady ştiu să înceapă cu călăul o convorbire iscusită, în care să'l linguşească vanitatea.

Călăul era din ce în ce mai prins în laţurile frumoasei femei.

Numai la ea se uita, numai pe ea mai asculta.

Când lady îl rugă să povestească câte-va din ezecuţiile lui, călaul fu gata numai decât.

Cu atenţiune încordată urmări lady povestirile lui.

Părea că i înghiţea vorbele.

Numai din când în când îl întrerupea cu câte o întrebare care dovedea cât de mult se interesa de povestirile lui.

— Şi acum spune-mi, întrebă ea, ţi s'a întâmplat vr'o odată să fie contromanda ezecuţia în ultimul moment?

— O singură dată, răspunse călăul şi acest caz e destul de interesant ca să'l povestesc pe larg.

Krantz se rezemă bine de spatele fotoliului, aprinse o ţigară şi începu:

— Vă veţi aduce aminte că nu de mult fusese condamnat la moarte un cetăţean din Berlin care până atunci fusese nepătat.

„Era măcelarul Hoffmann.

„Crima ce i se imputa era asasinarea soţiei sale.

— Asasinarea soţiei sale? întrebă lady emoţionată; şi pentru asta a fost condamnat la moarte?

— Juraţii l'au recunoscut vinovat, răspunse Krantz.

„Împăratul n'a făcut uz de dreptul său de graţiare.

„Şi totuşi, multora, afacerea nu li se părea limpede.

„Se zicea că Hoffmann aruncase pe fereastră pe nevastă-sa, cu care nu trăia bine.

„Martori nu erau.

„Erau însă atâtea precedente de bătăi între cei doi soţi încât acuzarea părea foarte verosimilă.

„Mai erau în sfîrşit şi alte indicii care s'au părut juraţilor destul de importante pentru ca să pronunţe verdictul: „vinovat".

„Primiĭ de la procurorul general instrucţia ca să ezecut sentinţa în curte la Moabit.

„Pot să spun că nicĭ odată n'am primit astfel de veste cu mai mare desplăcere, decât p'aceasta.

„Eŭ însumĭ nu eram de loc încredinţat despre vina condamnatuluĭ.

„Imĭ era greŭ de tot.

„Imĭ venia să trimit procuroruluĭ o petiţie, să mĕ scuz pentru acea dată şi să'l rog să se adreseze altuĭ călău.

„Dar nu mĕ puteam hotărî, de teamă să nu mĭ se ia aceasta în nume de rĕŭ.

„În preséra esecuţieĭ imĭ zisei că, or cum, trebuia mai întâiŭ să mĕ conving bine de nevinovăţia saŭ de vinovăţia condamnatuluĭ.

„Mĭ se dete voe.

„În curte se ridica deja eşafodul.

„Bĕtrânul dulgher al închisoriĭ era ocupat cu aceasta muncă.

„Mĕ apropiaĭ de dênsul şi 'I întinseĭ mâna.

„— Ei bĕtrâne, ĭĭ ziseĭ, iar avem să ne facem trista meserie.

Bĕtrânul dete din cap.

„— Nu, zise el, astă-zĭ aĭ venit de geaba; n'o să fie vĕrsare de sânge.

„— Astă-zĭ nu, răspunseĭ eŭ, dar mâne la resăritul soareluĭ.

„Bĕtrânul imĭ puse mâna pe umĕr şi se uită zimbind la mine.

„Cu vocea solemnă imĭ zise:

„— Călăule, ĭţĭ spun, du-ţĭ sĕcurea acasă!

„Omul de colo e condamnat la închisoare, ce e drept, eşafodul chiar e ridicat şi tu aĭ sosit cu calfele tale; eu tóte acestea ţĭ zic:

„Toate sunt de prisos!

„Işĭ apropiă gura de urechea mea şi 'mĭ şopti:

„— Fantoma nu s'a arĕtat azĭ.

„Tresăriĭ speriat.

„— Fantoma?

„Ce aŭ a face fantomele cu esecuţia asta?

„— Ce, imĭ răspunse el, nu ştiĭ, călăule, că înaintea fie-cărei esecuţiĭ ce se sĕvêrşeşte între zidurile acestea, o fiinţă fantastică şi enigmatică trece prin coridoarele închisoareĭ şi anunţă cu plânsete întêmplarea sângeroasă.

„— Poveştiĭ! întrerupseĭ eŭ.

„— Poveşti? imĭ răspunse bĕtrânul mânios.

„Dar când ţĭ spun, călăule, că am vĕzut fantoma aceea aşa cum te vĕd pe tine acum înaintea mea?

„Era în noaptea în care a fost condus la eşafod Hoedel, atentatorul la viaţa împăratuluĭ Wilhelm I.

„Tocmaĭ mĕ întorceam de la condamnatul care, cu obrăznicie, imĭ spusese că nu credea că va fi esecutat, că era numaĭ o comedie tot ce se petrecea acolo.

„Pe când treceam pe lângă stîlpiĭ cei

mari, de o dată îmi iese naintе o figură înaltă îmbrăcată în alb.

„Era o femeie tînără, palidă, cu ochii plini de lacrămi.

„Nu cutezai să'i vorbesc.

„Trecu pe lângă mine.

„Din depărtare o auzii oftând şi suspinând.

— De sigur bătrânul va fi visat, întrerupse lady Nelson.

— Aşa ziceam şi eu, răspunse Krantz.

„Dar dulgherul mă asigură că în adevăr văzuse fantoma regulat naintea fie-cărei esecuţii.

„Mai întrebai şi pe câţi-va paznici şi alţi funcţionari şi toţi îmi răspunseră că în adevăr exista fantoma.

„In noaptea aceia însă, în care trebuia să fie ecsecuţia lui Hoffmann, fantoma nu se arătă.

„Mă dusei la celula condamnatului.

„Când intrai, Hoffmann zăcea pe pat.

„Dormia liniştit.

„Orcare alt criminal ar fi fost cuprins de spaimă.

„Ceasul apropiat al morţii pe eşafod n'ar fi lăsat pe nici un altul să dórmă.

„Hoffmann însă, trezindu-se când intrai la dênsul, se uită un moment în tăcere la mine, apoi zise:

„— Călaul este acela pe care'l văd aci naintea mea.

„Dar nu vine pentru ca să mă ducă la moarte.

„Da'mi mâna, Krantz, ai o slujbă sângeroasă, dar nu vei împrumuta braţul d-tale pentru a comite o crimă.

„— Sperî, precum văd, îl răspunsei eu, că nu vei fi ezecutat.

„Nu te înşeli oare?

„— Nu, nu mă înşel, îmi răspunse cu tărie.

„In vis mi s'a arătat că n'am să mor tem de moarte.

„— In vis! dar visurile sunt înşelătoare!

„— Părerea mea nu e aşa, răspunse condamnatul.

„In acest moment uşa se deschise.

„Procurorul, cu mai mulţi funcţionari intră.

„In mână ţinea o telegramă.

„Se adresă către condamnat.

„— Wilhelm Hoffmann, zise el majestatea împăratul a binevoit a'ţi ierta în ultimul moment pedeapsa cu moartea şi a o preschimba în închisoare pe viaţă.

„Nici un cuvênt de bucurie nu eşi de pe buzele arestatului.

„Plecă capul, atât de liniştit, ca şi când s'ar fi aşteptat la acea ştire.

„Procurorul urmă:

„— Pe lângă mila maiestăţii sale, contribuit mult la graţiarea d-tale şi sinţa apărătorului d tale care în ultimul moment chiar a alergat la Gastein şi a espus majestăţii sale încă o dată afacerea.

„Cu două ore înainte de cea destinată

esecuției, am primit această telegramă...

Krantz tăcu.

Isprăvise povestirea.

Lady se ridică.

Era acum obosită și voia să se culce.

In etajul de sus, într'o odae, se aranjase în grabă un pat pentru noua venită.

Krantz se urcă să-i arate odaia.

Când îi zise noapte bună, ea îl întinse mâna.

I-o strînse cu căldură și apropiindu-și fața de a lui, îi zise cu căldură:

— Mă bucur cr te-am cunoscut și aș dori să te văd mai des.

„N'ai voi să mă faci o vizită acasă la mine la Berlin„?

Călăul promise cu bucurie.

Lady îi dete adresa și rămase ca el să se ducă la ea într'una din zilele următoare.

In dimineața acestei zile, lady Nelson se îmbrăcă într'un camison de mătase, alb ca zăpada.

Printr'o privire în oglindă se încredință că era seducătoare.

Se așeză pe o otomană.

Porunci să i se aducă ciocolată și începu să citească un roman nou.

Dar gândurile ei umblau în alte părți.

Lăsă cartea pe un scăunaș lângă otomana.

Își sprijini frumosul cap de mână și adânci în gânduri.

Iarăș și iarăș i se ivia naintea ochilor chipul călăului.

Cu greutate numai reușia să se gândească la altceva.

Figura impozantă a acelui om îi revenia mereu în minte.

In cele din urmă trebui să zîmbească ea însăși de dênsa.

— Ce-i asta, își zicea, nu cumva m'am înamorat în adevĕr de acest om?

„Ei, cel puțin ar fi original, să iubesc pe călăul din Berlin.

„Ar fi o istorie interesante pentru gurile rele ale Berlinului când s'ar auzi într'una din zile că lady Cristina a șters'o cu călăul din Berlin.

Ridea la acest gând.

— Nu, nu, urmă ea în gând, nu trebue să perd din vedere adevĕratul scop al cunoștinței mele cu călăul.

„Astăzi trebue să mărturisească adevĕrul.

Cameriera intrând îi întrerupse monologul.

— O tînără fată voiește să vă vorbească, anunță ea.

— A! mititica pe care era cât p'aci s'o calc ieri cu trăsura.

„Las'o să intre.

Peste câte-va momente Elsa se arătă.

Cu mirare se uita tînĕra fată prin salonul mobilat cu un lux rafinat.

Nu mai vĕzuse ea așa scumpeturi.

I se părea că era într'un palat de cele de prin poveşti.

— Sper că spaima de ieri n'a avut urmări rele pentru sănătatea d-tale, zise lady, şi dacă vrei, copila mea, întîmplare îţi va fi chiar spre folos.

„Nu mai ai de gând să pleci la Olanda, nu-i aşa?

— Nu, doamnă, am părăsit acest plan.

— Şi ai fi gata să rămâi la mine, în calitate de damă de companie?

— Oferta d-tale e măgulitoare, d-nă, dar nu ştiu dacă voi fi în stare...

— Vei fi.

„Mie nu-mi trebue de cât o fată veselă, care să-mi mai alunge câte odată întristarea ce pricinueşte singurătatea.

— Tocmai de asta mă tem...

— Cum aşa?

— Să vezi:

„Eu am fost crescută de un moş al meu, paznic într'un cimitir. Am crescut aşa zicând între morminte.

„Am văzut atâtea văduve, atâţia orfani plângând!..

„Înţelegi că firea-mi nu poate să fie veselă.

— Şi eşti cu desăvârşire singură pe lume?

— Cu desăvârşire.

„Tata a dispărut fără urmă; mama şi moşul au murit.

„N'am pe nimeni în lume.

— Sărmană copilă, zise lady, atât de tînără şi atât de nenorocită!

Întinse mâna Elsei şi o atrase aprópe lângă ea.

— Rămâi aci, îi zise.

„Tinereţea d-tale nevinovată, sentimentele d-tale nestricate sunt destul servicii.

„Mută-te chiar azi în casa mea.

„Ia această pungă deocamdată.

Cu mirare Elsa luă punga care era plină cu bani de aur.

Luă mâna ladiei şi o sărută.

— Eşti atât de bună, d-nă, încât ea, cum să-ţi mulţumesc?

— Mulţumeşte-mi fiindu-mi credincioasă şi devotată.

Elsa înţelese că convorbirea era terminată.

După o nouă asigurare despre recunoştinţa sa, părăsi odaia.

Lady se uită gânditoare în urma ei.

— Dac'aş putea fi şi eu încă o dată atât de bună, atât de nevinovată, şopti dênsa.

O bătae semnificativă la uşă o vesti că vizita pe care o aştepta sosise.

Sună, vestind astfel că era gata să primească.

Calăul intră condus de camerieră.

Cu o inclinare adâncă se apropiă de sofaua de care sta tînăra femee.

Aceasta întinse mâna călăului.

— In sfîrşit vii! esclamă ea; dacă ştii cum te aşteptam!

Strânse cu o nespusă blândeţe mâna bărbatului.

— Şezi lângă mine, îi zise, şi răspunde'mi la întrebările pe carî am să ţi le fac, pe faţă şi fără nicî o rezervă.

„Nu trebuie să aibă cine-va secrete pentru un prieten bun.

Îi întinse amêndouĕ mâinile. El le cuprinse cu putere.

Calăul se uita la lady aşteptând să 'i vorbiască.

Ce-avea să'i spună oare?

Işi zicea că în tot cazul trebuia să se păzească.

Femeile frumoase sunt primejdioase.

— Aî în casa d-tale un copil mic, zise lady, e al d-tale?

— Nu, nu e al meŭ, l'am găsit în pădurea de la Spandau, era lepădat acolo.

— Şi nu ştiî în adevĕr carî sunt părinţiî copilului?

— Nu ştiŭ.

„Nicî odată n'a întrebat nimenî de dênsul.

— Krantz, nu-mî spuî adevĕrul în acest moment.

„Uită-te drept în ochiî meî.

Lady se ridică de pe otomană şi apropiă faţa sa de a calăului atât de mult încât aproape o atingea.

— Iubite, şopti ea, şi ochiî îi străluceaŭ ca aî unei fiare sigure de prada, o să fim prietenî buni; dar te rog, spune-mî adevĕrul.

„De unde e copilul care trăieşte în casa ta.

— Ţi-am spus adevĕrul, răspunse călăul, beat de fericirea d'a se putea numi prieten al acelei femeî frumoase.

„Dar ce ne pasă de acel copil?

„Vino, dă mî maî bine o sărutare.

O cuprinse în braţe.

Ea se lăsă să fie mângâiată.

— Te cred, şopti; dar drept dovadă că mĕ pot încrede în vorba ta, spune 'mî un lucru.

Îl apropiă de ea pe sofa, îl îmbrăţişă şi-şi atinse obrajiî de aî lui.

— Mărturiseşte-mî, şopti ea, spune-mî unde aî petrecut o noapte în care aî fost chemat pe neaşteptate de acasă?

Calăul tresări.

De unde ştia lady acest lucru?

Avea cunoştinţă despre esecuţia misterioasă?

— De ce noapte vorbeşti? întrebă dênsul.

— Vreî să scapî de răspuns, zise ea lipindu-se şi maî mult de el.

„Dar nu te las până nu'mî spuî unde aî *fost* în noaptea aceea.

Krantz tăcu.

Se gândia.

Ce scop putea să aibă lady de-l făcea acea întrebare?

Lady însă-l luă capul între mâinile-l moî şi'l sărută pe buze.

— Dacă mĕ iubeşti, zise ea cu pasiune, descopere mî secretul vieţeî tale.

„Fii numaĭ acum deschis cu mine şi voĭ fi a ta, cu totul a ta.

„Vreĭ dragostea mea, mĕ vreĭ pe mine, iubite ?

Se lăsă în genunchĭ naintea luĭ şi se uită la el cu ochĭ galeşĭ.

Calăul era ca şi îmbătat de frumuseţea femeeĭ.

Cât de mult ar fi dorit s'o strângă în braţe !

Dar ce'ĭ cerea dênsa.

Ĭl cerea să calce un jurămênt sacru, pe care'l făcuse în acea noapte fatală.

— De ce staĭ la îndoială, şopti ispititoarea.

„In adevĕr atât de puţin preţ are pentru tine iubirea mea ?

Ĭl cuprinse genunchiĭ şi'şĭ lăsă capul în poalele luĭ.

Atunci însă Krantz sări în sus, împinse de la dênsul pe femeea ce'l ispitia şi strigă înfuriat :

— Şarpe, vreĭ să mĕ facĭ să'mĭ calc jurămêntul ?

„Cine te-a trimes să'mĭ smulgĭ secretul ?

Lady se ridică.

Voia să'şĭ reia mândria.

Dar tremura din tot corpul şi trebui să se rezeme ca să nu cadă.

— Ce bănuială ? strigă dênsa.

„Crezĭ că am vr'o intenţie rea, eŭ, care sunt în stare să jertfesc orce pentru iubirea ta ?

Işĭ ascunse faţa în mâinĭ şi suspină

Calăul rĕmase consternat.

Se putea oare să se prefacă o femeie până într'atâta ?

Lady îşĭ revenia din ce în ce în fire

— Nu observĭ care a fost cauza cu riozităţiĭ mele ? zise ea.

„N'aĭ simţit că eram geloasă de tine

— Se poate ? şopti Krantz, să te fi bănuit în adevĕr pe nedrept ?

„Atunci te rog să mĕ ierţĭ.

Voi să'ĭ ia mâna.

Dar lady nu i-o dete.

Zise :

— Nu voiŭ să te iert, până când nu 'mĭ veĭ rĕspunde la întrebare.

— Nu pot, zise Krantz, sunt legat cu jurămênt.

— Un jurămênt !

„Dar nu preţueşte oare iubirea mea mai mult de cât o făgăduială pe care poate aĭ făcut'o pe jumĕtate silit ?

— Nu'mĭ calc jurămêntul, zise călăul întunecat.

„Şi dacă puĭ o astfel de condiţie iubireĭ d-tale, atunci, adio !

— Rĕmâĭ, strigă lady şi voi să se repeadă după dênsul.

El însă eşia deja pe uşă.

Paşiĭ i se auziaŭ depărtându-se în odaia vecină.

Câte-va momente lady rĕmase ca împietrită.

Ĭi scăpase victima.

Cinstea omuluĭ fusese mai tare de astă

dată de cât meşteşugurile ei muiereşti.

In curînd însă se reculese.

Dete din umeri şi zise :

— Se va întoarce ; sărutarea mea i-a ars buzele ; se va întoarce şi'şi va călca jurămîntul.

XXV

Aur şi fier

La depărtare de vr'o jumătate de ceas de institutul de nebuni al doctorului Robin, mai în spre Berlin, era un grup mare de clădiri.

Zi şi noapte ieşia de pe hornurile acestor clădiri un fum gros, nesfârşit.

Erau fabricele contelui Artur de Fernau, ale unuia din cei dintâi industriaşi germani, care ocupa în atelierele sale peste opt sute de lucrători.

Turnătoria de fier a contelui sta sub supravegherea unui director de fabrică şi a mai multor inspectori cari din când în când dau seamă contelui despre administraţie.

In colo însă stăpâni absoluţi.

De această putere abuzaseră într'un chip neruşinat de ani de zile.

Erau foarte tirani cu lucrătorii.

Scăzuseră salariile la limita cea din urmă, trânteau amenzi la cea mai mică greşală, ba mergeau până a se amesteca în afacerile familiare ale lucrătorilor.

Contele Fernau, ca să facă un bine lucrătorilor, clădise prin prejurul fabricei căscioare curăţele albe, pe cari le cedase oamenilor.

Această dispoziţie binefăcătoare se prefăcuse într'un adevărat blestem pe capul muncitorilor.

Sub pretex de ordine şi curăţanie, inspectorii intrau în casele oamenilor, ducând nemulţumirea şi despărecherea între dênşii...

Lucrătorii, dacă se plângeau, erau ameninţaţi să fie congediaţi imediat.

Contele n'avea idee despre aceste lucruri.

Lui i se descria starea de lucruri din fabrică în culorile celei mai frumoase.

Directorul fabricelor, baronul de Brausewetter, un fost maior care se pricepea cam puţin la turnătorie şi fusese luat în slujbă numai pentru că contele Fernau îl socotia un om de onoare — acest om fără conştiinţă trăia în luxul unui prinţ şi puţin îi păsa de subordonanţii sêi.

De câte ori lucrătorii voiau să'i vorbească, singuri sau prin deputaţiuni, le închidea uşa în nas.

Când li se da câte un răspuns, era să se adreseze la inspectorul Gallizin mâna dreaptă a directorului.

Gallizin era însă tocmai acela care ura mai mult pe lucrători şi'i persecuta.

Gallizin era rus din naştere.

Părul tăiat scurt, barba plină, nasul lăţăreţ, sprîncenile stufoase, toate arătau tipul şi portul slav la dênsul.

Venise în Germania ca un simplu lucrător.

O energie neclintită, un cap deschis și în mare parte firea linguşitoare l'aŭ ridicat la rang.

Directorul Brausewetter îl favorizase și printr'însul ajunse în scurtă vreme inspector.

Gallizin trata pe lucrătorĭ cu multă asprime.

El nu putea să vorbească, să dea ordine mai ales, fără ca să blesteme și să înjure.

Pentru lucrătoare era o adevĕrată plagă.

Nu era nicĭ o fetişcană mai frumuşică, nicĭ o nevastă mai curăţică, pe care să n'o fi urmărit cu dragostea.

Sĕrmanele femeĭ ajungeaŭ curând să aleagă: or să asculte vorbele amoroase ale rusului, or să părăsească fabrica.

Era o dimineaţă neguroasă.

Soarele abia putea să străbată cu razele-ĭ ascuţite norĭl grei de pe cer.

In faţa porţilor fabricel staŭ grupurĭ de lucrătorĭ şi lucrătoare şi vorbiaŭ iritaţi.

Clopotul fabricel chema la lucru şi suna cu o violenţă estremă.

Dar obiectul despre care vorbiaŭ lucrătorĭl trebuia să fie foarte important, căcĭ nicĭ unul dintr'înşiĭ nu se mişca să plece la sunetul clopotului.

Ce se întêmplase?

Ce lucru irita feţele lucrătorilor şi îĭ făcea să strângă din pumnĭ şi să se neasnă din când în când, strigând:

— Jos cu Gallizin!

— Nu mai e de suferit!

— Să'l zdrobim!

— Praf să'l facem!

— Ticălos seducător de fete!

— Sĕrmana Ana!.. El e vinovat moartea ei!

— Din pricina lui s'a aruncat Spree!

Aceste din urmă vorbe eraŭ rostite mai ales de femeĭ.

Un bĕtrân strigă furios:

— Ce era să facă sĕrmana fată, să trăiască necinstită?

„Tatăl ei, bĕtrânul Brandt, i-a zis:

„— Or te ia seducătorul de nevastă or te omorĭ!

— Incăpăţinat bĕtrân!

— Nu, ci om de cinste!

— Dar a adus pe fiică-sa la desperare, la sinucidere.

— Mai bine e pentru ea aşa!

— Zĕŭ, ce s'ar fi făcut altfel?

— Gallizin e pricina nenorocireĭ.

— Da, da, Gallizin!

— Să'l sfişiem ca p'un câne!

— S'a umplut cupa!

Aşa murmuraŭ glasurile din ce în ce mai iritate.

Din ce în ce ajungeaŭ mai ameninţătoare.

Deodată însă se făcu tăcere adêncă.

Un bărbat cărunt, un lucrător, se a-

propia de grupuri, venind din spre colonie.

— Bătrânul Brandt,—şoptiră toţi.

După ce se apropiă şi dete mâna cu câţi-va, zise :

— Copii, m'aţi cunoscut cu toţii până acum ca pe un om cinstit căruia nu i-a fost ruşine de nici o faptă.

— Aşa te ştim, Brandt, esclamară tovarăşii lui

— Ştiţi şi aceea, urmă lucrătorul întunecat, că mi-am crescut pe Ana în cinste şi omenie.

— Ce fată era ! esclamară femeile cu lacrămile în ochi.

— Ce-aţi face voi, tovarăşi, urmă Brandt ridicând glasul, dacă un nemernic v'ar seduce copila, ameninţând'o să răpească pânea tatălui el, ce-aţi face dacă în una din zile vi s'ar aduce fica acasă moartă, înecată, sinucisă ?

Se făcu o tăcere adâncă.

Bătrânul Brandt urmă cu patimă :

—Vedeţi, acestea sunt urmările laşităţii noastre.

„Prea ne-am lăsat martirizaţi !

„Contele, patronul nostru, ţabar n'are de noi, şi slujbaşii lui ne sug sângele.

„Să isprăvim o dată !

— La dracul cu inspectorii !

— Să'i gonim de-aci !

— Să'i sfărâmăm.

Sute de voci aspre strigau aşa.

Ciocanele grele de fier se ridicau în aier.

— Veniţi ! strigă Brandt, veniţi să'i căutăm în cuibul lor !

— Să spargem cantonul ! zise unul.

— Ba să ne ferim de nesocotinţe:

Aceste vorbe fură rostite de un glas tinăr, sonor.

Lucrătorul care le rostise avea o faţă nu prea frumoasă, dar cinstită, deschisă.

— Ce vreţi să faceţi ? urmă el.

„Credeţi că, cu puterea o să vă ajungeţi scopul ?

„Aidem mai bine la contele să'i cerem dreptate !

— Lasă-ne, Stubenrauch, zise bătrânul Brandt cu vocea aspră.

„Ştiu că eşti un băiat blând şi cinstit. Dar ce ne sfătueşti să facem n'are nici un înţeles.

„Am încercat toate ; pentru noi nu mai e de cât un singur mijloc de a ne face dreptate.

„Iată-l !

Ridică ciocanul greu în aer.

Impinse pe Stubenrauch d'o parte şi alergă nainte spre curtea fabricei.

Cu strigăte sălbatice îl urmară ceilalţi lucrători.

Femeile îi urmară şi ele.

O hotărîre întunecată se citea pe tote feţele.

Vai de cel ce s'ar fi pus în potriva cetei desperate.

La capătul şirului venea o femee care de abia putea să se ţină de ceilalţi.

Ea era șchioapă, avea un picior de lemn.

Trăsurile feței acestei femei arătau că nu era tocmai bătrână.

Era însă foarte urîtă.

Legată de piept cu niște curele, purta o ladă de lemn în care se aflau ma multe ticle, o lăduță cu țigări și niște mezeluri.

De și era interzis de regulamentul fabricei să se vîndă rachiu sau alte băuturi spirtuoase lucrătorilor în fabrică, această femee se ivise deodată acolo și începuse un mic negoț cu băuturi spirtuoase, mezeluri și țigări.

Bărbatul acestei femei era și el lucrător în fabrică.

Acest om se numea Matias și fusese mai nainte cantonier.

Lucrătorii cumpărau toți de la șchiopă și când se apropia câte un inspector îi dădeau de veste să se facă nevăzută

Lângă femeia cu piciorul de lemn mergea un bărbat.

Era Matias.

Femeia se rînji la el și-i șopti:

— Iată ceva apă pe moara noastră, Matias.

„Fii cu ochii în patru; în învălmășală poate fi ceva pentru noi.

— Ai dreptate femee, răspunse Matias.

„Tu vezi de ocupă oamenii pe cari eu voi opera.

— Las' pe mine, bărbate.

— Fii deșteaptă.

— Ce, de astă-zi mă știi?

— Da, dar când ai cam îmbătrânit

— Și fiind că sunt șchioapă, vrei zici că nu mai sunt de treabă ca m nainte.

— Nu, nu.

— Ce, e vina mea dacă sunt șchiop

— Cam e și vina ta.

— Ba e a acelei ticăloase pe ca am avut prostia s'o primesc atunci nă tea în casă.

— Ei da, asta zic și eu; a fost mare prostie de la tine să primești pe cea femee care ne-a furat copilul ca era pentru noi un capital.

„S'apoi iar, cine te-a pus să te arun înaintea locomotivei?

— De, păcatele!

Pe când onorabila pereche vorbia aș lucrătorii ajunseră la edificiul în care rau birourile.

Bătrânul Brandt urcă treptele cu pa greu.

Trase clopoțelul.

Cinci minute trecură, ușa nu se de chidea.

Atunci tatăl nenorocitei fete încep să bată cu pumnii în ușă.

Strigă:

— Deschideți, ori spargem ușa.

Tăcerea urmă iar.

— Nu ne împingeți la desperare! stri gă bătrânul Brandt.

Ridică ciocanul.

— Deschideți sau vé veți căi.

Iar tăcere.

Atunci Brandt isbi cu ciocanul.

Țăndări sărirá din uşă.

Bubuitul rĕsună în casa întreagă.

O fereastră de la etagiul întâi se deschise.

Un cap se ivi pe fereastră.

Era directorul Brauseweter.

— Ce vreți ? întrebă el ?

„Dacă aveți să'mi spuneți ceva, cunoașteți calea obicinuită.

— O cunoaștem, zise unul din lucrători, dar azi nu vrem s'o urmăm.

— Adresați-vĕ la inspectori.

— Ne vom adresa la ei și le vom sparge capetele.

Brauseweter, speriat, se dete îndărăt.

Peste câte-va momente se întoarse iar la fereastră.

De astă dată era însoțit de Gallizin.

La vederea acestui om urgisit, un strigăt de furie trecu prin șirurile lucrătorilor.

— Jos cu tine, câine !

— Vino de-acolo necinstitorule de fete !

— Vino să te învățăm minte nemernicule !

Astfel de strigăte rĕsunaŭ de jos.

Gallizin rĕmase impasibil.

— Această se chiamă revoltă, zise el cu vocea rĕguşită.

„Dacă peste cinci minute nu sunteți iar la lucru, vom telegrafia la Berlin după soldați.

„Ați înțeles, canaliilor ?

— Spargeți uşa ! strigará lucrătorii.

— Să i ucidem !

— Stați, liniștiți vĕ, băeți, se auzi vocea bĕtrânului Brandt.

„Duceți-vĕ voi la lucru ; lăsați-l să vorbiască cu mine.

„— Vino jos, ucigașul fiicei mele, vino să-mi dai socoteala de fapta-ți mișeleasca !

— N'am să intru în tratări cu voi, zise Gallizin disprețuitor.

„Plecați de aci, saŭ voi găsi eŭ un mijloc să vĕ împrăștiu.

Se depărtă de la fereastră.

Dar peste un moment se întoarse.

Avea acum în mână o puşcă de vînătoare.

Îndreptă țevile spre lucrători.

Directorul părea speriat lângă el.

Îi zise ceva la ureche.

Gallizin rĕspunse numai cu un zîmbet de dispreț.

Apoi strigă :

— Indărat, or trag !

— Te vom sfîșia în bucăți, rĕspunseră sute de voci.

Atunci străluci o flacără mică la țéva puștei și o detunătură urmă.

Un urlet furios rĕspunse de jos.

Numai doi lucrători fuseseră răniți uşor.

Femeea cu piciorul de lemn luă copilul...

Dar la vederea sângelui o turbare nespusă cuprinse pe lucrători.

Se repeziră furioşi la uşă.

Sub ciocanele lor ea se sfărâmă în bucăţi în câte va secunde.

Înaintară.

O ceată întreagă porni pe trepte în sus....

Ajunşi în odaia în care se aflaŭ directorul şi inspectorul, cel dintâiŭ nu fu băgat de séma, dar tóte mâinile se întinseră spre Gallizin, îl apucară şi-l traseră pe trepte în jos.

Un zgomot infernal domnia.

Inspectorul, or cât era de obraznic, de astă dată îngălbeni.

Se vedea acum în mâna unor ómeni carî de mult eraŭ setoşi de rĕsbunare în potriva lui.

Se temea acum că în adevĕr îi sosise ceasul din urmă.

Din ce în ce mai ameninţătoare se ridicaŭ ciocanele în potriva lui.

Bĕtrânul Brandt se apropiă de el.

In amĕndoĕ mâinile ţinea câte un ciocan.

Intreaga atitudine, precum şi espresia feţei sale, trădaŭ hotărîrea teribilă ce luase.

— Al pricinuit moartea fiicei mele, începu el, cu vocea ameninţătoare.

„Acum, câine, te voi ucide.

„Chiar de-aş şti că voi ajunge pe eşafod, nu'mi pasă!

„Unul din noi trebue să dispară de pe faţa pământului!

„Ia ciocanul ăsta, şi apără-te!

„Loveşte!

Bĕtrânul puse ciocanul în mâna inspectorului.

— Apără-te! repetă el.

— Nu vreaŭ, nu pot, îngână Gallizin.

„Dă, omoară-mĕ e mai simplu.

— Mori dar, strigă tatăl nenorocitei sinucise.

Ridică ciocanul.

Il învârti de două ori în aer.

Inspectorul ridică instinctiv mâinile şi 'şi acoperi craniul.

Dar ciocanul nu căzu.

In acelaş moment în care Brandt voia să loviască, un echipagiŭ elegant intră în curte.

Lucrătorii, fără voie, se deteră în lături.

Uşa trăsurei se deschise.

Un tînĕr îmbrăcat elegant, se coborî.

— Ce se întêmplă aci? întrebă el.

Lucrătorii recunoscură pe contele Fernau....

— Să fie dar adevărat ceea ce mi s'a scris azi dimineaţă, mai zise el.

Scoase o scrisoare din buzunar şi o desfăcu.

— Cine e Iohann Stubenrauch? întrebă el.

— Eŭ, d-le conte, zise lăcătuşul şi se prezintă.

Lucrătorii, mai liniştiţi acum, se deteră îndărăt.

— D-ta ai scris această scrisoare? întrebă contele pe Stubenrauch.

— Da, d-le conte, rĕspunse acesta.

— Imi vorbeşti de sinuciderea unei tinere fete, fiica lucrătorului Brandt, necinstită de inspectorul Gallizin.

— Așa e.

— E adevĕrat acest fapt ?

Gallizin se dete îndĕrăt auzind vocea contelui.

Se simțiа condamnat.

Bĕtrânul Brandt păși acum nainte.

— Sunt adevĕrate toate, d le conte, zise el.

„Eŭ sunt tatăl nenorocitei.

„Ana era bucuria bĕtrâneților mele...

„Ticălosul ălă mi-a răpit-o; trebue să moară.

— Nu cu brutalitatea, omule, zise contele Fernan, ci cu dreptatea.

— Dreptatea, zise Brandt rîzĕnd ironic, dreptatea este ca acest om să nu iasă viŭ din curtea asta.

Contele se dete îndĕrăt.

— Nu sunt obicinuit, zise el, să aud să vorbiască cine-va așa.

„Dar te ert, fiind-că ești iritat din pricina nenorocirei ce te a isbit.

Se întoarse spre ceilalți lucrători și urmă :

— Aștept de la voi ca să vĕ întoarceți liniștiți la lucru.

„Peste o jumĕtate de ceas mĕ voi duce să vĕ ascult plângerile și să le ezaminez.

„D-ta, Stubernauch, urmează-mĕ.

„Am să'ți vorbesc.

Plecă.

Tînĕrul lăcătuș îl urmă.

Dispărură amĕndoi în case directorului.

Și Gallizin se dusese după dĕnșii.

Spera că prin viclenie să îmblânzéscă pe contele.

Lucrătorii se duseră la fabrică.

In curte nu mai rĕmase decât Matias cu nevastă-sa.

— Ce păcat ! murmură femeea cu piciorul de lemn.

„Ce bine începuse !

— Adevĕrat, suspină bărbatul.

— Dacă ar fi început să prade casa, ce părticică frumoasă ne-am fi făcut și noi !...

Fostul cantonier întinse mâna în cutia de lemn a nevestei sale, luă o sticlă și trase, drept consolație, o înghițitură bună.

— Păcat, păcat, zise apoi și el, că n'am putut profita de scandalul ăsta.

„Zĕŭ, m'am săturat de viața cinstită; nu e nici un câștig cu ea.

— Ai dreptate, bărbățele, rĕspunse femeea, să ne ducem la Berlin, unde bĕtrânul Torn de la *Iepurele alb* ne va da casă gratis la început, până îl vom putea plăti.

— In Berlin treburile bune le găsești pe stradă și să vezi, bătrânico, acolo o să ne găsim norocul.

— Ș'apoi acolo poate vom da și peste acea femee, care e vinovată că am un picior de lemn și pe care voiŭ să mĕ rĕzbun.

Era desfigurată la față de furie, când pronunțase ultimele cuvinte.

Apoi, spre a se liniști oare-cum, trase o înghițitură zdravănă din sticla din care băuse bărbatul ei cu un moment mai nainte.

In acest moment, contele Fernau cu Stubenrauch părăsi iarăși casa directorului și amêndoi apucară drumul direct spre fabrică.

In sala cea mare de lucru, situată în parter, contele puse să adune pe toți lucrătorii și cu o voce care arăta cât era de iritat, se adresă către ei astfel:

— Mai adineaorĭ m'am convins că ați fost tratați într'un chip nepermis.

„E de prisos să mai observ că desaprob or-ce nedreptate.

„Vĕ promit...

— Promisiuni am avut destule! strigă bĕtrânul Brandt și cu ciocanul ridicat păși nainte.

— Acum nu ne va mai opri nimenĭ, vrem să avem pe Gallizin, trebue să omor pe acest mișel!

— Vrei să te facĭ ucigaș? îl întrebă contele cu o voce tunătoare,

— Da! strigă Brandt furios, învêrtindu'și ciocanul d'asupra capului.

Era să atace pe contele.

— Iudărât! strigă Stubenrauch.

„Patronul nostru e uman și drept, el ne va da satisfacție.

Brandt fu apucat și tras îndărăt de mai mulți camarazĭ ai lui și cu toate opintirile lui el fu dat la o parte cu binișorul.

Contele, care în timpul întregei scene stase fără frică în fața agresorului, se adresă către lucrătorĭ:

— De azĭ înainte lucrurile vor merge altfel, băeți.

„Iată că directorul și inspectorii părăsesc curtea, le-am dat drumul din serviciŭ.

„Dar vreaŭ să vĕ daŭ pe un inspector, cu care cred că veți fi mulțumiți, iată, camaradul vostru Stubenrauch să vĕ fie inspector!

La aceste cuvinte ale patronului lor, lucrătorii strigară: *Urra!...*

Stubenrauch nu fu în stare a vorbi.

El se aplecă să sărute mâna conteluĭ, dar acesta și o retrase, în cât lăcătușul n'o putu duce la buzele sale.

Atuncĭ contele și ceilalți auzirĭ un urlet înfiorător, niște sunete ce nu păreaŭ a fi de om ci ca urletul de moarte al unei fiare sălbatice.

Toți alergară în curte speriați.

Aci li se înfățișă o scenă îngrozitoare.

In mijlocul curții zăcea Gallizin cu capul zdrobit.

Imprejur se vedea sânge împroșcat și creerĭ împrăștiați.

Lângă el stetea în genunchĭ bĕtrânul Brandt și în mâna-i vînjoasă ținea ciocanul plin de sânge.

Nu departe de acest grup stetea di-

rectorul Bransewetter, dat afară din serviciŭ.

El tremura ca varga

— Nenorocitule! strigă contele şi se apropiă de Brandt.

„Ce aĭ făcut?

„Ţi-aĭ încărcat conştiinţa cu un omor!

Bătrânul lucrător se sculă greoiŭ în picioare.

— Da, un omor, zise el cu voce surdă.

— Am omorît pe seducătorul copiluluĭ meŭ, nimic altul.

„Mĕ duc să mĕ predaŭ de bună voie în mâna autorităţiĭ.

„Or libertatea or eşafodul, tot una'mĭ este; mi-am isprăvit rolul.

El lăsă din mână ciocanul, care căzu greŭ la pământ. mal aruncă o privire asupra cadavrului lui Gallizin şi plecă.

Contele Fernau îşĭ luă pălăria din cap şi, mişcat până în suflet, zise:

— Să facem o rugăciune pentru acest mort şi pentru acel bătrân nenorocit care se duce să'şĭ expieze vina!

XXVII

URMA

Casa, în care locuise mama Karkoş şi în care domnise aşa de des o veselie sălbatică şi dusmătată, era acum pustie şi părăsită.

Acea clădire mică, prăpădită, ce fusese proprietatea ucisel, nu 'şĭ găsise încă un noŭ proprietar, de şi tribunalulul, ce avea să se ocupe cu împărţirea moştenirii mameĭ Karkoş, ar fi voit bucuros s'o vîndă.

Insă orĭ-cine se îngrozea să intre în acea casă, în care se întêmplase crima teribilă.

Nimenĭ nu vrea să locuiască în acele camere în care a răsunat ultimul strigăt de moarte al ucisel.

In odaie toate lucrurile erau la vechiul lor loc; nimic nu se schimbase.

Din ordinul procurorului, toate aŭ fost lăsate aşa cum s'aŭ găsit imediat după omor.

Insă casa părea că nu e nelocuită, cel puţin acum, când ceasornicul turnului suna tocmaĭ miezul nopţiĭ.

Tiptil, cu paşĭ uşorĭ, se furişă o figură întunecoasă şi trecênd prin curte, dispăru în camera din parter, în care se comisese omorul.

Năvălitorul nocturn se opri la uşă, trase cu urechea un moment apre a se asigura dacă se mişca ceva în apropiere.

Când se crezu a fi sigur, că era singur, aprinse lumînarea felinaraş şi încet înaintă cu băgare de sémă până în mijlocul camerel.

Deodată se opri, se aplecă spre covor şi tăcu ca lumina felinarului să cadă a-

supra unor pete roşietice ce intraseră în ţesătură.

— Pete de sânge! murmură el încet. Este sânge—sânge din inima ei!

Asasinul privea cu indiferenţă rece la sângele ce'l vărsase, căci omul care se furişase la miezul nopţii în casa mamei Karkoş, era Magistrul, pe care aviditatea îl împinsese la această faptă prea îndrăzneaţă.

El nu avea linişte că nu putuse pune mâna pe averea ucisei.

El văzuse cu ochii săi, când ea pusese banii în cutia secretă a biuroului.

Trebuia să descopere această cutie secretă.

Trebuia să pună mâna pe acea comoară.

Văzuse bine că femeea luă avuse în mână multe mii; nu vrea să fi omorît în zadar.

Ştia bine că poliţia îl căuta pretutindeni; că pusese să'l caute cei mai agerî detectivi, dar el era un criminal prea şiret şi rafinat spre a nu şti că poliţia tocmai acolo nu'l va căuta, unde era mai cu putinţă de a'l descoperi.

El fusese căutat prin toate ascunzătorile Berlinului.

In fie-care zi, în fie-care ceas poliţia scotocia toate tavernele şi speluncele de criminali; agenţii poliţiei vizitau toate casele suspecte.

Casa femeei ucise era ca şi uitată, căci se credea a fi un ce cu neputinţă ca asasinul să se întoarcă la locul crimei sale.

Şi cu toate astea, aşa s'a întêmplat, după cum vedem.

Magistrul puse felinarul pe o mesciorâ şi se apropiă de biroŭ.

Il sparse cu un instrument, apoi începu să se uite şi să caute un semn din care să se cunoască existenţa cutiei secrete.

Dar or-cât căuta, or-cât pipăia cu mâinile acel lemn vechiŭ şi mâncat de carî, spre a da peste vre-o mică protuberanţă peste un nasture saŭ cârlig, totul fu în zadar.

El fu cuprins de o mânie nebună şi începu să scuture mobilele, ca şi cum ar fi voit să le zdrobească cu mâinile lui slabe.

Apoi îşi zise: poate îşi va fi ascuns banii nu numai aici, ci şi în vre-un alt loc al casei.

„Poate în iatac saŭ în mansardă.

El îşi luă *felinarul*, *trecu prin* odaie şi se urcă pe *scară în sus*, până ajunse în *mansarda de locuinţă* a nefericitei Hedwiga.

El căută prin toate unghiurile, scotoci şi salteaua cu paie spre a da de comorile ascunse, dar el se văzu înşelat în speranţele sale.

Se părea că femeea ucisă luase cu ea în mormênt cel din urmă ban; nu putea găsi nimic ce ar avea cea mai mică valoare.

Chiorul, necăjit, era deja să părăsească mansarda, când zări pe podele un obiect strălucitor.

— Așa strălucește numai un briliant, șopti Magistrul.

Se aplecă repede și luă obiectul de jos...

Era un cercel mic de aur, ce avea forma unei stele.

La mijloc era un briliant foarte curat cu colori minunate și în jurul lui douăsprezece diamante mici.

— Ce va să zică amorul! zise rîzênd Magistrul.

„Jonas Bruck o să dea pe el o sută de mărci.

„Mâine și așa trebuie să mĕ duc să'mi vênd lucrușoarele.

„Ha, ha, ha!

„Ce o mai fi înjurat Ferdinand bălanul în colivia sa!

„Ș'apoi cum îl vor mai fi chinuit foamea și setea!

„Dar de ce să mĕ mai gândesc la dênsul?

„El e acum un om mut, un schelet fără carne.

„El nu mai poate povesti!

Magistrul părăsi casa într'un chip tot atât de misterios cum venise și se făcu nevĕzut în întunericul nopții.

În seara zilei următoare, pe la zece ore, cine-va bătu de două ori încet și o dată tare la ușa lui Jonas Bruck și fiindcă Laib, servitorul cămătarului, era cam bolnav și se culcase deja, învĕțul Bruck, rezemat pe baston, veni șchiopătând la ușă și întrebă cu vocea întreruptă de tuse:

— Cine mai vine așa de târziŭ?

— Cine-va care 'ți aduce folos în casă, răspunse o voce de afară.

— Așa târziŭ nu'mi fac de lucru cu nimenĭ.

„Oamenii cinstiți vin ziua, răspunse Jonas Bruck.

Cel de afară începu să rîdă tare cu hohot.

— Cred și eŭ, Jonas Bruck, replică dênsul.

„Oamenii cinstiți nu vin nici ziua la tine!

„Dar acum deschide.

„Poți face o treabă bună. vulpe bĕtrână, cum n'ai mai făcut din ziua în care ai cumpĕrat de la mine cutia cu inelele de briliant a giuvaergiului din Viena.

Acestе cuvinte șoptite avură un efect ciudat.

Cu mânile tremurânde, cămătarul învîrti cheia în broască și deschise ușa.

— Așa dar tu ești, Magistrule, zise el cu voce slabă, când recunoscu pe Ciclop.

„Intră iute în casă, să nu te vază cine va.

Magistrul intră.

Jonas încuiă ușa și se dusĕră în odaie.

— Omule, cum cutezi să intri în casa mea? întrebă ovreiul, pe când Magistrul se tolăni pe un scaun.

„Albaștrii te caută prin toate unghere-le și găurile din Berlin.

„Ei afumă toate culcușurile de vulpi spre a prinde animalul căutat.

„Iar tu vii în plimbare la mine, ca și când nu s'ar fi întâmplat nimic, ca și cum nu s'ar fi îngropat mama Karkoș care a fost omorîtă de propriul el bărbat.

— Cine poate dovedi ceva? întrebă chiorul.

„Nu sunt de cât numai presupuneri, altceva nimic.

„Eŭ nu știŭ nimic de omor.

„Cine știe cine'l va fi comis!

— Știŭ eŭ cine l'a comis — răspunse Jonas Bruck.

„Tu ai fost, Magistrule, și tu vei ajunge așa de sigur sub sécurea calăului, cum vezi aceste cinci degete la mâna mea dreaptă.

— Crede ce poftești, Jonas Bruck, răspunse chiorul cu nepăsare.

„Acum însă uită-te aci și bagă'ți bine mâna în casa cu bani.

Criminalul scoase din buzunarul ghe-cului batista sa îndoată, în care avea ascuns ceva greŭ.

Cu fața zimbitoare el puse legătura pe masă.

Apoi urmă:

— Hei, privește, jidan bătrân, și mă prind că o să'ți vie apa la gură.

El desfăcu batista și, când în acel moment cămătarul își arunca ochiĭ spre masă, se dete un pas îndărăt, plin de surprindere.

Eraŭ șase până la opt bijuteriĭ, pe cari Magistrul le scosese din legătură și cari puteaŭ avea o valoare totală de multe miĭ de talerĭ.

„Unde ai furat toata astea, hoțule? întrebă Bruck — căci pe cale cinstită n'aŭ ajuns ele în mânile tale.

— Poate să ai dreptate, moșule, răspunse chiorul rîzând.

„Dar dacă ne înțelegem, atunci ne poate prinde bine și cred că Jonas Bruck nu e omul care să mĕ lase să plec fără nici o ispravă.

Cămătarul se delecta privind la obiectele prețioase.

Fața-i gălbue și uscată trăsărea convulsiv.

Se părea că într'ênsul se petrecea o luptă crâncenă.

— Mĕ arunc într'o primejdie prea mare, — zise el mai mult către el însuși.

„Dacă marfa se va găsi la mine și eŭ voiŭ trebui să mărturisesc că am cumpărat-o de la asasinul urmărit, atunci voiŭ fi aruncat în pușcărie.

— Hei, la dracu! să isprăvim mai înte, Jonas Bruck! — îl întrerupse Magistrul, cu ton rĕstit.

„Spune că nu vrei să cumperi lucrurile și să'mi caut de drum.

Ovreiul tresări.

— Am zis eŭ oare că nu vreaŭ să cumpĕr? zise el gemênd.

„Dar eŭ nu pot să daŭ decât un preț prea mic, pentru că sunt silit să las lucrurile să zacă mulțĭ anĭ, până ce se va uita toată istoria cu omorîrea mamei Karkoș.

— Heĭ, aci vreaĭ s'ajungĭ, vulpe bĕtrână! se rĕsti Magistrul.

„Este o istorie veche: gazda de hoțĭ strînge de gât pe hoțĭ.

— Gazda de hoțĭ!

„Ce tot îndrugĭ la moșĭ pe groșĭ, chiorule.

„Cumpĕr eŭ oare lucrurĭ furate?

„Știŭ eŭ oare că această cruce cu briliante și aceste inele vin din mâna unuĭ hoț?...

— Eĭ bine,—spune'mĭ numaĭ cât vreĭ să daĭ?

— Eĭ bine—o să daŭ—o să daŭ — treĭ sute—patru sute marcĭ!

— Ce, aĭ nebunit, jidane? strigă chiorul.

„Pentru aceste pietri scumpe, ce fac între fraț opt miĭ de talerĭ, îmĭ oferĭ patru sute de mărcĭ?

„Ba, treaba asta n'o fac; maĭ bine arunc giuvaericalele în gârlă, decât să mĕ las a fi păcălit ca un prost.

— Aruncă-le în gârlă! rĕspunse Jonas Bruck prefăcêndu-se grozav de nepăsător.

„Dar să te păzeștĭ bine, să nu le găsească cine-va, căcĭ ele te vor trăda.

„Eŭ îțĭ spun, Magistrule, că așa fel de marfă e maĭ bine ascunsă la Jonas Bruck și pentru că vreaŭ să maĭ fac treburĭ cu tine, de aceea să'țĭ maĭ spun o vorbă: daŭ cinci sute de mărcĭ!

— Ba zĕŭ! te facĭ mărinimos la bĕtrânețe, Jonas Bruck! zise în batjocură criminalul.

„Dar am să 'țĭ fac o propunere: numĕră'mĭ o mie de mărcĭ și toate mofturile astea sunt ale tale.

— O mie de mărcĭ! strigă Jonas Bruck frângându'și mâinile.

„Crezĭ oare, Magistrule, că și eŭ fur baniĭ ca tine.

— Gluma la o parte! replică chiorul vesel, o mie de mărcĭ, din care nu las niciun ban maĭ jos.

— Eĭ bine, ĭe și așa pentru astă dată.

„Am să'țĭ daŭ o mie de mărcĭ, dar cu condiția ca să nu cheltuești baniĭ nebunește, asta e tot-d'auna nenorocirea voastră: când aveț punga plină, trăiț ca niște boerĭ și atrageț atențiunea albaștrilor.

— Păstrează'țĭ povețele pentru tine, rĕspunse Magistrul.

„Eŭ nu sunt dintre cei verzĭ (ageamiŭ) și știŭ ce am de făcut.

— Bine, bine, numaĭ de cât.

Cămătarul intră în odaia de alăturĭ și trase zăvorul după el.

— Se teme că'l voiŭ ataca şi jefui, murmură criminalul.

„De! ceea ce nu e se poate întêmpla. Jonas Bruck e o bucăţică grasă, dar e şi pişicher ca dracu şi îşi va fi ascuns banii aşa în cât numai el îi poate găsi.

Peste câte va minute Jonas Bruck se întoarse.

Ţinea în mână mai multe bilete de bancă, ce le numĕră întinzêndu-le pe masă.

Chiorul luă banii, se convinse că erau într'adevĕr o mie de mărci şi pe când ovreiul aduna cu aviditate lucrurile preţioase, el îşi puse mâna în buzunarul vestei strîmbându se de bucurie.

Magistrul scoase din buzunar cercelul preţios ce 'l găsise în casa mamei Karkoş şi ridi ându'şi mâna spre lumina lămpei făcu să strălucească diamantul cel minunat.

— Mai ai? întrebă Jonas Bruck şi iute îşi întinse mâna spre a ajunge giuvaerul cel scump.

— Hei, ce facem cu ăsta? întrebă rînjind criminalul şi clipi viclean cu singurul ochiŭ ce avea.

„O sută de mărci, şi acest lucru frumos e al tĕu, Jonas Bruck!

— Dumnezeŭ în cer îmi este martor! esclamă Jonas.

„Mĕ jefuieşti cu totul astă-zi, Magistrule!

„Dar ca să 'ţi arăt că sunt un om de treabă, nu mai staŭ la tocmeală: ţine o sută de franci, de şi daŭ prea mulţi bani pentru o peatră aşa de mică.

— Tîrgul s'a făcut! zise omul cu ochiul de sticlă şi puse în buzunar banii de hârtie pe care cămătarul îi scoase dintr'un portofoliŭ murdar.

„Noapte bună, Jonas Bruck, şi de cum va nu ne vom mai vedea, atunci îmi vei face plăcerea să vii şi să vezi când îmi vor tăia capul. Doresc să mor în presenţa unor suflete simţitoare.

Şi tot rîzêndu Magistrul ieşi pe uşă afară.

Jonas Bruck se uita după el cu o faţă în care era zugrăvită groaza şi frica, apoi închise uşa şi puse drugii şi lanţurile de siguranţă.

— Făcuiŭ o treabă bună astă-zi, hihihi! îşi zise bĕtrânul frecându'şi mâinile de bucurie.

„Dar mâne deja lucrurile primejdioase vor pleca din casă, voiŭ scoate briliantele şi le voiŭ trimete la Londra, unde Solomon Kohnreich, vechiul meŭ amic de afaceri, le va şti vinde bine pe sub mână, iar aurul va merge să fie topit în Hamburg.

In timpul acestui monolog el stinsese lampa şi aprinsese o lumânare; apoi luă obiectele cumpărate şi le duse în camera de alături, unde le închise într'una din marile lui lăzi de bani.

— Acum să ne culcăm! murmură el după ce mai aruncase o privire examinătoare asupra lăzilor sale de fier.

„Sunt un om bătrân şi la bătrâneţe somnul e indispensabil.

El se duse în iatac şi se desbrăcă cât putu de repede.

Insă, înainte de a se culca îşi puse cureaua de rugăciune în jurul capului şi braţelor şi îşi făcu rugăciunea de séra.

— Duc un traiu solitar acum, îşi zise el, după ce se întinse pe patul cel móle.

„Fata mea nu poate încă veni acasă, pentru că obrajii ei nu şi-au regăsit până acum rumeneala sănătăţii, iar bătrânul Leie e un om bolnav şi surd, cu care nu poţi schimba o vorbă cum se cade. Singurele lucruri pe lume, ce 'mi mai fac plăcere adevărată sunt în pimniţă, comorile mele de aur.

Şi ovreiul adormi gândindu-se la bogăţiile sale ce le grămădise şi le ascundea de privirile lumii.

Insă el nu dormise nici un ceas când cineva începu să bată îngrozitor la uşa casei lui.

Jonas Bruck sări din pat mahmur.

Ce fu asta oare?

Cine venea la el la mieznul nopţii?

Cine îndrăznea să ceară intrare într'un chip aşa de nepoliticos?

Cămătarul îşi luă iute un halat vechiu ce era lângă pat şi o pereche de pantofi rupţi.

— Deschide în numele legii!

In numele legii!

Ca fulgerul isbiră aceste cuvinte în corpul cel uscat al cămătarului.

Bătrânul începu să tremure; d'abea se mai ţinea pe picioare şi fu silit să se apuce convulsiv de grilajul scării, spre a nu cădea jos, pe când se grăbea spre portiţă cu lumînarea aprinsă într'o mână.

— Iute, iute, Jonas Bruck, grăbeşte-te-te! strigă o voce bărbătească de afară.

„Aşteptăm destul de de mult aicî în acest frig.

Auzind această voce cămătarul se înveseli.

— M'am înşelat óre? murmură el deschizând portiţa.

„Nu fu oare vocea d-lui consilier poliţienesc Scharf, care 'mi vorbea adineaorî?

— Aî auzit bine, Jonas Bruck, zise consilierul intrând însoţit de mai mulţi inşi.

„Vizita mea este de natură oficială.

— Şi ce doreşte poliţia de la mine? întrebă Jonas Bruck.

„Ştiî, domnule consilier, că sunt un om cinstit.

„Nu e aşa că ştiî?

Scharf se părea să n'auzise această întrebare. El făcu un semn asistenţilor sĕî, agenţilor secreţi, apoi se adresă către Bruck cu aceste cuvinte:

— Mergî înainte cu felinarul, Jonas Bruck; îţi voiu spune sus ce am de făcut..

După ce bătrânul conduse pe consilier

şi pe funcţionarĭ în camera sa, Scharf desfăşură o hârtie oficială şi zise :

— Am ordin, ca în noaptea aceasta chiar să fac o perchiziţie la d-ta.

Cămătarul îngălbeni.

— O perchiziţie ?.... zise dênsul răguşit.

„D-le consilier, e o greşală, trebue să fie o greşală.

„Ce să caute poliţia la mine ?

„Eŭ nu daŭ cu împrumut pe amanetŭrĭ şi nu fac daraverĭ interzise.

„M'am retras de anĭ de zile şi trăesc ca om privat în linişte.

— Bine, Jonas Bruck, —îl întrerupse consilierul nerăbdător.

„Nu te voiŭ necăji mult, ci îndată îţĭ voiŭ spune despre ce e vorba.

Funcţionarul scoase din buzunar un portofoliŭ şi luă din el un bilet de o mie de mărcĭ.

Apoĭ puse biletul pe masă înaintea lui Jonas Bruck şi arătând biletul de bancă zise :

— Îţĭ poţĭ aduce aminte, Jonas Bruck, că aĭ dat cui-va acest bilet ?

Bruck se gândi.

Privirile ochilor luĭ roşiţĭ treceaŭ când la inspector, când la biletul de bancă.

— Am dat din casă multe bilete de o mie de mărcĭ şi cum poate oare un om de afacerĭ să ştie ce iese din cassa sa ?

— Om de afacerĭ ?

„Te încurcĭ în contradicţiĭ, Jonas Bruck;—maĭ adineaorĭ ziseşĭ că nu vreĭ să ştiĭ nimic de afacerĭ.

Cămătarul gângăvi câte-va cuvinte, apoĭ îşĭ frecă fruntea cu palma, ca şi cum ar fi voit să 'şĭ stoarcă din cap aducerea aminte şi deodată esclamă înveselit :

— Am găsit ! D-zeŭ să 'mĭ dea încă o sută de anĭ fericiţĭ; da, am găsit. — D-le inspector—e lucru de rîs—zĕŭ aşa, e de rîs !

„Ştiţĭ de la cine am acel bilet ?

„De la un amic al nostru; da, da, aşa este.

„Biletul mi l'a dat domnul călăŭ Julius Krantz, care este un om cinstit şi mi-a plătit datoria ce avea.

— Adevĕrul spuselor d-tale, Bruck, se va putea dovedi iute,—rĕspunse inspectorul,

„Acum îţĭ fac cunoscut că acel bilet de bancă e falşificat.

— Falşificat ! Doamne sfinte !

Cămătarul îşĭ împreună mânile şi rĕmase cu ochiĭ sgâiţĭ la inspector.

— Este o imitaţie abilă, cum s'aŭ introdus multe în circulaţie în timpul din urmă.

„Însă biletele de bancă sunt maĭ puţin primejdioase decât cantitatea de aur imitat, ce este acum în circulaţie, căcĭ hârtiile se pot cunoaşte mult maĭ lesne că sunt falşe, de cât aurul.

„Dar acum să intrăm în fond.

„Trebue să te rog, Bruck să 'mĭ des-

chizi tot ce aĭ înciuiat, mai ales lăzile cu banĭ, căcĭ se presupune, că acolo, unde o pasere şi-a avut cuibul.....

Inspectorul luă în mână biletele de bancă şi complectându-şĭ frasa zise :

— Acolo trebue să fie ascunse şi alte asemenea.

Jonas Bruck dete din umerĭ.

— Dacă nu se poate altfel, zise el, şi dacă onor. poliţie simte mare plăcere de a'mĭ vedea lăzile, atunci bine, poftiţi, domnilor !

El conduse pe inspector şi pe funcţionarĭĭ lui în camera de alăturĭ şi le deschise colosurile de fier, în care'şĭ ascundea comorile.

Totodată se bucura în sufletul său, că fusese prevĕzător ca tot ce cumpĕrase de la Magistrul să ascundă într'un sertar secret şi invisibil, afară de cercelul cel mic, pe care 'l pusese la o parte într'o ceaşcă de argint, avênd de gând să'l dea îndată a doua zi unul argintar, spre a'l face încă unul întocmaĭ pentru fiica lui.

Funcţionarĭĭ căutaŭ şi răscoleaŭ prin torte cutiile, lăzile şi dulapurile cămătarului, dar nu se maĭ găsiră alte bilete false, căcĭ Jonas Bruck se scăpase deja de toate biletele primite de la Krantz.

Inspectorul era deja să înceteze cu perchiziţia, când privirea îĭ căzu asupra lăzilor celor marĭ cu banĭ şi el zise :

— Mĭ se pare că aci n'am cercetat. De grabă, Jonas, deschide-ne şi acest monstru de fier.

„Să vedem ce are în burtă.

— Bucuros, d-le inspector, răspunse Jonas Bruck.

Şi îndeplini cererea.

Apoĭ urmă :

— Insă nicĭ aci nu veţĭ găsi nimic, căcĭ Bruck e un om cinstit şi n'are nimic a face cu falşificatoriĭ şi cu înşelătoriĭ.

Scharf revizui conţinutul casseĭ de fier, când deodată privirea'ĭ căzu asupra cercelului celui mic, ce era pus în cĕşca de argint.

Cu o grabă neobişnuită el puse mâna pe giuvaer şi pe când privea la el, în faţa lui se alternaŭ surpriza, spaima, mirarea şi bucuria.

Mâna ce ţinea cercelul, începu să tremure.

Buzele inspectorului vibraŭ.

Toată fiinţa lui era cuprinsă d'o agitaţie straniĭ şi puternică.

— El este, zise dĕnsul; este cercelul eĭ—copila mea—Hedwiga mea—în fine am dat de o urmă a eĭ !

Jonas Bruck şi funcţionarĭĭ se uitaŭ miraţĭ la inspectorul poliţienesc.

Pentru ce oare vederea acestuĭ obiect neînsemnat producea într'ĕnsul o mişcare aşa de profundă, încât ochiĭ bĕtrânului se umpluserĭ de lacrimĭ ?

Inspectorul îşĭ veni în fire.

Ordonă funcţionarilor să continue cu perchiziţia în camera de alăturĭ.

Funcţionarĭĭ îşĭ urmară treaba lor.

Când fu singur cu Jonas Bruck, luă pe cămătar de mână şi îi zise cu un ton aproape rugător :

— Adevĕrul, Bruck ! Adevĕrul! Acum să 'mi spui adevĕrul curat !

„Fericirea vieţei mele, liniştea bĕtrâneţelor mele depinde de rĕspunsul ce vei acum de pe buzele d-tale.

— Nu înţeleg enigma, domnule inspector. Cum oare să depindă fericirea vieţei dumitale de cuvintele unui biet om neînsemnat, cum sunt eŭ.

— Am să 'ţi spun tot, Jonas Bruck, replică Scharf.

„N'ai auzit oare că unicul meŭ copil, Hedwiga mea, a dispărut într'o zi, fără să i se fi dat de urmă ?

— Am auzit această veste îngrozitóre şi am zis către Roza mea : de ce óre o soartă aşa de grozavă a trebuit să isbească pe un om aşa de bun cum este d. ispector Scharf ?

— Ei bine, ascultă mai departe.

„Tot ce am întreprins spre a da de urma nefericitului meŭ copil, a fost în zadar.

„Se părea că Hedwiga a intrat de vie în pământ şi că n'a rĕmas nimic de la ea de cât amintirea.

„Nevestei mele i s'a rupt inima de întristare.

Inspectorul îşi şterse lacrimile din ochi, Jonas Bruck îşi frecă de asemenea ochii murmurând :

— Doamne sfinte ! unde este óre dreptatea ta ?

— Acum după luni de zile, când pierdusem ori-ce speranţă de a regăsi copila mea, o întêmplare îmi aduce în mână un obiect neînsemnat, care 'mi redeşteaptă speranţele.

„Acest cercel mic, Jonas Bruck, este, saŭ mai bine, a fost al nefericitului meŭ copil.

„Da, da, nu mĕ pot înşela : acest briliant mare şi înfocat la mijloc ; aceste doue spre-zece diamante mici împrejurba nu, sunt numai un-spre-zece şi acesta e semnul cel mai sigur, căci unul se pierduse într'o zi ; apoi aci în dos acest S mic, ce d'abea se poate vedea, toate astea nu sunt óre nişte probe despre carĕ nu mai poate fi îndoială ?

„Acest cercel l'a purtat Hedwiga mea; el a fost furat şi aici mi se oferă în fine o urmă, pe care n'o pot părăsi.

La cuvintele inspectorului, Jonas Bruck simţea sudori când reci, când calde.

Ce rĕspuns să dea ére? De unde să spue că are cercelul ?

— Acum, Jonas Bruck, întrebă Scharf cu atârnință, ia spune'mi, cum ţi a căzut în mână acest cercel ?

— Cum mi-a căzut în mână ?

„Vrei să zici de unde am acest giuvaer mic ?

„O Doamne, ştiŭ bine, domnule consilier, că la mine vin mulţi când ajung la nevoie şi 'mi zic : Jonas Bruck, fă bine

împrumută-mĭ câți-va talerĭ; o să 'ți las un amanet.

„Și, cu toate că eŭ m'am lăsat de afacerĭ, dar totuși am o inimă în piept și nu pot zice: N'am banĭ, nu daŭ; plécă.

— Jonas Bruck; mie să 'mĭ daĭ un rĕspuns scurt și lămurit, fără ocolitурĭ.

„De când aĭ acest inel?

— De câte-va ceasurĭ, pe viața mea, d-le inspector!

— Și cine ți l'a adus?

— Un om, pe care nu 'l maĭ vĕzusem în vița mea, minți Jonas Bruk clipind cu pleoapele lui cele roșite.

„Era un om cu barba neagră și lungă cu o capelă în cap și cu o blană și acel om...

— Este marele necunoscut, îl întrerupse inspectorul în mod brusc.

„Crezĭ oare, Bruck, că veĭ scăpa din încurcătură cu astfel de mofturĭ?

„Aĭ cumpărat această piatră prețiósă de la cine va pe care nu 'l cunoșteaĭ?

„Să nu mĕ îndârjeștĭ, Bruck, căci dacă de astădată nu'mĭ veĭ spune tot adevĕrul, atunci aĭ pierdut bunăvoința și veĭ avea în mine pe un dușman.“

Cămătarul își mușca buzele; el simțea că 'l era gâtul în cursă și că aci lucrul cel maĭ bun era să spue tot adevĕrul.

— Nu nenoroci pe un biet om, domnule consilier!— începu el să se roage cu ton plângător.

„Ce'ți poate folosi dacă mĕ ruinezi pe mine?“

— Nicĭ eŭ nu vreaŭ asta, Jonas Bruck, dar trebuie să'mĭ mărturiseștĭ tot!

— Da, voĭ spune tot ce știu.

„Acum câteva ceasurĭ a venit la mine un om, la al cărui nume te veĭ lua cu mâinele de pĕr.

„El mĭ a adus cercelul spre vênzare și l-am dat pe el o sută de mărcĭ banĭ gata

„Nu l'am întrebat: de unde aĭ cercelul? căci acel om este pentru mine o groază și spaimă; el nu e numaĭ un hoț, ci și un omorîtor plin de sînge.

— Și cu toate astea aĭ făcut daraverĭ cu el. Dar acum spune'mĭ numele criminalului; cine este?

— Cine este? rĕspunse Bruck cu voce șoptitoare— este Magistrul!

Consilierul făcu un pas îndărăt copleșit de spaimă.

— Magistrul!— repetă el— sângerosul criminal al Berlinului! Vaĭ, Hedviga mea! sĭrmana mea Hedviga! Dacă aĭ căzut în ghiarele acestui tigru, atunci nu te voiŭ maĭ vedea niciodată.

— Să nu pearză omul speranța, domnule consilier! începu să 'l consoleze Jonas Bruck.

„Oare Magistrul nu se poate să fi primit cercelul de la altcineva?“

— Și asta se poate, cel puțin am dat de urmă și pot merge nainte.

Consilierul puse cercelul în punga sa de mătase şi voi să numere cămătarului o sută de mărci, ce'i dedese acesta pentru cercel, dar Jonas Bruck nu voi să primească banii.

— Sunt banii păcatului— răspunse el la stăruinţele lui Scharf— trebue să sufer această pierdere ca o pedeapsă ce mi-o dau eŭ însumi.

„Inspectorul îşi luă rămas bun de la el şi părăsi casa cu funcţionarii săi şi când se putu culca aproape de ziua el îşi ridică ochii spre cer cu recunoştinţă şi zise :

— Mi se pare, că întunericul începe să se împrăştie.

„Am dat de urmă şi acum e vorba să prindem pe acest drac şiret, ce pórtă numele de Magistru.

„Doamne, dă'mi ajutor, tu, care eştĭ atât de puternic şi fă ca să'mi regăsesc pe nenorocitul meŭ copil !

XXVIII

Peşterile de tortură ale d rului Robin

Să ne întoarcem acum în casa de nebuni a doctorului Robin, unde în chilia nefericitei Hedwiga s'a petrecut scena mişcătoare, la care a asistat Olga şi Hillmar.

Nebuna se aplecase departe înainte ; corpu-i atârna d'asupra prăpastiei ; încă o mişcare şi ea trebuia să cadă în curte şi să se zdrobească.

Atunci însă, în momentul suprem, tânărul medic sări şi apucă bine veşmintele uşóre cu care era îmbrăcată Hedwiga.

Nebuna nu vrea să'şi părăsească poziţia-i periculoasă, dar Hillmar o cuprinse cu braţele şi o dete binişor jos de pe scândura ferestrii.

Apoi cu ajutorul Olgheĭ o duse în chilie şi o culcă şi ea adormi de oboseală.

După ce doctorul Hillmar se convinse că somnul pacientei era liniştit şi adênc strînse încă o dată mâna Olgheĭ şi se duse în camera sa.

Trecură mai multe zile fără ca Hillmar să fi avut ocasiune de a vorbi cu Olga fără martori.

Ş'apoi era preocupat mult şi de alte gânduri ce-i reclamaŭ toată atenţiunea.

Hillmar nu putea să uite conversaţia, ce o auzise fără voe, între doctorul Robin şi misteriosul străin în coridorul asilului şi care i-a desvelit teribilul secret al acestei case sinistre.

Nu'i venea să creadă că putea fi adevărat ceea ce doctorul Robin spusese străinului.

Va să zică în asilul de nebuni se găsesc pivniţe subterane şi în ele zac oameni nenorociţi, cari poate sunt cu mintea sănătoasă şi sunt ţinuţi acolo de doctorul Robin.

Hillmar își chinuia în zadar mintea spre a găsi un mijloc de a ajunge acolo jos în acele peșteri de tortură.

Ori-câte planuri își făcea, trebuia să le respingă pe toate, căci ele nu puteau isbuti în fața vegherii și îngrijirii, cu care doctorul Robin își ascundea secretul.

Lui Hillmar nici nu'i putea trece prin cap să afle ceva din gura lui Robin.

Din acea zi, în care Hillmar s'a opus cu atâta energie la chinuirea Hedwigei, exista o mare încordare între el și superiorul său, așa că cei doi medici schimbau între ei numai cuvintele cele mai necesare.

Cu atât mai mirat fu Hillmar, când doctorul Robin îl chemă la sine în dimineața următoarei dominici.

El găsi pe director în haine de călătorie, gata de plecare.

— Sunt silit să fac o mică călătorie, zise Robin către tînĕrul medic, și trebue să te rog, domnule doctor, să mĕ înlocuești.

„In timpul absenței mele sper că nu se va întâmpla nimic extra-ordinar și cred că mĕ voiŭ înapoia în trei-patru zile.

Doctorul Hillmar se înclină în tăcere.

— Bĕtrânul Ștefan, urmă Robin arătând spre un îngrijitor cărunt, care stetea lângă el, are toate cheile casei și îmi cunoaște intențiunile și dorințele.

„Să ai o deosebită atenție asupra alienaților ce mi s'aŭ dat spre a'i observa, de ex. asupra lui Barnov, asupra căruia nu sunt încă de loc luminat.

— Dacă 'mi permiteți un cuvînt domnule doctor, zise Ștefan, în ale cărui mișcări se vedea o supunere de câine, Barnov s'a potolit și acum e blând ca un miel. El ascultă de cuvênt și fără nici o opunere îndeplinește lucrul ce i se dă.

— Cu toate astea paza e bună, răspunse Robin, luându-și blana în spinare.

„Tu știi Ștefane, că acești oameni se știŭ preface de minune și pândesc numai ocasiunea spre a isbucni.

— De așa ceva nu mĕ tem din partea lui Barnov, zise Ștefan, l'am așezat așa de sus, în cât o să 'i treacă pofta de a sări jos, iar pe ușă nu poate scăpa.

— Dar unde se află nebunul, pe care mi l'a trimes contele Fernau acum câteva zile? întrebă Robin.

— El e așezat lângă Barnov, luă cuvêntul doctorul Hillmar, de la sosirea lui l'am supus unei observațiuni de aproape și m'am convins, că acest nenorocit cu greŭ poate fi vindecat. E absolut idiot.

— Câte odată acéstă stare e trecătóre și face loc furiei. Mi se pare că contele Fernau ține mult ca omul să se facă bine, spre a obține de la el lămuriri asupra unor evenimente.

— Nu cred ca pacientul să ajungă vre-odată așa departe, răspunse Hillmar.

Acum directorul asilului era gata de drum.

El își luă rămas bun de la tânărul medic, apoi trase pe Ștefan încă odată înte la o parte.

Hillmar văzu că șopti îngrijitorului câteva cuvinte, la carî acesta răspunse numaî mișcând din cap.

Prima zi a absenței lui Robin trecu fără a se întâmpla ceva deosebit.

A doua zi însă, pe când Hillmar ședea la masa sa de scris și citea o carte științifică, mare'i fu mirarea, văzând pe Olga intrând la el.

Fata era prea agitată.

Ea încuiase încet ușa în urma sa și se apropiă de tînărul medic.

— Trebue să dăm la o parte ori ce sfială de femee— zise ea cu voce tremurând— și să te vizitez în camera d-tale, Hillmar, — dar spune'mî mai întâiu, daca nu ne poate auzi cineva aicî.

Tînărul medic se ridicase în picioare și se apropiase de Olga.

— Zidurile camerei sunt groase și nu cred să poată auzi ceva un indiscret,— răspunse el.

„Dar ce aî, Olga? Trebue să fi să fi întâmplat ceva îngrozitor, de ești așa de palidă și mi se pare că tremuri!“

— Citește asta!—zise Olga și scoase din buzunarul rochiei un bilet mic, făcut sul.

Hillmar îl desfăcu.

Pe acea hârtie învechită erau scrise multe rînduri cu o culoare neagră, care se vedea că nu era cernelă, ci funingine muiată.

Și'apoi nu erau scrise cu condeiul, ci cu un instrument ascuțit, poate o bucățică de lemn sau o bucată de hârtie sucită—după cum se vedea din trăsăturile cele groase.

In acele rînduri era scrisa:

„Orî-cine veî fi, care din întêmplare veî pune mâna pe acest bilet, să aî milă de un om bătrân, care de mulțî anî e ținut pe nedrept și fără niciun motiv în beciurile subterane ale acestei case, care zace într'o temniță grețoasă și murdară, fără aer și fără hrană destulă. Du acest bilet ducelui de Leuchtenberg, care te va resplăti pentru aceasta.

„Misericordie, pentru Dumnezeu cel prea puternic, misericordie!“

Mișcat până'n suflet, neputând pronunța un cuvênt, Hillmar rămase ca înlemnit după citirea acestor rînduri.

Acele cuvinte îl isbeau urechea ca o admonițiune teribilă; ele erau vocea uneia din victimele doctorului Robin, carî zăceau în peșterile lui subterane și carî cu fie-ce zi se apropiau mai mult de peire.

Aproape de o săptămână îl cunoștea acest secret teribil, își zicea el, și încă nu

făcuse nimic spre a veni în ajutorul nefericiților.

El comisese o întârziere îngrozitoare, aceasta o simțea în acest moment.

— Cum ai ajuns la acest bilet, Olga? întrebă el; povestește-mi tot ce știi.

— Intr'un mod straniu, răspunse fata. „Spre a face un dop la o sticlă aveam trebuință de un cuțit.

„M'am dus în bucătărie, unde n'am găsit pe nimeni.

„Fetele servitoare se dusesără toate.

„Căutai un cuțit, dar mult timp nu găsii nici unul, căci astfel de unelte se țin încuiate în această casă.

„In fine dedei după un dulap peste un cuțit vechiu și ruginit.

„Mânerul cel de lemn era deasemeni?

„Insă pentru scopul meu putea servi și acest cuțit și de aceea îl luai cu mine în camera, mă așezai pe patul Hedwigei și începui să tai pluta.

„Nu trecură însă câte-va minute și limba cuțitului căzu la pământ; ea ieșise din mâner și numai aceaste îmi rămăsese în mână.

„Voiam să repar îndată cuțitul, dar când încercai să introduc lama în mâner, observai, că în gaura mânerului de lemn era ascunsă o hârtie.

„O scosei afară iute; era acel bilet, pe care 'l ții în mână, Hillmar.

„Găsești o explicare pentru misteriosul lui conținut?

— Cred că da, Olga, răspunse tânărul medic, și mi se ușurează inima, că pot vorbi cu d-ta.

„Ascultă, dar să păstrezi cea mai mare mare discrețiune asupra celor ce 'ți voi descoperi.

„Nici eu nici d-ta n'am văzut pe toți nenorociții din această casă teribilă.

„Miseria, ce o vedem aici zilnic, dispare cu totul față cu aceea, pe care o ascund privirilor noastre.

„Doctorul Robin ține închiși în beciurile acestei case pe niște oameni nenorociți, despre cari spune că sunt nebuni, dar cari nu sunt sau cel puțin nu erau când ați fost aduși aici.

— Imposibil!...

„Asta nu se poate; aceasta ar fi un abuz groaznic al misiunei lui sacre! esclamă Olga, împreunându și fără voie mâinile, ca și cum ar fi voit să facă o rugăciune pentru victimele lui Robin.

— Da, roagă-te, Olga! zise tânărul medic mișcat.

„Roagă-te și cere de la cel atotputernic, ca să ne dea puterea și forța de a desveli faptele infame ale acestui miserabil, căci eu sunt decis a face aceasta chiar dacă ar fi să 'mi pierd viața.

Tânărul medic stetea cu privirea înfiorată înaintea Olgei.

In acest moment el i se părea ca un erou legendar, frumos, brav și bun.

— Puterile femeii sunt slabe, zise ea punându-și mâna pe brațul lui Hillmar, dar eu sunt curajoasă, crede-mă Hillmar,

și nu mĕ daŭ îndărăt de la nicĭ un pericol.

„Permite 'mĭ să 'ți daŭ ajutor la executarea nobilului d-tale proect ; poate să îți fiŭ de folos și dacă veĭ fi amenințat de pericol și de peire, atunci vom peri împreună !

— Olga ! strigă Hillmar cu privirea aprinsă de bucurie și cu vocea tremurândă, cum să 'ți mulțumesc oare pentru aceste cuvinte ?

„Voești să mergĭ cu mine umĕr la umĕr ?...

„Nu te îngrozești óre de misterele înfiorătóre pe carĭ le întâlnim ?

„Aceasta e maĭ mult de cât iubirea deaproapelui și datoria de om, aceasta e bunătatea unuĭ ânger, gata la orĭ-ce sacrificiŭ !

El îĭ apucase ambele mâinĭ fără ca ea să și-le retragă.

El privi drept în ochiĭ eĭ luminoșĭ și zise :

— Nu, nu, Olga, eŭ nu părăsesc încă speranța de a te numi odată a mea. Nu, fată drăguță și bună, voiŭ lupta ca să câștig și dacă nu voiŭ face aceasta cu spada în mână, voiŭ lupta prin fapte bune și nobile, prin carĭ mĕ fac demn de tine !

— Hillmar, te rog ! zise Olga, să nu ne gândim acum la noĭ, ci numaĭ la aceĭ nenorociți, pentru a căror scăpare ne-am aliat.

— Aĭ dreptate, Olga, replică Hillmar maĭ liniștit și încetă de a maĭ tatui pe fată.

„Maĭ știm o cale de a veni în ajutorul victimelor lui Robin. Este evident, că aceĭ nenorociți îșĭ primesc hrana printr'o a treea mână. Sunt sigur că bĕtrânul Ștefan, a cărui mutră antipatică mi-a insuflat totdeauna neîncredere și oroare, este complicele omuluĭ miserabil.

„Am să observ de aproape pe bĕtrânul tirĭtor ; îl voiŭ pândi spre a vedea unde dispare tot-d'auna fără veste serile și voiŭ întrebuința forța, daca nu voiŭ putea în alt chip, să storc o mărturisire de la el.

— Dar Ștefan e un om bĕtrân, Hillmar,— obiectă Olga,

— Nu putem avea considerațiĭ, Olga,— replică medicul— daca voim să ne atingem scopul.

„Ce plătește viața acestuĭ ipocrit bĕtrân, daca astfel putem scăpa poate alte zece existențe maĭ bune !

„Ș'apoĭ Ștefan e bĕtrân, ce e drept, însă tot e încă tare ca un tinĕr.

„L'am vĕzut trântind la pĕmânt pe nebuniĭ ceĭ maĭ renitenți, pe carĭ doĭ alțĭ îngrijitorĭ nu'ĭ puteaŭ birui.

— Cu atât e maĭ îngrozitor !— zise tînĕra fată cu voce plângătoare și frângându'și mâinile.

„Să nu'ți facă și d-tale vre un rĕŭ Hillmar !"

— Amândoĭ trebuie să ne punem viața

în rizic, Olga în privinţa aceasta trebue să ne înţelegem.

„Daca Robin va afla, că 'l cunoaştem secretul şi daca în acel moment nu vom fi în stare să 'l demascăm, atunci suntem pierduţi: atunci nu vom scăpa vii din această casă.

„Dar ştiu, că toate astea nu te vor speria şi că diseară deja mă veĭ însoţi în periculoasa mea inspecţie.

„Te voiŭ lua din chilia Hedvigeĭ şi totodată voiŭ îngriji, ca să te înlocuiască o altă îngrijitoare.“

— La revedere, Hillmar; te aştept.

Olga strînse încă odată mâna tînărului medic, apoĭ părăsi camera luĭ.

Era pe la 11 ore noaptea, când Hillmar intră în chilia Hedvigeĭ, spre a lua cu sine pe Olga, după cum s'aŭ fost înţeles.

Tînăra fată era gata.

Eĭ plecară amîndoĭ prin coridor şi fără a schimba un cuvînt ieşiră în curtea asilului.

Era o noapte de iarnă, senină, luminată de lună.

Clădirea, în care eraŭ închise atâtea suferinţe, era coprinsă de o lumină albăstrie. Nici un sgomot nu turbura liniştea ce domnea împrejur.

Hillmar se dete cu Olga în dosul unuĭ colţ de zid, ce despărţia asilul de grădina învecinată şi acolo se opriră spre a asculta şi a vedea, daca cineva nu trece prin curte.

— Colo e uşa,— şopti Hillmar— ce duce spre beciurĭ; ea e mică, aşa că omul trebue să se aplece spre a putea trece.

„În momentul când Ştefan va face aceasta, voĭ sări şi 'l voĭ apuca pe la spate.“

— Dar daca se va apăra?— întrebă Olga cu frică.

In loc să răspundă, Hillmar scoase din buzunarul gheroculuĭ un revolver. Ţeava armeĭ strălucia la lumina luneĭ şi totodată Olga ceti în faţa tînăruluĭ medic o resoluţiune sinistră.

Trecu o jumătate de ceas fără să se fi arătat ceva suspect.

Iată că de-odată se desină o umbră pe zidul din partea opusă.

Era un om, care trecea încet şi pe furiş prin curte.

— Este Stefan! şopti Hillmar apucând pe Olga de mână.

Bătrânul îngrijitor care se bucura atât de mult de încrederea doctoruluĭ Robin se apropia din ce în ce maĭ mult de ascunzătoare.

El avea în mână un coş mare închis şi privia cu precauţiune în toate părţile spre a se convinge daca nu este pândit.

In loc însă de a se apropia de uşa pivniţeĭ, după cum aştepta Hillmar, Ştefan se apropia de zid cam pe acolo unde se ascundeaŭ pânditorii.

Hillmar nu-şĭ putea închipui ce poate să caute bătrânul pe aci.

Şi se gândi că óre n'ar fi bine să sară pe el şi să-l târâe la pământ.

După câte-va secunde Hillmar se uită încă odată la locul unde stătuse Stefan acum însă nu-l mai găsi.

Bătrânul dispăruse aşa cum l'ar fi înghiţit pământul.

— Ne a scăpat, de bună seamă printr'o uşă ascunsă, zicea Hillmar, dar nu trebue să ne pierdem răbdarea, el o să iasă tot pe unde a intrat.

— Aşa dar, uşa pentru pivniţă e numai de aparinţă, adevărata uşe se află în zid, zise Olga.

— Aşa este, răspunse tânărul medic, şi mie mi se pare că întregul zid nu serv'ă la altceva de cât să ascundă drumul ascuns ce duce în casă.

Hillmar se furişă dealungul zidului şi examină fie-care piatră spre a afla dacă nu va putea să dea cum-va de o uşă. Nu găsi nimic.

De o dată Olga scoase un ţipăt de spaimă.

Hillmar se întoarse spre ea şi văzu cum fata'şi ţine capul îndreptat spre etagiul de asupra fără de a scoate vr'un cuvênt pe buzele sale.

Hillmar privi de asemenea într'acolo, dar nu putu să 'şi creadă ochilor, căci ceea ce văzu nu putea să fie de cât opera unei fantazii esciţate.

Dintr'o fereastră ce se afla imediat sub coperişul casei de nebuni, eşia încet un om, al cărui obraz galben era îndreptat spre lună.

Obrazul lui înconjurat de o barbă négră avea expresiunea unei dureri adênci şi semăna cu o figură de marmură albă pe care se reflecta razele palide ale lunei.

Omul se ţinea de girgiuvea cu o mână iar cu cealaltă se întinse spre olane.

— Nenorocitul cade, strigă Olga, el vrea să scape din casa de nebuni şi nu vede că merge în peire.

Ea voi să ţipe, dar tînărul medic o opri.

— E lunatic, zise el, şi dacă strigi cade şi se zdrobeşte.

Lunaticul se sui cu o dibăcie nimitóre pe olane în sus.

Un moment trupul lui atârnă asupra prăpastiei.

El se agaţă cu mâinile de tinicheaua ţeapănă a olanelor apoi se repezi cu dibăcia unui gimnastic şi acum se găsi ascuns pe coperiş.

Trebuia să fi făcut deseorî acest drum primejdios.

Cu siguranţa unui om care nu cunoaşte nici o primejdie el se tîrî până la capătul olanei, pipăi în jur cu mâna şi aflând că nu da de cât de cărămizi, o expresie dureroasă se manifestă pe obrazul lui.

— Curios, zise tînărul medic, acest lunatic face în fie-care nópte aceaşi trebă. Eu m'aşi rămăşi că acesta a făcut de

multe ori acest drum şi caută totdeauna aci un obiect ce a văzut în vis.

Lunaticul se retrase încet.

— Numai de ar ajunge norocos, zise Olga care abia îndrăznia să se uite în sus, acum a ajuns la olane, acum se lasă frumos în jos, acum a ajuns la giurgiuvea, o încolăceşte cu picioarele, mâinile lui se lasă libere, pare a atârna în văzduh,—ba nu, slavă domnului, a scăpat.

Intr'adevăr lunaticul se rătrase în celuia sa dispărând în dosul ferestrei.

— Şi ştii cine e acest nenorocit? întrebă Olga.

— Da, zise tînărul medic, e Barnov, condamnatul la moarte, care ne-a fost adus spre a fi observat.

— Şi'l consideri de lunatic?

— Fără îndoială, n'ai văzut cum umblă pe coperiş; în stare de deştept l'ar fi prins amţeala şi ar fi căzut la pământ.

„Numai un lunatic nu'şi pierde simţirea în ast fel de împrejurări, fiind că n'o are.

— Tăcere zise Olga, vezi colo la pólele zidului cum se ridică pământul acoperit de zăpadă, o figură iese la iveală

— E Stefan, zise Hillmar cuprins de agitaţie, el vine prin o uşă ascunsă, acum n'o să 'mi scape.

Figura, ce se ivea la câţi-va paşi depărtare de el, nu 'şi puse încă piciorul pe pământ, când Hillmar cu o săritură fu lângă el, îl prinse cu amêndouĕ mâinile de piept şi îl trânti la pământ.

Un sunet răguşit ieşi din pieptul isbitului, ce era ţinut sdravăn de gât.

Apoi medicul scoase un revolver şi îl îndreptă spre el.

— De unde vii tâlhar bătrân, strigă Hillmar, spune-mi ori îţi trag un gloanţ în cap.

— Ai înebunit doctore? zise Ştefan gâfâind, o să spun directorului că m'ai atacat noaptea.

— Lasă acusa în grija mea, răspunse Hillmar. Apropie-te Olga şi servă-mi de martoră, când o să provoc pe omul acesta să 'mi spună unde se află pivniţele suterane ale acestei case.

„Dacă nu 'mi răspunde la a treia întrebare, îl împuşc.

La amintirea de pivniţi suterane bătrânul îngrijitor se cutremură.

O spaimă groaznică îl cuprinse.

El începu să tremure.

— Vrei să-mi spui unde se află victimele? întrebă Hillmar?

— Nu ştiu ce vrei, lasă-mĕ, răspunse bătrânul în glas tremurător.

— Te întreb a doua oară unde sunt închisorile în care tânjesc victimele lui Robin?

Stefan tăcea, părea că se gândeşte.

Hillmar îşi apropia gura revolverului aproape de fruntea lui Stefan ast-fel că acesta simţi atingerea metalului rece.

— Pentru a treia oară, unde sunt?

— Vreaŭ să mărturisesc.

Tînĕrul medic îl lăsă liber, dar nu-şi întoarse privirea de la el, şi în vreme ce bĕtrânul se ridică, revolverul era îndreptat mereŭ spre dênsul.

— Condu-ne, strigă Hillmar.

Stefan făcu semn să 'l urmeze.

Uşa care era făcută să se potrivească în pavagiul curţei acoperea nişte scări înguste.

Hillmar îl urma cu revolverul aţintit spre el.

Olga venea în urmă.

La vre-o zece trepte ajunseră într'un coridor îngust.

— O să ne ducă în cursă, şopti Olga doctorului.

— N'aĭ teamă, zise medicul, la cel mai mic semn de această natură, îl daŭ la pământ.

Coridorul ducea într'un foişor pavat, la al cărui tavan se afla o lampă mică ce rĕspândea o lumină slabă în jur.

In jurul foişorului se aflaŭ şase uşi de fier şi fie care ducea într'o celulă.

Acestea eraŭ închisori în formă de cuşcă unde Robin obicinuia a 'şi închide victimele.

— Adu cheia, striga Hillmar îngrijitorului.

Acesta însă dete din umerĭ şi zise:

— Tocmaĭ de m'aĭ împuşca nu pot să-ţi daŭ cheia.

„Doctorul Robin singur o are.

„El le are pe toate asupra sa şi noaptea le pune sub perună.

— Minţi, strigă Hillmar, tu aducĭ în fie-care seară mâncare nenorociţilor, şi să nu aĭ intrare în închisorĭ?

— Nu, d-le doctor, rĕspunse Stefan, şi ca să nu aĭ nicĭ o bănuială contra mea, ia vezĭ cum comunic eŭ cu bolnaviĭ.

El se apropiă de o uşă, apăsă un resort, şi deodată căzu o placă ce lăsă o gaură cam de două palmĭ.

Hillmar se uită pe deschizătură dar iute îşĭ întoarse ochiĭ căcĭ era înfiorător ce vĕzu.

Temniţa nu era destul de înaltă cât să încapă un om; nu era largă cât să se poată întinză amândouĕ mâinile, în lungime avea cam la cincĭ paşĭ.

Şi acest spaţ îngust era plin de murdărie şi praf.

Prin o mică deschizătură în tavan intra o lumină slabă înăuntru.

Un pat de lemn, o masă şi un scaun era întregul mobiler al temniţeĭ, aşa în cât în zadar Hillmar se întreba cum pot să se cureţe aceştĭ nenorociţi.

Tînĕrul medic simţi un miros gróznic.

— Şi în aerul acesta să respire un om? Aicĭ se prăpădeşte cu desăvârşire. Nebuneşte dacă încă n'a fost nebun.

— Dar mi se pare că nu e nimenĭ în temniţă? întrebă Hillmar pe îngrijitor.

Acesta însă arĕtă într'un colţ al celuleĭ unde se afla o saltea.

Acolo se vedea o figură sdravănă ce sĕmăna mult cu un om.

Avea pĕr lung alb ce atârna în plete pe spate şi umerĭ.

O barbă lungă albă, ce se lăsa pe pept în jos şi îl învĕluia figura ca o mască albă.

Întemniţatul şedea cu ochiĭ închişĭ, dar nu dormia, şi era maĭ ales într'o stare de indolenţă şi apatie, nu'l maĭ interesa dacă se uita cine-va la el prin deschizătură.

Olga la vederea lui îşĭ acoperi obrazul cu mâinile.

In urmă începu să plângă.

Hillmar o consolă zicĕnd:

— Nu plânge, Olgă, toată mizeria ce vezĭ aicĭ, o să aibă curênd un capĕt. O să scăpăm pe nenorociţiĭ d'aicĭ, ţi-o făgăduesc.

Dacă tînĕrul medic s'ar fi uitat în momentul acesta la obrazul lui Ştefan ar fi văzut un zîmbet de bătae de joc trecênd repede peste trăsurile bĕtrânului.

— Şi câte victime se află acum în peştera doctorului Robin? întrebă tînĕrul medic.

— Numaĭ treĭ, răspunse îngrijitorul; eraŭ maĭ mulţi, dar cu câte-va luni înainte de aceasta aŭ murit treĭ.

— Aŭ murit?

„Aşĭ, aŭ fost omorîţi".

— Nu tocmaĭ, ci să zicem, aŭ căzut victimele ştiinţeĭ, zise Ştefan dând din umerĭ.

— O aciinţă, tu noţiune sfîntă, la ce fel de nelegiuirĭ serveşti tu ca manta!

— Doctorul credea, zise bĕtrânul îngrijitor, că prin trepanaţie póte să capete o privire adîncă în viaţa creerului sănătos, şi că maĭ târziŭ va isbuti să aducă din noŭ în regulă craniul trepanat.

— Şi operaţia aceasta, care în mii de cazurĭ să termină cu mórtea, striga Hilmar îngrozit, aţi făcut-o pe oamenĭ în deplin vârtoşĭ. Să povesteşte că indianiĭ sălbaticĭ din America iaŭ pielea de pe capul prisonierilor lor, dar cea ce faceţĭ voĭ e cu mult maĭ groaznic.

— Eĭ, directorul şĭ-a pus'o în cap şi eŭ trebuia să-l daŭ ajutor, zise Ştefan, era îngrozitor să vezĭ nenorociţiĭ legaţĭ cum se vînzoleau şi sbăteaŭ sub mâinile noastre până când doctorul îĭ ameţia. Şi după ce le-a ridicat o parte din craniŭ îĭ deştepta din narcosă spre a vedea dacă maĭ ştiŭ cugeta.

— Şi toţĭ muriau sub mâinile voastre?

— Numaĭ la două ceasurĭ după operaţiune, într'o săptămână am îngropat treĭ cadavre.

— Aţi îngropat? întrebă Olga cuprinsă de groază, aţi pus în pământ sfinţit pe oamenĭ ucişĭ?

— Cu cadavrele n'am maĭ făcut multe formalităţĭ, zise ajutorul lui Robin, eraŭ puşĭ într'un sac, şi eŭ îl duceam noaptea şi'l aruncam în rîŭ.

— Eĭ, condu-ne maĭ departe, porunci

Hillmar, nu ne ascunde nimic dacă ţi-e dragă viaţa, descopere-ne toate grozăviile că cel puţin să-ţi atenuezi vina prin aceea că ne-ai dat ajutor să demascăm pe ticălosul de Robin.

— Asta o vreau şi eu, zise Ştefan, fiindcă şi eu am o socoteală cu Robin.

„El mi-a fost făgăduit pentru ostenelile mele o mică moşioară unde să mă odihnesc la bătrâneţe, dar acum de câteorl'i aminteşc despre aceasta face urechia surdă.

„Dacă el e ticălos cu mine, aşa o să fiu şi eu cu el.“

„Vino să-ţi arăt ceva ce te va face să te îngrozeşti.

Cu vorbele acestea deschise o uşă ce se afla lângă uşa unde am văzut pe moşneagul cu părul şi barba albă.

Olga şi Hillmar priviau într'un coridor lung şi întunecos.

— Intră, zise îngrijitorul, dar cu precauţiune, la capătul coridorului se află multe scări.

Hillmar luă pe Olga de braţ şi o trase cu sine. Un aer igrasios îi lovi în obraz.

Olga sé sgudui şi sé alipi de Hillmar.

— N'ai teamă Olga, şopti tînérul medic, noi am câştigat jocul, căci aï auzit că s'a résculat instrumentul contra mesterului séu.

El merga cu Olga încet înainte.

Dar întunerecul era atât de mare încât la fiecare pas trebuia să se oprească dacă vrea să nu să isbească de ceva pedicl în drum.

— Unde eşti Ştefane, şopti el, mai durează mult, vorbeşte !

Nici un réspuns.

— Fă măcar să intre puţinică lumină din lampa ta, porunci tînérul medic

— Nu réspunde, şopti Olga cu un glas tremurător. Hillmar suntem singuri.

— Singuri ? o să vedem numai decât.

Tînérul medic se apropie de zidul igrasios şi începu a să trage pipăind spre uşa pe unde intrase. Dar nu găsi nicl o deschizătură.

Trecură câteva minute lungi. Năduşelile ieşiră pe fruntea lui Hillmar, el nu găsi nicl o ieşire.

Deodată un rîs diavolesc îl isbi urechia şi îl lumina de situaţia unde se află. El se afla cu Olga în cursă. Ştefan închise uşa în urma lor fără sgomot. Şi el se aflaü în una din celulele groaznice ce văzură mai adineauri.

— Olga, strigă el, unde eşti, apropiete de mine.

— Sunt lângă d-ta, Hillmar, să auzi liniştit de pe buzele copilei.

— Olga, am să-ţi fac o descoperire groaznică Suntem pierduţi.

— Am bănuit, réspunse Olga, şi nu mă surprinde. Aï curaj Hillmar, fii bărbat.

— Nu tremur pentru mine, Olgo, ci pentru d ta. Ca viaţa d-tale tînără să se

vestejască în peştera aceasta, asta mă îngrozeşte, mă omoară.

— Crezi că nu este posibil vre-un ajutor?

Fără să apuce se dea răspuns, se auzi de afară iute glasul triumfător al lui Ştefan:

— Trădaţi-ne, suflete nobile, dar mai aşteptaţi niţel. O să pun în sac cadavrele voastre şi să le arunc în rîu.

„Haha, cum o să rîză doctorul Robin când i voi povesti această glumă.

Apoi să depărtă rizând, paşii lui răsunau prin pivniţă până la urechile lui Hillmar şi Olga.

— Acum nu mai e nevoie să-ţi spun, Olga, ce este de sperat, şopti tînărul medic.

— Da, răspunse copila, o să murim dimpreună, Hillmar!

Şi'şi ascunse capul în mâni.

XXIX

Găsit şi pierdut

Inaintea casei preotului Juny din Schonhausen stetea încă căruţa, ce servia preotului pentru escursiunile sale; calul bătea cu picioarele în zăpadă.

Bătrânul preot ieşi din casă, Sofia îl urmă.

Muta era îmbrăcată în negru, ca şi cum ar merge la vre-o înmormântare.

Calăul o lua înainte.

— Eşti supărată şi tristă, copila mea, zise popa, şi într'adevăr e un drum tocit ce facem.

Muta dete din cap.

Preotul urmă:

— Dar era de datorinţa omenească să împlinesc cererea bietului Vilhelm Friderich.

„El e condamnat la moarte şi ispăşeşte fapta ce a comis.

„Judecăţii au aflat că e culpabil, dar împăratul fu mişcat de căinţa lui Vilhelm şi a comutat pedeapsa capitală în închisoare de cinci-spre-zece ani.

„Dar ce se întâmplă?

„Vilhelm răspunse la graţiarea împăratului prin o scrisoare de patru coale, în care mulţumeşte pentru îndurarea faţă cu el şi refuză graţiarea rugându-se să fie executat fiind-că el cu sufletul său încărcat de păcate nu mai vrea să trăiască.

„Execuţiunea o să se facă mâine.

„A cerut însă un favor, anume că eu să-l mângâi şi consolez în noaptea înainte de execuţiune, şi ca să te mai pot vedea pe tine odată.

Preotul tăcu şi se uită în pământ, el ştiu că îl aşteaptă mari suferinţe.

Către seară ajunseră la închisoarea din Moabit, şi după câte-va cuvinte fură conduşi la prisonier.

Când îl văzu Vilhelm sări în sus de bucurie.

— Ai venit, strigă el şi sărută mâna

preotului, m'aĭ ascultat şi o să mĕ consolezĭ în ceasurile din urmă.

„Şi te pot vedea şi pe d-ta, zise el adresându-se către muta, care m'aĭ făcut să-mĭ recunosc greşala şi să mĕ ispăsesc.

— Mĕ bucur zise preotul, că nu te sperie apropierea morţiĭ.

— Nu, părinte, nu simt nicĭ o frică, răspunse Vilhelm, groaza de putrezire e nimica faţă cu conştiinţa pe care o am acuma.

„M'am ispăşit, m'am ispăşit.

— Da, fiul meŭ, şi dacă te veĭ prezenta înaintea judecătoruluĭ ceresc, îndurarea luĭ se va revărsa pe tine şi tu te veĭ ridica ca un duh neprihănit şi curat.

Vilhelm strânse mâna preotuluĭ.

— Aş vrea să-ţĭ fac o întrebare, zise el ; crezĭ părinte, că sufletul omuluĭ maĭ trăeşte după moarte ?

„Că de şi trupul nostru putrezeşte şi se descompune, sufletul meŭ subsistă şi nu se stinge ?

— Aşa este fiul meŭ, răspunse preotul, sufletul tĕŭ o să trăiască şi după moarte dar într'o lume maĭ bună şi maĭ curată de cât aceasta pe care o părăseştĭ acum.

— Şi crezĭ sfinţia ta, că după mórte o să revedem pe aceia pe carĭ 'ĭ-am iubit cât-am trăit pe pământ ?

— Negreşit, răspunse preotul, căcĭ nu există despărţire absolută nicĭ aicĭ nicĭ în cea l'altă lume.

„Vezĭ şi primăvara ne zice adio când îĭ trece vremea, dar iar se întoarce să ne răcorească sufletele.

„Dar ia spune-mĭ fiul meŭ, pe cine aĭ dori să vezĭ în lumea cea l'altă ?

Vilhelm şovăĭ un moment apoĭ zise :

— Mĕ veĭ condamna, d le părinte că nu-mĭ pot desface gândurile de la aceea care a fost pricina nevinovată a omoruluĭ comis, dar pe ea aş dori să o revĕz, strigă el cu ochiĭ aprinşĭ, căcĭ gândul meŭ şi acum aleargă la ea, şi de pe marginea mormântuluĭ îĭ strig :

— Te iubesc, Olga.

Condamnatul şterse o lacrimă ce lunecase pe obraz în jos.

In momentul acesta uşa închisoreĭ ce deschise şi calaul Krantz intră.

„Obrazul luĭ era sombru întunecos.

El se apropiă de condamnat şi 'ĭ întinse mâna.

— Sĕrmane băiat, zise el mişcat, am venit să ţĭ spun că îmĭ pare rĕŭ de soarta d tale.

„Dar eŭ am bănuit că aşa o să se întêmple.

— Sunt vesel răspunse Vilhelm, că îţĭ maĭ pot vorbi înainte de a mĕ primi din mâinele judecătoruluĭ.

„Am să-ţĭ fac două rugăcinuĭ : una e, că să-ţĭ faci teaba cât se poate de iute, a doua că din pĕrul ce aĭ să mĭ-l taĭ să daĭ o suviţă acestuĭ venerabil domn.

Apoĭ se adresă către preot :

— E singurul semn de suvenir ce pot să-ţĭ las.

„Limba mea nu este în stare să exprime ce mult îţi datoresc că m'ai adus la calea adevĕrului.

— Iţi făgăduesc, rĕspunse Krantz, că amêndouă aceste o să le împlinesc.

„D-ta, d-le părinte o să ai şuviţa; iar eŭ Vilhelm de asemenea aşi dori să păstrez una, căci tot-deauna te-am iubit.

— Bine, zise Vilhelm, şi mi-ar plăcea să-ţi mai încredinţez ceva, ce şi pentru viaţă are valoare şi o să rĕmâe la d-ta până când întâmplarea nu va face să te'ntâlneşti cu acea pentru care era destinat.

Cu vorbele acestea el scoase o verigă de aur de pe deget şi o dete călăului.

— Inelul era destinat pentru Olga, şopti el, dacă o veĭ întâlni odată în viaţă dă-l el.

Cu măhnire se uita el la inel, şi lacrămi strălucitŏ în ochiĭ lui.

— Am fost sperat, zise el cu glas rĕguşit, că-l voĭ putea da amantel mele într'un ceas norocos.

„Ah, dar toate s'aŭ schimbat, viaţa rĕmâne în urma mea ca o proastă zi de iarnă.

„Seara se apropie, sfirşitul e aci.

Tăcere adîncă urmă acestor cuvinte ale lui Vilhelm.

Nu se auzia de cât suspinele Sofiei care se lăsase pe un scaun.

Deodată uşa se deschise şi un paznic intră şi anunţă că o femee bătrâna doreşte să vorbească condamnatului.

— Mie? strigă Vilhelm.

Dar înainte de a mai întreba, o femeie mohorîtă intră în năuntru şi cu lacrimi în ochi zise:

— Bietul meŭ Vilhelm, am trebuit să te mai văd odată.

— Marta, strigă Vilhem, tu buna mea Marta.

„Tu a doua a mea mamă, ah de ce îţi faci supărarea când mĕ vezi atât de miserabil?

— Pentru că n'am putut alt fel, zise bătrâna, a trebuit să viŭ să-ţi cer iertare.

— Iertare?...

„Dar ce am eŭ să 'ţi iert?

— N'am fost nevoită să mărturisesc înaintea judecătorului contra ta? zise bătrâna măhnită, eŭ am fost singura martoră care am văzut fapta groaznică, şi trebuia să vorbesc adevărat.

— Bine aĭ tăcut, bătrâno, rĕspunse Vilhelm, eŭ însu-mi m'am presentat judecătorilor, nu eŭ am cerut să se facă justiţie?

— Mai bine n'o făceaĭ, zise bătrâna, n'ar trebui să morĭ atât de tînĕr.

Bătrâna îşi puse mâinile pe capul pletos al tînĕrului.

Apoĭ zise:

— Acum pleacă şi spală cu sângele tĕŭ propriŭ pata ce aĭ făcut pe sufletul tĕŭ.

Ea nu mai putu vorbi.

Ar fi căzut leşinată la pămînt dacă preotul Juny şi călăul Krantz nu ar fi răzimat-o.

Încă odată mai strânse în braţe pe condamnat şi puse o sărutare pe fruntea lui.

Apoi şovăi spre uşă.

Popa, Sofia şi călăul stătură mai multă vreme la condamnat.

Noaptea trecu cu greu, era cea din urmă nópte a lui Vilhelm.

Când se lumină de ziuă, procurorul intră în închisoare şi actul lugubru îşi luă începutul.

Şi ce curios s'a petrecut.

Procurorul şi funcţionarii înalţi carî asistaŭ la execuţiune aveaŭ lacrimi în ochi, când condamnatul fu condus la masa unde i se citi încă odată sentinţa.

— D-ta aĭ refuzat graţiarea M Sale împĕratului ? întrebă procurorul, dorinţa împĕratului este să ţi ofer încă o dată graţiare

„Încă eşti tînĕr şi închisórea de cinci-spre-zece anĭ nu este pentru viaţă.

„Încă aĭ să trăeşti o bună bucată de vreme, hotĕreşte până mai e timp.

— M'am hotărît, răspunse condamnatul, vreaŭ să mĭ ispăşesc crima mea prin moarte.

— Fie, şi se va împlini dorinţa, răspunse procurorul; călăul Krantz, îţi predaŭ condamnatul, fă-ţi datoria.

Krantz prinse pe Vilhelm de braţ şi'l conduse la bloc, unde aşteptaŭ deja ajutorii lui.

Cu cât se apropia Vilhelm de bloc, cu atât îşi iuţia paşiĭ.

El voia să moară ca un om liniştit şi liber.

— Desfă vesta şi cămaşa, şopti călăul lui Vilhelm

Vilhelm tremura, dar totuşi se desfăcu fără ajutor strĕin.

In momentul următor i se puse capul pe bloc, securea se ridică, sbârnăi prin aer şi capul încruntat căzu în aşchiile de ferestreŭ ce eraŭ aşternute în jurul blocului.

Crima de paricid fu ispăşită.

Soña îşi pierdu simţirea când vĕzu strălucind securea prin aer.

Ea mai vĕzu în urmă că capul mort fu pus în coşciug negru, mai mult nu ştia nimic.

Preotul puse pe nefericita, cu ajutorul funcţionarilor, pe scaun.

După ce-şi veni în simţirĭ, Krantz o întrebă cum îi merge.

— E mută, zise preotul, nu poate să rĕspundă.

— Pare a fi foarte mişcată, rĕspunse Krantz, e galbenă şi buzele-i tremură. Esecuţiunea nu e un spectacol pentru fiinţe atât de gingaşe.

— Nu ştiŭ, zise preotul dacă este cu cale să fac drumul cu ea în starea în care se află.

„Eŭ trebue să fiŭ mâne la Schönhausen spre a celebra serviciul d-zeesc şi

nu mi-ar plăcea s'o las în Berlin, căci mă tem că i s'ar putea întâmpla o nenorocire.

— Dacă e numai asta, îţi dau eu un sfat.

„Eu plec acasă şi într'o jumătate de ceas sunt la mine.

„Dacă dama nu se teme să doarmă o noapte în casa călăului, eu o iau cu mine şi pe mâine dup'amiază o duc la Schönhausen.

— Îţi mulţumesc pentru propunerea aceasta.

„Nu-i aşa, Sofia, zise preotul către muta, d-ta vei merge cu acest brav om care s'a dovedit de prietin al nefericitului nostru Friedrich

Sofia dete semn că se învoeşte, ea fu dusă de către preot la căruţa bătrânului şi după un scurt rămas bun se despărţiră.

Preotul îi făcu din depărtare semn cu batista.

Krantz porunci cocoşatului de pe capră să mişte iute şi după un sfert căruţa se opri dinaintea casei călăului.

Maria avu pentru cei sosiţi o cafea căldicică, şi muta se răcori nitel de gustul acestei cafele.

Krantz spuse nevestei sale că nenorocita nu poate să vorbească, de aceea începură să se înţeleagă prin semne.

— Poate vederea copilului, gândi Maria, îl va face bucuria şi ordonă cocoşatului să aducă copilul.

Ralph privi pe streina cu ochi neîncrezători.

Ce nevoe avea ea să vază copilul. El era gelos de oricine se apropiă de copil, de acea plecă mormăind şi bolborosind.

După câteva minute se întoarse. Pe copil îl ţinea pe braţe, şi micul Fritz ţipa de bucurie şi cu braţele sale cuprindea capul diform al cocoşatului.

— Vezi copilul nostru, zise Maria către mută, nu-i aşa că e frumos.

Aci se întîmplă ceva curios.

Abia aruncase muta o privire pe copil, când iute se repezi de pe scaun şi se apropiă de el cu braţele deschise. În obrazul ei palid se zugrăvia o surprindere, o agitaţie ce o făcu să tremure în întreg trupul.

Apoi cu braţele deschise şi cu paşi liniştiţi, fără de aşi lua ochii de pe copil, merse spre cocoşat, cuprinse capul copilului cu amêndouê mâinile şi se uită la el ca şi cum ar vrea să-l soarbă cu ochii

Deodată erupse în lacrimi, îşi lipi buzele de buzele copilului şi-l strînse la sine aşa în cât Ralph trebui să cedeze.

Era vedit că Sofia voia să vorbiască. Ea făcea sforţări grozave spre a scoate un singur sunet, dar de geaba, numai buzele i se mişcau agitate.

— Ea ar avea să vă spună ceva, zise Krantz, fără îndoială, vezi cum îl mângâie, cum îl sărută, pare că o mamă îşi mângâie copilul său.

Abia zise Krantz vorbele aceste când Sofia se apr pă de el, îşĭ puse mâna pe umĕrul lui şi începu să mângâie pe copil din nou.

Apoĭ se uită la călău atât de intim, atât de rugător ca şi cum ar vrea să zică:

— Aĭ spus vorbe adevĕrate, ajută-mĕ.

Krantz se gândi câte-va minute, apoĭ zise: .

— Eĭ, dacă nu poate să vorbească, atunci va putea să scrie ce o mişcă atât de puternic.

„Iute, Ralph, adu hârtie, cerneală şi condeĭ.

Cocoşatul plecă.

Se vĕzu însă pe el că îşĭ face datorinţa cu de-a sila, cât asistase aci el făcu o mutră cu atât mai mânioasă cu cât Sofia mângâie mai mult pe copil.

Ralph aduse cele cerute.

Călăul le puse înaintea mutel şi zise:

— Scrie ce te mişcă atât de puternic.

Ochiĭ Sofieĭ să aprinseră.

Ea apucă condeiul şi fără a lăsa pe copil din braţe scrise cu mâna tremurătoare:

— Eŭ am pe copilul meŭ în braţe, sângele şi carnea mea, aşa să-mĭ ajute D-zeŭ în ceasul din urmă.

„Mĭ s'a furat şi nu l'am putut regăsi acum este din nou al meŭ.

— Copilul d-tale! strigă călăul şi nevasta sa deodată.

Apoĭ călăul adaugă:

— Este un mijloc de a afla numaĭ decât dacă vorbeşte adevĕrul.

„Copilul când tu găsit purta o podoabă la sine.

„Dacă ştie cum era aceea atunci e capilul eĭ.

Din noŭ se plecă Sofia pe hârtie şi scrise:

— Era un lanţ mic de aur de care atârna un medalion de argint cu inscripţia: suvenir dulce.

— Ciudat joc al dracului, zise călăul, e băiatul eĭ, ce l'a regăsit.

„Noĭ n'avem nicĭ un drept să-l reţinem.

— Eştĭ în toată firea, meştere? strigă cocoşatul şi obrazul lui se înjecta, vreaĭ să daĭ copilul celuĭ dintâĭ noŭ venit, pentru că a ştiut să mintă cu dibăcie.

— Tacĭ din gură, strigă călăul şi nu te amesteca în treburĭ ce nu te privesc.

— Nu mĕ privesc, copilul să nu mĕ privească? Dar cine l'a curăţat de când a venit în casă, cine la culcat în pat şi l'a îngrijit ziua şi noaptea când a fost bolnav, şi pe cine iubeşte copilul, pe mine, pe mine singur. Vezĭ cum îşĭ întinde mâna spre mine şi vrea să vină la mine.

„Şi pe mine nu mĕ priveşte copilul acesta?

„Meştere, dacă daĭ copilul din casă atunci eŭ nu rĕmân nicĭ un moment maĭ mult.

Bietul cocoşat gesticula ca un nebun, lovea cu picioarele în pământ şi trântea în masă cu pumnul Lacrimile îi deteră pe ochi, şi de fie-care cuvênt al său să anzi o dragoste nemărginită.

— Eŭ ştiŭ că tu iubeşti pe copil, zise Krantz, dar fii cuminte, Ralph, vezi că e aici mama copilului şi îl cere, la ea va fi mai bine îngrijiat.

— Aveţi probe că ea este cu adevărat mama lui? întrebă brusc cocoşatul.

— Neresturnabile, căci de unde cunoştea ea taina lanţului şi a medalionului.

„De unde ar şti ea că copilul nu este al nostru, apoi mângâierile şi mişcătoare când a luat pe copil în braţe, nu vorbesc toate în favoarea ei?

Cocoşatul trecu cu mâna prin părul său roşcat şi sbîrlit.

— Aşa dar, zise el, v'aţi hotărît să daţi pe copil?

— Bine înţeles, şi fii liniştit, Ralph. Deşi copilul iese din casa noastră, tot nu e pierdut; tu ai voe să l vezi.

— Nu vreaŭ să-l vĕz, răspunse cocoşatul cu încăpăţânarea unui copil.

„Eu nici nu vreau să l vĕz dacă e scos din casă. Şi ce-ar fi şi asta să-l vezi odată în patru săptămêni, până în urmă abia te recunoaşte. Un astfel de copil nu iubeşte de cât pe acela pe care îl vede mereŭ lângă sine. şi care mereŭ se joacă cu el.

El se întoarse în căsuţe, şi părăsi odaia fără a se uita la streina şi la copil.

— Bietul băiat, mi-e milă de el, zise Krantz după ce uşa se închise, el a iubit pe copil şi s'a jertfit pentru el. Nu te supăra pentru felul său brusc.

Sofia clătină din cap. Cum s'ar fi putut ea supăra în momentul acesta, ea era din cale afară fericită, o nouă lume, o nouă viaţă i se deschise. Ea îşi avea copilul din nou, toate suferinţele eraŭ uitate Nu mai simţea nenorocirea că n'are darul de a grăi. Toate, toate le avea în copilul său, pe care'l strângea în braţe şi îl săruta nebuneşte. Şi ce va zice părintele Juny mâine când îşi va duce copilul în casă? Ea cunoştea inima lui bună, el va lăuda puterea lui Dzeŭ care a făcut ca muma să'şi găsească copilul, şi îl va da bucuros adăpost sub coperişul său Dar oamenii din sat cum vor şopti, cum vor cleveti când vor vedea deodată copilul?

In obrajii Sofiei se urcă deodată sângele. Un sentiment de ruşine o copriuse. Dar o privire din ochii lui era de ajuns să-l să rispească ori ce îngrijire, ori ce îndoială

— Vorbească oamenii ce vor vrea, îşi zicea dânsa, pe mine nu mă supără nimic. Tu copilaşul meu cu părul tĕu de aur, cu ochii tĕi albaştri, cu mânuşiţele taie mici, tu eşti fericirea, mândria şi viaţa mea

— Aş dori să mergi acasă, zise Krantz,

dar nu te pot lăsa. Vezi cum ninge afară. Mi aș omorî calul. Încă azi și peste noapte trebuie să rămâi aici.

Sofia rămase.

Ceasurile îi trecură iute. Ziua fu scurtă pe cât s'a jucat cu copilașul său. Și ce plăcere avu să și culce copilașul cu sine în pat, să-l strîngă la sînul său, precum o făcuse atât de des înainte de aceasta.

— Dormi dulce, dragul meu, își zise ea în gând, mâine o să mergi cu mama ta la bunul și drăguțul tău bunic.

Numai după ce s'a convins, că copilașul doarme bine, s'a întors la odaia unde se afla călăul cu nevasta sa la masă.

— Poftim cu noi la masă, zise Krantz, azi la amiazi n'ai mâncat de bucurie nimic, dar acum o să stai cu noi. Poftim ouă cu slănină, șuncă și cărnați, apoi un pahar cu bere, poftim.

Călăul o iubea din tot sufletul; dar ea luă foarte puțin, se ridică iute de la masă, și alergă în odaia învecinată. Trebuia să și vază copilul și să se încredințeze dacă mai e acolo.

Copilul zăcea în pat și dormea. Sofia îl sărută pe frunte, apoi se depărtă din nou, închizând încet ușa.

Abia părăsi ea odaia de dormit, când în dosul dulapului de lângă pat, se produse o mișcare.

Capul diform al cocoșatului ieși la iveală.

Îndată ce Ralph se convinse că nimeni nu e în odae se furișă în vârful degetelor până lângă pat.

El se uită cu privire gingașe la copil, dar o hotărîre groaznică străluci în obrazul lui.

In urmă ridică pumnul amenințător spre ușă pe unde ieșise Sofia și mormăi:

— Nu, n'o să las să ajungi pe mâini streine.

„Te iau cu mine și o să te îngrijesc.

„E mai bine și pentru tine și pentru mine.

Apoi ridică pe copilaș în pătușorul său, îl înfășură în niște rufe ce se aflau lângă leagăn, apoi privi încă odată spre ușă, strînse copilașul în brațe și ieși pe ușa îngustă ce ducea la scară.

O luă cu repeziciune nebună pe scară în jos uitându-se în jur cu precauțiune spre a nu fi observat, și dete în curte.

Aici era grajdul unde se afla calul și colea deoparte șopronul cu căruța.

Cocoșatul intră în șopron.

Scoase căruța, înhămă calul și în câteva minute fu gata.

Din curte dădea o poartă în stradă.

Poarta era înțepenită cu o prăjină pusă în curmeziș.

El luă prăjina și deschise încet pórta.

Apoi se sui în căruță și într'un braț ținând copilașul, prinse hățurile cu o mână, dând calului semn de plecare prin buze.

In momentul următor părăsi curtea şi alerga nebun înainte.

Dar era greŭ a străbate prin zăpada ce acoperea drumul de ţară.

Calul se sforţa din toate puterile, nici nu avea nevoe de biciŭ, şi totuşi lui Ralph i se părea că mergea prea încet.

— Alergă, căluşelul meŭ, zise cocoşatul, noaptea aceasta câte-va leghe, şi de aci încolo o să te odihneşti.

„N'o să lăsăm noi să ni se ia băiatul.

El strînse din noŭ pe copilaş la sine, şi obrazul lui pocit se lumină la ideea că n'are să se mai despartă de el.

Era un ceas de când căruţa se afla pe drum

Spandaŭ rămase îndărăt şi începeaŭ să se vază deja turnurile din Berlin.

Dar noaptea neagră era în jurul lui, şi fiind că el nu îndrăznia să aprinză lampa de la căruţa, nu vedea drumul de cât la strălucirea zăpezei.

— Acum vor fi aflat, mormăi el, că am plecat.

„Cum s'or plânge şi s'or văeta ; dar ce folos....

„Pasările aŭ fugit şi colivia a rămas goală.

„Călăul o să mă prigonească, o să pună cerul şi pământul în mişcare spre a mă avea în ghiarele lui.

„Dar n'o să isbutiască, căci Ralph e mai şiret decât el.

„Iacă acolo străluceşc luminările din Berlin, acolo se găsesc milioane de oameni ca într'un furnicar; acolo o să capăt şi eŭ un adăpost şi nu o să mă mai găsească.

„Şi ce viaţă frumoasă o să ducem, Fritz dragă; o să lucrez ziua şi noaptea pentru tine.

„Apoi după ce voiŭ fi câştigat ceva parale o să'mi închiriez o odae frumósă, îţi cumpĕr un pat drăguţ şi haine curate, mai târziŭ te trimit la şcoală, şi tu o să înveţi şi o să te faci un om cum se cade, şi noi o să trăim tot dimpreună ca doi prieteni.

„Pe urmă...

O lovitură zdravănă lovi căruţa şi deşteptă pe cocoşat din visurile sale.

Calul dete de vre o piedică în întuneric, căci căzu jos şi împleticit în strénguri şi curele se sbătea grozav spre a se putea ridica.

— Stai, căluşelul meŭ, că 'ţi viŭ eŭ într'ajutor, strigă cocoşatul.

Dar când voi să se dea jos făcu o descoperire ce 'l făcu să ţipe de spaimă şi să se lase îndărăt pe pernele căruţei.

De amêndouĕ laturile căruţei apărură doue figure negre, cari la primul moment aveaŭ aerul de nişte indivizi suspecţi.

— Miluieşte-ne, boerule, strigă o babă bătrână sbârcită, apropiindu-se de căruţă şi privind la Ralph.

Cocoşatul strînse bine mănunchiul bicinlui şi zise :

— Noaptea nu se scoate punga şi mai

ales pe drum de țară ; calul meŭ a căzut, ia vedeți să'l ridicați și vĕ daŭ un bacșiș.

La spatele babei se afla un pungaș bărbos cu o măciucă în mână.

Acesta se apropiă de cal și 'l luă de dârlogi.

In acelaș moment un al treilea individ se sui cu dibăcia unei pisici în căruță și se aruncă cu toată puterea asupra *cocoșatului*.

Totdeodată baba cuprinse copilașul cu amĕndouĕ brațele și'l smulse din mâinile lui Ralph, care stetea rigid sub mâinile banditului.

— Copilul, strigă cocoșatul, copilul meŭ, vĕ daŭ punga dar redați 'mi copilașul.

Mâna banditului îl cuprinse gâtul.

Obrazul lui se *apropia* de fața lui Ralph, acesta observă că banditul n'are de cât un ochiŭ.

— Incoace *banii*, strigă chiorul, dă toi ce ai ori te sugrum.

„Și se părea că nu glumește fiind că îl strânse pe cocoșat în cât abia mai putea să respire.

Dar până ce el era ast fel în primejdie ochii lui căutaŭ *în jos* pe copilaș.

Și vĕzu cum baba la câți-va pași de acolo smulse hăinuțele de pe trupșorul lui și căută vre-un brațer, lanț ori medalion.

Baba bestială nu avea milă, desbrăcă pe copilaș în mijlocul gerului.

Cocoșatul isbucni în turbare.

Cu dinții lui ascuțiți *muscă* brațul chiorului ast-fel în cât aceeta țipă de durere și fu nevoit să-l lase pentru un moment.

Se făcu o trântealâ și părulală în căruță, când era cocoșatul trântit între perini, când ajungea chiorul pe marginea căruței și în primejdie de a se rosgoli la vale.

Amândoui se luptaŭ cu o *furie* nebună.

— Mateĭ, strigă chiorul, ajută mĕ, nu ajung la capăt cu dobitocul de cocoșat.

Provocatul voi să I dea ajutor, dar un țipăt ce scoase baba îl făcu să se apropie de dĕnsa.

— Omule, ia vino încoace, strigă baba am făcut o descoperire curioasă.

„Asta-i băiatul ce *tu mi*-l'ai adus în casă, și cu care a fugit blestemata aia ce m'a nenorocit

— E cu putință ? strigă vechiul cantonier, nu te înșelĭ, bĕtrâno ?

— Nu, nu, sunt încredințată, șopti bĕtrâna, ia apropie te, vezi.

„Poartă același lanț de aur cu medalionul de arg'nt.

„E el, același copil.

— El, atunci am făcut un vĕnat bun, șopti soțul ei, tu știi că boerii plătesc mult pentru copiĭ lor ; aci putem să stoarcem.

O rînjitură diavolească poci și mai mult obrazul babei.

— Vin o, zise ea, să lăsăm pe Magistrul singur, noi s'o ștergem.

Matei se învoi și frumoasa pereche dispăru.

Cocoșatul nu observase că copilul s'a furat căci chiar atunci să rostogolì cu chiorul din căruță și se tăvăliaŭ amândoi la o laltă în zăpadă.

Ralph căzuse atât de nenorocit încât ajunse de desupt și chiorul se dete acum pe el și îl scotoci buzunarele cu furia unui tigru.

El îi smuci lui Ralph punga, în care acesta își avea tot avutul său, apoi îl dete cu un box o lovitură în obraz și o luă la fugă sperios de clopoțeii unei căruțe ce se apropia.

Cocoșatul rămase plin de sînge leșinat pe drumul de țară.

Dar dacă vêntul l-ar fi adus la ureche văetele din casa călăului. Ralph s'ar fi deșteptat din leșinul său.

Acolo mama se văeta, își frângea mâinile, își smulgea părul, aproape nebună, căci i se furase copilul ce regăsise. Călăul alerga în odae în odae, strângea din pumni și înjura groaznic.

— El a călcat porunca mea și a împlinit pofta sa, strigă el, a furat copilul de la mama sa, asta o să 'mi plătească. Nu mai plânge, sermană doamnă, zise el cu glas blând Sofiei, eŭ o să fac totul spre a'ți regăsi copilul.

„Stîrpitura n'a putut să fugă departe, el a mers la Berlin și acolo o să 'l găsesc.

„Ai curaj.

„Mâne te duc la Schönhausen și de acolo o iaŭ spre Berlin ca să 'l denunț poliției.

Dar consolarea călăului nu putea liniști durerea ce gemea în inima bietei mute.

Sofia petrecu întreagă noapte în picioare.

Dimineața avea obrajii umflați și ochii injectați.

Mereŭ se apropia de patul unde își culcase copilașul, pipaia ca nebuna pernele și 'i era ca și cum copilașul ei ar fi fost dus afară și îngropat în pământul ghețios.

Un sentiment tainic îi spunea că n'o să-și mai regăsească copilul.

Așa dar destinul a făcut ca ea să-și găsească copilul numai spre a o face să îl piardă din nou.

Soarta își bătea joc de inima ei de mamă.

I se părea ca și cum norocul i-ar fi zîmbit un moment și apoi ar fi dispărut cu cruzime și s'ar fi nimicit ca o bășică de săpun ce se sparge în aer.

Cu ochii întunecoși se uită Sofia în pământ.

Ea se gândea la povețele pioase ale preotului, și nu 'i mai venea să creadă în învățăturile lui.

Cum, se poate ca D-zeŭ să facă să-și

regăsească copilul ca în momentul următor să-l piardă din nou ?

Sofia se afla pe marginea necredinţei, a îndoielei. Era ca şi cum deodată cu copilul său a fi perdut şi orî ce sentiment moral şi religios

Ea se rezămă de fereastră şi se uită afară la ţinutul plin de zăpadă, şi îi veni în minte cântecul vechiŭ :

Cine crede în Dumnezeŭ
Crede în norocul sĕŭ
Cine-admiră al luĭ chip
Nu zideşte pe nisip

Ea nu esprimă vorbele aceste, dar ele rĕsunau în inima şi pe buzele ei.

Călăul înţelese ce se petrecea în sufletul ei.

El o prinse de mână se uită cu milă în obrazul ei şi zise :

— Aĭ încredere în D-zeŭ, el n'o să te părăsească.

„Iar eŭ din parte-mi o să fac tot ce este posibil unuĭ om să facă.

XXX

Vrăjmaşul primejdios

Pe peronul gărei din strada Frideric care servă pentru comunicaţie cu lumea depărtată, se plimba într'o seară de Ianuarie un bărbat învelit într'o manta elegantă şi părea că aşteaptă sosirea trenului fulger de la Colonia.

Din când în când scotea din buzunar un ceasornic de aur.

Timpul i se părea lung.

El se uita mereŭ înainte dacă nu soseşte încă trenul.

In fine se vĕzu în depărtare că se apropia din ce în ce, locomoliva sufla şi fluera din ce în ce mai aprópe.

Clopoţelul de semnal sună în urmă şi trenul se opri în gară.

Uşile de la vagóne se deschiseră şi călătorii ieşiră pe peron.

Domnul în manta intră într'un cupeŭ de clasa a doua şi întinse mâna veselŭ unuĭ alt călător.

Noul venit era de o statură mijlocie; obrazul luĭ ras îl făcea să samene mai mult cu un artist; ochiĭ luĭ străluceau de spirit, curaj şi hotărire.

Părul luĭ preserat icĭ şi coalea de fire de argint probaŭ că omul nostru se afla încă în vîrsta cea mai viguroasă.

— Fiĭ bine venit, mister Bristol, zise domnul cu mantaua, când dimpreună cu streinul părăsi peronul, scuză că n'am ordonat feciorului meŭ să vie să ia bagajile d-tale, dar eŭ am vrut să ţin în ascuns şi înaintea luĭ John plecarea mea.

— Bine aĭ făcut, lord, rĕspunse cel ce se numia Bristol, nu e nevoe încă mĕ vază nicĭ feciorul d-tale; de altfel oameniĭ de felul meŭ sunt obişnuiţi a călĕtori fără calabalic, şi eŭ o să fac să mi se trimeată în urmă dacă voiŭ vedea că petrecerea mea la Berlin o să fie de lungă durată.

— Asta o să fie, rĕspunse lordul.

„Şi din cei cari aŭ asistat la înmormêntarea lordului Nelson vor recunoaşte pe fratele decedatului?

„Noi avem a face cu o aventurieră şireată—dar asta mai târziŭ.

„Ei, cum aĭ trecut marea?

— Am avut două zile de vijelie, după ce am părăsit portul New-Yorck. Mai târziŭ însă s'a făcut timpul frumos şi splendid.

„De altfel eŭ sunt un vechiŭ călĕtor pe mare, milord.

„Am trecut oceanul atlantic de paispre zece orĭ deja.

„Am fost cu o espediţie la polul nordic, am umblat prin India.

„Astfel nu prea'mi pasă de o căciulă plină de vênt.

— Şi tot-d'auna aĭ urmărit acelaşĭ scop? întrebă lordul Nelson.

— Chiar şi în espeditiunea de la polul nordic, la care am luat parte din interes ştiinţific, am urmărit o crimă ascunsă.

— Nu de geaba te-aŭ supranumit regele detectivilor americanĭ; numele de Frantz Bristol se bucură în Statele unite de o reputaţie, aşĭ putea zice de o iubire ce numaĭ prin marile succese este justificată.

— Eştĭ prea amabil, lord Nelson, rĕspunse Bristol, e drept că norocul încă mĕ favorisează, fără niţel noroc nu plăteşte nimic nicĭ precauţia nicĭ şiretlicul.

— Sper că n'o să ne părăsească norocul nicĭ acum, zise lordul, dar ia să luăm o birje să ne ducă la otel. Cu o sticlă de vin pe masă o să vorbim maĭ multe.

— Să nu mergem în casa d-tale, zise Bristol, nu vreaŭ să fiŭ recunoscut. Eu nicĭ n'am stat încă la masă.

— Iacă un restaurant, să intrăm.

Câteva minute maĭ târziu lordul şi detectivul american şedeaŭ la masă într'un restaurant burghez, şi după ce Bristol consumă un beĭsteak, îşĭ aprinseră ţigările, se apropiară deolaltă şi lordul începu:

— Eŭ ţi am scris de ce am să te rog.

„Bietul meŭ frate Carol a murit subit, tot aşa cu puţin maĭ nainte murise fie-sa, şi biata noastră mamă care în anii din urmă a avut să sufere mult din pricina înşurătoarei fratelui meŭ.

„Eŭ bănuesc, ba crez cu siguranţă ca nevasta decedatului meŭ frate, lady Christina Nelson—el esprimă acest nume cu amărăciune oare-care — a luat parte la aceste treĭ cazurĭ de moarte.

— Pe ce întemeiezĭ d ta aceste bănueli? întrebă detectivul cu rĕceală.

— Eŭ nu posed nimic ce s'ar putea numi probă ponderantă.

„Fiind că cadavrul bietei mele mame nu poate fi examinat dacă conţine saŭ nu otrava fiind că a dispus că cadavrul eĭ să fie ars.

„Copilul a murit din greşala fratelui

meŭ, în aparenţă, fiind că a schimbat sticlele de doctorii.

— Aste le ştiŭ toate.

„Dar socot că mai bine ar fi fost dacă d-ta aĭ fi lăsat să se desgroape cadavrul fratelui d tale şi să fie examinat de chimicĭ.

„Dacă a murit de arsenic orĭ altă otravă minerală o să se găsească negreşit urme în cadavru, şi sper că autorităţile g rmane o să pedepsească aspru pe otrăvitoare.

— Autorităţile germane, răspunse lordul cu necaz, nicĭ n'aĭ crede, dragă Bristol, ce greutăţi îmi fac autorităţile germane.

„ Până acuma n'am putut obţine să se facă exhumaţia cadavrului.

„Oh, eŭ sunt atât de sepărat pe autorităţile aceste ce numaĭ piedicĭ îmĭ fac cu subtilităţile lor !...

— Nu calomnia pe *slujbaşiĭ* germanĭ, zise detectivul, eĭ sunt conştiinţioşĭ, energicĭ şi nu sunt venalĭ, de alt-fel eŭ însu'mĭ sunt german şi nu sufer să se zică vre-un reŭ despre compatrioţiĭ meĭ.

— Eşti german ? întrebă lordul cu mirare, d ta pe care te consideram drept american, precum se ghiceşte şi din numele d-tale.

— Şi totuşi sunt german, răspunse Bristol, încă dintr'un oraşel din Pomerania, din Stolp.

„Io vărstă de patru-spre-zece anĭ am fugit de la stăpânul meŭ, un tăetor de sticle, şi am plecat pe jos la Berlin.

„Am avut dorinţa mare să văz capitala de care mi se povestiaŭ minunĭ.

„N'am găsit nicĭ o ocupaţie, nicĭ o slujbă.

„Vagabondam fără adăpost şi fără nutriment.

„Noaptea mă culcam într'o pivniţă orĭ pe o bancă în *grădina de alimentaţie*.

„Sunt două-zecĭ şi doŭ de anĭ de atunci, dar întâmplările de atunci le văz atât de vii ca şi cum s'ar fi întâmplat numaĭ ierĭ.

„Într'o seară mă pusesem, nemâncat, obosit şi desperat pe scările unei case, de odată un om se apropiă de mine, se uită câte va timp la mine şi zise:

„— Ţi-e foame băiete, aĭ ?

„Iĭ spuseiŭ că da.

„Omul mă provocă să-l urmez.

„Şi de şi esteriorul său nu-mĭ inspira mare încredere, pe lângă aceasta era şi chior de un o biŭ, primiĭ invitaţia luĭ.

„Din seara acea am rămas la chiorul, care era criminalul cel mai vestit ce am putut vedea vre odată

„În lumea criminală din Berlin se chema Magistrul; acesta m'a introdus în toate apucăturile isprăvilor hoţeşti, mă întrebuinţa când ca spion, când pentru alte misiuni, şi eram pe calea cea mai bună de a ajunge criminal şi de a termina viaţa în ocne.

Contele Marco se uită rece la turcoaică.

Aceasta se chiamă începutul carierei, zise lordul Bristol dete din umeri, trase de câte-va ori din ţigară şi urmă:

— Eŭ n'aş fi ajuns să fiŭ acea ce sunt, dacă nu făceam'această şcoală!

— Cum aĭ ieşit însă din această miserie? întrebă lordul.

— Foarte simplu. Prietenul şi inspectorul meŭ ajunse într'o zi în cursa poliţiei şi fu condamnat la închisoare pe cinci anĭ; eŭ am şters'o şi am fugit în America.

„Când turnurile din Exhaven eraŭ în dosul meŭ, eŭ am făcut jurământ să trăesc cinstit în America.

„Şi m'am ţinut de jurământul meŭ.

„Am fost văcsuitor de ghete, comediant, agent pentru un negustor de vinurĭ din New-York.

„Toate de alandala, până ce în urmă întîmplarea a făcut să mĕ întâlnesc cu un criminalist.

„Acesta se chiamă Bristol

„El a recunoscut dibăcia mea şi m'a angajat ca ajutor.

„A prins dragoste de mine, m'a adoptat şi mi-a dat numele sĕŭ.

„Cinci anĭ mai târziu am ajuns detectivul cel mai vestit în New-York.

— Am aflat din povestirea d-tale, zise lordul Nelson, că d-ta eştĭ bine cunoscut în Berlin. O să ţi fie cu atât mai lesne să ţi facĭ decĭ misiunea

— Va fi de trebuinţă înainte de tóte, zise Bristol, ca să fac cunoştinţă cu lady, cunoştinţele mele de oamenĭ nu m'aŭ înşelat nicĭ odată.

— Şi cum vreĭ să te întâlneştĭ cu lady? întrebă lordul.

— Asta lasă-o în grija mea, răspunse Bristol.

— Acum să mergem.

„Mâine o să 'mĭ iaŭ voe să merg să te văz înainte de ameazĭ.

Eĭ se despărţiră la uşa restaurantului.

Detectivul o luă pe uliţa luminoasă în jos, el nu se grăbi, ci mergea în voia gândurilor sale.

Suvenirĭ vechĭ i se deşteptară în suflet....

— Curios, mormăi el, poţĭ să te frecĭ cât vreĭ de yankeĭ recĭ la sânge, poţĭ să fiĭ cât de oţelit în şcoala vieţiĭ, dacă eştĭ german, tot sentimental rĕmâĭ totd'auna.

„De când am călcat pe pământul german m'a cuprins din noŭ spiritul vechĭ, ce-l credeam amorţit în mine.

„Suvenirul părinţilor şi fraţilor meĭ, dacă maĭ sunt în viaţă..

„Bieţiĭ bătrânĭ vor fi în mormânt.

„Fratele meŭ, de care abia 'mĭ aduc aminte fiind că plecase de vreme din casa părintească, oare maĭ trăeşte?

„Şi sora mea, copila bălană, frumósă, cu care mĕ jucam atât de bucuros, o fi măritată de mult, o fi având copiĭ, cărora poate le va fi povestind de unchiul lor rătăcit.

„Unde să-l caut, unde să-l găsesc pe toţĭ aceştia?

Vorbele din urmă le esprimase cu o gingăşie oare-care, dar iute adăogă:

— La dracu, mi se umezesc ochiĭ, ia să ne gândim la alte treburĭ.

In cursul acestuĭ monolog el ajunse într'o stradă îngustă şi începu a căuta un număr de case şi 'l notase în carnetul său.

După câte-va minute intră într'o casă mare cu patru etaje şi cu multe ferestri micĭ.

Casa avea din afară aspectul uneĭ adevărată casarmă de chirie.

In etajul al treilea el bătu la o uşă unde se afla o lamă de portelan cu inscripţia : văduva Grauman.

O femee bătrână, dar curat îmbrăcată deschise.

Detectivul îşĭ ridică pălăria şi zise :

— Am onoarea de a vorbi d-neĭ Grauman în persoană ?

— Eŭ sunt, răspunse dama, şi d-ta d-le ?

— O să 'ţi spun numaĭ de cât, numele meŭ, răspunse Bristol, dacă îmĭ veĭ arăta maĭ întâĭ telegrama ce trebue să fi primit cu opt zile înainte de aceasta.

— Iacăt-o, zise doamna Grauman scoţênd o depeşă din buzunar.

Acesa cuprindea cuvintele : marfa pe drum.

— Bine, răspunse Bristol, condu-mĕ în odaia mea.

Văduva îl rugă s'o urmeze şi îl conduse într'o odăiţă mică, sărăcăcioasă care avea o uşă la scara din dos şi o altă uşă la coridorul ce ducea spre locuinţa doamneĭ Grauman.

Pe masă avea o lampă mică.

In odae să maĭ aflaŭ un pat, o mescioară de scrin şi câte-va scaune hodorogite.

Detectivul se uită în jur.

— Bine, zise el, prea bine, şi cealaltă ?

Văduva deschise o uşă îngustă de tapete, pe care un strein n'ar fi putut-o observa, şi îşĭ conduse pe chiriaşul său într'o odae laterală.

Nu se poate închipui un contrast maĭ mare ca acela ce se afla într'o odăiţă sărăcăcioasă şi salonul elegant mobilat cu fotoliurĭ, canapea, covoare, candelabre şi perdele.

Bristol visită toate acestea cu ochĭ scrutătorĭ şi îşĭ esprimă satisfacţia sa.

— Mi-aĭ fost cu drept cuvênt recomandată, doamnă, zise el proprietăreseĭ, sper că niciĭ discreţia d-tale n'o să lase nimic de dorit.

— Te poţĭ bizui în mine, d nule, zise văduva, nu de giaba staŭ de zece anĭ în slujba poliţieĭ berlineze, şi fără îndoiala aceasta este care te a îndrumat la mine.

— Bine, d-ta încă o să fiĭ mulţumită cu mine, zise americanul, eŭ plătesc bine.

„Giamantanele mele aŭ sosit deja ?

— Da, le am dus în odaia mea de dormit.

„O să le aduc numaĭ de cât încoace.

— Mulţumesc.

„Inainte de toate să ştiĭ că eŭ mĕ numesc Belling şi sunt agent.

„Scrisorile ce ar sosi la adresa mea, să le primeştĭ.

„De o cam dată n'am nimic de dorit,

Dómna Grauman se plecă şi ieşi.

In dimineaţa următoare cam la unspre-zece ceasurĭ feciorul lordului Nelson, care îşĭ închiriase o locuinţă elegantă în Vestul Berlinului, intră în odaia stăpânuluĭ sĕŭ.

— Un domn aşteaptă afară, doreşte să 'ţi vorbească milord, zise feciorul care în ţinuta sa rigidă şi neprihănită lăsă să se ghicească origina sa de englez de baştină.

— Tu ştiĭ, John, zise lordul înodând la gât sfoara de mătasă a halatuluĭ, de ce azĭ nu primesc de cât pe un individ; acela are să 'ţi dea o scrisoare pecetluită, tu ia scrisoarea şi îl condu la mine fără şovăire.

— Am spus, milord, omuluĭ că nu primiţĭ pe nimenĭ, dar nu vrea să plece.

„E un agent cu numele Bellin, un om îmbrăcat sărăcăcios care negreşit vrea să vĕ ceară milă.

— Un om sărac?

„El fă-l să intre.

Trecură câte-va minute, uşa se deschise şi intră tuşind mereŭ un moşnég mărunt, cu pĕrul alb.

El se opri în prag, şi se plecă cu stingăcie.

Lordul nu se putu răbda să nu examineze cu milă şi compătimire îmbrăcămintea sărăcăcioasă şi învechită a visitatoruluĭ sĕŭ.

Pantaloniĭ eraŭ tociţĭ şi pătaţĭ, vesta grozav de învechiată, gherocul era lung şi prea larg pentru trupul luĭ.

— Fiĭ scurt, domnul meŭ, zise englezul punĕnd instinctiv mâna pe punga sa, cu ce te pot servi?

— M'aşĭ ruga de favorul, începu bătrânul cu glas tremurător, să-mĭ pot arăta hârtiile.

„Poate este vre-un post pentru mine în conducerea caseĭ d-vóstre.

— Regret, rĕspunse englezul, dar n'am niciĭ un post pentru d-ta, însă...

Moşneagul răzimat de baston se ridică deodată şi urmă cu glas sonor:

— Milord, m'aĭ angajat deja şi eŭ vin să intru în funcţiune.

— Bristol, strigă lordul uimit şi sări în sus, eştĭ d-ta cu adevĕrat?

— Eŭ sunt agentul Belling, rĕspunse pe nas moşneagul, căcĭ detectivul îşĭ reluă din noŭ poziţia sa plecată.

— In deghizarea aceasta nimenĭ nu te poate cunoaşte, zise lordul Nelson, esaminând din noŭ pe detectiv.

— Chiar ăsta e lucrul de căpetenie, rĕspunse Bristol, dar să trecem la afacerĭ.

„Intr'o jumătate de ceas mĕ aflu în salonul doamnei Christina Nelson.

„Inainte de-a pleca însă vreaŭ să ştiŭ dacă nu se află între slugile ei vr'una care ar putea să servească pentru scopul nostru ?

Lordul se gândi niţel.

— Când a murit frate-meŭ, zise el, se afla în casă, după cum mi s'a spus, un fecior Lafleur care se bucura în mĕsură mare de încrederea femeiĭ ce 'mĭ este atât de urită.

„Când eŭ la înmormêntarea fratelui meŭ am provocat scena violentă, mi se spune că omul acesta s'ar fi esprimat cam brusc în contra mea şi ar fi luat partea dómneĭ.

„Câte va zile după înmormêntare feciorul a dispărut şi până azĭ nu s'a mai arătat.

Detectivul asculta.

Obrazul luĭ luă o espresie atentivă.

El întrebă repede :

— Aşa dar Lafleur a pierit iute ?

— Şi nu s'a mai arătat pe acolo, zise lordul, eŭ am făcut să fie păzită casa doamnei Nelson şi ştiŭ precis cine a intrat şi cine a ieşit.

— Atunci cred că o să avem a face cu acest Lafleur, zise detectivul.

„Dacă lady e ucigaşă, trebue să fi avut vre-un confident orĭ ajutor.

„Esperienţa criminală confirmă că femeile sunt foarte capabile de crime, dar de rareorĭ le execută singure, ci tot-d'auna în societate cu un bărbat, la îndemnul orĭ sub influenţa acestuia.

— D-ta o să urmăreştĭ astfel pe Lafleur ?

— Negreşit. N'aĭ să-mĭ daĭ vre-un semn ?

— Da.

Lordul se apropiă de scrin, trase un sertar şi scoase o listă.

— Scurt timp înainte de aceasta, zise el adresându se detectivului, a intrat în serviciul ladyeĭ o fată tînără, care trebue să se bucure de favorul eĭ, fiind-că plimbările le face tot d'auna în societatea acesteĭ fete.

„Spionii meĭ nu sunt siguri dacă este fată de casă orĭ damă de companie.

„E cam de şapte-spre-zece anĭ, bălană, foarte frumoasă şi foarte veselă.

Detectivul scoase un carnet din buzunar şi însemnă.

— Mai încolo, urmă lordul, mai este un personagiŭ care stă în timpul din urmă în contact cu lady : călăul din Berlin !...

Un ţipăt de uimire ieşi din gura americanuluĭ.

— Juliu Krantz ? întrebă el, ce fel de raporturĭ să fie între el şi lady ?

— Cunoştĭ pe călăul ? întrebă lordul Nelson.

Bristol tăgădui.

— Cunoştinţă personală nu am cu dênsul.

„Am auzit însă vorbindu-se de el în America.

„Şi se vorbia de bine.

„Să zice că e un om cinstit, că 'şi îndeplineşte funcţiunea cu demnitate şi umanitate.

„O să caut de urmele lui, căci trebue să fie o pricină la mijloc.

Detectivul ieşi.

Când îl vedeai pe uliţă, schiopătând şi tuşind, ai fi socotit că e un biet moşneag scăpătat se trăeşte din milă.

El o luă spre casa ladyei.

Să opri la uşă şi apăsă butonul clopoţelului.

In prag apăru portarul, irlandezul lat în spate şi cu părul roşcat.

— D-ta ai sunat? întrebă irlandezul în nemţească stricată?

„Ce pofteşti?

Detectivul stetea răzimat de zid, buzele îi tremurau, se părea că abia se ţine pe picioare.

— Pentru mila lui D-zeu, dă-mi un pahar de apă, nu mai pot, un acces de slăbiciune.

Irlandezul se uită cu dispreţ la omul sărăcăcios.

— Acesta e un han, ieşi! şi voi să închiză uşa.

— Ce-i acolo, Brown? întrebă în acelaş moment un glas ascuţit, mi se pare că vrei să goneşti de la uşă pe un moşneag sărac şi bolnav.

O figură de fată tinără şi veselă apăru în prag, şi se uită cu milă la moşneag ce abia putea răsufla.

— Eşti bolnav, d-le? îl întrebă Elsa, căci era nepoata groparului, vino înăuntru.

— Vă mulţumesc, domnişoară, zise dênsul.

Şi intră.

Apoi urmă:

„Numai un pahar de apă şi puţină odihnă mi-ar face mult bine.

— Aşi, nu se poate d-le, îl răspunse Elsa.

Il ajută să păşească înainte şi intră în odae.

Il conduse într'o odaie mobilată elegant ce se afla în parter, apoi îl puse într'un fotoliu lângă sobă.

In urmă ieşi să-i aducă o butură răcoritoare.

Indată ce moşneagul se află singur se schimbă în detectivul precaut, se uită în jur cu atenţiune şi însemnă tot ce i-ar fi putut servi în cercetările sale.

Pe masă se află un album, legat în piele de crocodil.

Bristol îl deschise repede şi resfoi iute prin fotografiile ce coprindea.

La una din fotografie se opri.

Plecă capul spre a o examina mai cu desmănunt.

Apoi mormăi:

— Ce femee frumoasă, ce statuă admirabilă.

„Dar obrazul acesta l'am vĕzut unde-va.

El închise repede albumul, fugi iute şi se puse din nou în fotoliŭ, căci auzi paşĭ apropiindu-se.

Elsa intră.

Fata aducea pe un tablet o sticlă de vin negru, un pahar şi prăjiturĭ.

— Bea niţel, zise ea turnând în pahar, e vin de Burgund şi îţĭ face bine.

— Pentru sănătatea d-tale, frumoasă d-ră, zise moşneagul.

Şi cu mâna tremuratoare ridică paharul la buze.

Apoĭ urmă:

„Ce s'ar fi întâmplat de mine, dacă d-ta nu te îndurai?

„Ah, când omul e singur, fără nevastă şi copiĭ, şi întâlneşte câte un suflet nobil, ce bine îţĭ face!

— Eştĭ singur şi n'aĭ rude? întrebă Elsa cu compătimire.

„Oh! eŭ cunosc soarta acésta.

„Ce rĕŭ mi-ar fi mers mie dacă n'aş fi întâlnit pe lady!...

— Lady, zise moşneagul, o fi o d nă bună şi nobilă.

— Cu mine e totdauna bună, rĕspunse Elsa.

„Câte odată cu celelalte e cam bruscă şi tirană.

— Asta e pentru că aŭ ajuns-o şi pe ea multe nefericirĭ.

„Am auzit că lady numaĭ de câte-va timp e vĕduvă; îmĭ închipuesc câte o fi plângênd pentru bărbatul eĭ.

— Vorbeşte deseorĭ de el şi totdauna cu multă dragoste.

— Şi trăeşte retrasă, nu iese în societate?

— Aproape nicĭ odată, rĕspunse Elsa, trebue că s'a înşelat mult în oamenĭ.... Închipueşte'ţĭ că pentru streinĭ e foarte neîncrezĕtoare, m'a oprit să daŭ vre-o lămurire despre casa şi viaţa sa.

Detectivul zîmbi în ascuns.

Cum se ţinea de poruncă mica limbuţă!

Elsa era ca făcută pentru a afla de la ea, cu îmbelşugare, tot ce doria.

— Omul trebue să fie cam neîncrezĕtor faţă cu alţiĭ, zise detectivul cam pe nas, dar asta n'o să afli decât la bĕtrâneţe.

„Când eştĭ tînĕr lesne te încrezĭ şi prin acésta deseorĭ îţĭ pricinueştĭ pagubă.

— Aĭ dreptate, rĕspunse Elsa.

„Şi eŭ era cât p'aci să greşesc, dar aşa e felul meŭ.

„Sunt sinceră şi nu ştiŭ să tăinuesc!...

„De aceea mĕ cam supĕră când vĕd că lady are atâte taine faţă de mine.

— Taine?

„Are lady taine?

Bătrânul părea a se interesa fórte mult de odată de lady.

El se plecă înainte și ochiĭ luĭ micĭ se aprinseră deodată.

— Da, are taine, zise Elsa, și e curios.

„Închipuește-ți, într'o seară îmĭ zise, du-te Elsa și te culcă eŭ am migrenă.

„Eŭ i-am zis bună seara și am ieșit.

Ajunsă însă în odae îmĭ veni în minte că-mĭ împrumutase o carte și am uitat să i-o daŭ înapoĭ.

„Poate ea voia să citească.

„Eŭ m'am dat atunci jos și era cât pe ce să bat la ușa odăiĭ de dormit când ea se deschise de o dată, și apăru în prag, ia ghiceșteĭ cine?

— Eĭ, cine? întrebă bătrânul și se scărpină după ureche; cine să fi fost, d-șoară?

— O turcoaică, răspunse Elsa, dta nu mĭ crezĭ, dar îțĭ spun adevărat, o turcoaică.

— Turcoaică!...

Detectivul presimți că avea a face cu o taină prețioasă.

— Și știĭ cine a fost turcoaica? urmă Elsa, nimenĭ altcine-va de cât lady.

— Lady!

„De necrezut!

— O, eŭ am văzut bine că ea a fost, zise Elsa.

„La vederea mea s'a rrirras speriată și a trîntit ușa în țițînĭ.

„Dar era atât de frumoasă în costumul ei bogat....

— Crez, răspunse moșneagul, se spune că lady e o d-nă fórte frumósă.

— Eŭ socot că e cea maĭ frumoasă din întregul Berlin, zise copila cu entusiasm.

„Vreĭ să'ĭ vezĭ fotografia?

— Mĭ-ar plăcea.

„O aĭ aci?

— Iată-o, zise ea, și luă albumul de pe masă.

Fotografia frumoasă ce detectivul văzuse adineaurĭ, era a ladyĭ. Bristol știa că o maĭ văzuse unde-va.

— O figură răpitoare, zise el Elseĭ, și ce bine s'o fi prins costumul de turcoaică.

„Dar la ce să fie îmbrăcată cu costumul acesta?

„Poate va fi vrut să se ducă la bal mascat?

— Așĭ, ea e în doliŭ pentru bărbatul sĕŭ.

„Dar ea totuși avea să plece din casă fiind că avea blana pe umerĭ, și am văzut maĭ târziŭ că cupeul o aștepta la poartă.

Detectivul se ridică, el află că e cu cale să plece înainte de a se bănui ceva de întreținerea luĭ lungă cu copila.

— Cine știe ce rost va fi avut? se adresă el *Elseĭ*, boerĭĭ marĭ aŭ tot-d'auna capriciĭ curioase.

„Dar acum ziua bună, frumoasă copilă, aĭ făcut un bine mare cu un biet moșneag.

„Dacă cum va aĭ nevoe de vre un sfat bun adreseză-te mie; eŭ mĕ numesc Belling şi staŭ la vĕduva Granman, strada Scurtă No. 5.

El strînse mâna copilel şi schiopătând, rezimat pe baston ieşi din odae afară.

— Cea dintâiŭ pipăitură ar fi făcută, zise Bristol în sine, şi am aflat că lady este o femee aventuroasă.

„Dar cum aş putea să daŭ de urmele feciorului Lafleur?

„Asta o fi cam greŭ.

„Dar totul e posibil; cu această losincă am isbutit totdauna.

Bristol se duse la locuinţa sa şi-şi lepădă masca.

Se duse la masă, luă o condică şi începu să treacă în dênsa tot ce aflase în afacerea ladyĭ.

Până seara rĕmase în casă.

Mâncarea îĭ fu dusă în odaie.

După zece césurĭ eşi.

El cutreieră uliţele Berlinuluĭ fără scop, în voia întêmplăriĭ.

Umblă astfel cam un ceas.

Deodată o luă pe o stradă ingustă şi se opri înainte unel clădirĭ vechĭ.

— Dacă nu mĕ înşel, îşĭ zise el în sine, asta e casa în care am stat eŭ când eram sărac şi zdrenţeros.

„Aci m'a găsit pe mine Magistrul.

„Ce fel de suveniruri mĕ leagă de casa aceasta...

„Ce lesne puteam să mĕ destrăbălez dacă nu se găsia în mine un simţiment bun, neatins

„Dar mi se pare că casa nu este locuită.

„Geamurile nu sunt luminate, nimic nu se mişcă.

„Mĭ-ar plăcea să mai vĕd locaşul suferinţelor vechĭ.

El căută dacă poarta e închisă, apăsând însă de clanţă, află că este deschisă.

Casa unde intrase acum detectivul era a mamel Karkoş.

In sala întunecoasă se opri, scoase o mică lampă din buzunar şi o aprinse.

Intră în odaia din parter, unde se comisese omorul, şi vizită toate colţurile. El vĕzu că covorul e plin de pete de sânge uscat.

Se aplecă să le examineze mai de aproape când deodată strigă cine-va din prag cu glas puternic:

— Stăĭ!

Surprins se uită în sus.

In cadrul uşeĭ stetea un bărbat bĕtrân cu barba albă, ţiind într'o mână un revolver şi în cealaltă o lumînare de spermanţet.

Detectivul nu'şĭ perdu cumpĕtul, se ridică, se plecă înaintea streinului şi zise cu politeţe:

— Domnul meŭ, câte-va cuvinte şi dispare orĭ-ce neînţelegere.

„Te mirĭ că sunt aicĭ.

„Eŭ am venit însă să-mĭ reînviŭ su-

venirurile ce mĕ leagă de această casă.

Bĕtrânul rĕspunse :

— Mi se pare că nu ştiĭ, domnule, că de casa aceasta să leagă suveniri fatale şi sângeroase.

„Şi că persoana ce se prinde noaptea pe aicĭ nu poate să scape atât de lesne.

— Nu ştiam că casa aceasta ar fi fost scena niscaĭ crime sângeroase, dar petele de sânge ce am găsit pe covor mărturisesc că aicĭ s'o fi întêmplat ceva neobişnuit.

„Sângele a fost vĕrsat cu câte-va sĕptămânĭ înainte de aceasta.

„Ucigaşul a trebuit să aibă pĕrul alb, şi pentru acésta sunt probe.

El ridică de pe covor câte-va fire de pĕr ce erau lipite de dênsul.

— Mĕ mir, domnule, de aceste observaţiĭ, rĕspunse streinul, numaĭ un criminal vechĭ poate să aibă astfel de ochĭ.

„Da-ţi-mĭ voe să vĕ întreb, póte am a face cu un coleg ?

In loc de rĕspuns detectivul se apropiă de strein.

Il prinse de mână şi îl făcu în palmă un semn particular, odată în palma drépta şi de două orĭ în palma stângă.

— Aşa dar nu m'am înşelat, zise streinul şi se uită pe sub ochelarĭ, am înaintea mea pe un membru al societăţiĭ criminaliste internaţionale.

— Am onoarea să fiŭ vice-preşedinte al acestei societăţĭ puternice, rĕspândită pe toată suprafaţa pământului.

Streinul cu pĕrul alb făcu un pas în dărăt.

— Vice-preşedinte al societăţeĭ noastre zise el cu mirare, atunci nu poţĭ să fiĭ de cât Francis Bristol din New-York care în cercurile noastre este numit „regele detectivilor "

— O să 'ţi rĕspunz la asta, zise americanul cu reservă, îndată ce d-ta îmĭ vei fi spus cine eştĭ.

— Cu plăcere, eŭ sunt inspectorul Scharf şi...

Inainte de a fi terminat inspectorul poliţienesc, detectivul îl luă de mână şi îl sărută cu confienţă.

— D ta eştĭ inspectorul poliţienesc Scharf? strigă el mirat.

„Da, da, unde mĭ-am ochiĭ ?

„Acum te vĕd în mintea mea, bine înţeleş cu două-zecĭ de anĭ maĭ tînĕr, când eraĭ comisar criminal şi'ţĭ câştigaĭ cele dintâĭ merite.

— Ce fel ! Ne-am întâlnit deja noĭ unde-va ?

— Negreşit, d-le inspector poliţienesc, rĕspunse detectivul.

„D-ta abia'ţĭ vei aduce aminte.

„Dar ia reaminteşte'ţĭ-

„D-ta te-aĭ semnalat cu două-zecĭ de anĭ uainte prin aceia că aĭ pus mâna pe un criminal vestit, numit Magistrul orĭ şi Chiorul.

„Tot atunci aĭ fost aflat că criminaliĭ aŭ întrebuinţat de instrument pe un tînĕr abia ieşit din vĕrsta copilărească.

„Era în noaptea de sf. Vasile.

„D-ta te-aĭ fost dus la ascunzătoarea tînĕrului spre a-l prinde.

„Eraĭ să l arestezĭ, birja aştepta deja la poartă.

„Când tînĕrul îţi căzu în genuchĭ, şi cu lacrimĭ în ochĭ mărturisi că în dimineaţa următoare avea de gând să plece peste ocean spre a începe acolo o viaţă laborioasă şi cinstită.

„D-ta aĭ avută milă de cel ce te ruga.

„L'aĭ pus să 'ţi povestească trecutul şi viaţa sa.

„El ţi-a spus cum a fost sedus de către Magistru şi că n'a luat parte nicĭ odată la câştigul ce le aducea crimele lor...

„D ta steteaĭ nehotărît.

„Datoria cu mila şi umanitate se luptaŭ pentru biruinţă în sufletul d-tale.

„De odată răsunară clopotele de anul noŭ; strigăte de veselie se auzirĕ de pe uliţă; la anul şi la mulţi anĭ, se auzia din toate părţile.

„Un an noŭ se reversase şi milioane de oamenĭ implorară bine-cuvêntare şi noroc de la timpul ce vine.

„D-ta te-aĭ uitat câte-va timp serios la tînĕrul ce te ruga, apoĭ aĭ zis: mĕ bizni în tine, eştĭ liber.

„Ear nu te-aĭ oprit aci, aĭ scos din buzunar un portofoliŭ şi aĭ dat tînĕrului o mare bancnotă ca să poată părăsi Europa.

„D-le inspector, juramêntul ce têněrul ţi-a făcut în noaptea de anul noŭ a fost observat cu sfinţenie.

„Fugarul a găsit în America o nouă patrie.

„Acolo a muncit până ce în sfârşit a reuşit să fie un membru folositor al societăţii.

„Fiind că el a văzut ce bine e când omul se coboară în adêncimile vieţiĭ, el a îmbrăţişat cariera de criminalist, căcĭ, d-le inspector, eŭ sunt acela care odată zăcea în genuchĭ înaintea dumitale, şi care te consideră şi astă-zĭ ca mântuitor şi-ţi strigă: mulţumesc până la mormênt!

Inspectorul ascultă mişcat vorbele lui Bristol.

Apoĭ zise:

— Aşa dar îmĭ vine o rază de lumină în séra întunecoasă a vieţiĭ mele! o frumoasă recoltă acolo unde am semenat.

Bristol privi cu compătimire la inspector.

— Eştĭ nefericit? întrebă el, povesteşte-mĭ tot; poate îţi voĭ da ajutor.

Scharf povesti evenimentele triste ce s'aŭ urmat în timpul din urmă şi spuse şi bănuiala că Hedwiga s'ar afla în casa mamei Karkoş.

— D-ta socoţi că Magistrul să 'ţi fi răpit fata? întrebă detectivul.

— Cum ar fi ajuns astfel cercelul la dênsul?

— Poate în alt chip.

„Dar să presupunem că Magistrul să fi luat cu forța fiicei d-tale cercelul; de ce socoți, d-le inspector, că chiar în casa aceasta să găsești pe fiica d-tale?

— Magistrul a omorît pe nevasta sa, mama Karkoș, proprietara veche a acestei case, prin urmare presupun că criminalul să fi frecventat des această casă, și poate să fi tîrît aci și pe victima sa.

— Tot ce se poate, zise detectivul, de aceea va trebui să examinăm cu multă băgare de seamă toate unghiurele acestei case.

— Pentru aceasta sunt aci, zise inspectorul polițienesc, dar nu pot să-mi esplic cum de-ai ajuns d-ta, d-le Bristol în această casă închisă cu atâta precauțiune.

— Ușa n'a fost închisă am putut să intru.

— N'a fost închisă?

„Dar numai poliția posedă cheia acestei uși.

— Vrei să zici, dragă coleg, că poliția crede că singură posedă cheia la această ușă; dar se vede că aici intră și alte persoane.

— Se poate? strigă inspectorul polițienesc, vino să visităm iute casa.

Amândoi criminaliștii o luară pe scară în sus.

Ei inspectară toate odăile casei și ajunseseră la scară care ducea la mansardă, când Bristol se opri de odată, prinse pe inspectorul polițienesc de braț și reținîndu-și suflarea, plecat înainte, ascultă cu încordare.

— N'ai auzit nimic? șopti el, mi se pare că pași ușori s'au furișat pe scară în sus.

— N'am auzit nimic.

„Dar uite colo o pisică sgulită, poate ea a fost.

— Nu cred, răspunse Bristol, urechea mea nu mă înșală.

„Mi se pare că un om în ciorepi s'a furișat pe scară în sus. Dar vino, o să ne încredințăm.

Intrară în mansardă și scotociră toate colțurile.

Bristol bătu în zid, în podele.

Poate va auzi un sunet de gol unde să se poată ascunde cine-va.

De geaba însă, dênsul nu găsi nimic....

Inspectorul fu cam dezolat de acest rezultat.

— Eu speram să găsesc în casa aceasta urmele presenței Hedwigei, zise el, acu nu știu unde s'o mai caut.

— Nu pierde nădejdea, dragă coleg, îl consiliă Bristol.

„Doi criminaliști probați o să dea de urma fetei d-tale.

„Inainte de toate trebue să punem mâna pe Magistrul.

„Apoi o să aflăm cum a ajuns la cercel.

„Cât de curênd trebue să întreprindem o vênătoare pentru Chiorul.

„Eŭ sunt convins că vom isbuti în întreprindere.

— Este greŭ să prinzĭ o hienă, rĕspunse Scharf.

„Magistrul nu poate fi comparat de cât cu o hienă.

Detectivul dete cu nepăsare din umerĭ.

— O, eŭ sunt obişnuit cu tot felul de fiare sĕlbatice.

„Chestia este să ştim să 'l întindem o cursă.

Aceste fură cele din urmă vorbe spuse în mansardă.

Amêndoĭ criminaliştiĭ ieşirĕ.

Câte-va minute după acea, uşa de la casa mamei Karkoş fu trântită zdravăn şi cheia se întoarse de două orĭ în broască.

În coşul sobeĭ se făcu de odată mişcare.

Figura unuĭ om apăru din ascunzătoare.

Era Magistrul.

El ascultase întrevorbirea şi acum rînjind cu reutate se uită pe mica ferestruie a mansardeĭ pe uliţa unde mergea inspectorul poliţienesc cu Bristol.

— Puneţi-vĕ cursele voastre, zise Chiorul, dar luaţĭ seama ca hiena să nu fie mai dibace de cât voĭ şi să vĕ tragă ea în cursă.

„O să vedem cine plăteşte mai mult eŭ or voĭ.

Ochiul luĭ scînteiă în întunericul mansardeĭ, şi în momentul acesta omul grôznic semăna într'adevĕr ca o hienă.

Puţin după aceia Magistrul părăsi cassa şi închise poarta.

Se uită cu precauţiune pe uliţă în sus şi în jos şi rĕsufiă nevĕzênd pe nimenĭ şi totuşi se înşela.

La cotitura unuĭ zid stetea ascuns Mateĭ, cantonierul şi nevasta luĭ.

Eĭ păndirĕ pe Chiorul când a ieşit din casă.

— Vezĭ, bărbăţelule, zise femeia cu piciorul de lemn, aşa dar de aci scoate el banĭĭ cu care se făleşte.

„Să ne însemnăm acest isvor.

— De-ĭ vorba să te ajut la ceva, sunt gata, rĕspunse Mateĭ, dar cu Magistrul nu e de glumit.

— Aşĭ, o să vedem cine e maĭ şiret, eĭ orĭ noĭ.

XXXI

Singuratic

Hillmar şi Olga tânjiaŭ deja de două-spre-zece ceasurĭ în beciul subteran unde îĭ amăgise şiretlicul diavolesc al luĭ Stefan.

Nenorociţiĭ începeaŭ a se obişnui cu situaţia lor.

Precauțiunea și îngrijirea firei femeești se manifesta și aici.

Olga se silia din toate puterile să facă vizuina aceasta cât se poate de locuibilă.

In beciu se afla afară de un scaun și un pat hodorogit și o saltea de paie; dar toate acestea erau oribil de murdare, nici n'au fost pe semne curățate după moarte celor cari au stat înaintea lor acolo.

Indată ce se strecură o rază slabă de lumină prin ferestruia cu zăbrele ce se afla în tavanul beciului, Olga se puse la treabă.

Mai întâi luă un mănunchiu de paie din saltea și curăță masa.

Prisonierii erau cuprinși de scârbă când se uitau la acea scândură.

Tot așa curăță pereții de praf și de paienjeni.

Hillmar se puse la masă și începu să scrie.

El găsi în buzunar multe lucruri cari îl puteau fi acum de mare folos.

Intre aceste un creion, hârtie albă, un briceag și ceasornicul care putea să 'i anunțe măcar timpul.

El puse aceste obiecte pe masă și se uită cu dragoste la ele.

Apoi apucă creionul și începu să scrie că în beciurile subterane ale doctorului Robin tânjesc oameni nevinovați cari își aștéptă scăparea.

De și în momentul acesta nu se gândia dacă scrisórea lui putea să pervină afară, dar totuși spera că un prilej neașteptat va veni când vestea aceasta va putea fi transmisă afară.

In aceste două spre-zece césuri au stat ei aici, nu mâncase încă nimic, dar începură să simță acum necesitatea alimentelor.

— Dacă aceștia au de gând să ne omoare cu foamea, zise Hillmar, atunci această intențiune a lor n'o să se realiseze.

„Eu mai am în revolverul meu două gloanțe, unul pentru mine și cel-l'alt pentru tine.

„Socoteala lor va fi zădărnicită.

Olga se apropiă de masa unde ședea tînărul medic, i se uită liniștit în față și zise:

— Crezi Hillmar că ori ce speranță e perdută?

„Ești încredințat că Robin vrea să ne omoare?

Hillmar își plecă supărat capul.

— M'am încredințat deja Olga, zise el, că noi n'o să ieșim vii de aici.

„Doctorul Robin n'o să ne mai cruțe.

„El nu poate să ne mai scoată la lumină căci se teme că noi îl vom demasca și îl vom da pe mâna justiției.

Hillmar prinse pe Olga de mână și se uită cu înduioșare în ochii ei.

— Olga, zise el cu glas tremurător, eu încă sunt tînér, eu încă aveam spe-

ranțe și aspirațiuni ce voiam să mi le împlinesc.

„Nu doresc moartea, dar la ideia că am să mor lângă sînul d-tale, că în resuflarea din urmă obrazul meu se va alipi de obrazul d-tale, că mâna d tale se va odihni în mâna mea, oh, atunci ieșirea din lumea aceasta nu-mi pare atât de tristă și posomorită.

El sări în sus și încolăci mijlocul el cu brațul său.

Ea își răzimă capul de umărul lui și se uită cu dragoste în ochii lui.

— Te iubesc, copilo, te iubesc cum încă nici un bărbat n'a iubit nici odată p'o femee.

„Și tu, Olga, acum când sutem pe marginea prăpastiei, șterge, te rog, umbrele tristului trecut care ne desparte.

„Nenorocirea noastră comună a umplut prăpastia comună.

„Am dreptul să te strîng în brațe și să-ți zic: te iubesc, copilă, te iubesc!

— Hillmar!

Atâta putu să esprimă copila în patima sa.

Apoi adăogă:

— Hillmar, sunt a ta.

„Nici moartea nu ne desparte, din contra ne unește!

Ea stetea rezemată de peptul lui, el îl acoperi obrajii de sărutări.

Brațele lui se încolăciră în jurul taliei svelte a copilei adorabile.

El o ținea strînsă ca și cum n'ar fi vrut nici odată s'o lase.

Sărutări urmară după sărutări.

El se perdură în visul dulce al iubirei, și beția ce te cuprinde la cea dintâia sărutare fericită.

Olga se deșteptă mai iute. Un fior ușor trecu peste trupul ei.

Ea se uită la revolverul ce zăcea pe masă și zise:

— Iubitul meu, să 'ți fac o rugare, cea dintâia poate și cea din urmă ce 'ți fac ca logodnică.

„Vezi, Hillmar, noi nu mai avem nădejde de a eși d'aci.

„Pe noi ne așteaptă chinuri grozave și desnădejdea o să ne muncească.

„In fericire e lesne să fii tare și de caracter, dar când se apropiă moartea, atunci tot ce am păzit cu sfințenie până aci, ni se pare prost și neînsemnat.

— Nu te înțeleg, Olga, vorbește mai lămurit.

„Ce vrei să spui?

Ea se aruncă cu pudoare la pieptul tînărului.

— Iți sunt logodnică, dar nu'ți sunt nevastă.

„Noi nu suntem uniți prin lege.

„Eu aș vrea că pe când ne vor găsi cadavrele, să nu arate cu degetul la al meu și să zică: ea a fost amanta lui.

Hillmar tăcu.

— Te înțeleg, răspunse el pe urmă.

Și o sărută pe frunte.

Pe urmă reluă :

— De şi aş fi nemărginit de fericit în posesiunea farmecelor şi a dragostei tale, de şi doresc o unire desăvârşită cu tine precum cerbul obosit goreşte izvorul răcoritor, totuşi cinstea ta de femee îmi este sfântă.

„Aĭ dreptate, Olga.

El se uită cu ochiĭ turburaţĭ în jurul său.

— Eŭ încă simt, urmă el, că lesne s'ar putea întâmpla să devin slab, să cedez ispitei ce ne înconjoară, căci eştĭ prea frumoasă, prea graţioasă, prea farmecătoare, copila mea.

— Atunci mai bine să terminăm iute, zise tremurând Olga, ia revolverul şi ochieşte spre inima mea.

Ease aruncă în braţele lui şi'şĭ desvălui sînul feciorelnic pentru glonţul omoritor.

Ochiĭ ei eraŭ închişĭ, pe obrazul ei se citea resemnaţie liniştită, şi un zîmbet vibra pe buzele ei.

Tînĕrul medic apucă arma, mâna lui tremura, dar se sforţa să fie liniştit.

— Nu trebue să greşesc, şopti el, să 'l pricinuesc chinurĭ şi durerĭ.

„Ea trebuie să treacă cu sărutare pe buze.

Încă odată îşĭ mai întipări în minte trăsurile frumoase şi plăcute, apoĭ ridică revolverul.

Ţeava armeĭ atinse sînul undulant al tinereĭ copile.

Buzele lui se apăsară nebuneşte de buzele ei, apoĭ ridică cocoşul, o zguduitură uşoară trecu prin trupul ce ţinea în braţe şi....

Ce a fost ?

La urechile lui Hillmar ajunse o lovitură surdă ca şi cum ar bate cine-va cu ciocanul în perete.

Olga se sperie din starea ei de amorţeală.

Amândoĭ rămaseră mână în mână şi ascultară.

Bătaia misterioasă se repetă ca şi cum li s'ar face vre-o prevestire.

Olga se alipi radioasă de amantul ei; ea socoti că o nouă primejdie îi ameninţă, dar Hillmar o linişti.

— N'aĭ teamă dragă, zise el, eŭ daŭ cu socoteala cine ne-a oprit de la acest pas culpabil.

„Nimenĭ de cât moşneagul cu părul alb din odaia vecină.

„N'aĭ văzut adineaorĭ cum stetea întins pe salteaua sa ?

„Era ceva majestos în aerul său.

„Părul său alb îl înconjura ca o manta dignitară, era în el ceva misterios, ce te fermeca.

— Şi tu crezĭ că moşneagul vrea să ne tragă atenţiunea prin loviturile sale?

— Negreşit, uite, eŭ o să 'l răspunz.

Hillmar îşĭ scoase briceagul din buzunar şi lovi de treĭ orĭ în zid, treĭ alte loviturĭ mai întinse răspunseră din ceal-altă parte a zidului la acest semnal.

— Poţi să mă auzi? strigă Hillmar sperând că sunetul o să ajungă la urechile moşneagului.

Dar acesta nu auzi nimic fiind că loviturile urmaŭ înainte.

Şi era oare-care sistem în aceste loviturĭ.

Când eraŭ patru lovituri şi o pausă, când zece lovituri şi apoĭ o pausă.

Şi aceasta urmă neîntrerupt înainte.

Tînĕrul medic ascultă cu răbdare loviturile prin care vecinul sĕŭ doria să fie înţeles; de odată strigă:

— Aşa e nu se poate alt-fel.

„Am găsit.

Olga îl privi întrebător.

El urmă·

— Am auzit că prisonierii penitenciarelor din odăi celulare se înţeleg prin lovituri şi duc convorbiri lungi mai ales peste noapte.

— In ce chip? întrebă copila.

— In chipul cel mai simplu, draga mea.

„O singură lovitură însemnează întâia literă din alfabet, A, două lovituri însemnează B, trei C, patru D, şi aşa înainte.

„După fie-care literă urmează o pausă de trei secunde, după fie care vorbă o tăcere de o minută şi ast-fel e lesne să comunice prisonierii unii cu alţii.

— Şi tu crezi că vecinul nostru vrea să se facă a fi înţeles în chipul acesta?

— Negreşit, ia ascultă, îţi daŭ probe.

Hillmar se apropiă de zid şi exprimă prin lovituri vorbele aceste:

— Ne auzi?

— Nu urmă însă nici un răspuns.

Iarăşi şi iarăşi încercă să se înţeleagă dar de giaba, el încă nu găsise calea adevĕrată.

— Dar el trebue să ne audă, strigă Hillmar, cine ştie ce fel de lămuriri ne ar putea să ne dea, poate cunoaşte vre-un espedient spre a ieşi de aici numaĭ că singur nu este capabil de a-l esecuta.

— Dar vezi dragă că nu ne înţelege.

Hillmar îşi plecă capul şi se gândi.

— Cine ştie ce chiţibuş o fi la mijloc, îşi zise el, sistemul meŭ e bun, staĭ am aflat strigă el de o dată.

„Aşa mai zic şi eŭ, mormăi el înainte, spre a nu se trăda celor ce póte asculta, de afară, vecinul meŭ va fi luat alfabetul de la coadă, şi el signalează cu o lovitură nu pe A, ci pe Z, asta-i totul.

Şi iute începu a semnala din noŭ.

— Acum poţi să mă înţelegi? întrebă dênsul.

Urmă o minută de tăcere.

Apoĭ începură loviturile din cea-l'altă parte a zidului.

Rĕspunsul fu spre marea bucurie a Olgeĭ şi a mediculuĭ:

— Da.

Acum începu între victimele doctoru-

lui Robin o întrevorbire vie de și cam anevoioasă.

Hillmar făcu astfel descoperiri foarte importante.

Moșneagul îi spuse că se află în zid o deschizătură prin care poate să intre un om.

Însă acum era umplută cu pietrii și puterea moșneagului nu ajunge să le pótă mișca din loc.

— Vrei să încerci d ta? întrebă moșneagul.

Și Hillmar răspunse:

— Da.

El se puse iute la treabă.

Moșneagul îi arătă prin lovituri locul unde era deschizătura.

Hillmar începu să scoată bolovani ce nu erau de cât lipiți unul de altul.

Munca fu grea.

Bolovanii erau de dimensiuni mari și de formă pătrată.

Tînărul medic nu era obișnuit cu astfel de muncă.

Năduşeala îi curgea de pe frunte și brațele îi erau aproape amorțite.

În sfârșit rostogoli și piatra cea din urmă și deschizătura rămase goală, cam îngustă ce e drept, dar totuși să putea străbate printr'ênsa.

Peste câte-va minute Hillmar și Olga treceu printr'ênsa și intrau în celula moșneagului.

Moșneagul nu era mare de anî, dar avea aspectul unui om de optzecî de anî.

Suferințele îi albiră părul și de și era de statură înaltă, umbla cu capul în piept, îndoit și plecat pe spate.

Dar cu toate acestea era o figură importantă.

Olga și Hillmar recunoscură îndată că moșneagul ce aveau înaintea lor a parținea societății înalte.

Prisonierii stătură un moment în tăcere față în față, ca și cum s'ar întreba dacă pot conta pe discreția reciprocă.

Olga, de frică ca să nu ajungă într'o nouă cursă a doctorului Robin, luase revolverul cu sine.

Acum când se afla în fața bătrânului îi fu rușine de această măsură de precauțiune.

Bătrânul întinse mâna la amêndoi.

— Fiți binevenițî, zise el cu un glas adênc, fiți binevenițî nenorociților ce ați ajuns în ghiarele tigrului.

„Să fim cu încredere și solidari, atunci o să putem suporta mai lesne sórta noastră.

— Pustnicule, zise Hillmar, căci așa vreau să te numesc, fiindcă nu-ți cunosc numele, noi nu suntem de cât de puține ceasuri aicî.

„Încă nu știm care e soarta ce ne așteaptă.

Pustnicul aruncă o privire tristă asupra lui Hillar.

— Nu sperați nimic, învețați a suporta soarta, fu răspunsul lui.

— Așa dar nu e nici o scăpare din această peșteră? întrebă Hillmar.

Bătrânul nu putea sta pe picioare, se puse din nou pe scaun.

El își clătină capul și zise:

— Ori-cât m'am gândit să născocesc un mijloc de a scăpa de aici, n'am găsit nimic.

„Cine e îngropat aici o dată de viu, acela nu mai vede lumina soarelui.

— Grozav, strigă Olga.

Și strînse la sine revolverul ce ținea în mână.

Apoi reluă:

— Atunci nu e altă cale de a scăpa de aici de cât moartea.

— Sinuciderea e păcat mare, bolborosi pustnicul.

— Și totuși ce 'i de făcut? strigă Hillmar.

„Să așteptăm până ce Robin, acest diavol în piele de om ne va omori prin otravă, ori ne va întrebuința pentru cercetările sale nebune?

„Nu, măcar să nu găsească de cât cadavrele noastre când va veni să ne vază.

— Așa vorbește tinerețea, zise pustnicul.

„Tinerețea iute 'și perde răbdarea și desperă.

„Nu vrea să aștepte momentul scăpărei, căci Dzeu n'a lăsat nici un om just să piară.

Apoi ridicându'și brațul slab în sus zise:

— De două-zeci de ani trăesc în peștera aceasta și n'am pierdut nădejdea, de ce vreți să vă omoriți voi cari sunteți atât de tineri?

— De două-zeci de ani? strigară speriații Olga și Hillmar.

„O jumătate din viața omului o petrecu omul acesta în peșteră și nici o forță superioară n'a venit să 'l scape de această soartă.

— Cum ai suportat atâta vreme? întrebă Hillmar, trebue să te fi desperat în această singurătate teribilă.

— Da, dacă m'aș fi lăsat gândurilor deșarte.

„Dar este un mijloc care te scapă și aici, și mijlocul acela este munca.

— Munca?...

„Ți-a dat Robin vre-o ocupație?

Un zîmbet sinistru trecu peste buzele moșneagului.

— Atâta fevor nu mi-a arătat.

„Dar o să 'ți spun cum m'am ferit de nebunie și cum mi-am făcut petrecerea aici mai suportabilă.

El se apropiă de saltea, se plecă spre dânsa și scoase o carte de mărimea unui caet.

Învelișul cărții era însă curios; acesta consista dintr'o țesătură brută dar pregătită cu mult meșteșug.

Bătrânul deschise cartea.

Aceasta conținea ca la o sută de file de diferite colorĭ.

Unele din aceaste erau scrise des, cu litere mărunte, se vedea treaba că bătrânul se temea să nu i se isprăvească hârtia.

— Asta-i memoriul meŭ, zise pustnicul, în zilele aceste mi-am pus întreaga mea viață agitată.

„Nimic n'am adăogat și nimic n'am ascuns fiind că eŭ speram că deși am să mor aicĭ, cartea aceasta tot poate să ajungă pe mâinele unuĭ om bun.

— Dar cum aĭ făcut rost de cartea aceasta ?

„De unde aĭ avut hârtie, cerneală, condeĭ și învĕlitoare ?

— Mi le-am făcut eŭ singur.

„Invelitoarea aceasta mĕ ține muncă de un an.

„Firele din care e compusă sunt din salteaua de paĭe.

„Aceasta a trebuit s'o fac, căcĭ altfel șoareciĭ imĭ rodeaŭ cartea.

„Condeiul cu care scriŭ e de lemn pe care 'l ascuțesc fre ându 'l de perete.

— Și cerneală ? întrebă Olga care nu își mai putea ascunde uimirea sa.

— Cerneéla mi-am procurat-o maĭ lesne, rĕspunse pustnicul.

„Am adunat funingine depe pereții și podele, le am amestecat cu apă și am avut cerneală ; fiind că aceasta iute se ștergea și era puțin colorată, am mai adăogat câte-va picăturĭ din sângele meŭ, și am obținut cerneala ce după zece anĭ, niciĭ acum nu s'a șters.

Hilimar apucă pe pustnic de mână.

— Mĕ umplĭ de mirare, zise el, aĭ dreptate, numaĭ munca și energia a putut să 'ți maĭ îndulcească nițel suferințele.

„Dar spune-mĭ acum cum ți-aĭ procurat hârtie ?

— Asta din întîmplare, poate prin puterea providenței, rĕspunse pustnicul cu glas aproape solemn, anĭ întregĭ doriam să am odată o hârtie albă la mine.

„De odată într'o zi când mĕ întindeam neliniștit pe salteaua mea vĕz dinnaintea mea o pisicuță sură ce se juca pe jos cu o bucățică de hârtie, aruncând-o încoace și încolo pe jos.

„Eŭ am chiemat pisica la mine și am început să o mângâĭ ca pe un om.

„Mĕ bucuram atât de mult de acéstă ființă vie, încât niciĭ nu maĭ știam ce să fac . .

„Apoĭ am luat hârtia în mână și mĕ înveseliĭ la vederea eĭ.

„Pisica se uita cu ochiĭ cuminți la mine.

„Se urcă în urmă pe mine ca și cum ar fi simțit că am nevoe de dragoste și mângâiere.

„De o dată însă cum mĕ întorseiŭ, ea dispăru.

„In dimineața următoare pisica se ivi iar și tot aducêndu-mĭ hârtie.

„Interesant e că eŭ nu ştiŭ pe unde intra şi pe unde eşia.

„Deodată însă pisicuţa mea dispăru şi eŭ rămaseiŭ din noŭ singur în celula mea!

Hillmar asculta cu atenţiune încordată.

— Şi nu aĭ putut afla cum intra pisica? întrebă el.

Pustnicul clătină din cap.

— N'am putut să aflu nicĭ odată pe unde vine şi pe unde merge.

„Ea apărea totdauna noaptea şi rămânea de obiceĭ peste zi, apoĭ pleca noaptea.

— Eŭ am o explicaţie, pentru acéstă întêmplare, zise tînĕrul medic.

„Pisica a dat de vre-un drum ce nu stă deschis de cât peste noapte.

„De aceea ziua trebuia să rĕmâe aci până când sosia noaptea şi se deschidea drumul din noŭ

— Tot ce se poate.

„Şi e de observat împrejurarea că fiţuicele de hârtie ce aducea erauŭ tot-d'auna umede şi murdărite.

„Dar ticălosul de Robin va fi observat că pisica intra la mine şi că mĕ distrag cu ea, de aceea o fi omorît-o.

— Ce ticăloşie, oftă Olga.

— Te poţi aştepta de la acest Robin tot felul de mişeliĭ, rĕspunse moşneagul; faţă cu lumea face pe omul cinstit, dar nu se sperie de nicĭ o crimă care'ĭ aduce vre-un folos.

„Dar lasă că şi aceasta o să aibă un capăt.

— E de mirare cum d ta ţĭ-aĭ păstrat toată credinţa în nenorocire, zise Hillmar.

— Aceasta e singura care ne susţine.

„Dar veniţĭ să vĕ maĭ arăt şi alte lucruri ce am.

„Nu 'ĭ aşa că azĭ e lunĭ, în 26 Ianuarie?

— Dumneata ne pui mereŭ în mirare, zise Olga.

Hillmar adăogă:

— Cum se poate că după reclusiunea de două-zecĭ de anĭ, să cunoştĭ atât de bine meraul timpuluĭ?

— Cu ajutorul calendaruluĭ meŭ, rĕspunse pustnicul.

„Veniţĭ încoace şi veţĭ vedea.

„Vedeţĭ aceste trăsurĭ mărunte pe masă?

„Fie-care însemnează câte o zi.

„Aceste cu cruce sunt duminicile.

„Atunci îmĭ fac şi rugăciunile mele, mĕ ridic cu gândul la d-zeŭ şi'l cer tărie şi perseverenţă.

„Trăsurile acestea d'aicĭ însemnează data naşterei copiilor meĭ, pentru că am două fete de a căror soartă nu ştiŭ nimic....

Glasul bĕtrânuluĭ tremura la aceste vorbe.

Îşi trecu degetele slabe prin părul luĭ alb....

— Da, în ziua naşterei copilelor mele eŭ le adresez câte o scrisoare, aşa ca şi cum aşi fi mereŭ în contact cu dênsele.

Olga începu să lăcrimeze.

— Ce triste trebue să fie copilele dumitale, zise ea

„Eŭ ştiŭ ce însemnează să fiĭ singur pe lume.

— Da, e un noroc în nenorocire, zise Hillmar, că noĭ am dat de d-ta.

„Dar ia spune-mĭ cum aĭ putut stabili comunicaţia între celula d tale şi cea din vecinĭ?

„D-ta n'aĭ putut să aĭ forţa de a ridica acel bolovanĭ greĭ.

— Eŭ n'am facut'o singur ci cu ajutorul nenorocitului care a stat în celula unde eştĭ d ta.

„Am stat anĭ de-a rêndul lângă celulă fără ane fi putut înţelege; şi numaĭ în urmă am ajuns la modul de a ne înţelege prin sistemul de loviturĭ ce d-ta aĭ priceput atât de iute.

După ce noĭ ne-am întreţinut aşa câtva timp ne-a cuprins dorul să ne şi vedem; cum s'o facem, nu era alt chip de cât să spargem zidul.

„A fost o muncă urieşă; zidul era ţeapăn, şi bolovanĭĭ marĭ, dar am isbutit cu ajutorul lui D-zeŭ.

Treĭ anĭ de-a rêndul am lucrat şi dese orĭ ne ieşia sângele pe sub unghiĭ.

„De zece orĭ, de douĕ-zecĭ de orĭ am fost renunţat la planul nostru, dar gândul de-a vedea un chip de om ne însufleţia din noŭ.

„Noĭ am scos cu multă precauţiune varul ce consolida bolovanĭĭ, dar n'am îndrăsnit să-ĭ mişcăm pe aceştĭ din urma de frică ca să nu ne surprinză chinuitoriĭ noştriĭ.

„In fine nu maĭ aveam de cât muncă de o săptămână.

„Noĭ eram veselĭ, numĕram ceasurile, minutele când o să ne putem strînge de mână, să ne vorbim, să ne vedem,

„Noĭ am stabilit ca ziua de întâlnire să fie o duminică.

„Şi tocmaĭ îmĭ făcusem închinăciunile mele la masă şi mĕ apropiam de locul hotărît spre a 'ĭ da semn prin şapte loviturĭ ca să poată începe.

„Când colo ce să aud?

„In loc de răspunsul convenţional, un ţipĕt groaznic, nebun, străbătu la urechile mele.

„Eŭ aşteptam să aud dacă nu maĭ urmează un al doilea ţipăt, dar totul se liniştĭ.

„Eŭ începuĭ să bat din noŭ, nu mĭ veni însă nicĭ un răspuns.

„O piedică importantă trebue să se fi ivit.

„Cu îndoieli chinuitoare aşteptam noptea...

„Apoĭ m'am pus singur la muncă spre a mĕ asigura de ce s'a întâmplat.

„Poate vecinul meŭ e bolnav, socoteam eŭ, şi nu se poate ridica de pe saltea,

atunci norocul e îndoit că pot să intru la el.

Cu forța desperării împinsei bolovanii și îmi făcui un drum îngust prin zid de unde ajunsei într'un coridor pe unde abia încăpea trupul meu.

„Peste o jumătate de ceas am băgat capul în odaia vecinului meu.

„N'am văzut pe nimeni dar pe saltea am observat o figură de om întinsă.

„Negreșit va fi dormind.

„M'am apropiat de el să-l deștept.

„Mă furișai încet până lângă patul lui...

„Dar mă dădui îngrozit îndărăt.

„Din obrazul fioros acoperit cu sânge se nitau două ochi sticloși plini de ură la mine.

Căutând mai de-aproape am aflat că partea superioară a craniului e ridicată și creerul stă desvelit.

„Toate erau în sânge în jurul saltelei și mirosul de putreziciune era cât pe aci să mă omoare.

— Și aceea a fost opera lui Robin, zise Hillmar, el a omorît cu indiferență pe nenorocitul sub pretext mincinos de a servi știința.

— Nu ți poți închipui, urmă moșneagul, ce groază m'a cuprins când steteam în fața mortului.

„Noi muncisem de-arênd să ne putem vedea, ne doriam cu atât foc și iacă în cele din urmă pot să atîng mâna unui mort, or să zic o rugăciune lângă patul lui.

Olga își ascunse capul la pieptul lui Hillmar.

Tinerul de asemenea fu coprins de-o mișcare puternică ce abia și-o putea stăpâni.

Pustnicul însă urmă:

— Când steteam acolo pierdut pe gânduri, de odată aud niște pași apropiindu-se și cheile paznicului sdrăngănind în broască.

„Cine-va vine

„Și dacă mă găsește și pe mine în celula mortu'ui, mă omoară.

„Ce să mă fac, prin daschizătură nu mai aveam vreme să mă dau îndărăt, m'am retras deci într'un colț și m'am ascuns.

Acolo se afla o grămadă de paie.

M'am băgat în paie.

„Stefan intră.

„Se apropiă de pat, băgă cadavrul într'un sac ce adusese cu sine, și rîzând cu hohot îl puse pe umeri.

„Aceasta u înmormêntarea nenorocitei victime a lui Robin.

„In cealaltă dimineață am sărit în celula mea și am așezat la loc bolovanii cu multă trudă.

„De atunci tot speram ca dacă va fi să se aducă vre-un nenorocit în peșteră, să fie adus în vecinătatea mea.

„*Mulțumesc lui D-zeu că d ta ai* înțeles atât de iute semnalul meu și că neam întâlnit.

Hillmar și Olga intrară după doue cé suri în celula lor.

Ei nu se mai simțiau atât de nenorociți.

Apropierea moșneagului le înspira curaj.

Seara oblonul așezat la ușă se deschise și Stefan le aduse de mâncare.

Prisonierii mâncară cu apetit, căci de douăzeci și patru de ceasuri nu pusese nimic în gură.

Hillmar nu încercă să vorbească cu bătrânul paznic.

El îi dete îndărăt tablele de lemn fără a zice un cuvênt, Stefan închise din nou oblonul.

Trecură mai multe zile fără că monotonia închisoarei să fi fost turburată.

Aproape întreg timpul îl petrecu în celula moșneagului.

Acesta dovedi din ce în ce mai mult de a fi un bărbat de inimă și de bună educație.

Fără îndoială el aparținea înaltei societăți, fiind că vorbia de lumea mare cu mult spirit.

Cunoștea viițiile și slăbiciunile și le bicinia câte odată cu multă tactică.

Trebue să fi călătorit mult.

El cunoștea țerî și popoare depărtate și vorbia cu cunoștință de obiceiurile și moravurile loe.

Hillmar ar fi rugat pe pustnic să-l lase să se uite în memoriul lui, dar nu îndrăsnia fiind că pustnicul nu mai pomeni de el, precum peste tot nu prea vorbia de personalitatea lui.

Intr'o dimineață când Hillmar și Olga abia se deșteptaseră din somn, oblonul se deschise și acolo se arătă obrazul rêutăcios al lui Robin care se rînjii prisonierilor săi.

La vederea lui, Hilmar își pierdu cumpătul.

— Mai vrei să-ți bați joc de noi, strigă el, caráte de aci că mă tem să nu comit vre-un pêcat.

Un rîs diavolesc fu rêspunsul.

— Ei, vino să te vêz, te fâlești, strigă Robin.

„Sunteți în puterea mea, și vreau să vă chinuesc până ce va tăcea gura vóstră trădătoare.

— Ce, ne numești trădători, strigă Hillmar, ca și cum n'ar fi o datorință a te da pe mâna justiției.

— Pe mâna justiției ?

„Eu sunt stăpân în casa mea, și nu îmi pasă de nici o lege.

— Nu triumfa înainte de vreme, zise Hillmar cu ochii scânteietori.

„Poți să ne nimicești, poți să ne îngropi.

„Dar din groapa noastră o să rêsară rêsbunarea care te va ajunge și te va sdrobi când te vei aștepta mai puțin.

— Aș, vorbe goale, halucinații carî mă fac să rîz, rêspunse doctorul.

Apoi adăugă :

„De altminteri ar trebui să-mi fii recunoscător.

„Nu ţi-am dat o damă de societate în singuraticul tĕu adăpost, care sper că n'are să se arăte prea rezervată faţă cu tine.

— Taci, calomniator ticălos, strigă Hillmar.

Olga îşi ascunse obrazul cu amândouĕ mâinile.

Robin însă urmă :

— Acum fecioara o să aibă remuşcări că a refuzat propunerea mea cinstită.

„Dacă ar fi voit să fie amanta mea, de bună seamă ar duce o viaţă mai bună de cât aici în beciu.

Un sunet nearticulat ieşi din pieptul tinĕrului, apoi întrebă cu buzele tremurătoare :

— Ce spune ticălosul ăla, Olga, cum să-mi esplic vorbele lui ?

— E adevĕrat ce spune, oftă copila cu capul în pământ, el m'a urmărit mereu cu propuneri necinstite ; n'aveam pace de el nicăiri, şi de mult aşi fi părăsit casa aceasta dacă nu aşi fi avut consideraţii faţă cu nenorocita Hedwiga

— Nu ţi-am promis daruri frumoase, puinle, rise Robin, de ce ai refuzat dragostea mea ?

— Pentru că te urăsc, pentru că te disprețuesc, mişelule, pentru că de zece ori mi ar plăcea mai bine să fiu omorîtă de cât să fiu iubită de tine ; pentru că cinstea mea feciorelnică...

Un rîs batjocoritor tăie aceste cuvinte.

— Cinstea ta feciorelnică !

„Ca şi cum aî putea afirma aceasta şi aici în peşteră în contrast continuu cu un tinĕr al cărui sânge fierbinte totuşi...

— Taci, ticălosule, răsună de o dată glasul lui Hillmar care apucase revolverul de pe masă.

„Nu calomnia pe copila aceasta.

„Nu te juca cu disperarea.

„Noi am suferit mai mult decât poate să sufere un om.

„Graţie mârşăviei tale trecute.

— Ce'mî pasă mie de cinstea unei femei ce se află în ghiarele mele ? răspunse cu imprudenţă Robin.

„Dacă vreau pot să 'ţi iau cu sila dragostea, ori-cât te-aî împotrivi.... Şi o să....

El se opri.

O detunătură răsună în peşteră.

Glonţul luă drumul spre doctorul Robin.

Olga coprinse în braţe pe amantul sĕu zicênd :

— Ce-aî făcut, Hillmar ?

Acesta stetea împietrit cu revolverul în mână.

Obrazul lui Robin dispăru din uşă.

— L'am omorît.

„M'am răsbunat, zise Hillmar.

— Nu, el trăeşte, strigă Olga arătând speriată spre uşă.

Acolo se arătă din nou obrazul lui Robin.

Numai un minut stătu, apoi dispăru și oblonul se închise.

— El o să născocească vre-o răzbunare groaznică, zise Olga care'și frângea mânele.

— Situația noastră tot nu poate să fie mai teribilă de cât e acum, zise Hillmar....

Și îmbrățișă pe iubita sa.

Apoi adăugă :

— Nu am putut suferi că el să calce în picioare onoarea ta.

— Dar dacă ne desparte?... replică Olga.

„Dar dacă va încerca să mă prinză în ghiarele sale?

— Atunci o să știi să mori, iubita mea, răspunse tînărul.

Fata strigă curajoasă :

— Atunci, o să mor, îți jur.

XXXII

Asil pentru cei fără adăpost

Cocoșatul se afla de opt zile în Berlin și mijloacele ce luase cu dênsul se isprăviseră.

Muncă nu găsise deși cutreerase ziua întreagă ulițele Berlinului pentru a câștiga ceva.

Pretutindeni unde se arătă fu primit cu dispreț.

Nu se biznia nimeni de el.

Fiind că obrazul lui nu dase multă încredere, deseori era respins cu bruscheță și fără multe forme.

Cocoșatul era desperat.

Cămărița ce'și închiriase în mansarda unei case murdare, trebui s'o părăsească fiindcă n'avea cu ce să plătească nici mica chirie.

Astfel într'o seară de Ianuarie el se află fără mijloace în mijlocul capitalei zgomotoase.

Ce era de făcut?

Unde să plece?

Unde să 'și pună capul?

Ce-i păsa lui de viață?

El, dacă ar mai avea copilul, atunci nu l-ar fi păsat nici de miserie, pentru copil ar fi știut să fure dacă trebuia.

Dar dacă copilul i se luase nu'i mai trebuia nimic.

El umbla pe strade și răbda de fóme.

Pe sub toi se înghesuia mulțimea, aici era bogăție și belșug.

Ce contrast era între bietul cocoșat și lumea elegantă ce se plimba pe aici.

De și avea adese ori ocasiune să-și vîre mâna în buzunarele mai multor dame ce nu dedeau mare importanță pungilor lor, bunul simț ce se afla în Ralph nu îl ierta să comită o ast-fel de faptă.

El era rĕutăcios și șiret, dar nu era tot-d'auna cinstit.

Foamea îl rodea însă stomacul, şi delicatesele espuse în vitrină îl atăţaŭ mai mult lăcomia.

El resistă însă la ori-ce ispitire.

Se făcu noapte, lumea se retrase de pe uliţe.

Fie-care îşi căuta căminul sĕŭ, cu atâta mai vêrtos cu cât începu a sufla un vênt gheţos, ce făcu imposibilă petrecerea pe afară.

Cocoşatul cutreera mereŭ stradele, dar în urmă frigul îl pătrunse, braţele îl amorţi, mâinile şi obrazul îl dureaŭ.

El se îndreptă spre asil.

Inainte de a ajunge la ţinta sa, o slăbiciune grozavă îl cuprinse.

Nu se mai putu stăpâni.

Se lăsă pe pământul îngheţat şi rĕmase nemişcat.

Cu greutatea plumbului se lăsă somnul pe genele lui şi o mulţumire neobişnuită îl cuprinse.

I se părea că se află acasă în patul sĕŭ moale.

I se părea că lângă dênsul dormea copilaşul în leagăn.

Visul lui era splendid.

El auzia resuflarea regulată a copilului.

Se scula şi se uita în obrazul lui dulce.

Nimenĭ nu venea să-l fure.

— Omule, vreĭ să îngheţĭ aci? zise deodată un glas brutal lângă el.

Ralph simţi că e ridicat cu forţa.

Abia putea să stea pe picioare.

Mâinile îl eraŭ ca ghiaţa.

El şovăi ca un om beat.

Vedea peste tot stele mărunte ce se învêrteaŭ în jurul lui.

— Ce, eştĭ nebun de te culcĭ pe zăpadă? strigă paznicul de noapte. Du-te în asil....

Ralph dete din cap.

— Eĭ, ţine-te de braţul meŭ, zise paznicul cu compătimire.

„Vĕd că nu poţĭ să staĭ pe picioare; poate n'aĭ mâncat de câte-va zile?

Cocoşatul spuse că nu mâncase d'o zi.

— Sĕrmane de tine, zise paznicul.

Şi scoase din buzunarul cojocului sĕŭ o sticluţă.

Apoĭ zise:

— Inghite o dată bine.

Şi dete sticluţa cocoşatului.

Apoĭ reluă:

— Asta'ţĭ face bine.

Ralph bĕu odată.

Se simţi întărit aşa în cât nu mai avea nevoe de sprijinul paznicului.

Acesta însă nu'l lăsă şi'l conduse până la uşa asilului.

Aci zise:

— Trebue să spun o vorbă bună la portar.

„Altfel nu te lasă să intri.

„După regulă asilul se închide la césurile şase.

„Cine vine mai târziŭ nu poate să intre.

Peste zece minute se găsiaŭ înaintea clădirei colosale ce servea de asil pentru săracii din Berlin.

Acea casă de binefacere era într'adevĕr un asil trebuincios şi util necesităţii sărăciei.

După ce toată lumea merge să se odihnească de necazurile zilnice, dese orĭ se află pe strade nenorociţi carĭ pribegesc fără patrie şi fără adăpost.

Miseria sporeşte din zi în zi.

Orĭ cât s'ar înmulţi societăţile de binefacere, e prea mare numĕrul acelora carĭ nu îşĭ pot câştiga nicĭ pâinea de toate zilele, şi sunt nenvoiţi să cutriere stradele fără adăpost.

Vara, când nopţile sunt mai calde, se duc aceştĭ paria ai societăţii de se culcă pe băncile din grădinile publice, se desfătează la cântecul păsĕrilor, se curăţă cu apă de la fântâna cea mai apropiată şi dacă mai are un gologan în buzunar îşĭ cumpără pâine de la cea dintâi brutărie, şi astfel mai uită de nenorocirea lor.

Dar iarna!

Crivĕţul îl bicĭuieşte peste obraz, gerul îl înghiaţă, ei nu mai pot sta pe afară şi atunci sunt nevoiţi să se ducă în asil.

Dar şi aceasta nu-i primeşte de cât în intervale hotărîte.

Asilul era în linişte desĕvârşită când ajunse Ralph la poartă.

Înainte de a intra, trebui să spună cine este, ce ocupaţie are şi ce a făcut toată ziua.

Ralph se supuse fără şovăire la acest esamen riguros.

El putu să mărturisească întregul adevĕr.

Portarul trecu datele aceste într'o condică mare.

Apoĭ se adresă cocoşatului şi zise:

— Vino la intendentul.

Ralph fu condus într'o odae vastă, aranjată cu gust burghez.

Acolo şedea intendentul, acesta îl examină cu deamĕnuntul.

— Vaĭ târziŭ, zise el în sfîrşit, chiar prea târziŭ, dar cu toate astea azĭ te primesc.

„Ţĭ-e foame?

După ce Ralph spuse că ĭ-e foame, intendentul luă de pe sobă un vas mare şi turnă supă caldă într'o farfurie ce se afla pe masă.

— Aşa, pune-te să mănânci; iacă-aci este şi pâine.

„Poftă bună.

Cocoşatul se puse cu lăcomie la masă, şi deşi supa nu era destinată pentru stomacurile prea îngrijite, totuşi lui Ralph, îi păru că în viaţa lui încă nu mâncase o supă atât de bună.

După ce isprăvise, se ridică de pe scaun şi mulţumi intendentului. Acesta îl conduse să ia o bae

După bae intendentul zise:

— Acuma vino în odaia de dormit.

Şi cu o lampă în mână îl conduse prin coridor.

Înaintea uşii se întoarse iute către Ralph şi'l întrebă :

— Ai asupra dumitale bani ori vreun ceasornic ?

Cocoşatul spuse că n'are nimic.

Intendentul îl mai povăţui să fie liniştit, să nu răspunză nimic, orî-ce i s'ar zice.

Deschise uşa şi intră cu cocoşatul în odaia de dormit.

Aceasta conţinea vre-o douăzecî de paturî, atât de dese în cât numai un om putea străbate printre ele.

Dealungul pereţilor se aflaŭ cuere de care se atârnaŭ hainele vechî şi sdrenţuite.

Fie-care pat îşî avea cuernl său purtând acelaş număr.

De şi era o curăţenie mare în această odae, totuşi Ralph când intră fu cuprins de un sentiment de greaţă.

Aerul era încărcat de un miros de rachiŭ, şi era imposibil de a petrece multă vreme acolo.

In salon nu era întuneric, o lampă atârna din tavan şi ardea mereŭ.

Negreşit că nu era cu cale de a lăsa în întuneric oamenî de soiul acesta.

Când intendentul intră, era linişte absolută.

Ba unii sforăiaŭ chiar.

Abia se închise uşa însă, şi începură să se mişte în toate părţile.

Aceia carî adineaorî păreaŭ că dorm, se îndreptară în sus.

Sforăitorii îşî întrerupseră activitatea lor şi toţi isbucniră într'un hohot lung.

Ralph stete pe patul său.

El nu era fricos.

Dar observă numaî de cât că se afla într'o societate primejdioasă.

De aceea hotărî să nu 'şi scoată hainele.

El se aruncă îmbrăcat pe pat.

Deodată vecinul său arătând la dênsul, strigă :

— Băeţi, ăsta e un „vede", are să se răscumpere.

Ralph nu dete nicî o atenţiune acestor cuvinte.

Deodată însă se văzu înconjurat de o mulţime de indivizî.

Ei îi cereaŭ un număr oare-care de banî pentru a bea rachiŭ dimpreună şi pentru a'şi răscumpăra dreptul de cetăţean în salonul de dormit al asilului.

— N'aî decât să'ţî bagî mâna în punguliţă, zise un ştrengar zdravăn şi robust.

„Tu'ţî porţî punguliţa în spinare. Ce 'ţî mai pasă ţie de o bagatelă ?

Pe cocoşat îl înţepă această glumă; el voi să se ridice, să răspundă, dar îşî aduse aminte de poveţile intendentului, şi'şî înghiţi mânia.

— Ei, vorbeşte, cocoşatule, strigă un altul.

Toţi îl imitară.

In urmă Ralph nu mai putu suferi gesturile lor.

Se întoarse.

Ridică pumnul și strigă:

— Lăsați-mă în pace, vă spun.

„Cine se apropie de mine, poate s'o pață.

Un hohot răsunător îi răspunse.

De o dată o vorbă isbi urechia lui Ralph, și îl făcu să turbeze:

— Stîrpitură!

Aci nu numaĭ sensul cuvêntuluĭ îl jignia dar și accentul glasuluĭ cunoscut făcu să-i se contracteze trăsurile și să i se înjecteze ochiĭ.

Glasul acesta îi era cunoscut, l'a înjurat și hulit atât de mult în cât nu poate să fie iertat nicĭ odată în viață

Ralph nu se înșelase, la câțĭ-va pașĭ de depărtare el recunoscu pe Reinhard, ajutorul vechiŭ al călăuluĭ.

Figura lui Reinhard trăda suferințe și neajunsurĭ de când a părăsit casa călăuluĭ.

Obrazul luĭ frumos se pocise și uscase; hainele luĭ erau rupte și sdrențuite.

„Și părea că nu frecuentează vre-o societate maĭ bună, fiind că visitatorii salonuluĭ de dormit toți îl batjocoriaŭ și îl ziceaŭ cu porecla „Călaŭl-Reinhard".

— Luați seama, strigă Reinhard, între noĭ se află unul care ține cu albaștri și se face bucuros trădător.

Un țipăt de furie trecu prin șirele mușternilor din asil, și Ralph pricepu că are să se aștepte la ceva neplăcut.

— Eŭ cunosc pe cocoșat și știŭ că ocupația luĭ cea maĭ plăcută este să trădeze, e un broscoiu din care țîșnește otravă de culcă pe om.

— Otravă, strigă cocoșatul ne maĭ putênd să se stăpânească.

„Cu otravă maĭ bine știe să manipuleze Reinchard.

„Era și vreme să te dea afară călaul Krantz.

„Cu otrava ta erai să 'ĭ faci nevasta văduvă.

— Câine cocoșat! strigă Reinhard ca turbat.

Și se aruncă spre bietul cocoșat, îl apucă, și'l sugrumă.

Acesta nu putu să reziste.

Căzu jos lângă pat.

Reinhard tăbărî asupra luĭ, ceilalțĭ însă îl trasără îndărăt, strigând:

— Asta nu merge, Reinhard.

„Așa dar vreĭ să 'ți faci singur plăcerea?

„Noĭ însă vrem să avem părticica noastră de plăcere.

„Ia să dăm și noĭ.

Toți începură a'l bate.

Și se vede că aceasta le făcea plăcere, căcĭ eraŭ veseli și rideaŭ

In momentul următor Reinhard vîrî luĭ Ralph o batistă în gură.

Alțiĭ îl legară de mâinĭ și de picioare.

Cocoșatul stetea acum ca un buștean fără mișcare și fără viață.

Alțiĭ luară una din pătarile de pe pat, o întinseră de cele patru colțurĭ, pu-

seră pe Ralph pe ea și începură să'l arunce spre tavan.

Ralph socotea că l-a sosit ceasul din urmă.

Își perdu simțirea.

La fie care moment era aproape să se izbească de tavan și să cază cu capul sdrobit.

— Acum du-te și ne trădézâ, strigă Reinhard.

Apoi se adresă tovarășilor :

— Nu 'l lăsați în viață, căci alt-fel merge să ne trădeză.

Și într'adevăr tovarășii lui Rihard erau foarte dispuși să sfîrșească.

Corpul se apropia din ce în ce mai mult de tavan.

— De ajuns, strigă deodată un glas furios.

Și de pe un pat se ridică o figură sombră,

Era un bărbat îmbrăcat sărăcăcios dar curat.

El păși în mijloc tumultanților.

El luă în brațe pe cocoșat chiar când era să fie asvîrlit a trei-zecea oară spre tavan.

Il puse în pat și stătu lângă el.

In momentul dintâiu chinuitorii lui Ralph stătură surprinși, îndată însă după aceea se îndreptară glumele lor contra lui.

— Veniți încoace, strigă streinul cu glas rece, și trase un box de fier pe care 'l purta la sine.

Ceilalți rămase reservați câte-va minute, de o dată rîse și cel mai vînjos se apropiă de el și începu să pareze cu pumnul, el ținti întâi obrazul streinului și apoi se încercă să-i dea o lovitură în burtă.

Dar apărătorul cocoșatului cunoscu gestul acesta, el își apără burta cu stânga, iar cu dreapta înarmată cu box îi dete o lovitură sdravănă în obraz. —

Lovitul căzu răcnind la pământ.

„Sângele curgea țîșnind din obraz și din nas, și tovarășii lui trebuiau să-l țină în brațe ca să nu cază.

Celor-l-alți le trecură pofta de a se mai agăța de Ralph ori apărătorul lui, ci se retraseră toți murmurând.

Nici Reinhard nu mai îndrăsni să se lege de Ralph.

Streinul rămase lângă patul cocoșatului se plecă și îl observă cum răsuflă.

După ce Ralph își veni în simțire se adresă apărătorului său :

— *Iți mulțumesc* pentru ajutorul d-tale, fără asta eram mort.

„Bestiile aceste mă omorau fără șovăire.

— D-ta te-ai purtat foarte cinstit, prietene, zise streinul.

„Ai rămas mult timp liniștit.

„Dar ia spune 'mi cine ești și ce lucrezi ?

— Cine sunt ?

„Un om sărac pentru care viața nu mai are nici un farmec.

„Și poate era mai bine pentru mine dacă m'ar fi omorît.

— Ce ești nebun ? întrebă streinul, al cărui fel de vorbire era în contrast cu îmbrăcămintea sa de muncitor.

„Nu se poate ști dacă'ți va merge mai bine.

Cocoșatul clătină din cap.

Apoi adăogă :

— Când omul a perdut aceea la care ține, atunci a perdut cea din urmă, speranță.

— Ah, atunci e o femee la mijloc nu'i așa ?

Cocoșatul răspunse :

— Nu, nu e femee.

„Dar lasă-mă mai bine să tac, căci tot nu pot să'ți spun întregul adevăr.

— Ei bine, n'o să te descos mai departe.

„Dar mi se pare că nu'ți merge prea strălucit, fiind că văz că ai venit să dormi în asil.

— Eu caut ocupațiune și nu găsesc, răspunse cocoșatul.

„Mijloacele mele cele din urmă s'au isprăvit.

„Acum nu mai am unde să mă culc și nici ce să mănânc.

Omul cu bluza de lucrător se uită cu ochi esaminatori la cocoșat.

Apoi urmă :

— Eu aș putea să 'ți fac un câștig frumușel câte odată, dacă ești dibaci și te ții de ceea ce ți se spune.

— Mi-ar plăcea mult, răspunse Ralph cu voce de puțină nădejde.

— Ei, vino mâne în strada Scurtă, și te anunță la agentul Belling.

„Acesta o să'ți dea ocupație și o să'ți meargă bine.

La vorbele acestea streinul își băgă mâinile în buzunar și ecoase un napoleon pe care 'l dete cocoșatului zicând :

— Ține ca avans pentru serviciile ce ai să faci.

Ralph se uită cu mirare la napoleon și la dărnitor.

Îi păru ciudat ca un om sărăcăcios să-l dărnească cu o sumă atât de mare.

— Ei, ține, ori crezi că aceștia nu sunt bani cinstiți,

— Vorbind cele drepte ; mi-ar plăcea să știu mai întâi ce am să fac pentru banii aceștia, răspunse Ralph, este o istorie curioasă când trebue să te angajezi la o muncă ce-ți poate aduce tot felul de neplăceri.

— Ah ! crezi că n'o fi cinstită munca la care te angajez, zise streinul, ei atunci nu cunoști pe agentul Belling ; acela e un om cinstit și bătrân care nu e capabil să-ți facă nici un rău.

Ralph primi banii și strînse mâna o mului în bluză.

„Vă mulțumesc, prietene, zise el, și să mă ia dracul dacă nu stau tot-d'auna la dispoziția d-tale de câte ori vei avea nevoe de mine.

— Bine, acum să dormim.

După un sfert de ceas domnia în salon o liniște adâncă.

Toţi dormiaŭ, afară de Ralph.

El se temea că nu cum-va Reinhard să'l atace din nou.

Dar se pare că şi vrăjmaşul lui fusese cuprins de oboseală, şi el adormi în curênd.

In fine adormi şi Ralph.

Dar somnul lui fu de scurtă durată căci deodată sări în sus şi spre marea lui mirare văzu că toţi musafirii salonului se aflaŭ într'o învălmăşală groaznică.

Uşa salonului era păzită de sergenţi. Un locotenent de poliţie şi intendentul se aflaŭ în mijlocul salonului.

— Nimenĭ n'o să părăsească salonul, strigă locotenentul de poliţie, fie-care la patul sĕŭ.

„A vorbi, orĭ a face semn este oprit riguros.

Tăcerea domnia în salon.

Fie-care aşteptepta cu curiozitate să afle motivul acestei visite.

— E vorba de un furt, zise locotenentul de poliţie intendentului.

„Furtul s'a comis cu câte-va zile în urmă la un profesor.

„In vreme ce profesorul se afla cu familia la bal, şi slujnica dormia, hoţiĭ aŭ străbătut în casă.

„Ei aŭ spart un scrin de argint şi aŭ furat mai multe obiecte de valoare.

„Eŭ acum o să fac o vizită minuţióasă la cei de faţă.

Aceasta se execută numai decât.

Locotenentul se apropiă de fie-care pat în şir.

Examină pe fie-care individ prin buzunare, sub saltea şi sub pernă.

Dar nu găsi la niciunul ceea ce doria.

In urmă se apropiă de cocoşat pentru a'l visita şi pe el.

Il scotoci prin buzunare, îl vizită patul, dar dete din umerĭ şi apropiindu-se de intendent zise:

— Mi se pare că sunt pe urmă falşă.

„Veriga aceasta, de aur s'a găsit cam la patru minute depărtare de aci.

„Credeam cu siguranţă că lanţul din care făcea parte această verigă o să-l găsesc aicĭ.

„Dar mi se pare că sunt pe urmă falşă.

El se plecă şi voi să iasă când de odată se împiedecă de cisma cocoşatului ce ee afla lângă pat.

— Ah! putem să urmăm cu vizitaţia, zise slujbaşul, plecându-se să ridice cisma din care căzu la pământ un obiect de aur.

— Iacă ce căutam, strigă locotenentul, hoţul e aci, ochiĭ lui căutaŭ pe cocoşat care ca înlemnit stetea de-oparte.

— Cum te chiamă? întrebă tare slujbaşul.

In loc de-aşĭ spune numele, Ralph, afirmă că nu e vinovat şi că nu ştie cum a ajuns bucata de lanţ în cisma lui.

— Ei, nu te pune pe minţite, sbieră locotenentul.

„Mai bine spune unde ai ascuns obiectele furate.

— N'am furat nimic, protestă cocoşatul.

„Nu pot să mărturisesc nimic.

— O să te facem noi să vorbeşti, strigă locotenentul.

Işi luă pălăria şi strigă :

— Vino cu mine.

— Vrei să mă arestezi?... zise cocoşatul.

„Dar sunt nevinovat.

„Lanţul va fi ajuns din întêmplare în ciama mea.

— Poliţia nu crede în întêmplări.

„Vino iute, or trimit sergenţii să te ajute.

Dar cocoşatul nu se mişcă.

Piciórele lui păreau paralizate.

Se puse pe un scaun să 'şi încalţe cismele.

Mâinile îl tremurau ca varga.

— Nu te preface, nu juca comedie, strigă slujbaşul, slăbiciunea aceasta o cunoaştem noi.

El făcu semn sergenţilor cari intrară şi'l făcură să-şi încalţe iute cismele, apoi îl apucară de braţe şi voiră să'l târască afară din salon, când un glas răsună deodată :

— Staţi pentru un moment.

Streinul care apărase o dată pe Ralph era cel care strigase.

El se puse lângă dênsul din nou, ca şi cum ar fi voit să împiedece arestarea lui.

Locotenentul aruncă o privire de dispreţ asupra îmbrăcămintei sărăcăcioasă a omului.

Apoi zise :

— Ce vrei ?

„De ce cauţi să ne împiedici în executarea datoriei noastre ?

— Vreau să împiedic o nedreptate, răspunse streinul.

— Incă un cuvênt şi te arestez dinpreună cu el.

„Poate că eşti tovarăş cu acest hoţ.

Şi locotenentul se uită ţintă la strein.

Acesta replică :

— Cine sunt ?

„N'ai să te îndoeşti nici un moment. Te rog, vino la o parte.

Era o hotărire şi o demnitate în fiinţa acestui om ast fel în cât poliţistul îl ascultă fără şovăire şi se dete de o parte.

Martorii acestei scene, muşteriii asilului, şopteau cu réutate şi 'şi făceau semne când vĕzură că poliţistul vrea să aresteze şi pe apărătorul cocoşatului.

Dar obrajii lor se lungiră îndată ce vĕzură că poliţistul stă de vorbă cu dênsul.

Streinul şopti câte va vorbe slujbaşului, apoi scoase din buzunarul gheroculul o hârtie în făşurată în formă de sul şi o dete cu formă eleganţă slujbaşului.

Abia aruncă o privire pe hârtie şi repede îşi schimbă ţinuta.

Îşi lăsă braţele în jos şi se îndreptă ca şi cum ar saluta; o mare zăpăcélă se citia pe obrazul lui.

Streinul şopti:

— Nu trăda incognitul meŭ, eŭ sunt aci ca martor care pot să-ţi daŭ lămuriri cine poate să fie adevěratul hoţ.

In acelaşi moment o figură plecată se furişă spre uşă şi voi să se strecoare printre sergenţi.

— Stăi, strigă streinul căruia nu-i scăpă din vedere această procedare.

Cel somat se cutremură şi se opri între sergenţi, carî puseră mâna pe el.

Era Reinhard.

Obrazul lui frumos deveni galben, ochiî lui priviau sfioşi la tovarăşii sěi ca şi cum ar fi cerut ajutor şi apărare de la eî.

Strěinul se apropiă de el, îşi puse mâna grea pe umărul lui.

Vechiul ajutor de călăŭ începu să tremure sub această mână.

— D-ta adineaorî, începu streinul cu glas hotărît, când toţî dormiaŭ, te-aî coborît din pat.

„Este aşa orî ba?

Reinhard tăcea.

El se uita în pământ.

— Spune adevěrul

— Aşa este, răspunse Reinhard cu glas turburat.

— D-ta aî mers în věrful degetelor până la patul acestuî om, zise streinul arătând pe cocoşat.

„Aî pus acest mic obiect de aur, proba hoţieî, în cisma luî.

„Spune.

„O vreaŭ!

Faţă cu acest „o vreaŭ!“ nu maî încăpea nicî o împotrivire.

— Mărturisesc tot, răspunse Reinhard.

„Eŭ am comis faptul.

Un strigăt de bucurie isbucni din pieptul cocoşatuluî.

In fericirea sa voi să ia mâna apărătoruluî sěŭ să o sărute.

Streinul nu îngădui însă.

— Lasă, zise eî, eŭ n'am spus de cât ceea ce am vězut cu ochiî.

Reinhard fu escortat de sergenţî, streinul se pregăti de-asemenea să părăséscă salonul.

— Să nu uiţi să mergî la agentul Belling, zise încă odată luî Ralph întorcêndu-se de la uşă.

Locotenentul de poliţie îl veni în faţă.

— Incă o dată vě rog, scuzaţi mě, zise el, n'am ştiut.

— Prea bine, îl întrerupse streinul, d-ta ţi-aî făcut datoria, d-le coleg.

„Iar eŭ am trebuit să apăr nevinovăţia.

— Aşa e, răspunse locotenentul.

XXXIII

Pictorul și modelul sĕŭ

Contele Marco ședea la masa sa de scris, iar la ușa lui stetea un bărbat lat în spete și cu pĕrul roșcat care aștepta cu umilință poruncile stăpânului sĕŭ.

— Apropie-te Brown, zise contele Marco, în englezește, vino și te pune lângă mine.

Omul cu pĕrul roșcat se apropiă dar observă distanța respectuoasă proprie lacheilor.

— Așa dar d-ta Brown ești decis, zise contele Marco, să intri în slujba mea și să asculți de toate poruncile ce 'ți voiŭ da eŭ.

— Da conte, rĕspunse omul cu pĕrul roșcat, supozând că mĕ voĭ putea susține în serviciul ladyeĭ.

— Să te silești să mențiĭ această posițiie căci altfel nicĭ eŭ nu te pot întrebuința.

Portarul irlandez al ladyeĭ clipi din ochĭ în semn că pricepe.

— D ta știĭ d-le conte, rĕspunse el că eŭ sunt singura persoană care posedă întreaga incredere a ladyeĭ.

„Eŭ și nevasta mea suntem totdauna în apropierea eĭ și nu ne scapă nimic din cele ce face și spune.

— Atuncĭ ești omul meŭ și o să ne înțelegem dimpreună.

„Dar mai întâĭ să regulăm chestia finanțiară.

„Eŭ contez pe încrederea d tale și o să știŭ s'o recompensez.

„Eŭ nu vreaŭ de cât să am în apropierea ladyeĭ o persoană care să'mĭ dea seamă de toțĭ pașiĭ eĭ, să noteze tot ce ar fi curios orĭ de bănuială în casa eĭ.

— Well sir, eŭ sunt acea persoană.

— Bine, o să'ți daŭ treĭ sute de mărcĭ pe lună.

„Și ca să vezĭ că nu glumesc, îți daŭ leafa înainte în aur curat.

Contele Marco scoase o pungă, luă dintr'ênsa un pumn de galbenĭ pe carĭ îĭ numĕră pe masă înaintea irlandezuluĭ.

Acesta părea a înghiți cu ochiĭ galbeniĭ.

Apoĭ îĭ băgă în buzunar fără a fi invitat a face aceasta.

— Să nu socotĭ, Brown, urmă contele Marco, că eŭ urmăresc ceva planurĭ tainice.

„De loc, din contra.

„Intenția mea la supravegherea ladyeĭ este foarte cinstită și umanitară.

El aprinse o țigară și trase câte-va fumurĭ din ea.

Apoĭ urmă :

— Eŭ sunt o rudă maĭ departe a ladyeĭ.

„Aș putea să zic singura rudă ce mai are pe lume.

„Am fost adênc mișcat când mai deunăzi am primit știrea că tinêra și frumoasa doamnă, pătimește de o melancolie care a adus-o la mai multe excese.

„Ia gândește-te nițel, poate ai observat și d-ta una ca asta.

Irlandezul mai clipi o dată din ochi, și părea a se gândi.

Rînjitul ce trecu peste obrazul lui slab făcu să apară și mai prost și mai antipatic.

— Ies, sir, am observat, zise cu un accent particular irlandezul.

Și vêzênd că această vorbă place contelui, urmă ;

— O să observez tot ce milord voiește.

„Fără îndoială lady e cu desăvêrșire smintită.

— Așa este, rêspunse contele Marco cu hotărîre.

„Nu vezi că ea primește o fată de pe drum și'i cedează toate drepturile ce nu se pot da de cât unei slugi vechi și probate ?

Aci puse contele Marco degetul pe buba irlandezului.

El se ridică și zise cu glas rêutăcios :

— E nebunie, nebunie complectă, Goddam, să primești o fată de pe strade ca să fie puiul mamei, și noi să o servim cu toții și să nu îndrăznim a o contrazice.

— Asta nu trebue să te supere, Brown, zise Marco, numai spre a turna din nou, cu vorbele, sale gaz peste foc, simpatia sa pentru fată este morbidă.

„Dar un singur caz nu probează nimic.

— O ți-aș putea povesti mai multe, zise roșcatul, lady este nerecunoscătoare față cu slujnicele sale vechi, cum se întâmplă acum că o sfîrleaza de franțez, acest fecior Lafleur comandează întreaga casă ?

„Lasă sire că știu ce e pricina.

— Da, da, zise rece contele Marco, dar spune-mi ce s'a făcut din acest Lafleur ?

— El a dispărut într'o zi cu tot calabalîcul și dracul știe unde s'a dus.

„Dar sunt alte fapte carî probêză în desjunu boala sufletească a ladyei.

— Și carî sunt acele ?

— Goddam, poate fac o nebunie că spun tot ce știu la cea dintâi ocasie, da o să vezi mylord că eu te slujesc bine.

— O să fii și bine rêsplătit.

— Sunteți un getleman desăvêrșit.

„Și eu o să mă silesc să fiu vrednic de amabilitatea d-vóstră.

„Mai încolo știți mylord, zise irlandezul cu glas șoptitor, că lady trăește foarte retrasă, iese afară rare-orî și primește vizite asemenea fórte rar.

— Da, da, înainte.

Marco se uită şiret la spion.

— Asta negreşit e foarte curios, urmă roşcatul, că lady în lunile din urmă a ieşit de câte-va ori în costum foarte ciudat şi mascată.

— În costum ciudat.

„Şi ce fel de mască a avut?

Contele Marco abia'şi putu ascunde emoţiunea.

El crezu că era aproape să descopere ce căuta.

Irlandezul prost îşi ridi că umerii în sus şi zise:

— Ce fel de mască purta lady nu ştiu.

„Dar era de-ajuns de frumoasă şi dracâscă în costumul ei spre a suci capul la mulţi bărbaţi.

„Şi fie zis între noi, eu cred că eşia în avanşuri amoroase.

„O duceam cu trăsura până afară din Berlin spre Spandau.

„Acolo, la un loc destinat stetea totd'auna o birjă ce o aştepta.

„Lady îmi poruncia să mă întorc cu trăsura.

„Dar ea aştepta până ce mă perdeam din vedere.

„Atunci ea se urca în birjă pentru a 'şi urma drumul.

— Ciudat, zise Marco gânditor.

„Dar totuşi e o probă că lady nu consideră partea tristă a vêduviei sale, fiind că ea de bună seamă se va fi ducênd la o întâlnire.

— Tot ce se poate, milord.

„Bizuie-te pe mine.

„O să veghez.

„Indată ce lady va face o nouă ştrengărie o să te încunoştinţez.

„Pentru azi mă iertaţi, d-nule, am stat prea mult.

Irlandezul se plecă şi eşi.

— O să 'mi facă bine serviciul, mormăi contele.

„Dar trebue să fie tratat cu cruţare, căci altfel ticălosul lesne ar putea ajunge în ispită şi să mă spună *la lady, mai ales în cazul dacă aceasta l-ar plăti mai bine de cât mine.*

El se uită la cêsornicul de pe sobă şi sună.

Antonie intră.

El trecu uşor pe covoare şi întrebă pe stăpânul sêu ce doreşte.

— Vreau să mă duc la balul consolului englezesc, zise Marco, să mă îmbrac şi trăsura să stea gata.

O jumêtate de ceas mai târziu contele stetea dinaintea oglinzii şi 'şi examina costumul.

Acesta îl prindea de minune.

Gherocul negru se părea ca turnat pe figura lui elegantă.

La butonieră avea bandeleta legiunei de onoare.

Părul şi barba erau frisate cu îngrijire sluga îl aşezâ la haină o camelie albă,

iar contele era pe cale să'şi tragă pe degetele sale împodobite cu inele de briliant nişte mănuşi albe şi moi.

Antonie îi întinse apoi giobenul.

O altă slugă intră şi anunţă că trăsura aştépta gata.

Contele Marco era să părăsească odaia, de la uşă însă se întoarse încă odată şi strigă:

— Ah, ce nebăgător de séma eşti Antonie, ai uitat să-mi dai parfumul.

— Scuzaţi, d-le conte, bolborosi feciorul.

— El adu-l încoace!

Antonie se apropie de un dulap mic.

— Doriţi zambile, d le conte?

— Da, da, ştii că asta îmi este parfumul favorit, fără el nu pot să esist.

Feciorul luă din dulap o sticluţă şi udă cu conţinutul ei hainile stăpânului séu.

Un miros îmbătător şi dulce umplu odaia.

— Şi batista, porunci contele Marco, şi feciorul înmuiă cu conţinutul mirositor batista de mătasă a contelui.

Apoi părăsi odaia, coborî scările şi se urcă în trăsura ce aştepta jos.

Palatul consulatului englezesc era luminat feeric.

Prin portalul închis să întrevedea pompa din vestibul unde o mulţime de lachei primeau cu complesenţă pe musafirii ce soseau mereu.

În etagiul întâiu, într'o odaie tapisată cu mătăsuri se afla consulul care primia pe musafirii séi.

Acesta era un bărbat amabil cu părul alb.

El avea o vorbă de amabilitate şi complesenţă pentru fie-care ce sosia.

Se pare că trăind de mai mult timp în Germania a perdut din rigorositatea sa natală.

În salonul consolului, mulţimea împodobită sărbătoreşte, se strecura într'o învălmăşeală îmbătătoare.

Aici străluciau diamante şi pietre scumpe, în odăile de alături se vedeau pe mese tot felul de vase de aur şi de argint.

Atmosfera era încărcată de mirosuri de flori şi de parfumuri.

Şiruri de femei cu braţele albe dădeau farmec şi splendoare adunării.

Contele Marco parcurse saloanele cu siguranţa sa obicinuită.

Se părea că privirile lui căuta pe cine-va prin mulţime.

Întinsă cu nepăsare într'un foto'iü şedea lady Nolson care era mai frumoasă ca ori-când.

Trupul ei plastic, imposant era cuprins într'o haină de mătasă verde.

În jurul taliei sale avea o ghirlandă de trandafiri de baltă, tot cu astfel de flori era împletit părul ei negru; braţele ei albe, gâtul şi sînul nu erau de cât puţin acoperite.

In jurul ladyei era o mulțime de cavaleri cari îi cereau favorul.

Contele Marco șovăi un moment înainte de a se apropia de ea.

El voi să se retragă, dar ea îl observă și'i zise:

— Ah, conte Marco....

„Vrei să te retragi fără a mă saluta, or nu îndrăznești să intri în atmosfera mea?

— De și e primejdios a fi în atmosfera îmbătătoare a d tale, totuși o să risc a mă apropia de frumoasa floare a pământului.

— Ah, ce galant știe să fie contele nostru, zise doamna cea frumósă și începu a și face vênt cu evantaliul.

„D ta ai trăit în timpul din urmă atât de retras în cât trebue să presupui că te ai ocupat cu ceva studii serioase.

— Tot ce se poate, răspunse contele Marco.

— Ei, atunci te vei fi ocupat cu studii alchimice, vei fi vrut să afli peatra înțelepciunei orî arta de a face aur.

Lady esprimase vorbele aceste cu o intonație curioasă.

Contele Marco simți că ochii ei sunt îndreptați spre el.

— Studiele mele aŭ fost de altă specie, lady, răspunse el rece, ele eraŭ de natură criminalistă și se referiaŭ la omorurile misterioase.

„Așa pentru exemplu am citit într'o carte vechie, că într'un sat din Portugalia un omor cu otravă a fost descoperit, prin acea că....

— Te rog, încetează, strigă lady care îngălbenise.

„Să nu ne stricĭ veselia cu istoriĭ sinistre.

„Eŭ nicĭ nu crez că ar putea să existe astfel de infamiĭ.

„Dar fantasia agitată a scriitorilor noștri ni le a zugrăvit atât de mult până ce în cele din urmă am început să credem și noĭ....

— Și apoĭ în cercurile culte nicĭ nu se comit omoruri, zise un locotenent care se afla lângă lady.

Contele Marco se uită zimbind la cel ce grăise.

— Aĭ dreptate, zise el, în cercurile culte nu se prea varsă sânge, dar se servă de otravă.

„Aceasta e sigură și maĭ puțin mișcătoare.

Intonația unuĭ vals ajunseră la urechile lor, și cavalerii alergară în tóte părțile să-și caute dansătórele.

Contele Marco și lady rămase singuri.

— Ei frumoasă doamnă, zise acesta, nu dorești să-ți povestesc acum cum s'a descoperit omorul cu otravă în Portugalia?

— Negreșit prin vre-un trădător, răspunse lady, care a știut de taină și nu s'a ținut de cuvênt.

„Conte, te rog să fiĭ maĭ cu băgare de seamă dacă ții la siguranța nóstră.

— Eŭ nu mĕ tem pentru siguranța mea, căci eŭ n'am comis nicĭ o crimă.

— Să n'o crezĭ, rĕspunse lady Christina, șoptind cine dă de vre o crimă și își dă concursul sĕŭ pentru a ascunde pe făptuitor, se face însu-și părtaș al crimeĭ.

„Nu d-ta aĭ fost care aĭ lucrat pentru a ascunde urmele ?

„Nu d-ta mĭ-aĭ mijlocit actul de deces ?

„Nu d-ta aĭ mărturisit înaintea comisarului de poliție ca lordul a murit de apoplexie ?

„D-ta aĭ fost acela, d ta singur, conte Marco !

— „Eŭ !

„Frumoasă doamnă... eștĭ în rătăcire !...

„Acela a fost feciorul d-tale Lafleur, care a dispărut și nu s'a mai arătat.

— Și d-ta crezĭ că nu se poate proba că feciorul Lafleur și contele Marco este una și aceiași persoană ?

Contele se uită cu dispreț în fața doamnei frumoase.

Apoĭ rĕspunse :

— Acela care ar afirma una ca asta ar fi dus la balamuc.

„Ia seama, frumoasa lady.

— Marco, nu mĕ duce la estrem, strigă lady.

„Poziția ce vreĭ să ieĭ față cu mine e-falșă.

„D-ta vreĭ să facĭ din mine instrumentul d-tale, fiindcă eștĭ în posesiunea unei taine care mĕ poate sdrobi.

„Dar eŭ n'o să mĕ învoesc nicĭ odată să fiŭ roaba d-tale, instrumentul dumitale....

„Încă o dată te somez, Marco, să fiĭ liniștit și să fim uniți.

„Numaĭ astfel vom putea face bune treburĭ.

„Așa dar să ne împăcăm.

„Dă'mĭ mâna.

— O să mĕ gândesc, rĕspunse rece contele.

„Dar scuză-mĕ, am să vorbesc, câteva cuvinte consulului.

El se plecă și părăsi odaia.

Lady se uită cu ochĭ scânteetorĭ în urma lui.

— Aceasta a fost o nouă declarație de resbel, zise ea.

„Dar de astă dată nu mĕ găsește atât de nepregătită.

„Ia seama, d-le conte, și eŭ cunosc o taină a d tale care poate să te coste capul.

Sînul ei se ridică vehement sub dantelele fine.

Ea trebuĭ să ia o bĕutură recoroasă spre a se liniști.

Ea intra în odaia laterală și luă de pe tava unuĭ fecior un pahar de limonadă ce-o bĕŭ dintr'o dată.

— Nesocotință, frumoasă lady, se auzi lângă ea glasul consolului.

„Această bĕutură rece poate să'ţi facă rĕŭ după agitaţia dansului.

— Eŭ n'am dansat, rĕspunse Christina Nelson.

„Ştiŭ, lord, că eŭ sunt în doliŭ pentru soţul meŭ, şi de şi am venit la serată, nu dansez.

— Spre marea durere a cavalerilor, rĕspunse consulul.

„Dar dă'mĭ voe, lady, să'ţĭ prezint pe unul din cei mai buni pictori: pe d-l Ebehard Walldorf, care îmĭ spune, că de mult a dorit să'ţĭ facă cunoştinţa.

Înaintea ladyeĭ se plecă un bărbat de statură înaltă, care începu a o interesa din cel dintâĭ moment.

Ebehard Walldorf era un *tip* de artist german.

Pĕrul luĭ buclat acoperea o frunte înaltă.

Barba blondă încadra un obraz nobil.

Fie-care mişcare îl era elegantă şi nejenată.

Vorbele luĭ erauŭ de spirit şi de sentiment.

Ei conversbiauŭ deja de un ceas, şi acest timp păru atât de scurt frumoasei doamne.

Lady şedea pe o canapea móle, Walldorf stetea înaintea eĭ.

El se plecă îĭ luă mâna şi o duse la buze, zicênd:

— Cererea mea e îndrăzneaţă, o ştiŭ, lady, dar sper că mĭ-o acordaţĭ, fiindcă eŭ nu vorbesc în numele meŭ, ci în numele artel germane.

„Fă să mĭ fiĭ model, eŭ o să te zugrăvesc pe pînză şi în costum care face să apară şi mai mult frumuseţea d-tale, bunăoară ca spaniolă, saŭ ca orientală, şi apoĭ lasă pe mine, o să ştiŭ ce nume să daŭ icoaneĭ mele.

— Şi nu vrei să-mĭ trădezĭ numele? întrebă *frumoasa* lady cu un fel de satisfacţie pentru laudele ce auzise din gura artistului.

— Perla Haremului, se va chiema icoana mea, zise Walldorf cu însufleţire.

„Te rog lady nu şovăi, învoirea d-tale mĕ face fericit.

„Hotăreşte timpul când pot să-mĭ transportez atelierul meŭ în casa d-tale.

Frumoasa dómnă se uită cu nehotărîre în ochiĭ artistului.

— Să-ţĭ transportezĭ atelierul la mine şopti ea şi îşĭ puse ochiĭ în pămênt, asta ar fi o demenagiare complectă, asta nu se poate, ce ar zice lumea?

— Lumea, lady, d-ta aĭ trăit destul în Britania spre a cunoaşte zicătórea englezuluĭ: casa mea e cetatea mea.

„Nimenĭ n'o să afle că eŭ am luat cuartir pentru câte-va zile într'o odae retrasă din casa d-tale, şi dacă staŭ mereŭ de muncă în câte-va zile şi d-ta'vei binemerita de la arta germană.

— Poate comit o nebunie, zise lady, dar îţĭ încredinţez d-tale cinstea mea de femee.

— Așa dar pot să viŭ ? întrebă artistul entusiasmat.

— *Vino mâine*, zise ea încet, o să găseștĭ gata pe perla haremuluĭ, căcĭ eŭ posed deja costumul turcesc de care avem nevoe.

Intrevorbirea fu turburată prin sosirea celor doĭ cavalerĭ.

Contele Marco îĭ cerŭ voie să 'l prezinte pe un *domn* cu barba albă.

Pe obrazul stâng, sub ochiŭ, avea un mic emplastru negru.

— Profesor doctor Robin, zise contele arătând pe tovarășul sĕŭ.

Lady se plecă și prensentă pe artist celor doĭ domnĭ.

Se schimbară câte-va frase obligate și lady invită pe conte să se lase a fi zugrăvit de pictorul Walldorf.

— Eŭ nu posed nicĭ o icoană, nicĭ o fotografie, rĕspunse contele, eŭ urăsc tot ce e posă.

„Astea nu sunt de cât vanităţĭ.

Artistul îșĭ ridică surprins capul la vorbele contelui.

— Și n'aĭ lăsat să fiĭ zugrăvit nicĭ odată ? întrebă el.

— Nu, d-le.

„Și nicĭ n'o să'mĭ *calc principiul* nicĭ odată.

Walldorf începu să rîză cu hohot, apoĭ zise :

— Scuză-mĕ, d-le conte, dar principiul ăsta nu domnește de cât între criminaliĭ probaţĭ, carĭ se tem să nu dea prin aceasta un mijloc poliţieĭ de a'ĭ putea urmări.

„Încă *o* dată, te rog, scuză-mĭ gluma aceasta.

Toţĭ începură să rîză.

Dar când la acest hohot vru să ia parte și doctorul Robin, bucăţica de emplastru se deslipi de pe obraz și căzu la pământ.

O rană recentă și adâncă ţieși la iveală.

— Aĭ o rană gravă, doctore, zise lady.

Acest incident fu pentru doctorul foarte neplăcut.

El se grăbi să'șĭ acopere rana cu batista.

Apoĭ zise :

— Am căzut rĕŭ pe scară și m'am lovit într'un fier ascuţit.

— Foarte trist, domnul meŭ, zise pictorul.

„Eŭ aș fi jurat că rana provine din o împușcătură.

„Dar pe semne că m'am înșelat.

— Da, da, te-aĭ înșelat, rĕspunse doctorul.

„Dar rana mea începe să sângereze și batista mea e udă deja.

— Imĭ daĭ voe să 'ţĭ ofer pe a mea? întrebă contele Marco și scoase din buzunar batista sa de mătase verde.

— Mulţumesc, rĕspunse doctorul, eŭ cred că e cu cale să mĕ retrag pentru câte-va minute.

El se plecă înaintea ladyei şi ieşi.

— Ce parfum îmbătător aĭ, zise lady Nelson contelui, te-aĭ crede că te afli într'o grădină mirositoare din Sira.

— E zambilă, parfumul meŭ de predilecţie.

„Secretul pregătirei lui îl am singur eŭ, şi sunt mândru că numaĭ eŭ sunt în stare să mĕ desfătez în mirosul lui

Lady era să-l rĕspunză ceva piperat, dar în momentul acela se apropiă de ea, nepotul consulului şi îĭ oferi braţul pentru a o conduce la masă.

Privirea eĭ se maĭ întâlni încă odată cu aceea a lui Walldorf şi acesta păru că auzi şoptind :

— Pe mâine !

El se uită gânditor în urma ladyeĭ, apoĭ se întoarse spre a spune ceva contelui.

Acesta însă dispăruse.

Nu rĕmase în urma lui de cât mirosul de zambile.

Pictorul părăsi salonul.

Dar nu intră în salonul de mâncare, unde se adunase în jurul uneĭ mese în formă de potcoavă întreaga societate, ci se îndreptă spre vestibul.

Ceru unul fecior blana şi pălăria sa.

Luă pe scară în jos si plecă sub teĭ, apoĭ intră într'un restaurant elegant.

— Cabinetul şapte ? întrebă pe chelner, care îl salută plecându-se înaintea lui.

— Vĕ aşteaptă un domn de două césurĭ deja, zise el.

Şi conduse pe pictor în un cabinet separat.

Acolo bătu

Uşa se deschise.

Pictorul intră.

La o masă mică, elegantă şedea lordul Nelson.

Pe masă, într'un vas era seet,

— Eştĭ d-ta, orĭ nu eştĭ d-ta ? întrebă el pe noul venit.

— Eŭ sunt, rĕspunse pictorul şi luă loc în faţa lordului.

— Şi resultatul balului de azĭ de la consul ?

— Splendid.

„Mâine mĕ transportez în casa ladyeĭ.

— In casa eĭ ?

„Sub ce cuvânt ?

— O să-l zugrăvesc mutra.

„Se va numi perla haremului.

— Eştĭ un vrăjitor, te numeştĭ cu drept cuvênt regele..,

— Eŭ sunt pictorul Eberhard Walldorf şi îţĭ cer voe să mĕ pot retrage cât de inte fiind că am să maĭ iaŭ mĕsurĭ pentru ziua de mâine.

— Inainte de a pleca, bea un păhar de seet, zise lordul şi umplu paharele.

— Trăiască rĕsbunarea, şopti lordul Nelson şi paharele se ciocniră.

In ziua următoare pictorul Eberhard Walldorf se strămută în casa ladyei, unde fu primit cu amabilitate.

Ca odae de locuinţă i se pregăti o cameră mică unde dormise feciorul Lafleur la moartea lordului.

Asta se făcu după dorinţa lui espresă.

El zicea că în nicĭ o altă odaie nu poate să aibă lumină favorabilă pentru muncă de cât tocmaĭ aicĭ.

In ziua următoare erau să înceapă şedinţele.

La timpul hotărît pictorul Walldorf se afla în salon, unde 'şĭ făcu cele dintâĭ schiţe.

Era o odaie căldică, cu portiere de mătasă, cu canapele moĭ, cu fotoliurĭ; pe jos covoare de Persia, pe pereţĭ icoane admirabile.

Pictorul îşĭ aşeză aparatele şi aşteptă apariţia ladyei.

In fine uşa odăiĭ se deschise şi lady intră.

Un ţipĕt de surprindere eşi din buzele pictoruluĭ.

O apariţie feerică, o femee cum nicĭ fantazia agitată a unuĭ pictor nu şĭ-o poate închipuĭ maĭ frumoasă.

Lady purta costumul unei frumoase odalisce de harem.

Picioarele eĭ erau în pantaloni de mătasă ce se lăsau în jos până peste genuchĭ şi carĭ se terminau în niştе ciorapĭ fiinĭ şi strîmţi.

Bustul eĭ plin şi voluptuos era îmbrăcat într'o vestă turcească brodată cu sîrme de aur şi de argint.

La gât şi braţe purta mărgele şi diamante, fesul emula cu aprinderea buzelor sale, cât şi cu lucirea ochilor săĭ.

Lady păru satisfăcută de impresia ce a făcut asupra artistuluĭ.

Ea se puse în mĭjlocul odăiĭ, îşĭ încrucişă braţele pe sîn şi zise:

— Eĭ, cum îţĭ plac?

— D-ta eştĭ perla haremuluĭ, strigă pictorul uimit.

„Fericit sultanul care te poate poseda!

— Imĭ facĭ o declaraţie de amor formală, zise lady rîzênd.

„Să ne vedem de treabă.

„Să nu ne prea adêncim în această întrevorbire primeĭdioasă.

Pictorul se plecă şi deschise blocul de schiţe.

Frumoasa turcoaică se puse pe un scaun.

In faţă eĭ era pictorul.

Ea îl observă mereŭ cum desemnează.

Trecu un sfert de ceas fără ca să fi zis un cuvênt nicĭ unul nicĭ altul.

In urmă lady întrerupse tăcerea şi zise:

— Te-aĭ supărat Walldorf că nu ţĭ-am răspuns alt-fel la complimentul de adineaorĭ?

— N'am drept să mĕ supĕr, doamnă, răspunse pictorul, d-ta te-aĭ purtat atât

de amabil cu mine, încât îţi sunt recunoscător.

— De dragul d-tale eŭ mi-am pus în primejdie reputaţia mea... răspunse lady.

Şi 'şi observă în tăcere bustul ei plin şi alb....

Apoi reluă :

— Mă întreb eŭ încă-mi cum am putut să ţi acordez cererea atât de iute.

„Închipueşte-ţi ce-ar zice lumea dacă ar şti că te-am primit în casa mea ?

„Ni s'ar atribui tot felul de rapoturi.

„Şi toate acestea atât de iute după moartea soţului meŭ.

— Fost-a lordul mai multă vreme bolnav ? întrebă pictorul vrând a da conversaţiei o altă direcţie.

— Lordul Nelson a fost multă vreme paralisat şi bolnăvicios.

„Noi am consultat mai mulţi medici vestiţi din Paris şi Berlin.

„Dar să lăsăm această temă tristă.

„Povesteşte-mi ceva vesel Wallidorf.

Timpul trecu în povestiri vii şi lady fu neplăcut stinsă când pictorul în fine îi declară că şedinţa s'a terminat, şi îşi ceru voe să se retragă în odaia sa spre a transforma pe pânza ceea ce a schiţat repede în odae.

Frumoasa lady simţia din ce în ce mai multă simpatie pentru pictorul robust şi serios.

Ea simţia că îl iubeşte şi se abandona sentimenteloŕ sale cu o molatică lipsă de resistenţă.

De mult ducea ea lipsă de dragoste şi patima ce dormita în ea până aci, se deşteptă de odată cu putere îndoită.

Ea credea că citise în ochiĭ lui o simpatie gingaşă, şi îşi zicea că nu-i trebue spre a-l încuraja de cât să-i şoptească la ureche :

— Te iubesc.

Lady aştepta cu nerăbdare ziua următoare când să se ţină a doua şedinţă.

Înainte d'a intra în odae unde, precum anunţase fata din casă, se afla Eberhard, ea se uită în oglindă.

Văzêndu-se tot admirabilă, recunoscu ea însă şi că e în stare să scoată din minţi un bărbat.

— Vreaŭ să 'l văz la picioarele mele, îşi zise ea încet.

„Vreaŭ să înving pe acest bărbat mândru, rezervat.

„N'o să fiŭ fericită decât atunci când braţele lui vînjoase vor strînge la sine trupul meŭ.

Ea intră iute în odaia laterală şi în semn de salutare întinse lui Wallidorf amêndouĕ mâinile.

— Vrei să 'mi ceri, zise ea cu glas măgulitor, să aşteptăm încă puţin începutul şedinţei noastre ?

— Adevĕrat, lady !

„Știi că chipul d-tale l'am avut înaintea ochilor toată ziua.

Apoi el depărtă pânza de pe tabloul, pe care era icoana Christinei.

— E minunat! strigă lady.

„Vino să urmăm, căci sunt încredințat că, o să fie o operă ce 'mi va face onoare și mie și d-tale.

Ea se puse din nou pe scaun.

El începu să mânuiască pensula și paleta.

Lady zise:

— Adevărat, Walldorf, că te-ai gândit la mine?

— Te poți îndoi, lady? răspunse pictorul.

„Spune'mi dacă acest tablou e lucrat numai cu mâinile?

„Nu vezi oare că și inima are aici partea sa?

— Walldorf, te pricepi bine? strigă lady.

„Așa dar nu numai asta te-a condus în casa mea?

Și frumoasa femeie se uită țintă la pictor.

Un zimbet fugitiv lunecă pe buzele artistului la această întrebare a ladyei.

— Dacă vroești să fiu sincer, zise el, e adevărul, lady, că nu arta singură a fost ce m'a adus în casa acésta.

— Jură-mi asta Walldorf!

Fără șovăire pictorul zise:

— Îți jur.

— El și ce te a făcut să te furiezi în casa mea? întrebă femeia frumoasă cu glas tremurător de patimă; și aștepta să i se facă acum declarația de iubire.

Înainte însă de a putea pictorul să răspundă, portiera de la ușă fu dată într'o parte și figura unui bărbat apăru.

La vederea lui, lady scoase un țipăt de spaimă.

Era contele Marco care se apropia încet.

— Scuzați turcoaică frumoasă, dacă vă supăr, zise el cu liniște ghiețósă.

— Sunt pierdută, își zise lady în sine, în acest costum m'a văzut el și la sărbătoarea falșilor monetari, el știe că-l cunosc taina și acum nu se va liniști până nu mă va înlătura.

Ea se lăsă tremurând pe un scaun.

Știa că răsbunarea acestui om e grózнică.

Contele Marco se uită însă batjocoritor în obrazul femeii frumoase și zise:

— Vă rog încă odată, scuzați că vă deranjez

„D-ta zugrăvești icoana ladyei.

„Asta ar fi o podoabă pentru odaia mea de lucru.

„Dacă are icoana aceasta un preț, spune mi-l și eu îl plătesc.

Pictorul, îl observă cu agerime pe amândoi.

El nu scăpă din vedere spaima de care fu coprinsă modelul său la intrarea contelui

nici vorbele mișcătoare ale acestuia din urmă.

El puse în tăcere pensula și paleta de-oparte.

Și adresându-se contelui, zise :

— Mi se pare că lady e indispusă, n'ar fi bine s'o lăsăm singură ?

— Sunt de părerea dumitale, răspunse contele Marco.

Apoi se apropiă de lady, îi luă mâna și i-o sărută.

In urmă zise :

— Petrecerea prin orient pare a nu'ți face bine.

„Dar eŭ duc cu mine un suvenir neperitor din această vizită.

„Eŭ—n'o—să—uit—pe—turcoaică.

El apăsă pe fie-care cuvênt din propoziția din urmă.

Fie-care cuvênt străbătea ca pumnalu în inima ladyei.

Contele Marco ajuns în sala se despărți de pictor și o luă repede pe scară în jos.

In curte stetea portarul cu părul roșcat, și când Marco, fără a-l lua în semă, trecu pe lângă dênsul, șopti cu glas înfundat :

— A fost bună știrea mea, conte ?

— Bună. șopti în treacăt contele.

„Fii cu ochii în patru, te plătesc cu galbeni.

Apoi se urcă în trăsura ce-l aștepta afară și plecă.

Rezemat pe pernele de mătasă el își scoase carnetul, rupse o foae și scrise cu creionul o telegramă destinată pentru doctorul Robin și pe care o duse însuși la oficiul telegrafic.

Telegrama spunea :

„Pacienta foarte rea

„Primejdia la culme.

„Operațiunea indispensabilă.“

Intre aceste pictorul se retrase în odaia sa și se puse pe canapea.

El rămase multă vreme astfel gânditor, deodată se ridică repede ca și cum ar fi luat o hotărîre.

Mișcă canapeaua din loc, se plecă și începu să caute pe jos, și 'și vîră mâinile între pernele canapelei.

Dar nu găsi nimic.

După aceea se apropiă de pat, îl trase de o parte.

Incepu a scotoci prin tôte părțile.

Deodată se plecă și ridică un obiect mic ce căzuse la pământ.

Era un dop mic de plută ce se întrebuințase la astuparea sticelor de doctorii.

Un obiect fără valoare ce nu merita să te pleci pentru el.

Dar era o altă împrejurare ce păru a interesa mult pe pictor.

Din dopușor esala un miros dulce, îmbătător ce'ți reamintea parfumul de zambile.

— Dopul acesta e de la vre-o sticlă de parfum, adăogă él în sine, și este un parfum curios ce nu'l cunosc de cât de câte-va zile.

El își plecă capul și se gândi.

— Ah, știu, zise el cu glas triumfător, mirosul acesta l'am simțit când contele Marco a oferit batista sa de mătase pentru rana doctorului Robin.

Contele a spus că el singur posedă secretul acestui parfum.

Așa, dar cum ajunge dopul acesta aici?

Pictorul se plimba cu pași repezi prin odae în sus și în jos.

Descoperirea aceasta îl emoționase tare.

— Atunci trebue ca contele Marco să fi frecuentat această odae, șopti el în sine fiind că aici nu intrase de cât feciorul Lafleur, trebue să se afle un raport între contele Marco și Lafleur, ásta e un pas făcut înainte.

„Se poate ca acest fecior să fi stat în slujba lui Marco.

„Dar să vedem, unde am găsit acéstă dovadă, trebue să dăm de urma altora.

El se lăsă pe pământ și urmă înainte cu căutarea.

După câte-va minute se ridică și puse pe o hârtie albă câte-va fire de păr.

Apoi scoase din buzunar o lupă și începu să esamineze descoperirea ciudată.

Din moment în moment obrazul lui deveni mai vesel și în urmă strigă cu hotărîre:

— Feciorul Lafleur nu esistă, rolul lui a fost jucat în casa aceasta de către contele Marco.

„Pentru că acești peri blonzi nu au rădăcina ce o are părul natural din cap, din contra este părul din o perucă ce'a fost întrebuințată de locatarul acestei odăi.

„Iar aci, strigă el vesel, am părul natural din cap, ce seamănă mult cu părul negru ce am văzut pe capul contelui.

„Probele mele, ce e drept, sunt cam slabe, dar instinctul meŭ îmi spune că nu sunt în rătăcire.

„Contele Marco a fost aici sub masca feciorului Lafleur, ajutorul ladyei în omorîrea bărbatului sĕŭ.

Pictorul își luă iute mantaua și părăsi odaia.

El se grăbi să ducă această veste unei persoane ce 'l aștepta cu nerăbdare.

XXXIV

Spovedania muribundului

In o celulă mică a închisorii din strada Morbiților ședea Reinhard de câte-va zile.

Fostul ajutor de călăŭ fu supus la mai multe anchete și întrebări, dar totuși nu vru să mărturisească că ar fi mai avut tovarăși în comiterea furtului la profesor.

Judele instructor spuse că e imposibil ca furtul să se fi comis de o singură persoană.